

Furtună de timp

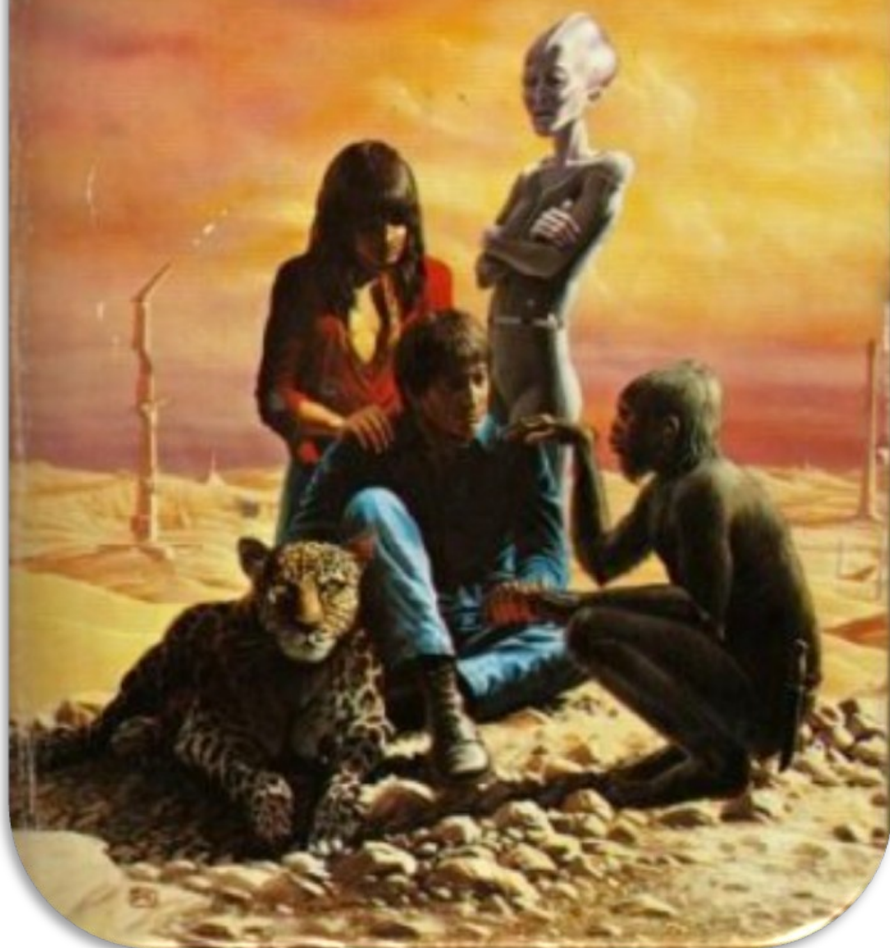
Gordon R. Dickson

GORDON R. DICKSON

FURTUNĂ DE TIMP

Time Storm
1977

SPHERE SCIENCE FICTION
Gordon R. Dickson
AWARD-WINNING AUTHOR OF THE
DORSAI TRILOGY
TIME STORM

SFÂRŞITUL LUMII: TRECUTUL, PREZENTUL ŞI VIITORUL SE AMESTECĂ

Dedicaţie adresată librarilor

În perioada anilor 1930 – 1940, oricine scria science – fiction se adresa exclusiv revistelor. Apoi, la începutul anilor cincizeci, revistele au devenit tot mai puţine, iar romanele în ediţii ieftine au cucerit piaţa. Dar aceste romane stăteau pe tarabă doar o săptămână, apoi dispăreau. Până să apară o carte nouă a unui autor, cele vechi erau de negăsit.

Ca urmare, în anii aceia, când majoritatea revistelor pieriseră, iar romanele în ediţii ieftine apăreau şi dispăreau, doar puţini dintre noi au avut curajul să devină scriitori profesionişti de science-fiction. Iar dacă acest lucru a fost, totuşi, posibil, el s-a datorat faptului că librăriile au continuat să fie singura piaţă adevărată pentru ediţiile cartonate. Doar librăriile cumpărau cărţi de science-fiction în mod regulat; le aşezau în rafturi şi le puneau continuu la dispoziţia cititorilor. În felul acesta, librăriile au menţinut în viaţă atât SF-ul, cât şi pe noi, cei care-l scriam.

Dedic librarilor de pretutindeni această carte, cel dintâi dintre copiii mei literari care a văzut lumina zilei.

1

LEOPARDUL, îl numisem Duminică, după ziua în care-l găsisem, nu se enerva niciodată din cauza fetei, deşi aceasta n-avea pic de milă. Dar era doar un animal sălbatic, iar răbdarea lui avea limite...

Ce mă făcuse să-i iau cu mine, întâi pe el, apoi pe ea? M-am întrebat de multe ori, fără să găsesc răspunsul corect. Îmi provocaseră numai necazuri şi n-aveam motiv să le port de grijă. Singura mea grijă era să ajung în Omaha, la Swannee. Nu trebuia să mă gândesc la nimic altceva. Dar... poate că, datorită sentimentului teribil de zădărnicie ce mă cuprindea în fiecare dimineaţă, când mă trezeam, rămăsesem cu ideea că aş fi putut vorbi cu ei, într-o lume din care dispăruseră aproape toţi oamenii şi animalele... „A vorbi” era un fel de a spune, pentru că nici unul dintre ei nu era în stare să-mi răspundă. O felină nebună şi o fată mută. Împreună cu mine care, înainte, avusesem bunul-simţ să nu am nevoie de nimeni... Acum îi târam de-a lungul unui peisaj zăpăcit şi nebun, ca şi ei... Bineînţeles, fără mine nu s-ar fi descurcat.

De data asta, necazurile au început când conduceam camioneta pe un deal, într-o zonă cu grâne, la sfârşit de vară. Presupun că fusese cândva o regiune în care se cultivă porumb, lângă fosta graniţă de nord a Iowei. Singurul avertisment auzit: o combinaţie de miorlăituri şi mârâituri. Nu un sunet

înalt, ce anunţa că-i gata de luptă, ci doar un semn limpede că Duminică se săturase să fie tratat ca un animal împăiat, că dorea ca fata să-l lase în pace. Am oprit brusc, la marginea şoselei asfaltate, goale, cu două benzi şi m-am căţărat, peste spătarul scaunului, în partea din spate a camionetei.

— Pisico! am strigat. Ce naiba te-a apucat? Dar, după ce-şi recitase rolul şi-o convinsese să-l lase în pace, Duminică arăta foarte mulţumit. Stătea întins, deplin stăpân pe sine, lingându-şi blana de pe spatele labei drepte. Numai că fata se încovrigase, ca un ghem, strâns, ce părea imposibil de desfăcut. Din cauza asta mi-am pierdut controlul.

L-am înghiontit pe Duminică, iar el s-a ferit, lăsându-şi capul jos, în timp ce-l târam spre fată. După o secundă am simţit limba lui aspră lingându-mi glezna stângă, ca şi cum m-ar fi rugat să-l iert pentru o greşeală pe care nu o înţelegea. Iar acest lucru m-a înfuriat şi mai tare, pentru că, fără nici o logică, m-am simţit vinovat. Din punctul meu de vedere, era nebun. Ştiam şi totuşi l-am lovit, fiind sigur că n-o să răspundă, deşi ar fi putut să-mi sfâşie gâtul în două secunde, la fel de uşor cum ar fi miorlăit.

Eram doar un biet om, mi-am spus şi trebuia să fac fata să se ridice. Rămăsese încolăcită, nemişcată. Când am pus mâna pe ea, am simţit doar oase şi muşchi încordaţi. M-am gândit că nu-mi pasă de ea, cum nu-mi pasă nici de Duminică. Dar, pentru un motiv pe care nu l-am înţeles niciodată, mi s-a rupt sufletul văzând-o aşa. Sora mea mai mică avusese asemenea momente de deznădejde, înainte de a creşte şi a scăpa de ele. Presupusesem că fata n-avea mai mult de cincisprezece-şaisprezece ani şi nu scosese o vorbă,

din ziua în care o găsisem rătăcind pe drum. Dar se ataşase de Duminică din clipa în care, urcând în camionetă, dăduse cu ochii de el. Ca şi cum ar fi fost singura fiinţă vie din lume. Iar când el mârâia la ea, fata avea impresia că era respinsă, brusc, de oricine o iubise. Mai văzusem şi înainte asemenea crize, deşi celelalte nu fuseseră provocate atât de evident de Duminică şi ştiam că nu puteam face mare lucru până nu începea să se relaxeze. Aşa că m-am aşezat, am luat-o în braţe, trăgând-o lângă mine atât cât îmi permitea rigiditatea ei şi am început să-i vorbesc, încercând s-o scot din starea aceea. Sunetul vocii mele părea s-o ajute, deşi până atunci nu dăduse vreun semn că m-ar înţelege, cu excepţia îndeplinirii ordinelor.

Şi am stat aşa, pe saltelele şi păturile din spatele camionetei, cu braţele în jurul trupului ei slab, alcătuit mai mult din oase ascuţite, vorbindu-i, povestindu-i fără încetare că Duminică n-o să mai fie rău cu ea, că-i doar o pisică nebună, că nu trebuie să acorde atenţie mârâiturilor lui, dar să-l lase în pace un timp... După o vreme, am obosit să-i repet aceleaşi cuvinte şi am încercat să-i cânt. Orice-mi venea în minte. Eram conştient de lipsa mea de talent. Pe vremea aceea credeam că mă pricep la o mulţime de lucruri, dar ştiam că muzica nu face parte dintre ele. Am o voce, să sperii broaştele... Dar fetei nu-i păsa. Sunetul vocii omeneşti şi faptul că era ţinută în braţe o ajutau. Între timp, Duminică se înghesuise lângă noi, cât mai aproape, îşi încolăcise labele în jurul gleznei mele stângi şi-şi proptise fruntea de genunchiul meu.

După o vreme, fără nici un motiv aparent, m-am aplecat şi l-am mângâiat pe cap. A interpretat asta ca

un semn de iertare.

Într-un fel, eram complet nebun, ca şi ei. Puţin după aceea, fata a început să se mişte. I-a dispărut rigiditatea şi-a întins braţele şi picioarele. Apoi, fără un cuvânt, m-a împins de lângă ea, s-a târât pe podeaua camionetei şi l-a luat pe Duminică în braţe. Acesta i-a dat voie, ba chiar a lins-o pe faţă. Mi-am dezmorţit muşchii, care începuseră să mă doară şi m-am dus în faţă, pe scaunul şoferului.

Atunci am văzut-o, în stânga autostrăzii. O linie de ceaţă, înaltă până la cer, sau un nor de praf, la câteva sute de yarzi, ce se rostogolea într-o parte, spre noi.

Nu mai aveam timp să mă uit dacă cei doi din spate se prinseseră de ceva, ca să reziste cursei. Am răsucit cheia, am pornit motorul şi am condus maşina pe fâşia îngustă de asfalt care trecea prin holda de grâu înalt, galben-cafeniu, care se ondula în briza ce preceda întotdeauna un zid de ceaţă. Vârfurile plantelor se vălureau în diferite nuanţe de auriu...

2

NU ÎNTÂLNISEM nici un zid de ceaţă, ce semnaliza prezenţa unei linii de schimbare a timpului, care să se mişte mai repede de treizeci de mile pe oră. Însemna că, dacă acesta nu reprezenta o excepţie, o maşină care funcţiona bine, pe un drum decent, ar fi fugit cu uşurinţă din faţa lui. Dificultatea apărea când, după cum era cazul meu, ceaţa nu venea după noi, ci se mişca pieziş, într-un unghi care intersecta drumul. Trebuia să gonesc de-a lungul zidului iar unele ziduri de ceaţă aveau mai mult de zece mile pentru a scăpa din ghearele lui, înainte să ne prindă, împreună cu orice îi stătea în cale. Am apăsat pedala acceleraţiei până la podea. Transpirasem tot.

După acul vitezometrului, ajunsesem la o sută şi zece, ceea ce reprezenta o aiureală. Viteza maximă a unei camionete era de optzeci şi cinci de mile pe oră. Oricum ar fi fost, ne-am bălăngănit şi ne-am zdruncinat pe drumul gol, simţind că, la încă cinci mile în plus, ne-am fi luat zborul.

Am reuşit să văd capătul zidului de ceaţă, la două-trei mile de noi. Iar zidul ajunsese doar la câteva sute de yarzi şi se apropia iute... În momentul acela, ar fi trebuit să mă rog, deşi nu eram credincios... Parcă-mi amintesc că am făcut-o... În săptămâna când începuse toată treaba cu schimbarea timpului, nu fusesem

niciodată atât de aproape de a fi prins cu excepţia primei zile, în cabana aflată la nord-vest de Duluth, când fusesem izbit, fără să ştiu ce mă lovise. Crezusem că am avut încă un infarct, care, de data asta, mă dăduse gata. Iar amărăciunea de a muri înainte de a treizecea aniversare, după ce irosisem doi ani pentru a avea cea mai bună formă fizică, îmi lăsase un gust groaznic, uscat, în gât, înainte ca linia schimbării să mă atingă şi să mă doboare.

Presupusesem, îmi amintesc, că suferisem un atac de cord şi după ce-mi revenisem. Am continuat să cred acelaşi lucru chiar după ce descoperisem veveriţa şocată. Aşa cum fusese Duminică, atunci când l-am găsit. Timp de câteva zile, mergând cu veveriţa lângă mine, ca un câine în miniatură (până s-a plictisit sau am pierdut-o), nu-mi dădusem seama de proporţiile celor întâmplate. Doar mai târziu am început să pricep, când am ajuns acolo unde ar fi trebuit să se afle Duluth şi am găsit păduri virgine în locul în care trăiseră sute de mii de oameni. Şi, mai târziu, când am dat de cabana din buşteni, mai în sud şi de bărbosul cu jambiere din piele, înfăşurate cu sfoară.

Bărbosul mă dăduse gata. Mi-au trebuit câteva minute bune după ce am dat ochii cu el, ca să-mi dau seama că nu înţelegea că puşca din mâna mea era o armă. Abia când am dat înapoi şi am apucat arcul de vânătoare, a încetat chestia aia cu rotitul securii, cu care spărsese lemne când ajunsesem în poiană. N-am văzut niciodată aşa ceva şi sper să nu mai văd, cu excepţia cazului în care aş fi de partea omului cu toporul. Instrumentul arăta ca un iatagan, cu lamă lată, curbată în afară. Şi-o pusese pe umăr, ceea ce ar fi trebuit să însemne un gest liniştitor, când încercasem

să-i vorbesc. Apoi venise spre mine, turuind într-un dialect ce părea scandinav, cu voce prietenoasă, cu securea pe umăr, de parcă uitase că-i acolo.

Atunci mă speriasem de modul direct în care venea spre mine şi îl ameninţasem cu puşca, dar îmi dădusem seama că, după toate aparenţele, îşi închipuise că-i o bâtă. Rămăsesem, o clipă, paralizat de enormitatea situaţiei. Apoi, înainte de a fi obligat să-l împuşc, să mă apăr, avusesem ideea să apuc arcul cu mâna liberă. Ca idee, fusese una bună, dar în clipa în care văzuse arcul în mâna mea, acţionase. Şi nici până în ziua de azi nu ştiu cum a procedat.

Se dăduse înapoi şi se aplecase, apucând iute mânerul securii. Aceasta pornise de pe umărul lui, răsucindu-se, înapoi, în jur, sub braţ, sus în aer, apoi în jos, cu o viteză incredibilă, cu mânerul în mâna lui şi tăişul lamei în afară.

Apoi o azvârlise.

O văzusem venind spre mine, răsucindu-se. Mă ghemuisem, instinctiv şi fugisem. O auzisem lovind un copac, undeva, în spatele meu, dar atunci ajunsesem în pădure şi el nu mă urmărise.

Peste cinci zile am ajuns în locul în care fuseseră oraşele gemene Minneapolis şi St. Paul. Arătau ca şi cum ar fi fost părăsite de o sută de ani, după un bombardament aerian care le făcuse aproape una cu pământul. Dar am găsit acolo camioneta, iar motorul pornise când am răsucit cheia. La pompe exista benzină, dar a trebuit să fac rost de un generator electric mic, cu petrol lampant, ca să le pun în funcţiune şi să-mi umplu rezervorul. După aceea am pornit spre sud, pe autostrada 35 W. Apoi a apărut Duminică... şi fata...

Eram aproape de capătul zidului de ceaţă, deşi în stânga negura ajunsese la mai puţin de o sută de yarzi de şosea. Stropi mici, pişcători, alcătuiţi din orice, de la praf la nisip fin, începuseră să răzuie partea stângă a camionului, inclusiv capul şi umărul meu din partea aceea, pentru că fereastra nu fusese închisă şi n-aveam timp s-o închid atunci. Am continuat să ţin pedala apăsată la maximum şi am trecut, vâjâind, pe lângă capătul zidului de ceaţă. Puteam să văd teritoriul liber, curat, până la orizont.

Transpirat, am redus viteza, am condus camionul până la o parcare şi am întors în drum, să pot privi în urmă.

Acolo unde mă aflasem cu câteva secunde înainte, ceaţa traversase drumul şi înainta peste câmpurile de pe partea cealaltă a şoselei. Pe măsură ce ceaţa înainta, acestea încetau să existe, aşa cum şi drumul încetase să existe, ca şi ogorul de lângă şosea. Acolo unde grâul se ondulase în vânt apăruse panta înierbată a unui deal, teren deschis, acoperit, ici-colo, de câteva grupuri de copaci, ce urca spre un mal râpos, singura înălţime din zonă, la mai puţin de un sfert de milă de noi, părând aproape, s-o ating cu mâna. Nici urmă de vânt.

Am întors iar camionul pe şosea şi am plecat. După un timp, drumul a făcut o curbă largă spre un orăşel ce arăta la fel de normal că o plăcintă cu mere. Ca şi cum n-ar fi trecut peste el nici un zid de ceaţă. Se putea, de ce nu? Inima a început să-mi bată mai iute. Speram să dau de cineva sănătos, cu care să vorbesc despre tot ce se întâmplase de când avusesem ceea ce mi se păruse a fi o criză cardiacă, în cabană.

Dar când am parcurs strada principală a oraşului,

printre clădiri nu se vedea nimeni. Locul părea pustiu. Speranţa s-a transformat în îngrijorare. Apoi am văzut ceva care părea un fel de baricadă care bloca strada. Şi o siluetă ghemuită în spatele ei, ţinând ceva care semăna cu un aruncător de rachete, pe umăr... Privea dincolo de baricadă. Ar fi trebuit totuşi să audă zgomotul motorului maşinii din spatele lui...

Am tras camioneta pe o alee, între două magazine şi am oprit-o.

— Rămâneţi aici şi să fiţi cuminţi! le-am spus fetei şi lui Duminică.

Am luat carabina de lângă scaunul şoferului şi am ieşit. Cu ea în mână, pregătit pentru orice împrejurare, m-am dus spre omul ghemuit în spatele baricadei. De aproape, am văzut dincolo de parapet: un zid de ceaţă, la vreo milă, dar care nu se mişca. Şi, pentru prima oară de când sosisem în oraşul tăcut, am auzit un sunet continuu.

3

VENEA DE UNDEVA, de deasupra, de dincolo de punctul în care autostrada îngustă, din ciment alb, dispărea în negura nemişcată a zidului de ceaţă. Un sunet slab, un bâzâit. Precum o muscă închisă într-o cutie, într-o zi fierbinte de iulie, ca aceea în care ne aflam.

— Vino încoace, a zis omul cu lansatorul de rachete.

Mi-am ridicat capul deasupra vârfului baricadei improvizate din mobilă, role de tapet, cutii de vopsea, care bloca strada goală, între trotuarele de nisip şi ferestrele întregi ale magazinelor găzduite de clădirile din cărămizi roşii, de pe strada principală. Venind dinspre nord-vest, crezusem că orăşelul trăia încă. Când ajunsesem aproape, am presupus că era unul dintre locurile abandonate, dar intacte, din care întâlnisem şi în nord. Aşa şi era. Cu excepţia bărbatului, a baricadei şi a lansatorului de rachete.

Bâzâitul devenise mai puternic. Am privit în jur, apoi înapoi, pe strada principală. Am văzut aripa stângă din faţă, cafenie, a camionetei, la intrarea în aleea pe care o parcasem. Nici un sunet, nici o mişcare. Cei doi se supuseseră ordinelor, stând liniştiţi în furgonetă, pe păturile lor. Leopardul torcând, probabil, în felul lui răguşit, din gât, curăţându-şi blana de pe labe cu limba, iar fata strânsă lângă animal, cu toată zăpuşeala, căutând încurajare şi companie.

Când am privit iar printr-o crăpătură a baricadei, am

văzut ceva pe drum. Evident, apăruse din ceaţă. Venea foarte iute. Scotea sunetul acela bâzâit, pe care-l auzisem mai devreme, sunet ce devenea mai puternic în timp ce obiectul gonea spre noi, părând să crească în dimensiuni, ca un balon umflat în faţa fondului alb al ceţii.

Se apropia atât de iute, încât abia am apucat să-l văd. Era galben şi negru, ca o viespe, un aparat mic, semănând uluitor de mult cu ultimul tip de automobil, dar având dimensiunile reduse la jumătate. Gonea spre noi, pe fâşia îngustă a şoselei, ca o jucărie supradimensionată, mânată de vânt.

Am dus puşca la umăr, dar, în aceeaşi clipă, lansatorul de rachete de lângă mine a scos un sunet, ca o pocnitură. Racheta înainta destul de lent ca s-o vedem, ca o pată neagră, făcând o curbă prin aer pentru a întâlni aparatul ce venea spre noi. S-au izbit, a avut loc o explozie. Maşinăria a sărit din drum, s-a frânt în bucăţi care s-au împrăştiat în toate părţile. Câteva au zburat spre noi şi s-au înfipt în partea exterioară a baricadei, ca nişte şrapnele. Timp de un minut, nu s-a auzit nici un sunet... Apoi, ciripitul păsărilor şi cântecul greierilor au reînceput...

M-am uitat la cel care lansase racheta.

— Bravo, i-am spus bărbatului. De unde ai lansatorul?

— Cineva l-o fi furat din depozitul Gărzii Naţionale. Sau l-o fi adus de peste mări. L-am găsit, împreună cu o mulţime de cuţite, pistoale şi alte lucruri, într-o magazie din spatele postului de poliţie al oraşului.

Era la fel de înalt ca mine, cu umeri laţi, cu trup solid. Un bărbat cu antebraţe bronzate, ca şi faţa calmă, osoasă. Nu părea să fie cu mult mai în vârstă ca

mine, aproape de patruzeci de ani. L-am privit atent, încercând să apreciez cât de greu va fi să-l ucid, dacă ar fi nevoie... L-am văzut observându-mă. Fără îndoială, cu aceleaşi gânduri în minte...

Aşa stăteau lucrurile acum. Nu exista criză de hrană, băutură sau orice altceva. Dar nu mai existau nici legi. Cel puţin eu nu le descoperisem, în ultimele trei săptămâni.

4

AM PRIVIT spre maşinăria care zăcea în faţa baricadei şi am arătat înspre ea, cu un semn din cap.

— Aş vrea s-o văd mai de aproape. Se poate?

— Bineînţeles.

Bărbatul s-a ridicat şi a lăsat jos lansatorul de rachete. Am văzut că purta un revolver greu un treizeci şi opt sau un patruzeci şi patru într-o teacă, la şold. Rezemată de baricadă, o carabină pentru căprioare, ca a mea. A apucat-o cu mâna stângă.

— Hai, a zis el. Trimit doar câte una, la un interval de şapte până la zece ore, conform unui program aleatoriu.

Am privit drumul. Rămăşiţele galbene şi negre nu mai erau împrăştiate pe asfalt...

— Eşti sigur?

A râs, scoţând din gât un sunet uscat, ca de bătrân.

— De fapt, nu se opresc. Ca şi asta. Acum e inofensivă, dar nu-i scoasă complet din circulaţie. Mai târziu o să se târască înapoi, sau o să fie trasă dincolo de ceaţa de acolo... O să vezi. Hai!

S-a căţărat pe baricadă, iar eu l-am urmat. Când am ajuns la aparat, acesta semăna, mai mult ca înainte, cu o maşină jucărie. Cu excepţia faptului că acolo unde ar fi trebuit să fie ferestrele, exista doar o suprafaţă opacă, galbenă. Iar în loc de patru roţi obişnuite, din tabla de dedesubt apăreau şaisprezece sau optsprezece discuri mici, din metal. Racheta făcuse o

gaură largă într-o parte a caroseriei.

— Ascultă! mi-a zis bărbatul, făcând semn spre orificiu.

M-am apropiat şi am ascultat. Se auzea un bâzâit slab, ca şi cum în interior ar fi funcţionat ceva.

— Cine trimite lucrurile astea? Sau ce?

A dat din umeri.

— Marc Despard, m-am prezentat, întinzându-i mâna.

A ezitat o secundă, apoi a răspuns:

— Raymond Samuelson.

I-am văzut mâna ridicându-se un pic, apoi trăgându-se înapoi. În afară de gestul acela imperceptibil, a ignorat mâna întinsă. Iar eu am lăsat-o să cadă. Am bănuit că nu voia să strângă mâna cuiva pe care va încerca, mai târziu, să-l ucidă. Şi am decis că un om care-şi face asemenea probleme nu mă va împuşca pe la spate. Cel puţin, dacă nu va fi obligat s-o facă. În acelaşi timp, nu era cazul să caut necazuri, din cauza unor neînţelegeri.

— Mă duc în Omaha, am spus. Soţia mea se află acolo. Dacă o fi în viaţă... Dar n-am de gând să trec prin linia de schimbare a timpului, dacă am de ales.

Şi am arătat spre negura din care venise aparatul. Am întrebat:

— Există vreun drum care duce spre sud sau spre est?

— Da, a răspuns el, încruntat. Zici că soţia ta e acolo?

— Da.

Ar fi trebuit să spun „fosta soţie”, dar nu mai conta. Nu merita să încerc să lămuresc lucrurile.

— Nu trebuie să pleci imediat. Rămâi la masă.

Rămâi la masă. Faptul că pomenisem de soţia mea declanşase în el reflexul ospitalităţii. Cuvintele obişnuite, pe care le spusese, păreau stranii şi nepotrivite aici, între oraşul părăsit şi negura ce astupa peisajul în dreapta, cu aparatul distrus la picioarele noastre.

— Bine, am răspuns.

Ne-am întors, ne-am căţărat pe baricadă, ne-am îndreptat spre camionetă. Am chemat fata şi leopardul afară, i-am prezentat lui Samuelson. Ochii i s-au mărit la vederea animalului, dar i s-au mărit şi mai mult văzând fata din spatele leopardului.

— Leopardului îi zic Duminică. Fata nu mi-a spus cum o cheamă.

Am întins mâna, iar Duminică a păşit înainte, a lăsat urechile în jos şi şi-a frecat capul de palma mea, torcând de plăcere.

— L-am găsit după ce se abătuse o schimbare de timp asupra zonei în care mă aflam. Era în stare de şoc. Acum îi ţin sufletul în mână, sau ceva de felul acesta. Ai văzut cum reacţionează animalele, dacă le găseşti imediat după o schimbare, înainte de a parcurge drumul înapoi, de a se regăsi?

Samuelson a dat din cap. Mă privea cu oarecare neîncredere şi suspiciune.

— E destul de mare, dar crede-mă că nu-i periculos, câtă vreme mă aflu în preajma lui.

L-am mângâiat pe Duminică, iar Samuelson s-a uitat la fată.

— Bună ziua! i-a zis, zâmbindu-i.

Ea l-a privit, fără să-i răspundă. Făcea orice-i ceream, dar asta nu însemna că era conştientă. Părul des, negru, îi dădea un aer sălbatic. Chiar tricoul şi

blugii pe care-i purta păreau ai altcuiva... Deşi erau de cea mai bună calitate... O îmbrăcasem, odată, la scurt timp după ce-o găsisem, cu o rochie. Efectul fusese jalnic. Semăna cu o caricatură a unei fete...

— Nu vorbeşte. Am dat de ea la câteva zile după ce găsisem leopardul, la două sute de mile spre sud. Leopardul se afla în fosta zonă Minneapolis-St. Paul. Probabil că scăpase de la grădina zoologică. Fata umbla pe şosea. Nu ştiu de unde vine.

— Sărmana copilă! a exclamat Samuelson.

Era sincer. Am început să cred şi mai mult că nu mă poate împuşca pe la spate.

Ne-am dus la el acasă, la distanţă de un cvartal, să mâncăm.

— Ce-i cu... cum le spui? l-am întrebat. Dacă vine vreunul când nu eşti acolo, să-l opreşti?

— Bâzâitori, a răspuns el. După cum ţi-am spus, nu vin oricând, durează cel puţin şase ore şi jumătate până apare următorul. Bănuiesc că în spatele ceţii se află o fabrică automatizată, care are nevoie de acest timp ca să facă altul nou.

Casa lui Samuelson era o clădire înaltă, ornamentată, în stilul sfârşitului secolului al XIX-lea, cum se găsesc prin oraşele mici. Două etaje şi mansardă. Cu uşă mare, albă, în faţă. De-a lungul unei laturi, tufe de liliac. Camerele din interior erau mici, întunecate, cu tavan înalt, cu prea multă mobilă. Montase un motor cu benzină la fântâna din pivniţă, care înainte funcţionase cu o pompă acţionată electric. Gătea la o maşină de gătit veche, neagră, cu lemne. O instalase într-un colţ al bucătăriei spaţioase, cu mobilier curat, ordonat.

Ne-a oferit ceva ce semăna cel mai mult cu o

mâncare normală, din tot ce avusesem parte de când furtuna de timp izbise Pământul. Ştiam acum că afectase tot globul, nu numai partea din vestul Marilor Lacuri, unde locuisem eu. Cărasem după mine o mulţime de radiouri portabile, pe toate frecvenţele şi, din când în când, prindeam câte un fragment de transmisie de undeva. Liniile de continuitate (sau discontinuitate), ce mărgineau zonele de timp, blocau de obicei undele radio. Însă uneori mai scăpa câte ceva. Hawaii fusese destul de greu lovit... Prinsesem ceva, pe ultrascurte, tocmai din Grecia. Nu ascultasem prea mult. Nu puteam face nimic pentru cei ce emiteau. Nici ei pentru mine.

I-am povestit despre asta lui Samuelson, în timp ce pregătea masa. Mi-a răspuns că descoperise acelaşi lucru, cu ajutorul celor două aparate radio pe care le avea, pe unde lungi şi scurte. Am căzut de acord că furtuna nu se terminase.

— Noi am suferit doar o schimbare de timp aici, în Saulsburg, a spus el. Deşi am văzut des linii de schimbare mişcându-se de-a lungul regiunii, sau zăbovind un timp în zonă. Dar nici una n-a venit încoace.

— Unde au plecat oamenii de aici?

S-a schimbat imediat la faţă.

— Nu ştiu, a zis, aplecându-se asupra tăvii cu biscuiţi, ferindu-şi figura de mine. Am avut o treabă în Peppard, oraşul vecin. Am mers şi-am tot mers, dar nu l-am găsit. Credeam că-s bolnav sau nebun, aşa că m-am întors acasă. Când am ajuns aici, am găsit totul aşa cum vezi...

Era limpede că nu voia să vorbească despre asta. Puteam să ghicesc ce pierduse, văzând lucrurile din

casă. Locuiseră acolo mai mulţi adulţi şi copii. Observasem o pălărie de damă în dulapul de la intrare, o cutie cu jucării în colţul sufrageriei şi trei biciclete în garaj.

— Ce meserie ai? m-a întrebat, după un timp.

— Pensionar.

A tresărit. Aşa că i-am povestit despre mine. Furtuna de timp nu însemna, în cazul meu, ceva despre care nu puteam vorbi. Cu excepţia lui Swannee, aflată în Omaha... Uneori eram absolut sigur că ea şi oraşul ei trecuseră prin furtună de timp nevătămaţi, deşi nu captasem semnale radio de acolo.

— Am început să cumpăr acţiuni pe la nouăsprezece ani, înainte să termin colegiul. Am avut noroc (norocul n-avea nici un amestec, dar am descoperit că nu puteai spune oamenilor aşa ceva. Deoarece era vorba de „acţiuni”, numai norocul îţi putea aduce bani, nu cercetări dificile şi decizii greu de luat). Apoi am folosit tot ce aveam ca să înfiinţez o companie producătoare de rulote şi autosănii. Treaba a mers bine, numai că am făcut un infarct...

Samuelson a holbat ochii.

— Infarct? Eşti prea tânăr pentru asta!

— Al naibii de tânăr! Aveam doar douăzeci şi patru de ani.

Am descoperit brusc că greşisem crezând că nu există lucruri despre care n-aş dori să vorbesc. N-aveam chef să-i povestesc despre boala mea de inimă. Arăta ca un om care nu ştia ce-i boala.

— Doctorul mi-a spus să nu mai muncesc şi să slăbesc. Acum doi ani. Am vândut totul, mi-am cumpărat un teren în Minnesota de Nord, lângă Ely, dacă ştii locurile... Am revenit la greutatea normală şi

m-am simţit bine, până m-a izbit furtuna de timp, acum trei săptămâni...

— Da, a zis el.

Mâncarea era gata, l-am ajutat s-o ducă în sufragerie. Am mâncat acolo. Şi Duminică, ghemuit într-un colţ. Crezusem că Samuelson se va opune să aduc leopardul în casă, dar nu zisese nimic.

După aceea am stat pe veranda cu zăbrele din faţa casei, unde ne apărau de soarele din vest frunzele dese de arţar dulce, din curte. După ceasul meu, trecuse de şase, dar în miez de vară mai aveam cel puţin trei ore de lumină. Samuelson avea nişte vin alb, făcut în casă. Nu era rău. Nici foarte bun, dar, după cum arăta oraşul, acolo nu se bea. Iar dacă existase băutură, o terminase când se întorsese şi descoperise că oamenii dispăruseră.

— Îi dăm şi fetei? mă întrebase când turna vinul în pahare de apă.

— De ce nu? Mâine putem muri, dacă ne prinde felul cel rău de schimbare de timp.

Aşa că i-am dat şi ei un pahar. A luat doar o înghiţitură, apoi a pus paharul pe podea, lângă scaun. După un timp, când discutam cu Samuelson, s-a ridicat de pe scaun şi s-a aşezat pe jos, punându-şi braţul pe Duminică. Leopardul moţăia, întins. În afară de faptul că a ridicat o pleoapă, simţind greutatea braţului, animalul nu i-a acordat nici o atenţie. Mă surprindea că uneori era pornit împotriva ei.

— Ce-i asta? a întrebat Samuelson, după ce vorbisem un timp. De unde vine?

Se referea la furtuna de timp.

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Am o teorie...

— Care?

Mă privea atent, stând în umbra verandei. Briza uşoară de seară a agitat tufele de liliac, frecându-le crengile de peretele casei.

— Cred că-i exact ce-i spunem: o furtună. Un fel de furtună în spaţiul cosmic, prin care trece întreaga planetă, aşa cum ai merge cu maşina şi ai străbate o ploaie puternică. Numai că, în cazul nostru, în loc de vânt şi apă, tunete şi fulgere, avem schimbări de timp, ca nişte unde ce se mişcă pe suprafaţa planetei, mutând totul înainte sau înapoi în timp, de câte ori trece peste ceva...

— Dar aici? a întrebat el. Oraşul e cum a fost înainte. Doar oamenii...

Vocea i se stinse.

— De unde ştii? Poate zona asta a fost mutată doar un an, sau chiar o lună. Insuficient ca să producă modificări vizibile ale clădirilor şi străzilor, dar suficient ca aceia care locuiseră aici să decidă, din anumite motive, să plece.

— De ce?

— Bâzâitorii, cum le zici. Eu, dacă i-aş vedea cum vin, aş considera că am un motiv suficient de puternic să părăsesc oraşul.

A clătinat din cap.

— Nu toţi. Nu fără să lase un mesaj.

Am renunţat. Dacă nu voia o explicaţie rezonabilă, n-avea rost să încerc să-i impun una.

— Spune-mi, a zis, după un timp, crezi că Dumnezeu are ceva de-a face cu asta?

Deci de aceea rămăsese, apărând zi de zi un oraş pustiu! De aceea modificase cu grijă pompa din pivniţă la noile condiţii şi adusese o sobă cu lemne! Ca să poată pregăti masa la momentul necesar întregii

familii, dacă s-ar întoarce pe neaşteptate, apărând obosită şi flămândă în faţa uşii! Am vrut să-i spun că nici Dumnezeu, nici oamenii nu schimbaseră prea mult lucrurile pentru mine. Dar, ştiind ce însemna întrebarea aceea pentru el, nu-i puteam declara un asemenea lucru. Am simţit durerea din el... şi m-am înfuriat că un individ pe care nu-l cunoşteam putea să-mi transmită necazurile lui mie, într-un fel atât de simplu... Era adevărat că eu nu pierdusem nimic. Nu cât el. Totuşi...

— Cine poate şti? am zis, ridicându-mă. E timpul să plecăm.

S-a ridicat şi el, iute. Înainte să-şi termine gestul, Duminică a fost în picioare, trăgând şi fata după el.

— Aţi putea rămâne aici peste noapte, a spus el.

Am dat din cap, refuzând.

— Doar n-o să conduci pe întuneric! a insistat Samuelson.

— Nu. Dar mi-ar plăcea să mai parcurg câteva mile până la sfârşitul zilei. Mă grăbesc să ajung la soţia mea.

Am condus leopardul şi fata la camionetă, pe care o adusesem în parcarea lui. Am deschis uşa din partea şoferului, iar cei doi s-au căţărat imediat înăuntru. Am aşteptat până s-au aşezat, apoi am urcat şi eu. Mă pregăteam să dau înapoi, când Samuelson, care intrase în casă, în loc să ne conducă la maşină, a apărut timid, cu doi saci mari din hârtie, din aceia pentru cumpărături. I-a împins, prin fereastra deschisă, în stânga mea.

— Nişte mâncare. Şi o sticlă cu vin.

— Mulţumesc.

Am mutat sacii pe scaunul liber de lângă mine. S-a

uitat în spate, unde fata şi leopardul se culcaseră, pregătindu-se de somn.

— Am de toate, a zis. Tot ce vrei. Ea n-are nevoie de ceva, hrană sau alte lucruri?

— Duminică e singurul lucru pe care-l vrea. Atât timp cât e lângă ea, nu-i trebuie altceva.

— Atunci, la revedere!

— Rămâi cu bine!

Am dat înapoi, până în stradă şi am plecat. L-am văzut, în oglinda retrovizoare, privind după noi, făcând semn cu mâna. Am cotit după colţ, la două cvartale de el, iar casa nu s-a mai văzut...

Îmi dăduse o hartă a benzinăriilor, cu un traseu însemnat cu stiloul, după care am condus spre sudul oraşului, iar de aici pe o şosea asfaltată, cu două benzi, ce străbătea un teritoriu cu câmpuri deschise, agricole. Câmpuri plantate în primăvara aceea. Am călătorit printre hectare de porumb, grâu şi mazăre, pe care nu le va recolta nimeni, nu le va folosi nimeni... Zidul de negură, care reprezenta o linie de schimbare a timpului, îşi păstrase poziţia la marginea oraşului lui Samuelson. Rămăsese în urma noastră, în stânga, devenind tot mai mic, pe măsură ce ne îndepărtam...

Îmi dădeam seama că în maşină ne aflam în siguranţă. Liniile timpului erau ca nişte suluri ce se rostogoleau peste sol. Dar, după cum am mai spus, nu întâlnisem vreuna care să circule cu o viteză mai mare de treizeci de mile pe oră. Scăpai uşor de ele, dacă te aflai pe un drum.

În timpul călătoriei căutasem un vehicul pentru orice teren, dar cu viteza necesară. Ceva de gen Land Rover, care să aibă viteză bună pe şosele, dar să poată merge şi pe câmp, dacă trebuia. Deocamdată nu

găsisem nimic.

Mi-am dat seama că motorul urla furios. Conduceam, pe drumul de asfalt, pustiu, cu aproape şaizeci de mile pe oră. Nu aveam nevoie. Era mai sigur, iar consumul mai mic, dacă mergeam cu patruzeci, patruzeci şi cinci. Benzină nu era întotdeauna uşor de găsit. Aveam patru canistre, de cinci galoane, în portbagajul de pe capotă. Numai pentru cazuri de reală necesitate.

Pe de altă parte, nici unul dintre noi trei nu avea după ce să alerge sau de ce să fugă. Am redus viteza la patruzeci de mile pe oră, întrebându-mă cum de ajunsesem la o asemenea viteză.

După aceea mi-am dat seama din ce cauză. Permisesem sentimentelor lui Samuelson să pătrundă în mine. De ce să-l plâng? Ajunsese la fel de nebun, din cauza pierderii familiei, ca fata sau ca Duminică. Dar dorise cu adevărat să rămânem peste noapte în casa aceea mare, din care dispăruse familia. Şi ar fi fost un gest amabil faţă de el dacă aş fi acceptat. Numai că nu puteam risca. În timpul nopţii s-ar fi putut transforma brusc, devenind, din omul care căuta disperat tovărăşia cuiva, un individ care şi-ar fi închipuit că eu, sau noi, aveam vreo legătură cu ceea ce îi răpise familia de lângă el.

Nu puteam avea încredere în normalitatea lui momentană. Samuelson vorbise, un timp, ca un om normal. Dar rămăsese singur într-un oraş pustiu, trăgând cu rachete încărcate cu explozibili puternici în jucării supradimensionate, care atacau la intervale regulate. Nimeni nu putea rămâne normal într-o asemenea situaţie. Pe de altă parte, nebunia reprezenta, acum, o componentă a vieţii. Duminică era

exemplul cel mai evident. Puteam să-i tai gâtul leopardului. Mi-ar fi lins mâinile, în timp ce-l omoram. Nici fata nu se afla într-o stare mintală mai bună. Samuelson, ca şi ei, fusese prins de gluma aceea cosmică, ce acoperise lumea pe care o cunoşteam deci, prin definiţie şi el era nebun. Nu exista altă posibilitate.

Ceea ce însemna că, dacă urmam ideea spre concluzia logică, gândeam eu, conducând în amurgul ce se lăsa şi eu eram nebun. O idee aproape ridicolă. Mă simţeam perfect sănătos.

Dar, aşa cum nu avusesem încredere în Samuelson, dacă aş fi fost în locul lui sau al oricărui altul, care m-ar fi privit din afară, conducând pe şosele de-a lungul ţării, întovărăşit de un leopard şi o fată fără grai, n-aş fi avut încredere în mine. Aş fi fost convins că în mine sălăşluia nebunia, că a pus stăpânire pe mine, într-o zi, brusc, fără nici un avertisment.

Bineînţeles, toate acestea erau prostii, aşa că mi-am alungat din minte gândurile ridicole...

5

CÂND STRĂLUCIREA ROŞIE a apusului de deasupra orizontului, în dreapta noastră, a început să devină închisă, întunecată, iar stelele au apărut pe cerul limpede, spre est, am tras camionul din drum şi l-am aşezat într-un loc confortabil, sub nişte plopi canadieni dintr-o adâncitură, între două dealuri. Am întins tabăra. Era atât de cald, că am ridicat laturile cortului. Apoi am rămas să privesc stelele ce păreau că se mişcă spre adâncul cerului, devenind tot mai impresionante şi făcând ca pământul pe care mă aflam să pară o fărâmă de materie pierdută în univers.

Nu puteam să dorm. Mi se întâmplase de mai multe ori lucrul acesta în ultimul timp. Voiam să ies din cort şi să stau rezemat cu spatele de trunchiul unui plop. Dar, dacă aş fi făcut asta, Duminică ar fi venit după mine, iar fata l-ar fi urmat. O reacţie în lanţ. Mi-a venit în minte sfârşitul unui paragraf, reminiscenţă a celor doi ani anteriori de citit zdravăn, cât trăisem ca un sihastru lângă Ely: *Privatum commodum publico cedit* - „câştigul particular aduce folos celui public”. Am decis să rămân pe loc şi să meditez.

Asta însemna să-mi reamintesc toate lucrurile care se întâmplaseră. Până în momentul acela, aproape uitasem de ultima vară din liceu, când începusem să citesc în latină, pentru că aflasem cât de mult stătea aceasta la baza limbii engleze. Stătea la baza ei şi o depăşea. „Cât timp, o, Catilina, vei abuza de răbdarea

noastră?” Frumos, dar nu la acelaşi nivel ca tunetul din original al bătrânului Cicero: *Quo usque, Catilina, abutere paţienta nostra?*

După izbitura primei schimbări de timp, când crezusem că mă dăduse gata un al doilea infarct după ce am descoperit că nu murisem, că nici măcar nu eram bolnav am găsit veveriţa, ţeapănă din cauza şocului. Trupul mic, cenuşiu, se relaxase în braţele mele. Lăbuţele îmi prinseseră degetele. Mă urmase, în primele trei zile, când decisesem să merg către sud, spre un oraş numit Ely. Care nu mai exista. Nu înţelesesem că ceea ce-i făcusem veveriţei urma să-i fac şi lui Duminică, să-l scot din starea de şoc în care îl găsisem, să-l fac să depindă de mine... Apoi, după o săptămână, cabana din buşteni şi bărbatul cu jambiere din piele, vikingul strămutat sau ce-o fi fost. Crezusem, în primul moment, că era cineva care tăia lemne şi-şi scosese cămaşa. Dar care, când m-a văzut, îşi pusese securea pe umăr şi se îndreptase spre mine...

Revenisem în momentul acela. Retrăiam scena, indiferent dacă voiam sau nu. Şi nu suportam asta, prins în capcana cortului, alături de alte două făpturi... Trebuia să ies. M-am ridicat în picioare, făcând cât mai puţin zgomot. Duminică a ridicat capul, dar am sâsâit printre dinţi la el, atât de puternic, încât s-a culcat la loc. Fata tresărise în somn, mormăise ceva, apoi se întinsese să atingă blana lui Duminică.

Aşa că am ieşit afară, în aer liber, fără ei. M-am aşezat, rezemându-mă de coaja aspră, moale, a unui plop imens. Cerul de deasupra era limpede. Stele pretutindeni... aerul liniştit, cald, transparent şi curat... Mi-am proptit ceafa de trunchiul copacului şi am lăsat maşinăria minţii să meargă. Eram obişnuit cu asta

toată viaţa fusesem...

Poate nu toată. Înainte de şapte-opt ani, lucrurile arătaseră altfel. Dar la vârsta aceea începusem să recunosc că trebuia să mă descurc singur, că nu aveam nevoie de altcineva.

Tatăl meu fusese un zăpăcit, de când îl ştiam. Dacă mi-ar fi spus cineva că nu ştiuse niciodată că avea doi copii, l-aş fi crezut. L-am văzut uitând de noi chiar când ne aflam în faţa lui, în aceeaşi cameră cu el. Fusese directorul bibliotecii particulare Walter H. Mannheim, în St. Paul. Un om cumsecade, un şoarece de bibliotecă. Nefolositor ca părinte, pentru mine sau soră mea mai mică.

Mama fusese altfel. Încep prin a spune că arăta minunat. Ştiu, fiecare copil crede acest lucru despre mama lui. Dar am mărturii independente de la mulţi oameni, îndeosebi bărbaţi, alţii decât tatăl meu, care nu numai credeau aşa, dar i-o şi spuneau, chiar când mă aflam de faţă, să-i aud.

Dar multe dintre acestea s-au întâmplat mai târziu. Înainte de naşterea surorii, mama fusese întreaga mea familie, se ocupă doar de mine. Ne jucam împreună. Cânta, îmi vorbea, îmi spunea poveşti interminabile... După ce s-a născut sora mea, lucrurile au început să se schimbe. Nu dintr-o dată, bineînţeles. Abia când Beth a crescut suficient de mare ca să alerge prin jur, modificarea a devenit evidentă. Acum cred că sperase ca naşterea lui Beth să rezolve ceva în căsnicia ei. Şi nu fusese aşa...

Oricum, de atunci a început să uite de noi. N-o condamn. Uitase de tata cu mult înainte de fapt, nici nu avusese ce să uite. Dar acum începuse să uite şi de noi. Nu tot timpul. Ajunsesem să ştiu când începea să

uite, pentru că apărea împreună cu un bărbat înalt, pe care nu-l mai văzusem şi care mirosea a ţigări şi a alcool.

Când s-au declanşat lucrurile acestea, a început o perioadă grea pentru mine. Eram prea mic să le accept şi doream să lupt împotriva oricui mi-ar fi luat-o pe mama. Dar nu aveam de ce să mă prind. Ca şi cum între noi ar fi apărut un geam şi, indiferent cât aş fi strigat sau lovit în suprafaţa transparentă, nu mă auzea... Cu toate acestea, am continuat să lupt mai mulţi ani, în timpul cărora se îndepărta pentru perioade tot mai lungi cu consimţământul tacit al tatălui meu. Sau, cel puţin, fără nici o obiecţie din partea lui.

După câţiva ani, lupta mea a încetat. N-am continuat-o pentru că n-am avut cum. Mama dispăruse. Plecase şi nu se întorsese. Cel puţin am încetat să mă chinui. Ca rezultat, am făcut prima descoperire din viaţă: nimeni nu iubeşte cu adevărat pe cineva. Un instinct înnăscut te convinge că ai nevoie de mamă, alt instinct o împinge pe mamă să aibă grijă de tine. Dar, pe măsură ce creşti, descoperi că părinţii sunt nişte egoişti, în competiţie cu tine pentru plăcerile vieţii. Iar părinţii încep să-şi dea seama că odrasla lor nu-i atât de unică şi minunată, ci doar un mic sălbatic, o povară. Când am înţeles asta, am descoperit cum cunoaşterea îmi aduce avantaje faţă de ceilalţi, pentru că ştiam că viaţa nu-i dragoste, cum îmi spusese mama, când fusesem mic, ci competiţie, luptă. Ştiind acest lucru, puteam să-mi îndrept atenţia asupra lucrurilor ce meritau. Din momentul acela am devenit un luptător fără egal, un luptător pe care nu-l oprea nimic.

Sigur, schimbarea n-a fost atât de bruscă şi completă. Mai aveam (şi, probabil, voi avea încă) momente de neatenţie, când reacţionam faţă de alţii ca şi cum mi-ar fi păsat dacă trăiau sau mureau. De fapt, după dispariţia mamei, a urmat o perioadă de câţiva ani, în care Beth s-a agăţat de mine. Normal, eram tot ce avea şi i-am răspuns, fără să gândesc, cu reflexul fals al afecţiunii. Dar cu timpul a crescut şi ea a început să caute atenţia altora. Atunci am devenit complet liber.

O libertate atât de mare, încât mulţi nici nu şi-o pot imagina. Când nu eram încă adolescent, adulţii remarcau ce minte pătrunzătoare aveam. Vorbeau despre ce voi lăsa în urma mea. Îmi venea să râd, auzindu-i, pentru că mi s-ar fi părut de neînchipuit să fie altfel. Nu intenţionam să las o urmă în lume, ci să-mi pun pecetea pe ea, s-o transform în proprietatea mea.

Şi nu mă îndoiam că aşa va fi. Întrucât mă eliberasem de iluzia dragostei, care-i orbea pe toţi ceilalţi, nu mă putea opri nimic. Şi am descoperit că aveam de gând să câştig tot ce voiam, atâta timp cât ar fi existat ceva să mă intereseze.

Am descoperit acest lucru pe când luptam împotriva îndepărtării mamei de noi. Nu reuşisem să încetez să lupt până n-a plecat definitiv. Până atunci nu-mi închipuisem că ar fi fost în stare să ne părăsească. Mintea mea refuzase să creadă. Aş fi trecut peste dovezi evidente, cu o răbdare nesfârşită, aproape prostească, căutând o rezolvare a problemei, ca un şobolan ronţăind o placă de oţel pusă la uşa grânarului. Placa de oţel tocea dinţii şobolanului, dar acesta aştepta să-i crească la loc şi se întorcea să

roadă din nou, până în ziua în care îşi croia drum la grâu. Aşa eram şi eu. Şobolanul acţiona din reflex. Iar la mine, tot un reflex făcea ca mintea să se întoarcă mereu la o problemă, până-i găseam soluţia.

Exista o singură posibilitate de oprire, una pe care n-am reuşit s-o controlez. Se strecura în mine, într-un fel, cunoaşterea că răspunsul pe care-l voi găsi nu-mi va folosi la nimic. Când se întâmpla aşa ceva ca atunci când mi-am dat seama că mama plecase definitiv atunci se producea în minte un clic, aproape sonor, iar întregul proces înceta. Un reflex ce murea subit. Însă asta nu se întâmpla prea des. Şi, cu siguranţă, nu se întâmpla acum.

Problema pe care mintea mea n-o putea abandona era: ce se întâmpla cu lumea? Reluam toate dovezile posibile, din momentul în care leşinasem în cabana de lângă Duluth şi până în prezent, încercând să obţin o imagine solidă, explicabilă, care să pună toate cap la cap.

Stând lângă copac, în umbra lunii abia răsărite şi privind cerul de vară, spuzit de stele, m-am întors să retrăiesc zilele din colegiu. Articolele pe care le-am scris, despre cotarea acţiunilor, urmate de investiţii teoretice, apoi unele reale. După aceea apartamentul din blocul Bellecourt Towers, cu servicii hoteliere douăzeci şi patru de ore pe zi, reputaţia de a fi un fel de tânăr magician al finanţelor. Apoi vânzarea acţiunilor şi cumpărarea firmei Snowman Inc. cei trei ani de conducere a companiei, timp în care graficul cu vânzări de rulote şi sănii cu motor urca şi căsătoria mea cu Swannee.

N-am condamnat-o nici un pic pe Swannee pentru ce s-a întâmplat. Probabil că situaţia devenise

enervantă pentru ea, aşa cum ar fi fost pentru mine să văd că se ţine cineva după ea, când eu încetasem s-o fac. Mă decisesem să mă însor pentru că mă săturasem să trăiesc într-un apartament de hotel. Voiam o casă adevărată şi mi-am făcut una. Cu arhitectură modernă, cu cinci dormitoare, înconjurată de douăzeci de acri de teren, cu lac propriu. Iar când am hotărât că trebuie să am o casă, mi-am dat seama că aveam nevoie şi de o nevastă potrivită. Am privit în jur şi m-am însurat cu Swannee. Nu era la fel de frumoasă ca mama, dar pe aproape... înaltă, cu un trup superb şi păr ca o spumă aurie, lung, care-i plutea pe umeri, ca un nor. Se pregătise să devină avocat, dar instinctul ei pentru muncă nu era atât de puternic. Deşi se descurcase bine la facultatea de drept, nu-şi dăduse examenul la barou şi lucra ca un fel de asistentă juridică ornamentală a unei firme de avocaţi din St. Paul. Cred că fusese încântată să renunţe la pretenţia că se duce la birou în fiecare zi, pentru a deveni soţia mea. Din punctul meu de vedere, era ideală. Nu-mi făceam iluzii. Le înmormântasem cu ani în urmă, o dată cu amintirea mamei. Nu-i cerusem să fie mai mult decât era: decorativă, bună la pat, capabilă de misiunea, relativ simplă, de a-mi conduce casa. Cred că reprezenta o căsătorie ideală. Dar am irosit-o.

După cum am spus, uneori devin neatent şi reacţionez ca şi cum celelalte persoane ar conta cu adevărat. Se pare că am făcut greşeala să procedez la fel cu Swannee, pentru că, încetul cu încetul, s-a retras, a început să dispară în scurte călătorii, aşa cum făcuse şi mama. Într-o zi mi-a spus că vrea să divorţeze şi a plecat.

Am fost dezamăgit dar, bineînţeles, nu mai mult de

atât. Şi am decis că încercarea mea de a avea o soţie obişnuită fusese o eroare. Puteam acum să mă dedic doar muncii. Iar anul următor n-am făcut altceva. Până în momentul infarctului.

La douăzeci şi patru de ani. Fir-ar să fie, nimeni n-ar trebui să aibă un atac de cord după ce-a trăit doar douăzeci şi patru de ani! Dar apoi a intervenit iar reflexul meu de şobolan care roade problema până găseşte o cale. Am lichidat afacerea şi mi-am făcut o rentă viajeră din care să trăiesc lejer. Apoi m-am dus să locuiesc în cabană, să mă însănătoşesc.

Doi ani apoi nimicnicia, veveriţa, călătoria spre sud, omul cu securea... şi Duminică.

În primul moment, am fost gata să-l împuşc pe Duminică, înainte de a-mi da seama că se afla în stare de şoc, ca şi veveriţa. Ne întâlnisem la vreo douăzeci de mile în sudul Oraşelor Gemene, într-o zonă în care fusese construită o grădină zoologică modernă una în care animalele hălăduiau aproape fără restricţii, iar vizitatorii treceau prin tunele din sârmă ghimpată şi zăbrele, pentru a vedea făpturi într-o stare care semăna cu cea naturală, sălbatică.

Când am ajuns acolo, nu rămăsese nimic din grădina zoologică. Doar teren pe jumătate construit. O linie de schimbare a timpului trecuse pe acolo, făcând să dispară trei mile de autostradă. Solul rămăsese neregulat, dar uscat, curat. Am condus camioneta cu viteză redusă, căutând ceva care să semene cât de cât a drum. Şi am reuşit destul de bine, până când am intrat cu o roată într-o groapă. A trebuit să folosesc cricul ca să pot ieşi.

Aveam nevoie de ceva solid, să fixez baza cricului. Am intrat într-un crâng din vecinătate, căutând o

bucată de lemn de dimensiunea necesară şi am nimerit, literalmente, peste leopard.

Era întins pe sol, cu capul răsucit într-o parte, privind de parcă pândea ceva mare, care urma să-l atace. Ca şi veveriţa, a rămas nemişcat când am călcat peste el. Furtuna de timp, care făcuse drumul să dispară, îl prinsese doar cu câteva minute înainte. Când l-am lovit cu piciorul în coaste, a ieşit din transă şi m-a privit. Am sărit înapoi şi am înhăţat puşca, pe care avusesem bunul-simţ s-o iau cu mine.

Dar el s-a apropiat şi s-a frecat de piciorul meu, torcând, ca o pisică de casă foarte mare, astfel încât n-am putut să-l împuşc, chiar de-aş fi vrut. Era un mascul tânăr, cântărind o sută patruzeci de livre (după cum am aflat când l-am căţărat pe un cântar de baie, dintr-un magazin de fierărie părăsit). S-a frecat de mine, s-a întins şi a alunecat lângă mine, lingându-mi mâna ce ţinea arma. Şi, de atunci, fie că mi-a plăcut sau nu, m-am ales cu Duminică.

Mă întrebasem de multe ori, după aceea, ce păţiseră, el şi veveriţa. Răspunsul cel mai bun pe care l-am găsit, care-mi satisfăcuse cercetările asupra motivelor acelui comportament, a fost că starea lui fusese provocată de o schimbare de timp ce aruncase orice fiinţă înapoi în copilărie. Când mi-am revenit, în cabană - în general evit să-mi amintesc de asta - a trebuit să mă spăl şi să-mi schimb hainele. Şi-mi aminteam acel prim simţământ de neajutorare şi de părăsire ca un copil pierdut în pădure, care ştie că nu poate găsi drumul înapoi. Dacă ar fi fost cineva să mă ţină de mână, aş fi reacţionat ca veveriţa sau leopardul.

Apoi a urmat întâlnirea noastră a lui Duminică şi a

mea cu fata. Alt caz. Se vedea că depăşise punctul revenirii iniţiale de după trecerea prin schimbarea de timp. Dar se vedea, la fel de bine, că experienţa sau ceva de dinaintea experienţei o lovise mult mai dur decât fusesem lovit eu.

Când am ajuns aici, stelele au început să se rotească încet, într-o horă... şi am adormit.

M-a trezit lumina soarelui, care-mi bătea în ochi. Mi-era cald, transpirasem. Ziua era senină, fără nori. Trecuseră abia câteva ore de la răsărit. Copacii mă feriseră, cu umbra lor, de soarele care m-ar fi trezit mai devreme.

Duminică stătea încolăcit, lângă uşa deschisă a cortului. Singur. Fata dispăruse.

6

PRIMA MEA REACŢIE, dintr-o obişnuinţă greşită, din tinereţe, a fost cea de grijă. Apoi bunul-simţ a revenit. În ceea ce mă privea, plecarea ei reprezenta o uşurare. Dispăruse, împreună cu crizele de izolare, chinurile lui Duminică, care-l transformau şi pe acesta într-o belea.

S-o ia naiba, mi-am zis, *n-are decât să plece!*

Apoi mi-a trecut prin cap că păţise ceva. În jur era doar câmp liber, cu excepţia unui şir de plopi mici, dincolo de care se afla un pârâu. Am luat-o printre copaci şi am privit peste apă, către întinderea bombată a păşunii ce se ridica spre orizontul din apropiere, la vreo trei sute de yarzi în sus. Nimic. Am coborât şi m-am uitat în pârâu. Avea malurile noroioase, mocirloase. I-am descoperit urmele în pământul moale. Intrau în apă. Puţin mai încolo, i-am găsit un pantof. Se înfundase în noroi şi-l abandonase.

Pârâul era scăzut, apa i-ar fi ajuns doar până la genunchi. Am trecut prin el, am luat pantoful, am descoperit urme pe malul celălalt şi am văzut că se alăturau altor două şiruri de paşi. Picioare goale, mai mari ca ale ei. Am simţit că mă trec fiori...

M-am întors în cort, am încins centura de care atârna tocul revolverului şi am luat carabina. Una semiautomată, cu treisprezece cartuşe. Mai întâi m-am gândit să merg de-a lungul urmelor, până pe deal. Apoi mi-am dat seama că, în felul acesta, i-aş alarma pe cei doi indivizi mai mult decât dacă aş veni cu maşina.

Dacă apăream cu camionul şi-ar fi închipuit că am abandonat fata. Dacă mă iveam pe jos, însoţit de Duminică, nu aveam de ales, era limpede că-i hăituiam...

Am strâns lucrurile. Le puteam înlocui greu şi probabil că nu aveam să ne întoarcem în locul acela. Am urcat în camionetă, lăsându-l pe Duminică pe scaunul de lângă mine, dar culcat, ca să nu fie văzut de afară. Am intrat pe şosea şi m-am îndreptat spre drumul paralel cu direcţia în care duceau urmele.

N-am ajuns prea departe. Chiar în faţă, dincolo de culmea spre care ducea pajiştea de dincolo de pârâu, am văzut o tabără de rulote, lângă o clădire mare. Iarba nu fusese tunsă de mult timp, dar printre rulote se vedeau siluete în mişcare. Am condus spre clădirea din faţă, unde se găseau câteva pompe de benzină prăfuite. Un bătrânel rânjind vesel, osos, într-o salopetă prea mare pentru el, a ieşit de îndată ce-am oprit.

— Salut, a spus, când a ajuns la patru paşi de maşină, în partea în care se afla Duminică. Vrei benzină? A adăugat el, privindu-mă prin fereastra deschisă.

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns. Caut o fată. De vreo cincisprezece ani, cu păr negru, care nu vorbeşte. Ai văzut-o?

— Nu, a ciripit el. Vrei benzină?

Benzina era ceva preţios în zilele acelea. Am devenit, brusc, interesat.

— Da, vreau. Şi...

Mi-am lăsat vocea să se scurgă în tăcere. S-a apropiat, îndreptând urechea spre mine.

— Ce-ai zis?

Şi-a vârât capul pe fereastră şi s-a trezit bot în bot cu Duminică. A înţepenit brusc.

— Perfect. Nu mişca şi nu scoate un sunet. Nu încerca să fugi. Leopardul te-ar prinde înainte să apuci să faci trei paşi.

N-avea de unde să ştie că Duminică n-ar înţelege, nici într-un milion de ani, comanda de a vâna pe cineva. Am arătat cu degetul spre spatele camionetei. Duminică a înţeles. S-a întors şi s-a târât acolo, eliberând scaunul din dreapta dintr-o singură mişcare. Ochii bătrânului l-au urmărit. M-am strecurat pe scaunul liber.

— Întoarce-te, i-am zis. Lasă-mi loc să deschid uşa.

S-a supus. Am crăpat uşa din partea aceea. Salopetă lăbărţată de pe spatele lui se afla doar la câţiva inchi. În centru, la nivelul şoldurilor, avea o ruptură sau tăietură, lungă de vreo opt inchi. Am privit prin ea, desfăcând-o cu mâna. Sub salopetă purta o centură de care atârna o armă un revolver de 22, cu cinci cartuşe.

— În regulă, am zis apucând carabina şi deschizând uşa. Mergi drept în faţa mea. Poartă-te ca de obicei şi nu încerca să fugi. Leopardul e cu mine, dacă nu reuşesc eu să te dobor, o face el. Acum spune-mi unde-i fata! Răspunde în şoaptă!

Bub-bu-bu..., a gângăvit bătrânul.

Nimic inteligibil. Evident, după cum arătase oferta lui repetată de a-mi procura benzină, cei ce locuiau în tabără aleseseră unul dintre cei mai puţin inteligenţi cetăţeni să iasă în faţă şi să lase impresia că locul era lipsit de pericol.

— Vino aici, Duminică! am zis.

Leopardul a venit. Am urmat bătrânul de-a lungul drumului, am trecut de pompe. Clădirea cea mare nu

era doar închisă, ci şi abandonată. În spatele ferestrelor, întuneric. Iar păianjenii îşi întinseseră pânzele peste vopseaua crăpată a uşilor. L-am înghiontit pe bătrân cu ţeava carabinei, dirijându-l spre dreapta, spre tabără. Mă aşteptam să fiu atacat sau să se tragă în mine oricând. Dar nu s-a întâmplat nimic. Când am ajuns la colţ, am înţeles de ce.

Se aflau cu toţii la petrecere.

Dumnezeu ştie dacă fuseseră oameni normali vreodată. Cei pe care îi vedeam arătau a ceva între sălbatici flămânzi şi animale hămesite. În majoritate adolescenţi, toţi scheletici şi băieţii şi fetele îmbrăcaţi în blugi zdrenţuiţi, goi de la brâu în sus, desculţi. Fiecare însemnat cu dungi de vopsea neagră, pe faţă şi pe trup. Se înghesuiseră, treizeci-patruzeci, în spaţiul liber din faţa şirului de rulote. Acolo fusese, cândva, o pajişte pentru spectacole sau un teren de volei. La capătul lui, legată de un fel de X din scânduri, se afla fata, deasupra unui rug alcătuit din vreascuri, hârtii şi bucăţi de lemn.

Nu ştiu dacă fata venise acolo de bunăvoie. E posibil să fi ajuns la concluzia că n-o să reuşească niciodată să-l facă pe Duminică s-o iubească. Iar când întâlnise cele două perechi de picioare din pârâu, se dusese cu ele. Dar acum era îngrozită. Ochii ei păreau enormi, iar gura i se lărgise, încercând să slobozească un ţipăt pe care nu-l putea scoate.

L-am izbit pe bătrân cu ţeava puştii şi am intrat printre ei. N-am văzut arme, dar n-aveam nici un motiv să cred că există doar revolverul pe care-l descoperisem la bătrân. Simţeam că mi se face piele de găină pe ceafă dar, pentru moment, lucrul cel mai bun pe care putusem să-l imaginez fusese să pătrund

între ei. Poate vom reuşi şi să ieşim eu, fata şi Duminică fără necazuri.

Cât am mers printre ei n-au scos un cuvânt, nu s-au mişcat. Apoi, când am ajuns lângă fată, aceasta a reuşit să scoată ţipătul:

— *Atenţie!*

O fracţiune de secundă am fost atât de uluit auzind-o spunând ceva inteligibil, încât am rămas uitându-mă la ea. Apoi mi-am dat seama că fata privea, peste umărul meu, la ceva din spate. M-am întors, lăsându-mă instinctiv într-un genunchi şi ducând carabina la umăr.

Erau doi, întinşi pe acoperişul casei, cu puşti sau carabine n-am avut timp să observ ce. Arătau ca şi ceilalţi, doar că aveau arme.

Dar nu asta trebuia să mă îngrijoreze. N-am idee de unde, dar mulţimea prin care abia trecusem scosese la iveală arcuri şi săgeţi. Probabil un arc la cinci-şase dintre ei, deci vreo şase indivizi potriveau săgeţile în corzi, când mă întorsesem. Am început să trag.

I-am împuşcat întâi pe cei doi de pe acoperiş, fără să mă gândesc din pură prostie, din reflexul omului obişnuit să gândească despre armele de foc ca fiind ucigătoare, iar despre arcuri ca fiind jucării pentru că aceia nici nu-şi ridicaseră armele, iar în timp ce trăgeam în ei, câteva săgeţi au şuierat spre mine. Săgeţi de tras la ţintă, fără vârfuri zimţate, dar nu mai puţin ucigătoare. Şi nu m-ar fi ratat toate, dacă n-ar fi fost Duminică.

Nu mai rămăsese nimic în el din Lassie-câinele-ce-vine-acasă. Situaţia depăşea înţelegerea lui, iar dacă indivizii de pe acoperiş sau arcaşii m-ar fi nimerit imediat şi în linişte, probabil că Duminică m-ar fi

mirosit trist, în timp ce aş fi zăcut întins pe pământ, întrebându-se de ce nu mă mişc. Dar fata ţipase, iar eu eliberasem din trup substanţe datorate fricii şi furiei, aşa că Duminică acţionase din instinct.

Dacă eu fusesem speriat, se speriase şi el. Iar la animalele sălbatice, ca şi la om, frica şi furia sunt acelaşi lucru. Duminică atacase singura cauză vizibilă producătoare de frică grupul de arcaşi şi prietenii lor, aflaţi în faţa noastră. Aceştia se treziseră brusc făcând fată unui membru sălbatic al familiei felinelor, mârâind, cu colţi ca nişte cuţite, care cântărea o sută patruzeci de livre şi înnebunise.

Au fugit. Bineînţeles că au fugit. Toţi, în afară de trei sau patru, care fuseseră sfâşiaţi cu ghearele sau împuşcaţi prea rău ca să poată fugi. Am avut suficient timp şi libertate de acţiune ca să dezleg fata de pe scânduri şi să încep s-o trag afară din luminiş. În timpul acesta, Duminică se afla într-un colţ al spaţiului liber, jucându-se, cu ghearele-i însângerate, cu o fiinţă care gemea şi încerca să se târâie cât mai departe de el. Groaznic! Dar acelaşi lucru plănuiseră şi ei să-i facă fetei. Am chemat leopardul. A venit cam împotriva dorinţei lui şi ne-a urmat până la camionetă. Am plecat de acolo.

La o jumătate de milă, pe autostradă, a trebuit să opresc maşina. Duminică era încă înfierbântat de adrenalină din timpul luptei. Voia să stea singur în spate şi să-şi lingă blana. Fetei, respinsă de el, i se făcuse rău. Am ajutat-o să iasă din camionetă şi i-am ţinut capul, până i-a trecut. Apoi am urcat-o pe scaunul din faţă şi am înfăşurat-o într-o pătură.

— Voiau să mă MĂNÂNCE! a şoptit ea, când am învelit-o.

A doua oară când îmi vorbea! Într-o singură zi! M-am uitat la ea, dar închisese ochii. Nu ştiu dacă vorbise cu mine, sau cu sine. Am pornit maşina şi am lăsat-o să doarmă. Seara, când am făcut tabără, am încercat să-i vorbesc. Dar redevenise mută. Nu voia să-mi răspundă, nici să se uite la mine. Ca un prost, m-am simţit dezamăgit, ba chiar un pic jignit. Dar, bineînţeles, de vină erau doar deprinderile mele greşite, din alte vremuri. M-am simţit totuşi bine gândind că ieşise din închisoarea ei mentală de parcă lucrul ăsta ar fi avut vreo importanţă.

În ziua următoare ne-am îndreptat iar spre sud, prin vest. Era o zi călduroasă, luminoasă, mă simţeam bine. Ne aflam pe asfaltul întins al unei superautostrăzi, unde nu se vedea nimeni şi nimic, nici măcar ceva lipsit de importanţă, ca de pildă o maşină abandonată. Aveam o viteză bună, iar Samuelson mă ajutase să-mi stabilesc poziţia pe hartă. Ne găseam destul de aproape de Omaha; dacă nu apăreau obstacole neaşteptate pe drum, puteam ajunge până la asfinţit.

La amiază, am luat-o pe o rampă şi am ieşit din şosea, să fim în siguranţă, pentru eventualitatea că ar fi trecut pe acolo cineva cu intenţii neprietenoase, în timp ce prânzeam. Am găsit un petic de umbră, sub nişte copaci mari, cu frunze pipernicite, pe care nu i-am putut identifica.

Văzusem doar un singur zid de ceaţă al schimbării de timp, toată dimineaţa iar cel pe care-l zărisem fusese departe, atât de departe, încât era imposibil să-mi dau seama dacă se mişca său stătea pe loc. Însă prin locul în care ne aflam trecuse unul, de când începuse furtuna. La vreo patru sute de yarzi de rampa de ieşire din autostradă, drumul lateral se termină

brusc, într-un crâng de palmieri înalţi, cu evantaie în vârf, de felul celor aliniaţi de-a lungul bulevardelor din Los Angeles.

Palmierii şi copacii mari, cu frunze pipernicite, semnalau că ne aflam într-un teritoriu de timp schimbat faţă de cel în care fusesem înainte. Remarcasem că, uneori, în aer exista un fel de umezeală, diferită de cea din vestul mijlociu, în mijlocul verii. Blândeţea atmosferei semăna mult cu cea de pe litoral, iar cei câţiva nori albi, care se mişcau deasupra noastră, păreau să atârne jos, opulenţi, ca în Florida, în loc să fie cocoţaţi ca nişte castele îndepărtate, precum cei din zonele centrale ale continentului, în timpul lunilor fierbinţi.

O indicaţie, m-am gândit eu, să evităm tovărăşii ciudate. După cât reuşisem să descopăr, tot ce se afla mai jos de nivelul animal se schimbase în timpul trecerii furtunii de timp. Am început să strâng dovezi, din ceea ce vedeam, că multe dintre cele pe lângă care trecusem se aflau cu sute, dacă nu mii de ani, înainte de timpul meu. Existau semne ale unor distrugeri intense şi schimbări geologice, urmate de reîmpădurirea majorităţii zonei prin care trecusem. Se produseseră pierderi masive de vieţi, în acelaşi timp sau după aceea, manifestate prin dispariţia majorităţii fiinţelor cu sânge cald, cu excepţia păsărilor. Cu siguranţă, topografia şi vegetaţia se schimbau la trecerea unei linii de timp. Remarcasem peşti în lacuri care nu fuseseră lacuri înainte de schimbarea de timp. Dar nu aveam idee cât de mult coborâsem pe scara timpului. Trebuia să fim atenţi. Dacă, de exemplu, şerpii se aflau dincolo de linia de divizare, puteam întâlni, subit, varietăţi otrăvitoare în zone în care nu

existaseră niciodată.

Am petrecut o parte din ora prânzului încercând să fac fata să vorbească; dar redevenise mută. Am continuat să-i pălăvrăgesc, pe de-o parte din încăpăţânare, pe de alta, gândind că, dacă îşi dăduse drumul o dată, o va face iar. Şi cu cât mai mult voi încerca să înlătur bariera dintre noi, cu atât mai curând se va întâmpla acest lucru.

După ce am terminat de mâncat, am îngropat cutiile de conserve şi hârtiile. Eu şi fata mâncam mai mult conserve, ceea ce uşura gătitul şi căpătasem obiceiul de a-l hrăni pe Duminică din conserve pentru câini sau cu altă carne pe care o găseam. Uneori, când ne plimbam, vâna. Dar nu se depărta prea mult de mine, iar acest lucru îi reducea posibilităţile de a captura ceva. Îngropam resturile, să nu le găsească nimeni, fiindcă ar fi putut să ne urmărească. Ne-am întors în camionetă şi am pornit iar pe autostradă.

Popasul pentru prânz părea să ne fi schimbat şansele. După cinci mile, şoseaua a dispărut, tăiată de trecerea recentă a unei linii a furtunii de timp. Se termina printr-o margine de ciment ce atârna la treizeci de metri în aer, cu nimic în jur care să semene a drum. Doar dealuri nisipoase, acoperite de cactuşi şi copaci ţepoşi. A trebuit să merg înapoi două mile, să găsesc o rampă de ieşire spre un drum ce părea să ducă departe, după cât am putut să văd. Din asfalt, ca majoritatea celor pe care călătorisem înainte, însă nu într-o stare atât de bună ca acela care ne adusese în orăşelul lui Samuelson sau în tabăra de rulote. Mai îngust, cu terasament ridicat şi bălării pe margine. Am ezitat, deoarece, deşi drumul ducea exact în direcţia în care voiam să merg, exista în el ceva care mă

neliniştea. Nu-mi plăcea cum arată. Ici-colo, nisipul urcase pe el pete de auriu pe negru. Însă nu într-o asemenea cantitate încât să încetinească mersul camionetei. Am redus totuşi viteza la treizeci de mile pe oră, rămânând atent.

Drumul părea să nu aibă capăt, ceea ce nu-mi reducea cu nimic neliniştea. Ceva din el nu-mi era familiar nu ţinea de un timp recognoscibil cu toate că arăta ca o şosea laterală oarecare. Colinele nisipoase din jur păreau şi ele străine, de parcă ar fi fost luate dintr-un deşert oarecare şi aruncate acolo. Se făcea din ce în ce mai cald, iar umiditatea devenise groaznică.

În cele din urmă am oprit camioneta, ca să estimez mai precis poziţia pe hartă. După busolă pe care o montasem în maşină, drumul asfaltat ducea chiar spre vest. Iar Omaha trebuia să fie la douăsprezece mile sud-vest de noi.

Cât fusesem pe autostrada suspendată, nu mă îngrijorasem, pentru că un drum ca acela, aparţinând, evident, secolului nostru, trebuia să ducă spre cel mai apropiat oraş mare care era Omaha. Nici pe drumul asfaltat nu mă alarmasem, la început, pentru că era îndreptat în direcţia în care voiam să merg.

Ajunsesem însă la concluzia că mă va duce spre nord, ocolind oraşul fără să-l văd. Înaintasem suficient spre sud ca să intersectăm alt drum, spre zona metropolitană. Dar nu întâlnisem nici unul. Nici ceva care să indice vecinătatea vreunui oraş: căi ferate, case izolate, garduri, construcţii suburbane neterminate... Aşa ceva nu era normal.

Am aşezat harta rutieră pe capotă şi am trasat ruta pe autostradă, până în locul în care se afla rampa pe

care bănuiam că am coborât, apoi de-a lungul drumului ce pornea din ieşirea aceea, îndreptându-se spre vest. Drumul se afla pe hartă dar, conform acesteia, după douăsprezece mile ar fi trebuit să treacă printr-un orăşel numit Leeder. Iar noi merseserăm douăzeci de mile fără să vedem nici măcar un semn rutier...

Am repetat toată treaba, am verificat busola şi kilometrajul maşinii, să aflu cât de departe mersesem după ce părăsisem autostrada iar rezultatul era acelaşi: trecusem pe lângă Omaha, prin nord.

M-am urcat în camionetă şi am continuat drumul, cu viteză redusă. Mi-am propus să merg doar cinci mile, iar dacă nu întâlneam nici o răscruce, să mă întorc.

Le-am parcurs. Apoi încă alte cinci. N-am văzut nici o intersecţie. Nimic. Doar fâşia îngustă, neîngrijită, de asfalt, ce părea să ducă spre Oceanul Pacific.

Am oprit iar camioneta, am coborât şi m-am dus pe şosea, să verific solul spre sud. M-am plimbat de colo-colo, am ţopăit de câteva ori. Suprafaţa era nisipoasă, dar solidă, suficient de tare ca să suporte greutatea unei camionete. Vegetaţia, destul de rară, nu-mi crea dificultăţi la condus. Până acum avusesem grijă să nu părăsesc drumurile, de teamă că o pană a maşinii m-ar lăsa la o distanţă prea mare de vreun loc în care să găsesc alt vehicul. Iar pe jos n-aveam nici o şansă dacă venea spre noi un zid mişcător al furtunii de timp.

Dar acum eram atât de aproape doar la câteva mile de viaţa normală! O vedeam pe Swannee atât de limpede cu ochii minţii, încât părea un miraj provocat de deşertul din jur. Trebuia să fie acolo, aşteptându-mă. Ceva din mine îmi spunea, împotriva oricărei logici, că Omaha supravieţuise. Iar Swannee rămăsese

în siguranţă, într-o porţiune a lumii aşa cum fusese înainte de furtuna de timp. De fapt mintea mea se jucase de multe ori cu ideea că dacă Omaha, ca şi Hawaii, supravieţuise, asta însemna că rămăseseră şi alte enclave sigure. Iar existenţa unor asemenea enclave conducea la concluzia că puteam găsi o cale de a învinge furtuna de timp, aplicând în toate locurile condiţiile speciale sau elementele neobişnuite care protejaseră acele zone.

În enclavele acelea, am fi putut duce împreună o viaţă rezonabilă şi normală, pe care ar fi trebuit s-o ducem înainte de izbitura furtunii de timp. Uneori simţeam că experienţa furtunii de timp o întărise, pentru a înlătura tot ce fusese rău între noi. Timpul o făcuse să-şi dea seama că doar un reflex mă determinase să mă port ca unul îndrăgostit, literalmente, de ea. Pe de altă parte, trebuia să afle cât de grea era viaţa în afara enclavelor sau chiar şi acolo. Ar fi apreciat altfel ce puteam face pentru ea, felul în care aş fi protejat-o... De fapt, cu cât gândeam mai mult, cu atât deveneam mai sigur că, de data asta, va trece cu vederea micile mele lipsuri emoţionale. Trebuia doar s-o găsesc. Apoi lucrurile vor merge bine...

Dar la toate acestea aveam să mă gândesc când voi avea timp de gândit. Marea întrebare rămânea dacă să traversez terenul spre sud cu camioneta, părăsind şoseaua, în speranţa că voi găsi un drum care să mă ducă spre oraş...

Nu aveam argumente pro sau contra. I-am dus pe Duminică şi pe fată înapoi în camion, mă urmaseră şi se plimbaseră, cât timp ţopăisem pe sol, ca să mă conving că n-o să se împotmolească maşina. După

aceea am părăsit asfaltul şi am luat-o spre sud, după busolă.

Nu era greu de condus. Mergeam cu cinci-zece mile pe oră. Rămăsesem în viteza a doua, pentru că uneori urcam pe movile, dar, în general, conduceam uşor. Urcam şi coborâm. O zonă colinară, tipică litoralului. Brusc, am ajuns pe o înălţime şi am văzut malul unui lac.

O fâşie de plajă nisipoasă, alb-cafenie. Iar apa liniştită, aproape nemişcată, de dincolo de plajă, se întindea cât vedeai cu ochii... Şi în faţă şi în stânga şi în dreapta... Furtuna de timp mutase regiunea aceea în nord-vestul zonei metropolitane, blocând orice acces din direcţia noastră. Care drum era mai scurt, ca să ocolesc lacul? În dreapta? În stânga?

O chestie de dat cu banul. Am privit atent în ambele direcţii, dar, din cauze necunoscute, chiar când mă uitam, a apărut un fel de ceaţă, astfel că nu puteam vedea prea departe, în cele din urmă am decis să mergem spre dreapta, pentru că văzusem în partea aceea, prin negură, ceva întunecat, în lumina soarelui care sclipea în apă şi nisip. Am întors maşina şi am pornit.

Conduceam pe plajă la fel de bine ca pe un drum pavat, neted şi tare. Pe măsură ce mergeam, apa începuse să piardă înfăţişarea stătătoare, netedă. Apăruseră valuri de dimensiuni respectabile. Bătea vântul, dar împrăştia prea puţin căldura şi umiditatea. Am continuat să conduc.

În timp ce vedeam crescând cifrele pe cadranul kilometrajului, am regretat că n-o luasem în cealaltă direcţie. Nimerisem calea cea mai lungă, pentru că nu zăream capătul apei. Când am parcurs douăsprezece

mile, am oprit maşina şi am pornit înapoi.

După cum am spus, plaja constituia o pistă bună. Am mărit viteza la patruzeci de mile şi n-a durat mult până am ajuns la punctul în care coborâsem, prima oară, pe malul lacului. Am continuat drumul, iar după scurt timp am zărit ceva în faţă. Reflectarea razelor de soare în apă mă izbea în ochi, aşa că nu mi-am dat seama ce era ceva ca o insulă mică, cu un copac, sau o plută mare, cu un turn de scufundare scos din apă. Se afla aproape de plajă, iar pe nisip se vedeau siluete negre, cu două picioare. Puteam să opresc acolo, să cer câteva indicaţii şi să ajung la Swannee exact la prânz.

Efectul reflectării razelor în ochi devenea mai puternic pe măsură ce camioneta se apropia de siluete. Clipeam tot timpul. Ar fi trebuit să fi luat nişte ochelari de soare şi să-i ţin în cutia de la bordul maşinii, pentru asemenea situaţii. Dar nu mă aşteptasem să nimeresc peste o oglindă de apă atât de mare. Ajunsesem la treizeci-patruzeci de picioare de siluete. Am oprit camioneta şi am sărit pe nisip, clipind. Încă nu vedeam clar. Erau cel puţin şase pe plajă şi se zăreau mai mulţi pe plută, sau ce-o fi fost.

Am privit spre ei.

— Hei! Le-am strigat. M-am rătăcit. Puteţi să-mi arătaţi drumul spre Omaha? Vreau să ajung la Byerly Park.

Siluetele n-au răspuns. Mă aflam la câţiva paşi de ele. M-am oprit, am închis ochii şi mi-am scuturat violent capul, după care am deschis ochii.

Le-am văzut limpede, pentru prima oară. Aveau două picioare, dar acesta era singurul lucru care le făcea să semene a oameni. Nu purtau haine şi aş fi

jurat că erau acoperite de solzi aurii-verzui. Aveau trăsături greoaie, de şopârlă, cu ochi întunecaţi, ce nu clipeau şi mă priveau în faţă.

M-am uitat la ele, apoi m-am întors spre plută. În jur, doar plajă şi apă, nimic altceva. Iar în cele din urmă, adevărul m-a izbit năprasnic.

Era prea multă apă. Omaha nu avea unde să existe, dincolo de valuri. Greşisem tot timpul. Mă amăgisem singur, făurind în minte o speranţă imposibilă, care devenise punctul fix al universului.

Omaha dispăruse. Complet. Swannee dispăruse. Ca şi multe alte lucruri. Pentru totdeauna. O pierdusem definitiv, aşa cum îmi pierdusem mama...

Soarele, care fusese sus, deasupra capului, a parcurs parcă jumătate de cer în faţa ochilor mei, devenind de-un roşu sângeriu. Apa s-a făcut neagră ca tuşul, împroşcând totul în jurul meu şi al şopârlelor-oameni ce mă priveau. Simţeam că-mi plesneşte mintea, că totul se roteşte în jurul meu, ca un lichid într-o gaură de scurgere, amestecând apă, plajă şi restul, inclusiv eu, ducându-le undeva, într-un loc urât şi înspăimântător...

Era sfârşitul lumii.

Intenţionasem să supravieţuiesc, de dragul lui Swannee. Dar ea dispăruse... Ea şi Omaha pieriseră, probabil, în primele momente de după izbitura furtunii de timp. De atunci rămăsese doar imaginea ei, în mintea mea bolnavă... La urma urmei, eram la fel de nebun ca Samuelson... Felina ţicnită, fata idioată şi eu... trei demenţe la un loc. Mă amăgisem că zidurile de ceaţă nu mă puteau atinge. Acum simţeam că-mi sfărâma pereţii craniului, pătrunzând în mine cu hohote de râs, distrugând tot ce le stătea în cale. Am

avut impresia vagă că mă aud urlând ca un câine în lanţ. Şi că mă prind mâini puternice. Apoi acestea au dispărut iute, într-un vid complet, deplin...

7

LUMEA se legăna blând sub mine... Nu, nu lumea, ci pluta.

Când m-am trezit, am început să-mi amintesc momentele de limpezime de dinainte. Puţine... Cea mai mare parte a timpului fusesem într-o lume în care o găsisem pe Swannee dar o Swannee schimbată şi ne stabiliserăm într-o Omaha neatinsă de furtuna de timp. Dar lumea aceea se subţiase încet, iar momentele în care nu mă aflam în Omaha ci aici, văzând pluta şi celelalte, deveniseră predominante. Acum nu mai aveam nici o îndoială asupra lumii în care trăiam.

Dar îmi revenisem. Simţeam acest lucru împreună cu senzaţia dureroasă de foame din stomac. Pentru prima oară m-am întrebat încotro se ducea pluta şi m-am preocupat de soarta lui Duminică şi a fetei.

Am privit în jur, identificând lucruri din perioadă anterioară, neguroasă. O zi minunată, limpede, pe mare sau ceva echivalent unei mări. La câţiva inchi de nasul meu se aflau crengi, nuiele sau ce-or fi fost, împletite într-un soi de cuşcă, ce mă înconjura. Dincolo de cuşcă, o suprafaţă liberă poate zece paşi până la marginea plutei din buşteni, acoperită cu rămurele crescute din trunchiurile ce alcătuiau ambarcaţiunea, cu toate că fuseseră retezate recent. Dincolo de buşteni, suprafaţa netedă a apei albaştri-cenuşii, ce se întindea până la curba orizontului.

M-am răsucit şi am privit în cealaltă direcţie, prin

altă latură a cuştii, spre restul plutei.

Avea o lungime de vreo sută de picioare. La capăt se înălţa un rând de... să le zic „copaci”, în lipsa altui nume mai potrivit, cu frunze groase, aproape lânoase, care profitau de orice vânticel pentru a împinge nava. La baza lor creşteau, cultivate cu grijă, straturi de mlădiţe, din care fusese împletită şi cuşca mea, ca şi aproape tot ce aveau oamenii-şopârlă.

Mai încoace de copaci şi mlădiţe se aflau alte cuşti, în care se găseau fata şi Duminică, precum şi o grămadă de scoici şi pietre, ce păreau a avea oarecare valoare pentru şopârle. Cei doi arătau bine, poate un pic mai slabi, dar vioi, iar fata părea mai frumoasă, mai stăpână pe sine decât o văzusem vreodată. În spatele cuştii ei se aflau, în afara unor mormane de pietriş şi resturi, orice, începând cu nisip şi terminând cu ceva ce arăta ca un morman de blănuri, membrii echipajului. Le-am zis echipaj din lipsa unui termen mai potrivit. Probabil că majoritatea erau pasageri. Sau constituiau, toţi, o singură familie. N-aveam de unde să ştiu.

În orice caz, erau vreo treizeci-patruzeci. Cei mai mulţi stăteau întinşi pe burtă sau într-o parte, absolut nemişcaţi, la lumina soarelui, cu ochii negri deschişi şi capetele ridicate. Deci nu dormeau. Cei care erau în picioare se mişcau fără nici o noimă. Doar patru păreau să aibă o ocupaţie. Unul îşi croia drum spre capătul îndepărtat al plutei, în patru labe, muşcând cu delicateţe rămurelele crescute din buştenii plutei. Alţi trei se aflau la cârmă, ţinând capătul mare al unei lopeţi grele, care imprimau ambarcaţiunii un minim de direcţie în timp ce era împinsă de vânt.

Chiar în centru plutei, la douăzeci de picioare în

spatele cuştii mele, se afla o gaură grosolană, pătrată, tăiată în buşteni, constituind un fel de bazin interior de înot, cu aceeaşi apă ca şi cea care ne înconjura. Am privit gaura un timp, uluit. Vederea ei trezea în subconştientul meu anumite trăiri, ceva care trebuia rememorat, dar care refuza să iasă la suprafaţă. Ceva rămas parţial din unul sau mai multe momente ale unor reveniri anterioare la raţiune. În timp ce mă uitam, unul dintre oamenii-şopârlă care stăteau culcaţi s-a sculat, s-a dus la bazin şi a intrat în el. S-a scufundat şi a rămas nevăzut cel puţin patru-cinci minute, după care capul s-a ivit la suprafaţă, pentru o clipă, apoi a dispărut iar.

După aceea alte plescăituri. Alţi câţiva i se alăturaseră în bazin. Am privit spre apă, dar oamenii-şopârlă rămăseseră la suprafaţă. După vreo cincisprezece minute, unul dintre ei s-a căţărat pe plută şi s-a întins iar pe buştenii goi, cu solzii uzi lucind la soare.

Din scurtele momente de luciditate anterioară, mi-am amintit că văzusem de multe ori această activitate, dar fără să-mi fi făcut vreo idee despre scopul pe care îl avea. Acum, când mintea îmi revenise la normal, vechiul reflex de a căuta răspunsuri la orice a început să lucreze. Cel mai evident motiv pentru cufundările lor continue părea necesitatea de a-şi menţine trupurile umede. Arătau că o rasă care trăia în apă, ca una ce evoluase în mare sau ca oamenii care se întorseseră la mediul acvatic. Dacă a doua variantă era adevărată, atunci acea parte a pământului fusese mutată foarte departe în viitor. Sau, în primul caz, în trecut, suficient de mult în trecut pentru a ne găsi în marea Nebraska acel ocean imens care ocupase

interiorul continentului nord-american în era permiană. Sau destul de mult în viitor pentru a ajunge într-un timp când marea fusese creată iar, geologic.

O alunecare atât de îndepărtată dăduse timp oamenilor să involueze şi să facă un salt genetic spre forma celor care ne capturaseră. M-am uitat la ei.

Nu-i privisem atent până atunci, dar acum am văzut limpede că erau de două sexe, iar femelele aveau sâni de mamifere deşi abia perceptibili.

Organele genitale ale ambelor sexe erau ascunse într-o cută orizontală de piele, ce cobora din partea de jos a pântecelui spre perineu. Din cât am putut vedea, organele respective arătau tot ca ale mamiferelor, chiar ca ale oamenilor. Aşa că am privit atent, convins că ghicisem bine dezvoltarea ulterioară a acelei zone, sub influenţa furtunii de timp.

În afară de uşoare diferenţe corporale, sexul indivizilor avea puţină importanţă în comportarea zilnică. N-am remarcat semne de interes sexual între indivizi, nici măcar de conştiinţă sexuală. Poate exista un sezon pentru asemenea lucruri, iar acum nu ne găseam în timpul lui.

Se vedea că obişnuiau să petreacă multă vreme în apă, iar asta explică, poate, cufundarea periodică în bazin. Ca nişte delfini, ce aveau nevoie să fie udaţi dacă stăteau mult afară din apă.

Mi se părea ciudat că se chinuiseră să taie o gaură în centrul plutei, în loc să se arunce peste marginea ei, dacă aveau nevoie să intre în apă. Meditam asupra acestei ciudăţenii, când un anume lucru pe care-l văzusem s-a dovedit a fi altceva decât ceea ce crezusem.

Fiecare a trecut prin experienţa de a privi un lucru

luându-l drept altceva, până când mintea i-a descoperit adevărata natură. Privisem absent la un fel de placă verticală ce ieşea din apă, în paralel cu pluta, la câţiva paşi de marginea acesteia, întrebându-mă la ce folosea, când obiectul şi-a luat înfăţişarea adevărată, iar inima mi-a bătut mai iute.

Aparenta legătură cu pluta a plăcii mă înşelase, mă făcuse s-o consider o bucată de lemn, o parte a plutei. Brusc, am recunoscut ce era, de fapt văzusem destule lucruri asemănătoare pe bărcile de pescuit, în vacanţele din America de Sud, pe când deţineam încă Snowman, Inc. Ceea ce ne urmărea era aripa unui rechin care înota alături de plută. Nu mă înşelasem asupra formei, nu putea fi aripa unui peşte zburător, tarpon sau alt locuitor al mării. Era dorsala unui rechin. Dar ce rechin!

Dacă aripa era proporţională cu trupul, însemna că rechinul avea lungimea plutei!

Nu-mi imaginam cum putusem s-o confund cu o scândură. Dar acum mintea mea înţelesese şi nu voia să se însele iar. Dacă în apă existau asemenea monştri, bineînţeles că oamenii-şopârlă se scăldau la bord!

Pe de altă parte, nu înţelegeam... când unul dintre ei se găsea în apă, rechinul ar fi putut să-l înhaţe de sub plută la fel de uşor ca şi de lângă ea... Doar dacă nu exista un motiv care să-l împiedice să pătrundă sub plută... Sau oamenii-şopârlă aveau timp să iasă din bazin şi să urce pe plută, până se cufunda rechinul sub nava lor? O teorie destul de bună. Pe de altă parte, nu văzusem nici un semn de grabă la ieşirea din apă...

Era posibil ca oamenii-şopârlă să înoate mai iute decât rechinul? Greu de crezut, dar cei care ne

capturaseră se simţeau că acasă în apă şi, evident, fuseseră făcuţi pentru înot. Aveau trupuri şi membre subţiri, cu coate şi genunchi îndoiţi uşor, încât să poată sta într-o poziţie încovoiată. Mâini şi picioare palmate, până la vârful degetelor. Arătau puternici, în comparaţie cu oamenii, iar dinţii lor erau aproape cât ai rechinilor. Dar nici unul dintre ei nu depăşea înălţimea de cinci picioare, iar în lupta cu un rechin de asemenea dimensiuni puterea oricăruia dintre ei nu conta.

Mă gândeam la asemenea lucruri când s-a petrecut o schimbare. Unul dintre oamenii-şopârlă s-a apropiat de cuşca în care se afla fata şi a deschis un fel de uşă. Ea s-a strecurat afară, ca şi cum ar fi făcut-o şi altă dată deci cunoştea procedura. Fără să ezite, s-a dus la bazin şi a sărit în el. A rămas acolo, ţinându-se de margine.

Acelaşi om-şopârlă care-i dăduse drumul, însoţit de un altul, s-a dus la cuşca lui Duminică, care a mârâit la apropierea lor. Nu i-au acordat nici o atenţie, ci au ridicat cuşca, fără efort, avusesem dreptate în privinţa puterii lor, au cărat-o până la marginea bazinului şi au deschis-o.

Duminică nu dovedea bunăvoinţa fetei de a părăsi cuşca pentru a intra în apă. Dar şopârlele-oameni mai avuseseră de-a face cu asemenea situaţii şi altă dată. După o clipă de aşteptare, unul dintre ei s-a cufundat în bazin şi a tras cuşca (şi pe Duminică) sub suprafaţa apei.

Un moment, nici urmă de leopard, cuşcă sau şopârlă. Apoi capul lui Duminică a ţâşnit exact în centrul bazinului, mârâind. A înotat iute spre margine, unde era fată, s-a căţărat afară şi a rămas la soare,

lingându-se să se usuce, furios cum poate arăta doar o pisică udă.

Cei doi nu s-au grăbit să-l bage înapoi în cuşcă. Continuăm să-i privesc, când un zgomot m-a făcut să întorc capul. Fusese deschisă o uşă, de la capătul cuştii. M-am întors şi m-am târât afară. Un om-şopârlă mă privea. Am simţit un miros slab de peşte, înainte de a mă întoarce şi a pomi spre bazin. La marginea lui m-am oprit şi am privit spre dreapta, unde aripa de rechin îşi continua patrularea.

Cel care mă escorta m-a apucat şi m-a aruncat în apă. Am ieşit la suprafaţă şi m-am prins de margine, ca să ies afară. Atunci am văzut fata, agăţată de un buştean, în apă, lângă mine, privindu-mă. După toate aparenţele, se considera în siguranţă.

M-am întors şi am încercat să privesc prin apă, dar umbra copacilor din faţă cădea peste noi şi nu puteam vedea prin întuneric. Am tras aer în piept, mi-am vârât capul sub apă şi am privit în jur. Atunci am descoperit de ce rechinul nu reprezenta un pericol când te aflai în bazin. Partea de dedesubt a plutei era acoperită cu un hăţiş de crengi sau rădăcini, de felul celor ce creşteau şi pe partea superioară a buştenilor.

Vegetaţia aceea o luase razna, devenise un adevărat coşmar alcătuit din mlădiţe şi ramuri, din crăci ca nişte vite, unele dintre ele groase, aproape pe jumătate cât buştenii plutei. Rădăcinile creşteau în toate părţile, dar în zona bazinului se curbau şi se uneau într-o împletitură, ca un cuib submarin. Am presupus că şopârlele păstrau curată zona bazinului retezând toate mlădiţele ce răsăreau din buşteni, aşa cum făceau pe punte. Evident, nici un însoţitor al ambarcaţiunii, de dimensiunile rechinului, nu putea

trece prin jungla de dedesubt.

Deci bazinul reprezenta un teritoriu sigur. Mi-am dat seama nu numai de asta, ci şi de faptul că masa grea de vegetaţie de sub apă reprezenta o formă de echilibrare a plutei. Am scos capul din apă şi am privit în jur.

Fata stătea încă în bazin, Duminică afară, lingându-şi blana, netulburat. Cele două şopârle care ne scoseseră din cuşti plecaseră şi nu le deosebeam de tovarăşele lor. M-am întrebat; ce s-ar întâmpla dacă aş ieşi din bazin. Am făcut lucrul ăsta imitat, după o secundă, de fată-şi nu s-a întâmplat nimic. Şopârlele ne-au ignorat.

Am tresărit, simţind o mână apucând-o pe a mea. M-am întors. Era fata. Nu făcuse niciodată până atunci un asemenea gest.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

N-a dat atenţie cuvintelor. M-a tras spre spatele plutei. Am urmat-o, uimit, până când un simţământ enervant a scos la iveală răspunsul, din amintirile ceţoase ale scurtelor momente de luciditate. Mă conducea, complet ignoraţi de şopârle spre partea din spate a plutei. Acolo puteam să ne facem nevoile. Se părea că, în perioada în care nu judecasem, căpătase responsabilitatea de a mă conduce să mă uşurez, după cufundarea periodică în bazin.

Când au apărut acele amintiri, m-am oprit. Trăisem în condiţii foarte apropiate, de când ne întâlniserăm. Dar acum, când îmi revenise capacitatea de a gândi, preferam iluzia singurătăţii în privinţa nevoilor. După ce a tras zadarnic de mine un timp, a plecat singură. M-am întors la bazin.

Duminică se uscase, se împăcase cu lumea. Când

m-am aşezat pe marginea bazinului, s-a ridicat şi s-a frecat de picioarele mele, torcând. L-am mângâiat pe cap şi m-am aşezat pe buşteni, să mă gândesc. După o încercare nereuşită pentru că nu l-am lăsat de a se căţăra în braţele mele, s-a întors lângă mine şi a acceptat soluţia de compromis de a-şi pune capul pe genunchii mei. Capul unui leopard matur nu-i uşor, dar mai bine doar capul, decât tot. I-am mângâiat blana, ca să rămână unde era. A închis ochii, mormăind încântat de atâta atenţie.

După un timp, fata s-a întors. M-am dus singur în partea din spate a plutei, făcându-i fetei semn să rămână pe loc, când a vrut să mă însoţească. A părut uimită, dar m-a ascultat. Când m-am întors, se întinsese, cu braţele în jurul lui Duminică. Revenise la obiceiul ei de a acţiona ca şi cum n-aş fi existat.

M-am aşezat în cealaltă parte a leopardului, ca să-l ţin liniştit şi am încercat să mă gândesc. Dar nu ajunsesem prea departe cu gândurile, când a apărut un grup de şopârle. Fata s-a ridicat şi s-a strecurat iar în cuşcă. Am imitat-o şi m-am întors într-a mea. Duminică, bineînţeles, nu s-a lăsat, dar şopârlele l-au manevrat destul de eficient. Au aruncat o plasă peste el, l-au înfăşurat în ea şi l-au dus cu plasă cu tot, în cuşcă. Lăsat singur, Duminică s-a zbătut până s-a eliberat. Mai târziu, o şopârlă, strecurându-se printre barele cuştii, a pescuit năvodul şi a plecat.

Deci mă aflam înapoi în cuşcă... Abia atunci mi-am dat seama că mi-era foame şi sete. În primul rând, sete. Am încercat să strig, să atrag atenţia şopârlelor, dar nu m-au băgat în seamă. Am încercat să chem fata, să mă ajute, să mă sfătuiască. Dar ea redevenise mută, ca şi şopârlele. În cele din urmă, obosit, m-am

culcat.

M-am trezit la asfinţit, auzind zgomotul deschiderii cuştii, înainte să-mi dau seama, fusesem cufundat iar în bazin. De data asta am băut din apa în care fusesem aruncat. Nu era sărată, ca aceea din ocean, dar avea un gust uşor sălciu. Suficient de dulce pentru a fi băută. Dacă aceasta era marea Nebraska, comunica doar la capătul îndepărtat cu oceanul. După câte îmi aminteam din cele citite, nu fusese adâncă şi, ca Baltica din timpul meu, râurile ce curgeau în ea şi izvoarele subterane o diluaseră, până ajunsese aproape potabilă. Am ieşit din bazin şi m-am dus la marginea plutei să beau, pentru a evita posibile murdării din bazin. Nu-mi mai aminteam să fi băut apă cu un gust atât de bun!

Am stat pe buştenii plutei, cu burta plină, până când lichidul a început să se împrăştie în trupul meu deshidratat. Apoi m-am ridicat şi am început să caut ceva de mâncare. Un tur rapid pe plută a scos la iveală nuci de cocos, pe care nu aveam cum să le sparg, nişte frunze verzi, despre care nu ştiam dacă-s comestibile şi o legătură de banane majoritatea verzi.

Le-am ales pe cele mai coapte pe care le-am putut găsi, aşteptându-mă să fiu oprit de şopârle. Nu mi-au acordat nici o atenţie. După ce m-am săturat, m-am gândit şi la fată şi i-am dus câteva.

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a uitat în altă parte. Dar a luat bananele şi le-a mâncat. După ce a terminat, s-a ridicat şi a plecat. S-a culcat pe o parte, întinzându-şi braţele pe suprafaţa solidă a plutei.

M-am dus lângă ea şi am văzut că descoperise un loc în care buştenii erau depărtaţi, iar braţul ei pătrunsese prin crăpătură în apă, în tufărişul care

crescuse acolo.

Ceva din poziţia ei mi s-a părut cunoscut. M-am ridicat şi am privit în jur. Bineînţeles, şopârlele întinse pe jos aveau aceeaşi poziţie! Se părea că şi ele găsiseră găuri în plută.

Mă întrebam de-a ce se juca. Aş fi întrebat-o, dacă mi-ar fi răspuns. După câteva secunde s-a ridicat, întinzând pumnul strâns spre mine. L-a deschis. În palmă avea un peştişor puţin mai mare decât cei dintr-un acvariu de casă.

Mi l-a întins, cu capul plecat. Mi-l oferea. Pentru că nu l-am luat, m-a privit cu o fulgerare de mânie şi l-a aruncat. A căzut pe suprafaţa plutei, la câţiva inchi de Duminică. Leopardul şi-a întins gâtul şi l-a hăpăit iute.

Fata s-a întors la pescuit. Dar ceea ce prindea vâra acum în gură. Mai târziu l-a hrănit şi pe Duminică. Curios, am căutat altă gaură printre buştenii plutei şi m-am uitat în ea. La început n-am văzut nimic, în umbră de sub plută. Apoi vederea mi s-a adaptat. Am privit în tufărişul ce crescuse acolo şi am zărit un veritabil acvariu, în care mişunau mici vietăţi marine. Deci aşa se aprovizionau şopârlele! Ca şi cum ar fi cărat o fermă după ele, în călătorie! Peştişorii şi un fel de sepii, pe care le-am văzut prin crăpătură, nu prea m-au ispitit la început. Dar după trei zile în care am mâncat numai banane, m-am trezit hrănindu-mă împreună cu fata şi cu şopârlele şi, culmea, plăcându-mi! Nevoia de proteine poate fi o forţă puternică...

Între timp în zilele imediat următoare am încercat să lămuresc multe lucruri importante, inclusiv de ce am fost luaţi pe plută. Răspunsul cel mai corect îmi plăcea cel mai puţin ca şi bananele sau nucile de cocos, reprezentam un adaos potenţial, exotic, la dietă

obişnuită. Un soi de hrană specială, o rezervă pentru mai târziu. M-am amăgit cu ideea că am fost luaţi ca sclavi, sau ca nişte curiozităţi, ce urmau să fie vândute. Greu de crezut. Şopârlele erau un popor primitiv, dacă alcătuiau un popor şi nu o societate în felul furnicilor, care acţionau mai mult din instinct, decât din inteligenţă. Nu păreau să aibă un limbaj inteligent. Nu le văzusem folosind scule, măcar din piatră, pentru a face ceva. Tehnologia lor se reducea la împletitul cuştilor şi plaselor, strângerea unor lucruri, precum nucile de cocos (şi noi trei) şi construirea plutei dacă pluta fusese construită conştient şi nu crescuse singură în forma aceea sau fusese tăiată dintr-o masă mai mare de vegetaţie. Uitasem de vâsla de la cârmă. Când am ieşit iar din cuşcă, m-am dus în spatele plutei, să mă uit la ea. Ceea ce am văzut se potrivea cu restul. Cârma nu era cârmă, ci doar un copac mai subţire, de acelaşi soi ca aceia din care fuseseră tăiaţi buştenii plutei. Nu avea lamă. Era doar un trunchi gol, care pătrundea în apă, iar de acolo îl acoperea un tufăriş de-o grosime greu de apreciat. Se răsucea într-o gaură, între doi buşteni ai ambarcaţiunii, fixat cu o funie groasă din aceeaşi viţă flexibilă din care şopârlele împletiseră plasa cu care-l prindeau pe Duminică. Împletitura se rupea în fiecare zi, dar, de fiecare dată, o refăceau, cu răbdare, şopârlele din apropiere.

Oricare ar fi fost nivelul lor cultural dacă aveau vreo cultură ne luaseră pentru scopurile lor, nu ale noastre. Mi-a trecut prin minte că ar fi bine să scăpăm cât mai iute de acolo.

Dar pe o plută, în mijlocul unei întinderi necunoscute de apă, fuga e mai uşor de imaginat decât de realizat.

Trebuia să aşteptăm până vom ajunge la ţărm. Şi n-aveam de unde să ştiu când se va întâmpla asta. Sau aveam? Mă chinuiam cu asemenea întrebări.

Greu de crezut că şopârlele urmau o anumită rută, cu pânza lor ciudată din copaci şi cârma cu capătul acoperit de vegetaţie. Cel mult, mi-am spus, puteau impune un anumit unghi devierii navei lor împinse de vânt. Dar, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că vântul bătuse constant din urmă noastră, cu aceeaşi putere. Cel puţin de când îmi recăpătasem cunoştinţa. Sigur, ne aflam la o latitudine temperată a ceea ce fusese continentul nord-american, în zona vânturilor periodice. Dar, pe întinderea asta de apă, condiţiile climatice obişnuite nu puteau face ca vântul să bată, în anumite sezoane. Într-o direcţie anume? Să zicem, vara spre est şi iarna spre vest? Judecând după soare, ne îndreptam spre est. Cu un vânt cu direcţie constantă, ca acela care ne împingea, chiar şi o navă rudimentară, că pluta aceea, putea să urmeze o rută aproximativ regulată, depinzând doar de anotimp.

În seara aceea, am însemnat cu briceagul pe un buştean unghiul făcut de apusul soarelui la orizont cu axa longitudinală a plutei. Era un pic spre nord. Dimineaţa următoare am însemnat iar unghiul răsăritului din nou, un pic spre nord faţă de axa navei. Verificarea unghiului cârmei a confirmat acest lucru. Cele trei şopârle o aplecaseră pentru a dirija pluta uşor spre nord fată de linia est-vest. Abia atunci mi-a venit ideea să observ stelele.

Am făcut acest lucru, de îndată ce s-a înserat. Dar mi-erau complet necunoscute. Nu recunoşteam nici o constelaţie. Nu că m-aş fi priceput la astronomie, dar, ca majoritatea oamenilor, eram în stare să descopăr

Carul Mare şi Carul Mic şi să găsesc Steaua Polară, pornind de la Carul Mare. O asemenea diferenţă în configuraţia cerească mi s-a părut o dovadă clară că o schimbare de timp mutase partea aceasta a lumii mult faţă de prezentul pe care-l cunoscusem mult în viitor sau în trecut.

Dacă aşa stăteau lucrurile... un gând nou s-a strecurat într-un colţ al minţii mele.

Dacă ne aflam în Permian sau în viitor, iar pluta naviga în acel timp, însemna că ne mişcăm aproape paralel cu malul nordic al mării interioare, din moment ce plaja pe care întâlnisem prima oară şopârlele se afla pe ţărmul de nord. Iar de atunci menţinusem un curs spre nord-est. Văzusem o hartă geologică a mării Nebraska odată, cu ani în urmă. Zona statelor din sud şi centru era coborâtă, iar partea aceea a continentului, scufundată; golful Mexic acoperea majoritatea regiunii centrale, joase, a Americii de Nord. Asta însemna că vom ajunge curând la mal. Nu ne aflam, cum mă temusem la un moment dat, într-o călătorie nesfârşită spre nicăieri, lucru posibil, din cauză că aveam sub noi rezerve interminabile de hrană, iar apa din jur putea fi băută.

Posibilitatea de a ajunge curând la un ţărm însemna că aveam o şansă de scăpare. M-a bucurat această perspectivă şi, cu o teamă imediată, mi-am amintit ceea ce mă preocupă.

Credinţa nebunească pe care o avusesem în supravieţuirea lui Swannee rămăsese în mine, ca un zid de ceaţă al liniei de schimbare a timpului în spatele gândurilor mele.

Însă restul creierului recunoştea că-i o iluzie. Se pare că în perioada în care nu fusesem în toate minţile,

ceea ce rămăsese din ele se înţelesese cu ceea ce era important. Puteam acum să admit că acţionase în mine ceva mai mult decât un reflex al unui răspuns afecţional. Adevărul era că îmi bătusem joc de Swannee. Nu numai că-mi bătusem joc, dar făcusem lucrul ăsta după ce mă însurasem cu ea, nu înainte. Iar ea fugise pentru că încercasem să schimb regulile jocului, după ce jocul începuse. Mă amăgisem c-o iubisem pe Swannee, îmi creasem în minte o imagine falsă despre ea, ca despre cineva demn de dragoste. Nu fusese. Fusese doar o fiinţă umană obişnuită, care se căuta pe sine, ca noi toţi. Iar când acţionase drept ce era, căutând să scape de încercarea mea de a o transforma în ceea ce nu era, mă apucasem să muncesc pe viaţă şi pe moarte. Şi aproape reuşisem, datorită infarctului.

Cred că, într-un fel, n-am lăsat-o pe Swannee să plece. Nici măcar atunci. Aşa că, atunci când a izbucnit furtuna de timp, singurul lucru pe care nu-l acceptasem fusese că ar fi putut păţi ceva.

Dar acum întâlnisem dovada morţii ei. Şi supravieţuisem. Bineînţeles, nebunia se afla încă în firidele minţii mele, încă virulentă, dar pe moarte, iar timpul urma s-o ucidă cu desăvârşire. Aşa cum timpul înlăturase primul meu sentiment de pierdere, atunci când se recăsătorise. Acum, când totul se sfârşise, închis într-o cuşcă din lemn în cea mai mare parte a timpului, aveam destul răgaz să privesc mai sănătos lumea din jur. Iar de aici rezultaseră câteva lucruri pe care mai înainte refuzasem să le recunosc. Unul era că trebuia să muncesc din greu, dacă voiam să supravieţuiesc pe plută. Duminică şi fata nu numai că slăbiseră, dar slăbeau continuu. Duminică avea nevoie

de echivalentul a patru livre de carne pe zi, ca să rămână în viaţă. Eu aveam nevoie de două mii de calorii, sau măcar jumătate. Fata, pentru că se afla în perioada de creştere, cam tot atât. Noi doi puteam folosi şi carbohidraţi precum bananele cât mai aveam. Dar a-i procura lui Duminică echivalentul a patru livre de proteine pe zi prin crăpăturile plutei era imposibil, chiar dacă eu şi faţă am fi făcut tot ce puteam ceea ce şi făcusem, de îndată ce-mi dădusem seama de situaţie. Oamenii-şopârlă nu se arătaseră interesaţi să ne procure hrană. Dacă voiam să trăim, trebuia să ajungem pe pământ.

Al doilea lucru pe care-l acceptasem fusese că doar puţini oameni supravieţuiseră schimbării de timp. Puţini oameni şi puţine animale. În aparenţă, schimbarea acţionase ca nişte greble mari, ce strânseseră majoritatea populaţiei, lăsând ici-colo fiinţe izolate, ca mine, fata, Duminică, care se strecuraseră printre dinţii lor. Unii dintre noi erau supravieţuitori din fire imuni din punct de vedere statistic.

Dacă majoritatea populaţiei din timpul meu fusese dusă în alt continuum, sau dispăruse din cauza schimbării bruşte a condiţiilor acesta era un lucru pe care n-aveam de unde să-l aflu. Însă un fapt devenea, zi cu zi, mai evident: nu există speranţa unei reversibilităţi. *Degetele ce se mişcă scriu.*

Eu, fata şi Duminică, împreună cu o mână de oameni, incluzând probabil şi oamenii-şopârlă, ne chinuiam încercând să rezistăm în lumea aceea, aşa cum era. Bineînţeles, lumea aceea era un haos, cu linii de timp ce se mişcau, iar în urma lor apăreau timpuri diferite. Dar poate aveam dreptate considerând că unii dintre noi erau, statistic, imuni şi puteam învăţa să

coexistăm cu liniile acelea, trecând din zonă în zonă, devenind o nouă civilizaţie, care se baza pe schimbări constante ale timpului.

Dacă nu exista o cale de a opri schimbările de timp... Apăruse o idee nouă. A explodat în mine, în tăcere, într-o noapte în care zăceam pe spate, privind printre zăbrelele cuştii constelaţiile necunoscute, în timp ce pluta se legăna încet sub mine. Am rămas acolo, întorcând ideea pe toate feţele, examinând-o atent. Partea fără odihnă a minţii mele o apucase în secunda în care apăruse, ca fălcile unui boa constrictor, o pradă pe care vroia s-o înghită. Acum nu mai puteam să-i dau drumul, până când nu mi s-ar fi dovedit corectă sau imposibilă.

8

DUPĂ ZECE ZILE am văzut pământul, iar la amiază am fost convins că vom atinge uscatul în aceeaşi zi. Am fost dispus să-l sărut din prima secundă când apăruse, ca o dungă întunecată, la orizont. Oricât ne străduiam, eu şi faţa, nu reuşeam să ne hrănim toţi trei cu vietăţile mărunte de sub plută. Şi mă cuprinsese o groază teribilă că o să ajung prea slab ca să reuşesc să fug, când se va ivi ocazia. Ne-am îndreptat spre un golf curbat, cu o plajă lată, ce cobora uşor spre el, cu câteva dealuri profilându-se în depărtare şi vreo două stânci sau insuliţe stâncoase chiar la gura golfului.

Curând după amiază, şopârlele s-au aliniat de-a lungul plutei, pe latura pe care se afla rechinul şi au început să înfăşoare frunzele ca nişte legume pe care le observasem mai de mult. Au aruncat ghemurile mici, verzi, spre rechin. În locul în care acestea atingeau apa, ţâşnea un şuvoi lăptos, care se întindea imediat şi rămânea aşa, ca petalele unei flori submarine, în timp ce înaintarea plutei lăsa petalele în urma noastră. În timp ce şopârlele continuau să bombardeze apa cu ghemotoace din substanţa verde, la baza aripii răpitorului se strânsese, treptat, o spumă albă.

Brusc, înotătoarea s-a mişcat, a schimbat direcţia şi a fugit iute, până nu s-a mai văzut. Privind în urma plutei, am zărit peşti mici ce urcau la suprafaţă, cu burta în sus, prin apa albită, în locurile în care se scufundaseră ghemurile verzi.

Aşa că, pe jumătate dirijând, pe jumătate duşi de apă, am pătruns până la urmă în golf, fără însoţitor. Acolo apa era calmă ca într-un lac, într-o zi liniştită. Şi foarte limpede. Puteam vedea fundul nisipos, acoperit de scoici şi de vegetaţie, la vreo cincizeci de picioare sub noi, deşi părea mult mai aproape.

Am reuşit să apreciez adâncimea exactă pentru că vegetaţia de sub plută se vedea perfect. Se întindea departe, avea lungimea arborilor de pe punte, ce alcătuiau „pânza” noastră. Dacă nu chiar mai mult... Am acostat la vreo două sute de yarzi de plajă, capetele vegetaţiei de sub plută atingând fundul şi oprindu-ne să ne apropiem mai mult de ţărm.

Şopârlele au început imediat să se cufunde după ceea ce păreau a fi un soi mare de scoici. Aveau carapacea lungă de peste un picior, iar când am ridicat una din primele aduse la bord, am fost uimit de greutatea ei. Cântărea vreo douăzeci de livre.

La soare şi aer, scoicile s-au deschis singure, iar şopârlele le-au scos carnea din interior, hăpăindu-le câte una deodată. Lucru pe care l-am făcut şi noi. Erau delicioase şi ne-am fi îndopat, dacă nu m-aş fi oprit, împiedicând-o şi pe fată să mănânce cu lăcomie. Am hrănit-o şi pe ea şi pe Duminică, cu socoteală, temându-mă de o ocluzie intestinală, după perioadă îndelungată de semi-flămânzire.

Dar, în afară de nişte crampe uşoare, după vreo oră, n-am avut nimic. Fata şi Duminică au mâncat în voie, iar în zilele următoare ne-am potolit foamea permanentă, hrănindu-ne zdravăn cu scoici.

Puteam să mâncăm toată ziua, pentru că fuseserăm scoşi din cuşti cu puţin înainte de a ancora, ca să zicem aşa iar de atunci nu se sinchisise nimeni să ne

vâre la loc. Pe măsură ce mi se potolea foamea, mă gândeam mai puţin la hrană şi mai mult la modul de a fugi. Stăteam pe marginea plutei şi vedeam nisipul plajei. Doar câteva sute de yarzi, după cum am spus. Dar putea tot atât de bine să fie la sute de mile, pentru că nu aveam cum să ajungem la mal decât înotând. Chiar dacă fata ar fi fost în stare, iar Duminică ar fi acceptat să intre în apă împreună cu mine, oricare dintre şopârlele amfibii, chiar cu un handicap de nouă zecimi din drum, ne-ar fi prins şi ne-ar fi adus înapoi înainte să apucăm să punem piciorul pe ţărm. Străbăteau apa limpede ca nişte rachete verzi... Trebuia să existe o cale... Era dificil să găsesc o soluţie pentru mine, dar durerile mari de cap începeau când mă gândeam cum să car fata şi leopardul. Nu puteam să-i părăsesc. Nici unul n-ar fi fost în stare să supravieţuiască singur. Trebuia să rămânem împreună.

Priveam şopârlele din apă, invidiindu-le într-un fel, când, deodată, în scenă a intrat o umbră întunecată, ce se mişca iute. Şopârlele au ţâşnit, literalmente, numaidecât din apă. În afară de una. Fusese înghiţită în adâncurile transparente. Fie rechinul de la început, fie altul, ca el, ni se alăturase şi aveam din nou un însoţitor ucigaş.

Şopârlele stăteau pe punte şi priveau în jos, spre rechin. Nu le condamnam. În apa minunat de limpede, uriaşul peşte de pradă arăta ca un submarin nuclear. Patrulă în jurul ambarcaţiunii, ca şi cum ar fi aşteptat, nerăbdător, altă victimă.

Am privit mormanul de vegetaţie verde de pe plută. Dar nici o şopârlă nu se îndrepta spre el. După o clipă mi-am dat seama de ce. Frunzele reprezentau, în apă, o otravă puternică. Puteau s-o arunce peste bord când

se mişcau, împinse de vânt, îndepărtându-se de locul în care se întindea veninul. Dar aici, în golf, o dată ce apa ar fi fost otrăvită, nu puteau să se întoarcă la pescuitul de scoici.

Am aşteptat. Rechinul aştepta. Şopârlele aşteptau şi ele... Fierbeam. Prezenţa rechinului însemna un obstacol în plus în calea evadării noastre. În acelaşi timp, eram uimit de aparenta neajutorare a şopârlelor. Presupusesem, fără să mă gândesc, că aveau un fel de plan pentru rezolvarea situaţiilor de acest gen. Dar, după toate aparenţele, nu aveau dacă nu cumva tehnica lor constă în a aştepta pe plută până se plictisea rechinul şi pleca.

Dar dacă era acelaşi rechin sau unul din aceeaşi rasă, cu acelaşi temperament nu avea să ne părăsească decât după mult timp. Aripa care ne însoţise plutise alături de noi zile întregi.

Partea interesantă a tărăşeniei consta în faptul că nu se vedea nici un semn de comunicare între şopârle. De când le întâlnisem, nu arătaseră că ar avea un limbaj vorbit. Nici nu remarcasem vreo metodă de semnalizare. Însă presupuneam că, dacă aveau nevoie, puteau comunica între ele. Se dovedea că greşisem. Câteva au stat şi au privit rechinul un timp, iar după aceea au acţionat ca atunci când fuseseră pe mare: au rămas pe buşteni, pescuind mici vietăţi marine în vegetaţia de sub plută. Singurul semn că se întâmpla ceva deosebit consta în faptul că nici una dintre şopârle n-a venit să ne vâre înapoi în cuşti.

Noaptea n-a adus nici o schimbare. A doua zi rechinul dădea târcoale, iar şopârlele stăteau pe plută.

Spre amiaza celei de-a treia zi, s-a petrecut ceva nou.

Chiar înainte ca soarele să ajungă deasupra capetelor noastre, una dintre şopârlele ce stăteau întinse lângă marginea plutei, unde patrula rechinul, s-a ridicat în picioare. A rămas privind răpitorul din apă, apoi a început să sară pe loc, fără să-şi mişte picioarele, doar aplecându-şi genunchii. Se apleca şi se ridica, de parcă s-ar fi pregătit să sară în apă.

O dată ce-a început, a continuat să se bălăngăne, într-un fel de monotonie reflexă. Celelalte şopârle păreau că n-o bagă în seamă. Dar, după o jumătate de oră, când m-am uitat din nou la ea, am văzut că altă şopârlă, aflată la vreo şapte metri de prima, se ridicase şi ea în picioare şi se legăna. Cele două îşi armonizaseră ritmul perfect, se ridicau şi coborau în acelaşi timp, de parcă ar fi fost legate cu o frânghie invizibilă.

După o oră, numărul celor care se bălăngăneau ajunsese la patru. Treptat, li s-au alăturat din ce în ce mai multe în mişcarea tăcută, continuă. La mijlocul amiezii, toate şopârlele de pe navă executau acelaşi dans fără sunet, fără să-şi mişte picioarele din loc.

Rechinul, care le văzuse pe marginea plutei sau mai probabil atras de vibraţiile transmise de mişcarea lor în buşteni şi apă, se rotea în cercuri strânse, aproape atingând pluta.

Brusc, în timp ce rechinul trecea pe dedesubt, una dintre şopârle a sărit în apă, în spatele lui... iar îndată, aerul s-a umplut de şopârle ce se aruncau în mare.

Am alergat la marginea plutei şi am privit în jos. Rechinul ajunsese la marginea golfului, îndepărtându-se iute de ambarcaţiune. Iar şopârlele se grămădiseră pe el, ca nişte câini cu solzi verzi, atârnaţi de un taur. Fălcile lor puternice smulgeau bucăţi din flancurile

uriaşe ale rechinului. Sub apă se împrăştia un nor subţire de sânge. Nu numai sânge de rechin, pentru că am văzut salacianul uriaş prinzând o şopârlă în fălci şi rupând-o, literalmente, în două.

Apoi grămada s-a îndreptat spre marea deschisă, rechinul retrăgându-se din instinct spre ape adânci.

Câteva clipe am stat privind, pur şi simplu, apoi implicaţiile situaţiei m-au luat cu asalt. Am alergat spre fată şi am apucat-o de braţ.

— Vino! i-am spus. Asta-i şansa noastră! Vom merge pe ţărm cât sunt plecate toate!

Nu mi-a răspuns. Doar m-a privit. M-am uitat spre leopard.

— Vino, Duminică!

A venit. A venit şi fata. Nu s-a opus, dar n-a făcut altceva decât să mă lase s-o împing spre marginea dinspre ţărm a plutei, care era capătul din faţă.

— Trebuie să înotăm până la plajă! am strigat la ea. Dacă nu ştii să înoţi, ţine-te de mine! Ai înţeles?

Am răcnit ultimele cuvinte, de parcă ar fi fost surdă. S-a mulţumit să mă privească. Nu mă împiedica, dar nici nu mă ajuta. Mi-a trecut prin minte, încă o dată, că mă aflu într-o situaţie îngrijorătoare. De ce nu plecăm, de ce nu-i părăseam şi pe ea şi pe leopard, dacă tot mă hotărâm? Important era să trăiesc eu, nu să-i salvez pe alţii.

Dar n-am putut. Mi s-a părut imposibil să-i las acolo şi să mă duc singur pe ţărm. Dar fata ar fi trebuit să facă mai mult decât să stea, fără nici un efort de a se îndrepta spre mal. Am încercat să-i spun asta, dar era ca şi cum i-aş fi vorbit unui surd sau cuiva care nu ştia să gândească:

Atinsesem punctul disperării. Mă pregăteam s-o

arunc în apă, când prima şopârlă s-a apropiat de plută. Ratasem ocazia de a fugi.

M-am întors şi le-am privit căţărându-se din apă pe bârne. Cele rănite se întorseseră primele. Înotau, în lumina soarelui, urcau una câte una şi se întindeau, rămânând nemişcate, de parcă ar fi fost pocnite în cap.

Şopârlele au continuat să se întoarcă timp de vreo jumătate de oră. Ultimele fuseseră muşcate rău de rechin. Trei dintre ele au murit, iar supravieţuitoarele au împins, pur şi simplu, trupurile peste bord. Spre sfârşitul după-amiezii le-a luat mareea. Dimineaţa nu mai erau. Existau o grămadă de mâncători de hoituri care profitaseră.

Şopârlele nu s-au apucat imediat să pescuiască scoici, a doua zi de dimineaţă. După aprecierea mea, câştigaseră bătălia cu rechinul cu preţul vieţii a vreo zece dintre ele. Păreau însă epuizate de efort. Dar când soarele a răsărit, în apă limpede din golf era o forfotă de rechini mici, lungi de două-trei picioare, agitându-se nebuneşte, întărâtaţi de sângele şi carnea din ziua precedentă. Duminică, fata şi eu rămăseserăm liberi, nebăgaţi în cuşti. Speram să devină o stare permanentă. Dacă era aşa, faptul merita apreciat. Dacă nu, m-aş fi putut elibera tăind cuşca din lemn cu briceagul. Apoi i-aş fi dat drumul fetei şi lui Duminică.

Nu-mi dădeam seama ce-i ţinea pe rechinii mici în jurul nostru. Nu vedeam nimic cu care se puteau hrăni. Dar în noaptea aceea a avut loc prima furtună pe care am văzut-o. Marea a explodat. O furtună dură, tropicală, cu averse violente. Şi am descoperit de ce rămăseseră.

Vântul s-a stârnit în timpul după-amiezi, iar cerul s-a acoperit de nori albi, care s-au strâns şi s-au întunecat,

provocând un crepuscul timpuriu. Apoi briza a încetat, iar apa de sub noi a devenit greoaie, vâscoasă. Pluta s-a legănat, răzuind fundul golfului cu vegetaţia ei, ridicată de o undă ce venise de departe, pe apa netedă, deşi nu se simţea pic de vânt în locul în care ne aflam.

După aceea s-au dezlănţuit fulgere şi tunete în norii de deasupra noastră, dar departe, peste marea întinsă. A izbucnit din nou vântul, rece, izbind spre mal, devenind tot mai puternic pe măsură ce scădea lumina zilei. Iar zgomotul şi agitaţia furtunii au crescut, apropiindu-se de noi, coborând lângă suprafaţa mării. Când ultimele raze de soare au dispărut, lăsându-ne într-o beznă deasă, furtuna s-a năpustit peste noi cu întreaga-i putere. Ne-am agăţat de plută care se rotea şi se zbuciumă.

Mi-am găsit un loc printre copacii „pânzei" noastre, cu un braţ în jurul fetei, iar cu celălalt ţinându-l pe Duminică. Fata tremura şi tresărea, în timp ce ploaia rece curgea peste noi, dar leopardul o îndura cu stoicism, stând nemişcat lângă mine. În jur, adăpostite printre copaci, câteva şopârle. N-aveam idee unde se cuibăriseră celelalte. Nu puteai vedea ceva în întuneric. Doar ce se afla lângă tine. În beznă, imaginile apăreau doar în fragmente scurte, de câteva secunde, când se auzea bubuitul unui tunet, iar strălucirea vie a fulgerelor acoperea toată suprafaţa plutei, ce şiroia de ploaie şi se zbătea ca un cal nărăvaş. Valurile negre din jur încercau să ne arunce pe plajă, iar vegetaţia de sub ambarcaţiune, înfiptă în fundul nisipos, rezista.

Străluminările fulgerelor aveau în mintea mea efectul unor explozii. După ce strălucirea bruscă

dispărea, imaginea dezvăluită de ea rămânea o secundă pe retină şi în memorie, înainte de a se şterge. Surprinsesem imagini înspăimântătoare ale plutei ce se zguduia şi imagini mult mai înspăimântătoare ale apei golfului, nu ale suprafeţei, ci ale adâncurilor, de parcă pluta se aşeza uneori astfel încât să putem privi în străfundul mării agitate.

În apă mişunau tot felul de vietăţi marine. Le vedeam la lumina fulgerelor cum se agitau frenetic. Mă întrebasem ce atrăsese rechinii mici în golf, după ce se terminase lupta cu rechinul cel mare. Acum ştiam. Pe fundul golfului, rostogolindu-se ca o masă uriaşă, mocirloasă, târât de furtună şi de norul ca de muşte al peştilor mai mici ce sfâşiau stârvul, ajunsese lângă noi rechinul uriaş, acum mort.

Nu murise când şopârlele abandonaseră lupta, altfel scheletul i-ar fi fost curăţat de mult. Supravieţuise, luptând fără vlagă cu membrii mai mici ai speciei sale, dispuşi să-l devoreze de viu, până în urmă cu câteva ore, când pierderea de sânge şi de putere îl dăduseră gata.

Acum, ca un mort ce se întoarce la locul crimei, ajunsese lângă noi, mulţumită furtunii şi vântului ce bătea spre ţărm. O rafală de vânt îl adusese în golf, chiar în rădăcinile plutei. Agăţat de trunchiurile copacilor, privind în apă la fiecare fulger, mă aflam la mai puţin de cincizeci de picioare de locul în care era sfârtecat ce mai rămăsese din trupul lui. De rechini mai mici şi de alţi peşti, lungi de cincisprezece-douăzeci de picioare, mărunţi în comparaţie cu cadavrul, dar imenşi din punctul meu de vedere. Tremuram, văzându-i. Chiar de-ar fi apărut o şansă de salvare, de-ar fi dispărut toate şopârlele de pe plută, n-

aveam cum să înot până la ţărm printre fălcile atâtor rechini...

Apoi, deodată, o sclipire de fulger, iar prădătorii subacvatici au dispărut cu toţii. Trupul pe jumătate devorat al rechinului imens se rostogolea prin mare, dar acum se afla singur pe fundul golfului. Am clipit şi am aşteptat următorul fulger. Nu-mi credeam ochilor.

La următoarea străfulgerare m-am lămurit. Şi, în acelaşi timp, s-a terminat cu cadavrul, pluta, şopârlele şi totul. Următoarea privire a desluşit rechinul înconjurat de o siluetă, de două ori cât el un trup întunecat, ca un nor submarin care scotea din apă, alb în contrast cu negrul valurilor, un tentacul cenuşiu, gros cât un cablu pentru remorcat pacheboturile. Tentaculul stătea afară din apă, drept ca un stâlp de telegraf, la douăzeci de picioare deasupra punţii, la celălalt capăt al plutei. În clipa următoare, ambarcaţiunea s-a zguduit, ca şi cum ar fi fost izbită cu o secure incredibil de uriaşă, iar capătul pe care ne aflam al navei a început să se ridice.

Alt fulger a dezvăluit tentaculul imens apucând capătul plutei şi trăgându-l în valuri.

Nu mai era timp de pierdut, nici de vorbit cu cei doi. Am ţipat în urechea lui Duminică să se ţină după mine, am tras faţa şi am sărit în apă. Am ţinut bine faţa şi, după ce am aruncat o privire spre plajă, la următorul fulger, am început să înot spre mal.

Nu-mi amintesc cum am reuşit. Mi s-a părut că am înotat o veşnicie, susţinând fata. Apoi întunecimea udă ce ne înconjura s-a transformat într-o beznă imaterială, iar după o fracţiune de secundă ne-am lovit de nisipul tare, neted. Deşi nu mai puteam să respir, am avut totuşi putere să mă târăsc pe plajă, cât mai departe,

târând fata. Apoi m-am prăbuşit. Am căzut pe ţărm, ţinând fata de braţ. Suprafaţa aspră, grăunţoasa, de sub mine, a devenit moale ca o saltea şi m-am cufundat într-un somn subit, profund.

M-am trezit la lumina zilei, în aer cald. Fata se afla la câţiva paşi. Şi Duminică.

În golf nu se vedea nici urmă de plută sau altceva. Eram singuri, de parcă ne pierduserăm în deşert de săptămâni. Am rămas locului, lăsând că situaţia nouă să devină, încet, reală.

Eram liberi, dar fără hrană, arme şi mijloc de transport. În plus, mă simţeam de parcă aş fi fost tras printr-o mulţime de găuri. În schimb, fata şi Duminică arătau liniştiţi şi veseli, de parcă furtuna şi toate celelalte n-ar fi avut loc. Reacţia lor nu m-a surprins. Aveam de două ori vârsta fetei şi, probabil, de cinci ori a leopardului. Dar nu avea importanţă, reuşisem să scăpăm toţi trei!

Când am încercat să mă ridic, m-au văzut, iar în clipa următoare au năvălit peste mine. Duminică a făcut un salt, a aterizat trântindu-mă la pământ şi a început să se frece de pieptul meu. Fata a ajuns o fracţiune de secundă mai târziu şi m-a ridicat.

— Încetează! l-a certat ea pe Duminică, cu voce puternică, neaşteptată.

Stăteam aşezat, iar ea îşi ţinea braţele în jurul meu. Am avut impresia că mă îmbrăţişa! Modul în care reacţionaseră amândoi mi-a produs, în mod absurd, emoţie. Dar când am încercat să mângâi fata pe cap, s-a desprins şi s-a ridicat în picioare. Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat. Duminică, mârâind puternic, se străduia să mă dărâme iar, dar de data asta mă

sprijinisem.

M-am prins de spatele lui cu un braţ şi m-am tras, cu greu, în picioare. Văzut de pe mal, locul în care ajunsesem semăna mai puţin cu California decât plaja pe care întâlnisem şopârlele. În spatele fâşiei de nisip se aflau nişte copaci cu ace ca de brad, cu înfăţişare nordică şi unul ce semăna cu o salcie. Între ei, iarbă înaltă, groasă.

L-am bătut pe Duminică pe spate şi am spus, în direcţia fetei:

— Să aruncăm o privire în jur!

Am luat-o înainte, urmat de cei doi. Dincolo de pâlcul de copaci se afla o mică faleză. Am urcat în vârful ei şi am văzut ceva ca o prerie din mijlocul continentului, presărată cu desişuri de copaci. Nu cât să se cheme o pădure şi fără urmă de tufăriş. În zonele libere, iarbă înaltă, verde şi cafenie, cu câte un arbust singuratic.

Nicăieri, nici un semn de civilizaţie.

Am rămas în vârful falezei, analizând lucrurile. Nu-mi plăcea aspectul semiarid al zonei din faţă. Eram pe jos şi puteam supravieţui, fără hrană, doar câteva zile. Dar ceea ce se vedea nu arăta a teritoriu cu lacuri sau râuri, iar apa de băut reprezintă o necesitate continuă. La asta se adăuga faptul că eram complet dezarmaţi, făcând abstracţie de briceagul meu. Şi se putea să avem motive de îngrijorare nu numai din partea animalelor sălbatice...

În cele din urmă am decis să nu părăsim singura sursă de apă potabilă: lacul. Am luat-o spre est, de-a lungul plajei, în direcţia în care se îndreptase pluta şopârlelor. Timp de trei zile ne-am hrănit cu scoici şi cu alte fiinţe mărunte pe care le-am găsit pe nisip sau în

apă mică de lângă ţărm. Dieta cu vietăţi mărunte, de sub plută, dăduse alt înţeles cuvântului „bun” în domeniul hranei. Puteam mânca orice nu părea otrăvitor şi fără să fie gătit. Fata era la fel de lipsită de prejudecăţi. Cât despre Duminică, nu-l preocupase niciodată înfăţişarea mâncării.

În a treia zi am tras lozul câştigător. Am găsit casa de vacanţă a cuiva, pe malul unui lac ce devenise o parte a mării interioare. Nu se vedeau oameni în jurul ei, nici alte case sau cabane. Dar clădirea aceea costase o mulţime de bani. O casă mare, cu garaj separat şi magazie pentru bărci, o clădire cu pereţi din buşteni, cu acoperiş din tablă şi căptuşeală exterioară prinsă de piloni din lemn, de grosimea stâlpilor de telegraf, înfipţi în pământ. Mai avea şi un debarcader. Un drum de pământ, dar bine bătătorit şi bine întreţinut, ducea de la casă şi lac în spatele plajei. Zona arăta suficient acoperită de copaci ca să-i zic împădurită.

Casa părea părăsită în urmă cu o săptămână. O parte din hrana din frigider arăta încă bună de mâncat. Iar cea din congelatorul mare, pântecos, ar fi fost şi ea, dacă ar fi funcţionat curentul electric. Probabil că trecusem peste o fostă linie a zidului de ceaţă, pentru că era exact genul de năzbâtii pe care le făcea furtuna de timp. La distanţă de câteva mile, ne aflasem cu multe ere geologice în trecut. Aici ne aflam ieri. Mâine ne puteam găsi în viitor. Nu aveam încredere în nici unul dintre aceste timpuri. Dar am găsit o grămadă de provizii conservate şi sticle... Am trăit o senzaţie ciudată amestecându-mi un scotch cu sifon fără gheaţă şi bându-l aşezat pe scaunul greu din sufrageria acoperită cu un covor...

Singurul necaz era că în locul acela n-am găsit cele două lucruri de care aveam nevoie cel mai mult: arme şi un mijloc de transport, un automobil sau un camion, cu care să călătorim.

Am scotocit locul de la debarcader până la drum. Nici măcar o canoe în hangarul pentru bărci... În garaj, un Ford model A, tip 1931, negru, ruginit, pe care îl refăcuse cineva. Dar nu funcţiona şi nu-l puteam repara cu piesele ce zăceau în jurul lui. Avea doar blocul motor. Lipseau capetele cilindrilor, vilbrochenii şi baia de ulei. În garaj am găsit două biciclete: una cu o singură viteză, pentru femei şi una pentru bărbaţi, un Releigh cu trei viteze, într-o stare mai bună.

La capătul magaziei, un generator electric cu benzină, în cea mai bună stare, sub un strat protector de unsoare. Şi o mulţime de scule de prelucrat lemnul şi metalul, tot în stare bună. Am curăţat generatorul şi l-am pornit. După cincisprezece minute l-am oprit. Ne obişnuiserăm să ne descurcăm fără luxul luminii electrice, iar în rezervorul generatorului se aflau am măsurat cu un băţ doar zece-cincisprezece galoane. Nu ştiam la ce-o să folosesc benzina, dar era un material prea preţios ca să-l irosesc. Mai târziu, am descoperit nişte sticle goale cu dopuri, le-am umplut cu benzină şi am legat cârpe la gâtul lor, încât le puteam transforma în cocteiluri Molotov. Aveam un fel de armă...

Între timp, fata şi Duminică scotociseră prin casă. Dulapurile din cele două dormitoare erau pline cu haine de damă. Fata, pentru prima oară, a început să fie preocupată de ce purta... S-a mulţumit cu un tricou şi blugi, dar am surprins-o, de câteva ori, când am intrat pe neaşteptate, încercând diferite rochii.

Lui Duminică îi plăceau covoarele. Dormea şi

mânca. Toţi mâncam şi am recuperat ceva din greutatea pierdută pe plută.

Eram decis să nu plecăm de acolo fără mijloace de apărare. Aveam două idei despre armele pe care le puteam fabrica. Respinsesem arcul şi săgeţile. Eram un arcaş submediocru şi nu mă pricepeam să fac un arc cu adevărat funcţional. O alternativă ar fi fost o puşcă lucrată manual, încărcată pe la ţeavă. Aş fi folosit o bucată de conductă de metal, înfăşurată cu sârmă, dacă găseam aşa ceva... Şi gămălii de chibrituri, ca exploziv. Pe scurt, o armă primitivă. A doua soluţie: o arbaletă, utilizând o foaie din arcurile vechiturii de automobil. Aveam destulă benzină să pornesc generatorul şi să folosesc sculele electrice de prelucrat metal şi lemn.

Până la urmă am ales arbaleta. Nu pentru că ar fi fost mai simplă, ci pentru că n-am găsit sârmă. Şi mi-am imaginat ţeava explodându-mi în faţă... Am găsit o bucată uscată de lemn de foc, care mi s-a părut a fi arţar sau stejar. Am tăiat-o într-o formă grosolană, apoi am prelucrat-o până a ajuns o scândură de forma patului şi corpului arbaletei. Am tăiat o fantă de-a curmezişul corpului, am prins în ea foaia de arc (cea mai mică) şi am lipit-o cât am putut. Adezivul modern face minuni. Am prins o vergea separată, din lemn, crestată, pe partea superioară a corpului arbaletei şi am fixat deasupra o pârghie care să-mi permită să întind coarda arcului, crestătură cu crestătură.

Am avut mai multă bătaie de cap cu săgeţile scurte, grele, decât cu arbaleta în sine. Am descoperit că nu e uşor să obţii baghete tari din lemn moale.

Dar a venit şi ziua în care am avut şi arbaletă şi săgeţi. Trebuia să le verific. Nu puterea arbaletei, ci

săgeţile. Coada lor se sfărâma prea uşor când atingeau o ţintă dură. Dar vor funcţiona, când va fi vorba de o ţintă din carne şi sânge... A venit şi dimineaţa în care am urcat pe cele două biciclete din fericire, fata mai mersese cu bicicletă, iar îndemânarea i-a revenit iute şi, cu raniţele încărcate, am pornit pe drumul pustiu, depărtându-ne de lac, în timp ce Duminică mergea pe jos, lângă noi.

Vremea era plăcută, temperatura suportabilă, de vreo şaizeci de grade Fahrenheit, iar cerul pătat de nori accidentali. Pe măsură ce ne îndepărtam de apă, umiditatea scădea simţitor, până când ziua a devenit asemănătoare uneia de lângă graniţa cu Canada, la început de toamnă. Aveam o viteză bună, ţinând seamă de Duminică. Câinii sunt mulţumiţi să alerge alături de biciclştii cărora le aparţin, dar leopardul avea dispreţul pisicii faţă de înregimentare. Prefera să călătorim în ritmul unei plimbări lente, pentru ca să poată face scurte incursiuni laterale sau chiar să se odihnească un pic şi să ne prindă din urmă. Când ne opream, să-l lăsăm să răsufle, se culca pe bicicleta fetei şi nu se mişca de acolo până nu-l trăgeam de ceafă cu toată puterea.

Până la urmă am ajuns la o soluţie de compromis, deplasându-ne cu o viteză doar puţin mai mare decât cea a unei plimbări. Aşadar, n-am fost surprins că m-am lăsat cuprins de gânduri.

Drumul nu trecea pe lângă nici un semn de civilizaţie. Sigur, nu parcurseserăm o distanţă prea mare. Poate vom ajunge undeva, unde voi găsi arme şi vehiculul pe care-l doream. Atunci, din nou mobili şi apăraţi cum se cuvine, intenţionam să fac unele investigaţii în legătură cu ideea ce-mi venise în timp ce

zăcusem pe plută şopârlelor, noaptea. Dacă lumea era plină de ameninţări potenţiale, aşa cum văzusem, era timpul să descoperim cea mai bună metodă de supravieţuire.

În ziua aceea n-am găsit nimic. Spre sfârşitul după-amiezi am traversat un pârâu puţin mai lat ca o dâră de apă, ce trecea printr-o bucată de conductă, pe sub drum. Părea să aibă apă curată. Ca să fiu sigur, am fiert-o, apoi ne-am făcut tabăra de noapte lângă pârâu.

A doua zi, pe la jumătatea dimineţii, am trecut printr-o felie de suburbie. Exact cum am spus: o felie. Vreo două sute de yarzi de şosea asfaltată, o bucată triunghiulară de clădiri cu peluze, garaje, străzi şi rulote, arătând ca şi cum ar fi fost smulse la întâmplare şi aruncate aici, în mijlocul pustietăţii depline.

Nu existau oameni, cum nu fuseseră nici în casa de lângă lac. Dar clădirile nu erau neatinse, ca vila de vacanţă. Zona aceea arăta de parcă trecuse peste ea un uragan, sau ceva de dimensiunile unui dinozaur pus pe distrugere. Nici o clădire nu rămăsese întreagă, iar unele fuseseră turtite.

Cu toate acestea, pentru noi a însemnat o comoară. Am scotocit prin toate casele şi m-am întors cu o armă de vânătoare, calibrul 16 şi o carabină, calibrul 22. N-am găsit cartuşe pentru armă de vânătoare ci doar o cutie pentru 22, dar puteam avea ocazii destule să descopăr muniţii pentru arme de calibru obişnuit. Felia de suburbie conţinea şi opt maşini. Cinci fuseseră distruse de ceea ce zdrobise clădirile. Din cele trei rămase, destul de vechi, una n-a vrut să pornească. Îmi rămânea de ales între un Pontiac cu două uşi, în stare aparent bună şi un Volvo sedan cu patru uşi, lovit zdravăn.

Totuşi am ales Volvo. Nu pentru capacitatea suplimentară de încărcătură, ci pentru că avea consum mai redus de benzină. Nu exista nici o staţie de alimentare pentru casele din suburbie, dar am scurs benzina din rezervoarele maşinilor. Iar când am plecat cu Volvo, aveam rezervorul plin, plus cincisprezece galoane în bidoane legate la portbagajul de pe caroserie. Mai găsisem două biciclete cu trei viteze, în bună stare. Le prinsesem şi pe ele tot de portbagaj.

Suburbia avea drumul bun, cu patru benzi, dar se termina la două sute de yarzi de ultima casă zdrobită. Am condus Volvo-ul ce hurducăia peste un câmp plin de bolovani, până am ajuns la drumul asfaltat cunoscut şi am luat-o la stânga, în direcţia spre care ne îndreptaserăm iniţial. Am continuat să merg, iar după o oră am văzut un zid de ceaţă, în dreapta. Se îndrepta spre drumul pe care ne aflam, părând că traversase asfaltul undeva, în faţă.

9

MI S-A OPRIT INIMA când l-am văzut. Dar după ce l-am privit un timp m-am liniştit. Zidul stătea locului. Am continuat drumul, cu latura lui albă, verticală, tot mai aproape, până am văzut unde se termina. Într-adevăr, traversa drumul, la un sfert de milă de locul în care ne aflam. Dar continua, din punctul acela de intersecţie, doar vreo sută de yarzi. Mergând în afara şoselei, spre stânga, pe o distanţă scurtă, puteam ocoli capătul perdelei înalte, noroase. Nu numai că puteam trece de el în siguranţă, dar, după ce înaintam un pic, puteam vedea ce-i în spatele lui, fără să fie nevoie să punem piciorul în teritoriul posibil periculos. Am continuat să avansez.

În cele din urmă ne-am oprit şi am părăsit drumul, la vreo cincizeci sau o sută de picioare de locul în care îl intersecta zidul de ceaţă atât de aproape, încât îl zăream ridicându-se deasupra noastră, cât vedeai cu ochii. Simţeam briza ciudată şi praful care emana din el întotdeauna, ca atingerea unor stropi fini pe faţă şi pe mâini. Am luat-o spre copacii şi tufişurile din stânga drumului, cu viteză redusă, mişcându-ne paralel cu suprafaţa zidului.

N-a durat mult să ajungem la capăt. Am condus încă un pic, nedorind să întorc după colţ înainte de a vedea ce-i în spatele lui. Dar, deşi tot înaintam, nu-i vedeam capătul. Până la urmă mi-am dat seama de ce. Nu aveam cum să văd ce-i în urma lui. Acolo unde

credeam că se termină, cotea spre dreapta şi continuă, sau se întâlnea cu alt zid de ceaţă ce venea din direcţia aceea. La început am fost dezamăgit. Apoi mi-a trecut prin minte că motivul pentru care zidurile de ceaţă nu se mişcau era că se blocaseră reciproc, iar două linii de schimbare a timpului, întâlnindu-se, creaseră, într-un fel, o stare neobişnuită sau o condiţie care le oprise pe amândouă.

În clipa aceea am dorit să văd ce se afla în spatele intersecţiei celor două ziduri. Când fusesem pe plută şopârlelor, ajunsesem la concluzia că unii dintre noi, rămaşi încă pe pământ, eram imuni la schimbările de timp. Cochetasem cu ideea de a nu evita următorul zid de ceaţă, ci de a intra deliberat în el, să verific dacă-l puteam străbate, supravieţuind. Acum aveam două motive să încerc să pătrund prin cel din faţa mea. Nu doar pentru a descoperi dacă pot să-l străbat fără a păţi altceva decât leşinul prin care trecusem prima oară, ci pentru a afla dacă se întâmplă ceva deosebit sau ciudat în cazul în care o linie de timp întâlneşte, accidental, alta. Am oprit maşina.

Am ieşit şi am privit zidul. M-am uitat şi de-a lungul celui de-al doilea, pentru a vedea că drumul ieşea din el, la câteva sute de yarzi. M-am gândit că ar trebui să ajung la şosea, să merg mai departe pe ea, iar noi trei vom continua să trăim, uniţi şi fericiţi. Dar puteam să mă întorc şi să trec prin zid. Era posibil doar posibil să aflu ceva. Dacă avusesem dreptate.

Am rămas pe loc. Cu cât zăboveam mai mult, cu atât creştea în mine dorinţa ciudată de a încerca să pătrund prin zid. Se întâmpla ce mi se întâmplase din copilărie: mintea mi se bloca pe o întrebare şi nu mă lăsam până nu-i găseam răspuns. Fenomenul era

identic celui petrecut prima oară când maşinăria mentală din capul meu se apucase să rezolve o problemă. Îmi aminteam perfect sentimentul teribil prin care trecusem în secundele iniţiale ale primei schimbări de timp, când crezusem că am altă criză cardiacă. Mi-am amintit senzaţia mizerabilă, de vid şi neajutorare, care mă cuprinsese după ce-mi revenisem, îmi aminteam fiecare bucată, fiecare parte a ceea ce fusese rău. Şi totuşi... totuşi stăteam acolo, iar dorinţa de a trece prin zid şi de a afla ce nu ştiam avea un gust puternic, dulce, ca o foame ce mă ardea...

M-am întors şi m-am uitat la fată şi la Duminică. Dacă intram în zid şi nu mă întorceam, ce se va întâmpla cu ei? Mi-am zis că nu le datorez nimic, dar ceva din mine îmi şoptea că mint, în acelaşi timp, ideea responsabilităţii mele faţă de ei nu mă reţinea aproape deloc. Nu aveam de ales, trebuia să trec prin zid chiar dacă eu şi ei muream din cauza asta. M-am întors spre leopard şi fată. Ambii rămăseseră în maşină.

— Rămâneţi acolo! Înţelegeţi? Nu faceţi nici un pas după mine! Rămâneţi unde sunteţi!

M-au privit în tăcere. O mână a fetei a tresărit şi asta a fost totul. M-am îndreptat spre zidul de ceaţă, până a trebuit să închid ochii, din cauza prafului ce zbura din el. Chiar înainte de a atinge ceaţa, m-am întors şi am privit înapoi. Fata stătea lângă Duminică. Se uitau la mine. Nici nu se clintiseră.

Le-am întors spatele, am închis ochii în faţa pişcăturilor prafului şi am înaintat orbeşte.

Însă nu praful mă punea în cea mai mare dificultate, ci faptul că pătrundeam, parcă, într-un uragan

emoţional. Era rău, foarte rău. Dar nu atât de groaznic cum îmi aminteam că fusese prima oară, lângă cabană mea. Poate că prima trecere prin schimbarea de timp îmi produsese un fel de imunitate împotriva efectelor ei. Poate că era mai uşor pentru că ştiam la ce să mă aştept. Simţeam, în primul rând, că-mi era smuls sufletul din trup. Mă simţeam gol, bolnav şi speriat. Dar nu acel tip de frică de care mi-era frică dacă propoziţia asta are vreun sens pentru voi. Am rămas în picioare şi am ieşit dincolo.

Am auzit, brusc, lătrat de câini, nu departe de mine. Am deschis ochii şi i-am văzut mai mulţi de o duzină, în lese scurte, zbătându-se în lanţuri ca să sară la mine. Erau legaţi de nişte pari înfipţi în pământ, în faţa unei felii de casă, la vreo cincizeci de yarzi. O casă pe o bucată de peluză, în unghiul interior al celor două ziduri de ceaţă. În spatele casei se întindea pădurea, iar casa însăşi, o clădire cu două etaje, arăta de parcă ar fi trebuit să fie înconjurată de o fermă din vestul mijlociu. În timp ce priveam, s-a deschis o uşă, iar o femeie a ieşit afară, cu o puşcă la umăr, aţintită deja spre mine.

— Aruncă arma!

Vocea ei era de soprană, joasă, atrăgătoare, blândă dar categorică.

— Aşteaptă o clipă, am răspuns. Ce-ar fi să discutăm? N-aveam intenţia să arunc puşca. Femeia stătea în spatele câinilor, în spaţiu deschis, fără altă apărare decât arma ei. Dacă ar fi trebuit s-o împuşc ca să trăiesc, aş fi făcut-o. De la distanţa aceea nu putea să mă nimerească, dacă nu avea o îndemânare deosebită. De unde mă aflam, vedeam ţeava clătinându-se uşor, în lumina soarelui.

Mă îngrijorau mai mult câinii ei. N-aveam de gând să arunc singura armă cu care mă puteam apăra. Soluţia îmi apăruse în minte şi dusese la o concluzie inevitabilă: dacă dădea drumul la câini, trebuia s-o împuşc întâi pe ea. Animalele erau de toate mărimile, dar cel mai mic avea pe puţin patruzeci de livre, suficient să fie un potenţial ucigaş de oameni. Puteam împuşca trei sferturi din ei, dar rămâneau destui să mă doboare şi să mă dea gata. Nu credeam că-i putea opri la timp, să-mi salveze viaţa, o dată ce-i asmuţea asupra mea.

— Ascultă, i-am strigat, am nimerit aici din întâmplare!

— Ţi-am spus să arunci arma! a strigat femeia. Puşca ei a bubuit iar un glonţ a şuierat departe de mine, înfigându-se în zidul de ceaţă din spate.

— Potoleşte-te! i-am spus, ridicând 22-ul. Sau va trebui să trag şi eu!

A ezitat oricum, n-a apăsat iar pe trăgaci. Poate prima împuşcătură fusese accidentală... Am continuat să vorbesc.

— Ascultă, am strigat, ca să acopăr lătratul câinilor. N-am vrut să te sperii. Am nimerit peste casa ta şi voi fi încântat să-mi văd de drum. De ce aş vrea să-ţi fac necazuri? Eşti înarmată, ai câini, iar eu sunt singur. Să punem ţevile la pământ, să discutăm...

Privirea ei, care fusese aţintită asupra mea, a alunecat într-o parte. Ţeava puştii şi-a schimbat ţinta.

— Singur? Asta numeşti tu „singur”? A strigat ea. M-am întors. Întrebarea ei era corectă. Dacă există un lucru de care pot fi sigur sub soare, este că Duminică şi fata vor face exact ce le-am spus să nu facă. Îşi găsiseră curajul necesar să treacă prin zidul de ceaţă,

iar acum stăteau în spatele meu.

Bineînţeles, asta schimbă complet situaţia. Femeia avea acum trei ţinte. Putea să nu mă nimerească, dar şansa ei de a atinge pe cineva din grupul nostru se triplase. Am simţit că mă cuprinde panica. În plus, câinii parcă turbaseră, iar Duminică începuse să-şi arcuiască spinarea; nu suferea câinii.

Dar n-avea de gând să mă părăsească, să mă lase să-i înfrunt singur. S-a lipit de piciorul meu şi a mârâit încet, pândind dulăii. Era minunat să-l ating şi, în acelaşi timp, monumental de exasperant să ştiu că pisica nebună n-o să se mişte de acolo, chiar dacă aş fi încercat s-o gonesc cu un ciomag.

Am privit spre femeie. La timp. Obosise să ţină arma la umăr şi se aplecase să dea drumul câinelui cel mai apropiat. N-aveam timp de dezbateri etice. Am tras în pământ, între ea şi câinele de care se apropiase. A înlemnit.

— Nu încerca să dezlegi vreunul! Am strigat la ea. Nu vreau să-ţi fac rău, dar nici să mă las mâncat de animalele tale! Dă-te înapoi şi pune arma jos!

S-a retras, dar n-a dat drumul puştii. Am tras un glonţ în rama uşii din spatele ei. A tresărit, a ezitat şi a lăsat arma să-i cadă la picioare.

— În regulă. N-o să-ţi fac nici un rău, dar vreau să mă asigur că n-o să-mi faci nici tu. Stai unde eşti şi nu te mişca.

A rămas locului. M-am întors spre fată.

— Ţine-l pe Duminică! De data asta rămâneţi unde sunteţi!

Am înaintat cu 22-ul ridicat. Câinii trăgeau de lese, încercând să ajungă la mine. Am văzut pe unde trebuia să merg ca să nu mă atingă nici unul, când am trecut

printre ei. Am ajuns lângă femeie, m-am aplecat şi am luat puşca. Un 30,06, o puşcă bună de vânătoare. M-am simţit în siguranţă, având-o în mână.

Ştiam ce aveam de făcut să împuşc câinii, cât erau legaţi. Dar, când am ridicat arma, am descoperit că nu puteam s-o fac. Nu era drept ca femeia să rămână fără apărare, după ce-i voi lua puşca şi voi pleca. Rămăsesem prea civilizat... Nu puteam totuşi să mă gândesc la ei ca la nişte animale domestice, ci ca la nişte ucigaşi cu patru picioare. M-am întors spre femeie.

— O să-ţi omor câinii, ca să fiu sigur că nu mă vor ataca, dacă nu găseşti altă cale să-i potoleşti.

A oftat uşurată şi în acelaşi timp a tremurat. Ca şi cum toată puterea s-ar fi scurs din ea, brusc. A privit spre câini.

— Linişte! Jos! Toţi! Jos! Staţi liniştiţi!

Spre uimirea mea, s-au supus. Lătratul şi mârâiturile au fost înlocuite de tăcere. Au privit femeia, lingându-şi boturile şi s-au întins, unul câte unul, până au ajuns toţi pe pământ, tăcuţi.

— Foarte bine, i-am spus femeii.

— Am condus o şcoală de dresaj, a răspuns ea, cu o voce moartă. N-ai de ce să-ţi faci griji. Poţi pleca.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu ce ai în casă, puşti, câini sau alte chestii de genul ăsta. Să intrăm. Tu întâi.

S-a încăpăţânat.

— Nu!

— Potoleşte-te! Vreau doar să arunc o privire!

Încă reticentă, a întors capul şi a strigat spre uşă:

— Wendy, ieşi afară! E fiica mea, a adăugat ea cu severitate.

Am aşteptat. După o secundă, o fetiţă blondă, până-

n zece ani, a ieşit şi s-a lipit de femeie, care a luat copilul în braţe.

— O să-i arătăm omului ăsta casa, a zis mamă.

S-a întors şi a intrat. Am urmat-o, ducând ambele puşti. Nu erau multe de văzut înăuntru. O linie de schimbare a timpului tăiase casa în două. Rămăsese o parte din sufragerie, bucătăria, baia, plus un dormitor şi jumătate. Soarele, care pătrundea prin ferestrele fără perdele, dezvăluia existenţa spartană a celor două locatare. Am parcurs atent camerele. Nu existau alte puşti. Doar câteva cuţite de bucătărie ar fi putut fi folosite ca arme.

Femeia n-a zis nimic, cât am privit. Rămăsese la fereastra sufrageriei şi se uită afară, din timp în timp. Credeam că se uita la câini, să vadă dacă stăteau liniştiţi. Mă înşelam.

— E soţia ta? A întrebat în cele din urmă.

— Soţie?

O clipă, întrebarea mi s-a părut fără sens. M-am uitat pe fereastră în direcţia în care privea şi am văzut doar fata şi pe Duminică. Apoi am înţeles.

— Nu. E doar un copil. Am găsit-o după ce trecuse printr-o schimbare de timp. A afectat-o foarte rău. Încă nu şi-a revenit. Eu...

M-am întrerupt. Mă pregătisem să-i povestesc despre convingerea mea că Swannee scăpase de schimbările de timp şi alte lucruri personale. N-o priveau. Nici fata. Adevărul era că ignorasem, de mult, orice calitate sexuală a feţei, chiar dacă, la început, îi acordasem o astfel de atenţie. Mintea îmi era ocupată de problemele mele. Ar fi fost greu să-i explic femeii, fără să încurc lucrurile mai rău, în loc să le lămuresc. Am fost un pic surprins de puterea dorinţei subite de a

vorbi despre asemenea treburi. Apoi mi-am dat seama că era primul adult raţional pe care-l întâlnisem de la începutul furtunii de timp. Dar n-o priveau chestiunile astea.

Am privit încă o dată încăperea, gata să plec. Femeia a zis iute, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile:

— De ce n-o inviţi să intre?

— Să intre? Dacă vine, leopardul o s-o urmeze.

A pălit şi a tras copilul lângă ea. Dar a ţinut capul sus.

— E periculos?

— Nu, dacă-l lăsaţi în pace. Dar, ca să vină aici, trebuie să treacă printre câini şi nu-mi imaginez ce se va întâmpla...

— Eu, da, a zis ea, sec. Se supun ordinelor.

S-a dus, cu fiica ei, spre uşa care rămăsese deschisă. Am urmat-o.

— Intraţi! a strigat ea spre cei doi.

Bineînţeles, fata nu s-a mişcat, nici n-a răspuns. Cu atât mai puţin Duminică.

— E în regulă, i-am spus fetei. Veniţi aici. Iar dumneata stăpâneşte câinii, i-am zis femeii.

Fata pornise deja spre casă, dar Duminică rămăsese pe loc. Văzând că n-o urmează, fata s-a întors lângă el. Trebuia să-i aduc pe amândoi.

— Hai, le-am zis.

L-am apucat pe Duminică de pielea cefei şi l-am tras spre casă. M-a însoţit. Poate cam fără voie, dar a venit. Câinii legaţi aproape de drumul lui s-au dat înapoi la apropierea noastră, dar cei aflaţi mai departe au schelălăit şi s-au târât până la limita leselor, mârâind şi arătându-şi dinţii.

— Jos! A spus femeia de pe trepte.

Dacă aş fi fost câine, n-aş fi întârziat să mă supun. Vocea blândă de soprană se ascuţise ca un cuţit. Devenise tăioasă. Fără să ridice tonul.

— Jos, toţi! Staţi liniştiţi!

Câinii au urmărit cu privirea fata şi leopardul, răsuflând greu. Dar nici unul nu s-a ridicat, nici n-a scos vreun sunet.

Am intrat în casă, iar femeia a închis uşa după noi. În curte s-a auzit un lătrat izolat. Femeia a deschis şi a privit afară. S-a aşternut tăcerea. A închis iar uşa şi, de data asta, câinii au rămas liniştiţi.

— Bună, i-a zis ea fetei, sunt Marie Walcott. Iar aceasta e fiica mea, Wendy.

Fata n-a spus nimic. Figura ei lăsa să pară că nu înţelege, dar i-am recunoscut expresia de încăpăţânare.

— Nu vorbeşte, i-am spus femeii. Adică poate vorbi, dar n-o face. Presupun că din cauza şocului prin care a trecut. Dar aude şi înţelege.

Fata a venit lângă mine, m-a ocolit şi a îngenunchiat lângă Duminică, punând braţul pe gâtul leopardului.

— Sărmana! a exclamat femeia, privind-o.

Expresia de pe figura fetei nu se schimbase. Femeia s-a uitat la mine.

— Ce veţi face?

— O să plecăm, după cum ţi-am spus. O să-ţi iau puşca şi o să-ţi las carabina mea, de 22. La vreo cinci sute de yarzi, să fim departe, când o s-o iei. E o armă mai uşoară şi ţi se potriveşte mai bine. Câinii reprezintă adevărata ta apărare. O să-i las în viaţă. Dar dacă încerci să ne urmăreşti cu ei, o să-i împuşc pe toţi cei care scapă ne sfâşiaţi de Duminică!

— N-o să vă urmăresc. Unde vă duceţi?

— În cel mai din viitor segment al zonei schimbate de timp, pe care o să-l găsim. Undeva trebuie să fie cineva care să ştie ce s-a întâmplat cu lumea.

— De ce eşti convins că există cineva care ştie?

— Dacă nu există, o să căutăm cea mai bună bucată de timp pentru locuit, sau o cale de a trăi în schimbările de timp. Am fugit de zidurile de ceaţă. Dar acum am trecut printr-unul, să vedem ce-i în partea cealaltă.

A privit pe fereastră, spre cele două ziduri de ceaţă ce-i umbreau câinii şi casa.

— Ce-i dincolo?

— Nu ţi-ar plăcea. Ce-i mai încolo? Am arătat spre spatele casei, către pădurea ce se grămădea spre ograda ei.

— Nu ştiu. A fost un oraş de cincizeci de mii de oameni Gregory, Illinois la zece mile, pe şosea. Dar acum n-a rămas nici drumul.

Am privit-o atent.

— Nu te-ai mişcat din locul ăsta de când a început furtuna de timp?

— Nu, a răspuns ea, cu voce sumbră. Am stat cu Wendy aici şi m-am rugat, după prima schimbare de timp. La început m-am rugat pentru Tim, soţul, meu să vină înapoi. De un timp ne rugăm să ne părăsească zidurile de ceaţă.

— Lângă voi sunt două. Nu v-aţi gândit să plecaţi?

— Unde? A dat ea din umeri. Am rezerve pentru o jumătate de an, în pivniţă. Trebuia să avem, pentru că locuiam în afara oraşului. Dacă zidurile de ceaţă se mişcă peste noi, s-au dus... Ne aflăm mai în siguranţă aici decât în altă parte. Am condus o crescătorie de câini, aşa că are cine să mă păzească. Iar dacă există o

şansă ca soţul meu...

A dat iar din umeri şi a tăcut.

— Bine, am zis, luând puştile. Doamnă Walcott, aşteaptă cincisprezece minute, apoi vino după noi. Vei găsi carabina rezemată de un copac, în pădure, acolo.

Am deschis uşa. Vocea femeii a răsunat în urma mea, comandând câinilor:

— Staţi liniştiţi! Jos!

Apoi tonul s-a schimbat:

— Am putea merge cu voi.

M-am întors, crezând că glumeşte. Am văzut că nu. Apoi, brusc, am înţeles o grămadă de lucruri.

Presupusesem, fără s-o privesc atent, că-i o gospodină de vârstă medie. Purta pantaloni şi cămaşă bărbătească. Bineînţeles, nu era fardată. Avea părul tăiat scurt, neîndemânatic. Şi cearcăne sub ochi, din cauza oboselii. În contrast cu fata, singurul reprezentant al sexului opus pe care-l văzusem de la izbucnirea furtunii de timp, Marie Walcott părea, la prima vedere, matură şi nedemnă de a fi băgată în seamă. Acum observasem, deodată, că nu era mai în vârstă ca mine. De fapt, în condiţii civilizate, ar fi fost atrăgătoare. De vârsta mea, cu trup de femeie, nu de adolescentă, cu o minte sănătoasă şi capabilă să vorbească... Mi-am adus aminte că trecuse mult timp de când...

Am remarcat toate astea într-o clipă. Iar în aceeaşi clipă mi-am dat seama că dorise să le remarc că făcuse totul să le remarc. Asta schimbă multe...

— Să vii cu noi? am zis, mai mult pentru mine, decât pentru ea.

— Vom fi mai în siguranţă într-un grup mai mare. Ai nevoie de oameni în plus. Mai sunt şi câinii...

Avea dreptate în privinţa câinilor. O haită ca aceea, bine antrenată, putea fi utilă...

— Fiica dumitale e prea mică, nu poate merge mult pe jos.

— Am un cărucior pe care-l trag câinii şi o să ajungem la un drum, o să găsim un mijloc de locomoţie, nu? Eu... noi ne-am simţi mai bine cu un bărbat în preajmă.

Ea îmi aducea argumente care justificau de ce asocierea ar merge, iar eu o contraziceam. Amândoi ştiam că ne învârteam în jurul motivului adevărat care o îndemna să ni se alăture: ea era femeie şi eu bărbat.

— De ce nu te gândeşti la propunerea mea? Rămâi aici peste noapte. Putem discuta mai târziu...

— Bine. Rămânem până mâine. Facem tabăra la marginea pădurii. Duminică nu prea agreează câinii. Şi nici ei pe el.

— Duminică? Aşa-i spui? Cred că ţi-am spus cum mă numesc. Eu sunt Marie Walcott, iar ea Wendy.

— Marc Despard, m-am recomandat.

— Marc, mă bucur că te-am cunoscut.

A întins mâna şi i-am strâns-o. O senzaţie ciudată, să strângi mâna cuiva, după atâtea săptămâni... Mâna îi era mică, dar puternică, cu bătături la baza degetelor.

— Eşti francez?

Am zâmbit:

— E un nume franco-canadian.

A dat drumul mâinii şi a privit spre fată.

— Nu ştii...

— Nu mi-a spus niciodată cum se numeşte, am zis şi m-am întors spre ea. Poate ne spui acum...

Fata a rămas tăcută. Am dat din umeri.

— Îi zic „fată”. Cred că va trebui să faci acelaşi lucru.

— Poate ne va spune ce nume are, a zis Marie zâmbind. Mai târziu, când va crede că e cazul...

Fata n-a scos un cuvânt.

— Nu-ţi face iluzii, i-am zis lui Marie.

10

AM RIDICAT UN CORT pentru mine şi fată, făcut din velatură luată din magazia pentru bărci, înainte de a părăsi vila de pe malul lacului. L-am întins la marginea pădurii, în aşa fel ca vântul să nu bată spre câini. Duminică mârâia la haită, iar Marie alergase toată după-amiaza printre ei, comandându-le să stea liniştiţi, de fiecare dată când începeau să latre spre noi sau spre Duminică. Îndată ce am ridicat tabăra, i-am lăsat acolo pe cei doi şi m-am dus singur în casă.

Marie m-a luat şi m-a prezentat fiecărui câine. Am vorbit cu ei şi i-am mângâiat, în timp ce Marie îi urmărea, să fie sigură că se poartă cum se cuvine. Unii au dat din coadă, ca semn de recunoaştere, dar majoritatea s-au holbat la mine şi mi-au suportat, doar, atingerea şi vocea. Presupun că miroseam prea puternic a pisică pentru a le fi cu adevărat agreabil. I-am spus lucrul ăsta lui Marie. A dat din umeri.

— Se vor obişnui.

Tonul vocii ei arăta c-ar fi mai bine pentru ei s-o facă.

Apoi s-a dus să pregătească masa. Am petrecut puţin timp încercând să mă împrietenesc cu fiica ei. Dar Wendy era un copil liniştit, trist, care ca şi câinii mă găsea prea străin şi potenţial periculos ca să mă accepte imediat. Am văzut că s-a simţit uşurată când am părăsit-o şi m-am întors în tabără.

Duminică se afla acolo, legat de un trunchi cu o

bucată din funia noastră cea mai groasă. Stătea întins şi, spre surpriza mea, nu părea supărat de restricţia ce-i fusese impusă. Din moment ce nu protestă şi accepta să fie ancorat în felul acela, l-am lăsat aşa cum l-am găsit. Probabil că-l legase fata, să se poată plimba singură, pentru că n-o vedeam nicăieri.

Nu se întorsese, când Marie a scos capul pe uşă şi ne-a chemat la masă. Am aşteptat un pic dar, pentru că n-a apărut, am decis să nu-mi fac griji când Marie ne-a chemat a doua oară. Oricum, cei de aici nu erau interesaţi de ea. Duminică nu obiecta încă pentru că fusese legat lucru ideal din punctul meu de vedere. Moţăia ca o pisică, întins pe spate, cu labele în sus, de parcă n-ar fi existat nici un câine pe mii de mile în jur. M-am ridicat şi am plecat. Tot ce a făcut a fost să deschidă ochii, somnoros şi să se uite după mine.

Când am deschis uşa, m-a năpădit mirosul plăcut al bucatelor. Marie pregătise o şuncă probabil avusese una conservată fiartă şi glazurată. Completase masa cu roşii de casă, cartofi şi o salată făcută din nişte verdeţuri pe care nu le-am identificat dar care, cu sos de brânză, avea un gust minunat.

— N-au venit cu tine? a întrebat Marie, în timp ce se aşeza la masă, împreună cu Wendy şi cu mine.

— Fata a plecat pe undeva, iar Duminică e legat, i-am răspuns.

A dat din cap, uşurată. Nu ştia că Duminică era în stare să roadă orice funie într-o secundă dacă avea chef. Dar n-a avut chef de plimbare şi nici să facă necazuri câinilor. Putea să treacă printre ei, dacă-l apuca poftă să se elibereze şi să vină după mine în casă.

A fost o masă minunată. Marie renunţase la

pantaloni şi cămaşă. Purta o rochie uşoară, galbenă, ce se potrivea cu părul ei blond care deşi rămăsese scurt fusese netezit într-un fel şi arăta mai puţin tuns în casă. Folosise şi un strop de ruj, poate şi alte cosmetice. Rezultatul final era suficient pentru a-mi aminti trecutul, aşa cum se întâmplase în cazul scotchului cu sifon pe care-l pregătisem în casa de pe malul lacului.

Am regretat, toată după-amiaza, că nu avusesem ideea să iau o sticlă din stocul de băuturi din vila de vacanţă. Dar, după cum s-a dovedit, Marie avea propriile-i provizii. Nu servise vin la mâncare, dar după aceea a adus o sticlă de rom, când Wendy se dusese la culcare. Nu era un rom de soi, dar mergea bine cu cafeaua.

Stăteam pe canapeaua din sufragerie şi discutăm. Despre situaţia noastră şi multe altele. Sub influenţa romului, am început să-i povestesc despre mine mai mult decât intenţionasem să spun cuiva. Dar, în căldura şi intimitatea sufrageriei, căpătasem un sentiment de siguranţă. Ştiam că Marie caută doar avantaje. Ştiam ce se va întâmpla între noi, dar nu-mi păsa. În realitate, credeam că merit ceva de felul ăsta, după ce îngrijisem un leopard nebun şi o fată sălbatică, timp de trei săptămâni. Când beam cafeaua cu rom, am luat-o în braţe pe Marie. Un pic mai târziu am stins lumina...

Nu ştiu cât de târziu se făcuse. Cred că trecuse de miezul nopţii, când am părăsit casa. Marie m-a condus, goală, până la uşă, prin întuneric, să scoată capul şi să potolească dulăii ce se ridicaseră văzându-mă. Am sărutat-o şi am străbătut câmpul întunecat, la lumina lanternei, spre tabără.

Duminică stătea încolăcit sub copacul de care fusese legat. Lângă el, o moviliţă: fata, care se întorsese. Iarba din jurul cortului părea un bazin negru, pe pământul pe jumătate luminat de lună. Erau înveliţi cu pături.

Am dat din umeri, beat. Dacă fata voia să stea acolo şi să fie udată de rouă, treaba ei! M-am târât în cort şi m-am înfăşurat în păturile rămase. Cred că am adormit şi am visat, pentru că mi s-a părut că, înainte de a mă prăbuşi într-o inconştienţă profundă, Duminică a ridicat capul, m-a privit în ochi şi mi-a spus:

— Puţi!

Foarte distinct, cu vocea fetei. A fost ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

Când m-am trezit, cineva stătea lângă mine. Nu Duminică sau fată. Marie. Care mi-a întins o ceaşcă plină cu cafea fierbinte.

— Îmi pare rău că te trezesc, a zis ea, dar avem nevoie de ajutorul tău, dacă plecăm azi.

— Plecăm azi? Am repetat, prosteşte. M-a privit îndelung.

— Am vorbit despre asta azi-noapte. Nu-ţi aminteşti?

Am vrut să-i spun că nu, dar apoi mi-am amintit. Avea dreptate, bineînţeles... Fusese unul dintre lucrurile despre care discutaserăm în noaptea trecută... Plănuiserăm să plecăm azi, împreună...

— Ba da, i-am răspuns.

Am privit-o, o parte din mine urându-mă şi compătimind-o, pentru că acceptase totul atât de uşor. Iar altă parte amintindu-şi noaptea trecută şi gândindu-se la noaptea viitoare...

— Vin imediat.

— Bine.

Ea a plecat, iar eu m-am sculat şi m-am îmbrăcat. Fata şi Duminică nu se zăreau. În perioada cât fusesem pe pluta şopârlelor, barba îmi crescuse şi ajunsese de o lungime respectabilă. Însă îmi plăcuse întotdeauna să fiu ras şi, când descoperisem casa de pe malul lacului, fusesem fericit să găsesc un brici şi să-mi curăţ faţa. Îmi plăcea să mă rad, făcea parte din ritualul familiar al trezirii dimineaţa şi mă trezeam greu. Dar în dimineaţa aceea, acţiunile obişnuite de curăţenie nu îndepărtau stratul de vină rămas pe mine din noaptea precedentă. Într-un fel, îi vândusem ca sclavi pe Duminică şi pe fată, pentru satisfacerea egoistă a dorinţei mele...

Duminică nu avea cum să-şi dea seama ce se întâmplase. Numai că n-o să mai aibă libertatea cu care se obişnuise, alături de haita de câini, chiar dacă ştia asta sau nu. Va trebui să mă împartă cu alţi oameni asta nu-l va face fericit... Se obişnuise cu fata, dar aceasta îl iubea, iar Marie şi Wendy nu şi nici nu aveam certitudinea c-o vor face vreodată. Cât despre fată, îmi arătase limpede ce gândea.

Am spălat săpunul de pe faţă şi am început să caut contraargumente. Oricum urma să dăm de alţi oameni, cu care va trebui să ne asociem. Duminică trebuia să se obişnuiască să mă împartă cu alţii. Şi fata. Noi trei nu puteam rămâne veşnic împreună, nebuni, aşa cum fusesem până am văzut marea de apă dulce şi mi-am dat seama că Swannee dispăruse pentru totdeauna.

Nici mie n-o să-mi fie uşor să mă adaptez. Dar trebuia s-o fac. La fel ca Duminică şi fata. Asta-i viaţa, nu poţi avea întotdeauna ce-ţi doreşti.

M-am dus să mănânc gustarea pregătită de Marie şi s-o ajut să se pregătească de plecare. În minte mi se fixase ideea că făceam un lucru bun pentru toţi, ba

chiar că mă sacrificam pentru asta.

A durat aproape toată ziua să ne pregătim. Marie avea două cărucioare cu roţi de bicicletă şi antrenase nişte câini să le tragă. Se vedea că sunt făcute în casă, dar fuseseră construite remarcabil. Se părea că Marie avea un talent înnăscut în privinţa mecanicii. Erau uşoare şi puteau fi trase fără dificultate. Le lipsea însă ceva important nu aveau arcuri, nimic elastic, în afara pneurilor de la roţi. Bune pe suprafaţa unui drum, dar fără şanse de a rezista, încărcate, mai mult de câteva zile, pe câmp, după cum se părea că va trebui să mergem. Dar, neposedând nici scule, nici materiale, ca să le înzestreze cu arcuri, n-am zis nimic. N-avea rost să-i fac griji.

Am plecat după-amiază. Fata apăruse la timp pentru gustare. Duminică şi cu mine formam avangarda, la vreo cincizeci de yarzi în faţa celorlalţi. În urmă venea Marie, pe jos şi cele două cărucioare. În unul se afla Wendy, în celălalt hrană, apă şi haine pentru toţi, plus 22-ul pe care i-l dădusem lui Marie. La fiecare cărucior erau înhămaţi câte trei câini. Ceilalţi mergeau în şir, disciplinaţi, în jurul cărucioarelor.

Înaintam cu o viteză destul de bună pe câmp. Nu atât cât am fi avut noi trei, dacă am fi fost singuri, pentru că tovarăşii noştri de drum se opreau mereu, dintr-un motiv sau altul cel mai des din cauza lui Wendy. Noi, cei trei din frunte, puteam ignora problemele celorlalţi, ca şi cum am fi fost din nou singuri. Duminică nu se sinchisea de încetiniri. Avea mai mult timp să exploreze împrejurimile. El şi câinii rezolvaseră problema coexistenţei într-un fel tipic animalelor ignorându-se reciproc. O dată, când Duminică lenevea în urmă, unul dintre câinii din frunte

a trecut la vreo zece picioare de el. Nici unul n-a privit spre celălalt.

Am profitat că eram singur cu fata şi am încercat să-i vorbesc. Evident, n-a avut chef. Nici n-a vrut să se uite la mine.

— Bine, i-am zis, în cele din urmă. N-ai decât să te descurci singură.

Am luat-o înainte, scoţându-mi-o din minte şi concentrându-mă asupra cercetării terenului. La câteva ore după ce părăsisem locuinţa lui Marie, am găsit ceva care semăna cu un drum forestier sau o potecă pentru tractorul unui fermier. L-am urmat până am văzut, prin perdeaua subţire de copaci, ceva ca un orăşel, într-o vale mică, în formă de cupă, înconjurată de câmp deschis. De la marginea pădurii până la cea mai apropiată clădire erau vreo trei sute de yarzi.

M-am întors, să discut cu Marie. Dacă se afla cineva în oraş, nu doream să năvălim urmaţi de un leopard şi de o haită de câini. Un locuitor mai nervos ar fi putut trage vreun glonţ în ei mai ales în Duminică. Rămăseseră mai în urmă decât crezusem. Se părea că depindeam de ei mai mult decât îmi închipuisem. Am decis să ne apropiem împreună de marginea pădurii şi să privim oraşul cu un binoclu, pe care-l luase cu ea Marie.

Localitatea părea pustie. Nici un semn de viaţă, omenească sau animală. Am întins binoclul femeii, care stătea lângă mine.

— E Gregory? Am întrebat-o, când a lăsat binoclul jos.

— Da, a răspuns încruntată. Ar trebui să fie...

— Ar trebui să fie? Ce vrei să spui?

— E Gregory, îl recunosc. Dar... există ceva ciudat...

— Faptul că nu-i nimeni, i-am sugerat.

— Şi asta... dar şi altceva... Arată schimbat... Nu-mi dau seama cum...

Am luat binoclul şi am examinat clădirile pe care le puteam zări. În afară de încremenire, nu remarcăm nimic neobişnuit. Apoi am observat o casă cu obloanele trase la toate ferestrele.

Am privit alte clădiri. Cele din apropiere nu aveau obloanele trase. Dacă le-ar fi avut toate, însemna că schimbarea de timp atinsese zona noaptea şi surprinsese locuitorii în somn. Dar casele din apropierea celei cu obloanele trase le aveau ridicate. Apoi, uitându-mă în jur, am descoperit încă o clădire, după aceea încă patru, la care jaluzelele fuseseră coborâte.

Asta putea să nu însemne nimic.

— Cei din Gregory te cunosc? Am întrebat-o pe Marie.

— Sigur. Făceam cumpărăturile aici.

M-am întors spre fată.

— Ţine-l pe Duminică. Marie, să dăm o raită cu câţiva câini doar câţiva să vedem dacă-i cineva acolo.

Am lăsat puşca şi i-am spus lui Marie să facă la fel. Am ieşit la lumină şi ne-am îndreptat spre case. Totul arăta atât de obişnuit, încât m-am simţit un pic ridicol. Apoi, când parcurseserăm vreo cincizeci de picioare în teren deschis, de după colţul casei cu obloanele trase a apărut o siluetă ce se împleticea şi s-a uitat la noi.

N-am văzut-o bine. Era foarte mare, un bărbat sau o femeie neobişnuit de înaltă, înfăşurată în blănuri sau ceva asemănător.

Faţa îi era tot acoperită cu blană, sau bărboasă. A venit de după colţ şi a ridicat un braţ. La capătul

braţului a apărut o fulgerare, iar câinele din faţa noastră la vreo cincisprezece picioare de noi a sărit în aer, cu un urlet ce s-a curmat brusc, când s-a prăbuşit în iarbă, pe o parte, rămânând nemişcat.

M-am trântit la pământ, trăgând-o pe Marie după mine. Ceva a şuierat pe deasupra capetelor noastre. După o secundă, dinspre oraş s-a auzit zgomot de împuşcături şi am simţit şuierul gloanţelor pe lângă noi.

— Înapoi! I-am spus lui Marie. Târăşte-te! Înapoi în pădure!

Ne-am întors, în patru labe. Împuşcăturile au continuat, iar de câteva ori am auzit iar şuieratul deasupra noastră. Dar nu ne-a nimerit nimic. Mi s-a părut că m-am târât o veşnicie... Aproape ajunsesem, când am dat de al doilea câine pe care-l luasem cu noi, un ciobănesc german numit Buster, mort. În cazul lui, un glonţ îi pătrunsese în ceafă şi-i zburase falca inferioară. În jurul hoitului se strânseseră deja muşte...

Ne-am târât mai departe, până sub umbra copacilor. Am mai mers ghemuiţi încă un pic, înainte de a risca să ne ridicăm. După aceea ne-am întors lângă fată şi Duminică, să ne uităm spre oraş.

Nu mai era nimic de văzut. Silueta hirsută dispăruse iar împuşcăturile încetaseră.

— Ce-a fost asta? A întrebat Marie, care tremura, stăpânindu-şi spaima.

— Nu ştiu, i-am zis şi m-am întors spre fată. Te-ai uitat prin binoclu?

A încuviinţat din cap.

— A fost bărbat sau femeie?

Fata a ridicat din umeri.

— *De ce nu vorbeşti?* a ţipat Marie deodată la ea.

— Încetişor, i-am spus lui Marie. Încetişor! Nu era nici bărbat, nici femeie? Adică nu poţi spune ce?

Fata a dat din cap.

— Poţi să spui?

A dat iar din cap.

— Vrei să spui că nu era nici bărbat, nici femeie? Atunci ce?

— Nu ştiu, a răspuns, pe neaşteptate, fata. O fiinţă.

S-a întors şi a plecat. M-am luat după ea, dar n-a mai vrut să fie întrebată, cu atât mai puţin să răspundă. M-am retras, învins, lângă Marie.

— Poate-i ceva din viitor, care a ajuns, datorită zidului de ceaţă, în Gregory. Indiferent ce este, nu pare că vrea să vină după noi vrea doar să-l lăsăm în pace. Cred că-i mai bine să ocolim oraşul. Care-i următoarea localitate? La ce distanţă?

— Elton. La vreo cinci mile.

— Mergem într-acolo, am decis eu.

Am rămas la adăpostul pădurii şi am ocolit Gregory. După-amiaza se apropia de sfârşit, dar am continuat drumul, sperând să ajungem în Elton. N-am reuşit. După trei ore de mers, fără să vedem vreun drum său oraş, am ajuns la o râpă, deasupra unui râu. Un râu mare, lat de cel puţin un sfert de milă.

Evident, în ziua aceea nu puteam merge mai departe. Am poposit pe faleză, iar dimineaţa m-am dus pe malul apei, să examinez situaţia.

Apa era proaspătă, rece. Malul pe care mă aflam era înţesat de sălcii şi părea abrupt. Dar ceva mai jos, râul făcea un cot, iar acolo se vedea o plajă nisipoasă şi apă puţin adâncă. M-am dus în explorare, însoţit de Duminică şi de fată. Curentul apei încetinea ocolind curbă, iar pe mal se găsea lemn din belşug, bun de

făcut o plută. M-am întors pe faleză, la Marie. Făcea cafea şi mi-a întins o ceaşcă.

— Deci vrei să traversezi râul, a zis, după ce i-am povestit ce găsisem.

Am dat din umeri.

— Nu cred că-i nevoie, am răspuns. Putem merge în susul sau în josul apei, până întâlnim un pod. Dar vara n-o să ţină o veşnicie şi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât cred că trebuie să continuăm să înaintăm spre est. E cea mai bună şansă de a găsi un grup mare, civilizat, care a supravieţuit furtunii de timp.

Şi aşa a rămas stabilit. Am făcut planuri, ascultat de Marie şi de fată. Câinii puteau să înoate, ceea ce era valabil şi pentru Duminică şi adulţi. Adică doi adulţi şi o adolescentă. Trebuia ca Wendy, echipamentul şi proviziile să fie trecute cu pluta. La încărcătura aceea, aveam nevoie de o plută relativ mică. Din fericire, aveam un ciocan şi nişte cuie. După aceea am decis să economisesc cuiele şi să leg buştenii plutei cu lanţurile câinilor.

După cum spuneam, abia aşteptam seara. Şi Marie. Dar Wendy se îmbolnăvise de ceva sau era obosită de drum... Marie mi-a dat de înţeles că în noaptea aceea va fi ocupată cu problemele familiei. Ca sa nu pierd timpul, am profitat de crepusculul prelungit şi m-am dus pe plajă, ca să încep să strâng buştenii pentru plută, apoi să-i cioplesc în lungime cu toporul lui Marie.

Duminică şi fata veniseră cu mine. Când s-a întunecat, am aprins un foc şi am continuat să lucrez. În cele din urmă am făcut tabără acolo. Înainte de a ne culca, s-a întâmplat ceva.

— Am părăsit pluta şopârlelor într-o asemenea grabă, i-am spus fetei, care stătea dincolo de foc,

lângă Duminică, încât îmi amintesc doar că te-am împins în apă, dar nu mai ştiu cât de bine înoţi sau dacă ştii să înoţi. Ştii? Crezi că poţi să traversezi râul?

Mă aşteptam să dea din cap dar, spre surprinderea mea, mi-a răspuns în cuvinte.

— Nu vin.

— Ce vrei să spui? am izbucnit. Cum să nu vii? Crezi că poţi să rămâi singură, pe malul ăsta ăl râului? Scoate-ţi aşa ceva din cap! O să vii!

A făcut un semn de negare, privind la foc, nu la mine. Am rămas uitându-mă la ea, prea furios că să-mi găsesc cuvintele. Apoi mi-am ţinut furia în frâu cu amândouă mâinile ca să zic aşa şi am încercat să fiu calm.

— Ascultă, i-am zis, cu o voce cât mai rezonabilă, am fost împreună ceva timp, tu, eu şi Duminică. Dar nimic nu ţine veşnic. Ştiai că, mai devreme sau mai târziu, ne vom întâlni cu alţi oameni, că ne vom alătura lor sau ei ni se vor alătura...

Am continuat să vorbesc calm şi convingător, folosind toate argumentele pe care mi le adusesem mie, cu o zi înainte. Credeam că o să am succes. Îi spuneam doar lucruri de bun-simţ. Am subliniat lucrul ăsta. Datorită tinereţii şi sexului ei, o persoană singură avea şanse reduse de supravieţuire. Ce va face? Şi, lăsând de o parte lucrurile practice, Duminică îi va simţi lipsa. Şi eu.

Vorbeam aproape cinstit şi începusem să cred că o convinsesem, când s-a ridicat brusc şi a ieşit din cercul de lumină al focului, lăsându-mă în mijlocul frazei.

Am privit după ea, în întuneric. Ceva rece, venit din noapte, mi s-a aşezat pe piept. Pentru prima oară mi-am dat seama că intenţiona să facă exact ceea ce

spusese.

11

LA O ORĂ după răsăritul soarelui, Marie, Wendy, echipamentul, alimentele, câinii şi restul bagajelor se aflau pe plajă, aşteptând să termin pluta. În timp ce mă ajuta cât putea, Marie a deschis vorba despre fată.

— Cred că fiecare ar trebui să muncească, a zis ea, uitându-se la fata care stătea pe un buştean, cu Duminică ghemuit la picioare.

— Nu vine cu noi.

Marie s-a uitat la mine.

— Nu vine? a zis, cu o notă ciudată în voce o nuanţă care putea însemna orice, dar pe care n-am reuşit s-o interpretez. Nu vorbeşti serios!

— Nu-i afirmaţia mea, ci a ei.

— Oh! a făcut Marie, uitându-se din nou la fată. E ideea ei?

— Da.

Marie a privit un moment faţă, apoi, în cele din urmă, a spus:

— O să vină...

N-am răspuns. Mă chinuiam să termin pluta. Când am încheiat treaba, am lansat ambarcaţiunea la apă şi am încărcat-o cu conţinutul celor două cărucioare şi cu cele două vehicule. Plutea bine. Un pătrat din buşteni în bună stare, cu lături de zece picioare. Rămăsese destul loc pentru Wendy deşi fetiţa arăta palidă şi speriată de gândul traversării râului pe suprafaţa ondulată a buştenilor.

În timp ce Marie calma copilul, am luat şase din lesele din lanţ ale câinilor, pe care le pusesem de-o parte, când făcusem pluta. Trei le-am pus de gâtul lui Duminică, pentru a-i face o zgardă. Celelalte trei le-am legat de primele şi le-am prins de un buştean, prea mare ca leopardul să-l poată târî. Apoi m-am dus la plută, am luat carabina de 22 şi cutia cu cartuşe.

— Ce faci? şi-a întrerupt Marie eforturile de a o linişti pe Wendy. E a mea! Mi-ai dat-o mie!

— O iau înapoi, i-am răspuns.

Am plecat fără s-o ascult ce spune. Fata venise lângă Duminică, examinându-i lanţurile Duminică abia clipise, când i le pusesem. Stătea întins la soare. M-am dus la fată şi i-am pus în mâini arma şi cartuşele.

— Poţi să înveţi să tragi cu ea. Păstrează cartuşele uscate şi foloseşte-le doar când ai nevoie. Asigură-te că nu-s murdare când le vâri în armă. Şi să nu intre praf în ţeava puştii. Dacă se murdăreşte, ia o frânghie şi leagă-i o cârpă la capăt. Vâră frânghia pe ţeavă şi trage cârpa prin ea până luceşte de la un capăt la celălalt. Aşa cum m-ai văzut făcând. Ai înţeles?

A luat cutia şi puşca, fără să scoată un cuvânt.

— Îl las pe Duminică aici. Nu-l dezlega decât după o zi şi o noapte. Dacă nu-s aici, o să rămână cu tine. Cred că te va apăra mai mult decât puşca. Aminteşte-ţi că iarna va veni peste câteva luni. Încearcă să găseşti un loc în care să te adăposteşti şi să te aperi, până se încălzeşte iar.

S-a uitat la Marie.

— Bine, i-am zis. La revedere!

Nu s-a mişcat, n-a scos un cuvânt. M-am întors şi m-am dus la Marie.

Aceasta o aşezase pe Wendy pe plută şi se

dezbrăcase, rămânând într-un costum de baie galben, dintr-o singură bucată. Arăta bine în el, aşa cum mă aşteptam, după noaptea aceea. Nu mă gândisem la asemenea atenţii. Drept tribut adus costumului ei, am rămas în chiloţi, o prostie masculină la care nu mă gândisem înainte. Dar aveam lenjerie curată în raniţă şi puteam atârna chiloţii uzi de sac, să se usuce în timpul mersului, după ce vom ajunge pe malul celălalt.

Am privit încă o dată spre fată şi leopard, le-am făcut semn cu mâna. N-au răspuns, bineînţeles. Am intrat în apa rece a râului şi am împins pluta, împreună cu Marie. Câinii au intrat în apă de bunăvoie, după noi. Am început să înotăm.

După cum am spus, apa era rece, deşi ne aflam în mijlocul verii. Curentul ne împingea în josul râului mai mult decât mă aşteptasem şi, cu toate că mă consider un înotător bun, mă bucuram că mă ţineam de plută şi mi-era milă de câinii care n-o puteau face. Unul dintre ei a încercat să se caţăre pe ambarcaţiune, dar o comandă aspră a lui Marie l-a făcut să renunţe. Am stat în apă mai mult de o jumătate de oră, înainte să ajungem la mal, pe o fâşie nisipoasă în spatele căreia se întindea un spaţiu lat cât două locuri de casă, cu nisip şi iarbă, până la marginea unei păduri destul de dese.

Am ieşit din apă, am tras pluta, am aşezat-o pe Wendy pe mal şi am început să descarc lucrurile. Un cuvânt al lui Marie m-a făcut să mă îndrept din şale şi să mă întorc.

Dintre copaci ieşiseră cinci bărbaţi se aflau la jumătatea distanţei dintre pădure şi apă, la vreo douăzeci de yarzi de noi, în semicerc, îngrădindu-ne lângă malul râului. Bine echipaţi, pentru umblat.

Fiecare purta cizme cu tălpi groase, în felul celor de la ţară, cu carâmbi înalţi ce dispăreau sub pantaloni. Aveau jachete din piele sau stofă rezistentă. La gât li se vedeau gulerele cămăşilor groase, de iarnă. Cu excepţia unuia, purtau tot felul de pălării. Fiecare avea cel puţin un pistol la centură şi o puşcă în mână.

Cel fără pălărie stătea un pic mai în faţă şi părea să fie conducătorul lor, deşi era mai tânăr decât alţii din grup. Părea mai mic decât mine cu vreo şase ani. Dar la fel de înalt şi, în jacheta aceea, mai lat în umeri. Cu o figură uscăţivă şi, ca şi mine, ras. Ceilalţi purtau bărbi de diferite lungimi. A rânjit spre mine, când m-am întins după puşca de pe plută.

— Las-o acolo, a zis el, iar eu m-am oprit.

— De pază! a şuierat Marie.

Câinii s-au risipit în jurul nostru, fiecare îndreptându-se spre un anumit bărbat, ceea ce însemna că reveneau câţiva câini pentru un om. Speciile canine s-au aşezat în versiunea lor de poziţie de pândă. Puştile indivizilor s-au înălţat.

— Staţi! a zis tânărul. Ţineţi-vă câinii, dacă vreţi să nu-i împuşcăm!

Marie n-a zis nimic, iar câinii au rămas locului. Tânărul a lăsat ţeava armei în jos, într-o poziţie paşnică dar restul au rămas cu puştile pregătite. A zâmbit iar.

— Cum e de cealaltă parte a râului?

— Nu-i mare lucru, am răspuns, îngheţat de moarte în apa rece, dar nedorind să mă îndepărtez de armă. Cum e în partea asta?

— Nici aici nu-i mare lucru. Câteva oraşe goale...

Îmi răspunsese mie, dar o privea pe Marie. Toţi o priveau pe Marie. Din cauza costumului galben de baie. Ştiam că-l pusese cunoscând ce efect va avea asupra

mea. Avea acelaşi efect asupra acelor bărbaţi. Şi asta nu era un lucru bun... Dar, în loc să facă ceva inteligent, cum ar fi fost să arunce o haină sau o pătură pe ea şi să se acopere, rămăsese aşa, atrăgându-le în mod deliberat privirile, deşi, ca şi mine, era udă şi îngheţată. Nu numai atât: a început să vorbească, atrăgându-le şi mai mult atenţia.

— Ce vă imaginaţi că faceţi? a strigat ea, trăgând-o pe Wendy lângă ea. Nu-i de ajuns că fetiţa e destul de speriată, mai năvăliţi şi voi din pădure, cu armele...

Şi a început să frece copilul cu prosopul pe care-l purta Wendy la gât, ca să împiedice stropii de apă să pătrundă sub pătura cu care fusese înfăşurată în timpul călătoriei. Acţiunea putea fi maternă, dar efectul asupra vizitatorilor a fost acelaşi pe care l-ar fi avut un dans al pântecelui. Câţiva rânjeau...

— Îmi pare rău, a zis conducătorul cel tânăr. Teribil de rău.

De data asta, oamenii lui au rânjit cu gura până la urechi.

— Ar trebui să-ţi pară, a spus Marie, continuând să frece fetiţa. Dacă lumii i s-a întâmplat ceva, nu înseamnă că trebuie să dispară şi decenţa! Cineva cu minte s-ar fi oferit să dea o mână de ajutor, nu să năvălească aşa, tâlhăreşte...

— Am fi încântaţi să vă ajutăm, a zis tânărul. Ne-aţi înţeles greşit, am venit să vă ajutăm.

— Aşa ar trebui! Aşa ar fi fost normal! Acum, când au rămas atât de puţini oameni pe lume, e nevoie ca aceştia să se sprijine între ei! Poate că n-ar fi trebuit să mă răţoiesc aşa la voi...

În timp ce vorbea, continua s-o frece zdravăn pe Wendy, deşi se vedea că aceasta dorea să fie lăsată în

pace.

— Dar dacă aţi fi înotat printr-un râu rece ca gheaţa, cum e ăsta, aţi fi fost şi voi nervoşi, când o ceată de bărbaţi cu puşti...

— Mamă, sunt uscată! a protestat Wendy, zbătându-se în mâinile lui Marie.

— Stai liniştită, draga mea! După cum spuneam, o ceată de bărbaţi cu puşti...

Am surprins, cu coada ochiului, o mişcare. Brusc, am înţeles ce se întâmpla, de ce stătea Marie acolo, pălăvrăgind şi fâţâindu-se, să le atragă atenţia.

În timpul spectacolului ei, câinii îşi făcuseră treaba. Se pare că-i pregătise bine. În timp ce o pereche de ochi îl priviseră, câinele stătuse liniştit, dar îndată ce atenţia omului fusese atrasă de altceva, chiar pentru o fracţiune de secundă, câinele se furişase spre el un pas, doi paşi, chiar o jumătate de pas, ca spre un iepure ascuns într-o porumbişte. La început, câinii se aflaseră la jumătatea distanţei dintre indivizii aceia şi noi. Acum avansaseră şi mai mult.

Nu se mai punea problema ca agresorii să poată omorî toţi câinii înainte ca aceştia să ajungă la ei. Puteau ucide jumătate din dulăi, dar între timp cealaltă jumătate ar fi năvălit peste ei.

În clipa în care am observat mişcarea furişată, omul cu arma, spre care se îndrepta înaintarea, a remarcat-o şi el. Câinii pătrunseseră prea mult în câmpul lui vizual, pentru a trece neobservaţi.

— Tek! a strigat el. Câinii!

Conducătorul cel tânăr şi-a desprins privirea de pe Marie şi s-a uitat în jur, la semicercul de canine pe jumătate ghemuite. În acelaşi timp, ceilalţi au început să-şi ducă armele la umăr. Dar profitasem de faptul că

atenţia lor fusese atrasă în altă parte şi apucasem puşca de pe plută.

— Staţi! Am strigat.

Ţinteam pântecele lui Tek. Câinii erau pregătiţi.

— Staţi! Faceţi ce spune! a răcnit Tek, dacă ăsta era numele conducătorului, el însuşi înlemnind.

Oamenii au înţepenit.

— Aşa-i mai bine, a zis el, cu voce mai calmă.

S-a uitat iar la mine şi la Marie. A zâmbit, dar am văzut un strop de sudoare pe figura lui. O încărcătură de 30,06 în intestine nu-i o perspectivă plăcută. Iar eu mă aflam destul de aproape ca, indiferent cât de slab ţintaş aş fi fost, să nu-l ratez.

— Aşa-i mai bine. Nu vreţi să pierdeţi vreunul din câinii ăştia buni, nu-i aşa, doamnă? O să ne dăm înapoi şi o să vă lăsăm să vă continuaţi drumul, dacă asta doriţi. Dacă nu putem fi prieteni, a zâmbit el doar către Marie doar atât ne rămâne... îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să te cunosc... Acum ne vom retrage...

Şi a început să dea înapoi. Ceilalţi l-au imitat. Câinii i-au urmat imediat, pas cu pas, ca şi cum ar fi fost legaţi de ei cu fire invizibile.

— Stai! a ordonat Marie.

Câinii s-au oprit, iar bărbaţii au continuat să se retragă, cu puştile în mâini, dar cu ţeava în jos. Eu ţineam arma la umăr, pregătită.

Au ajuns la marginea pădurii şi s-au strecurat în umbra ei, în afară de Tek, care s-a oprit pentru o clipă.

— Continuă să mergi, i-a zis Marie.

— Bine. O să te văd altă dată, a răspuns el.

— Dacă n-o să te vedem noi primii, i-a aruncat Marie, rânjind.

Tek i-a făcut semn cu mâna, a rămas locului şi s-a

uitat spre mine. A făcut un gest, ca şi cum şi-ar fi ridicat o pălărie imaginară.

— Eşti un om norocos! Mi-a strigat el. Să nu spui că nu-i aşa!

Nu avea ranchiună în voce. N-avea de ce să aibă. Mesajul fusese clar. Eu eram neglijabil, Marie şi câinii ei îl goniseră. Pentru o clipă m-am înfuriat şi eram gata să ies din apă, să mă reped la el, să-i spun că minte dar reflexul de căutare a răspunsurilor, din subconştientul meu, a descoperit intenţia lui, aşa cum descoperea Duminică un şoarece ascuns. Încerca, în felul acela, să mă facă să mă reped la el. Câinii nu erau periculoşi la distanţă fără mine, care-i apăram cu puşca din spate. Dacă mă duceam spre el mă putea împuşca, apoi putea ucide câinii, de la distanţa sigură la care se aflau.

Aşa că n-am ieşit din apă. În schimb am râs. Tare, sperând să mă audă, dar dispăruse deja în umbra copacilor, aşa că nu ştiu dacă mă auzise sau nu...

După aceea am ieşit încet din apă şi i-am dat puşca lui Marie.

— Păzeşte pădurea!

M-am întors să trag pluta destul de departe de apă, încât să n-o ia curentul până n-o descărcăm. Am luat înapoi arma, iar Marie s-a frecat cu prosopul până a început să-i circule iar sângele în trup şi s-a uscat. Nu se vedea nici un semn că Tek şi oamenii lui ar pândi prin preajmă. Marie a pus câţiva câini la marginea pădurii, să stea de pază. Ne-am întors să descărcăm pluta.

După ce am terminat treaba am aprins un foc, să ne încălzim.

Abia după ce focul s-a înteţit, iar Marie a făcut nişte

supă la flăcări, m-am gândit să privesc dincolo de râu, să văd dacă fata şi Duminică asistaseră la întâlnirea cu Tek şi oamenii lui. Dar fuseserăm purtaţi atât de mult în josul râului, în timpul traversării, încât plaja pe care-i lăsasem nu se zărea. M-am întors la supă, recunoscător pentru căldura pe care mi-o transmitea, dar simţind, în acelaşi timp, un gol înăuntrul meu...

După ce m-am îmbrăcat, am cercetat împrejurimile, împreună cu Marie şi câţiva câini, să vedem dacă Tek şi tovarăşii lui plecaseră cu adevărat. Am descoperit că pădurea în care intraseră era doar o fâşie îngustă de copaci, lată doar de câteva sute de yarzi, paralelă cu râul. Între copaci nu se aflau oameni, iar în spatele lor se ridica un povârniş mic, un fel de faleză îngustă, de pe care am zărit o zonă largă, deschisă, ierboasă. Nici acolo nu se vedea vreo urmă de Tek şi complicii lui. Nici de zid de ceaţă, nici de ceva în mişcare. Ne-am întors şi am făcut tabăra lângă râu, acolo unde atinseserăm malul. Eu şi Marie ne gândiserăm că merităm o mică vacanţă.

A doua zi am înaintat spre est. Eu cercetam terenul, înainte. Câţiva dintre câini începuseră să mă accepte poate apa spălase suficient mirosul lui Duminică, pentru a deveni suportabil. O pereche se supunea chiar unor ordine simple din partea mea. Marie îi instruise să meargă cu mine şi să mă asculte. O căţea, o corcitură de cocker spaniel, cea mai inteligentă dintre cei doi şi un ciobănesc german, mascul, nervos şi arătând nehrănit. Căţeaua se numea Merry, iar ciobănescul german Cox. Mă urmau, păzeau şi cercetau pe rând, la o plesnitură din degete. Ceea ce însemna foarte mult, având în vedere timpul scurt de când ne cunoşteam.

Deci noi mergeam la vreo patru sute de yarzi înaintea celorlalţi. Eram de capul meu, aşa cum îmi plăcea. Dar a umbla cu doi câini nu însemna acelaşi lucru cu a fi însoţit de Duminică. Ei se supuneau comenzilor. Leopardul n-o făcea niciodată doar întâmplător. Mergeau cu viteza mea iar eu mă obişnuisem să umblu, mai mult sau mai puţin, în ritmul lui Duminică. Erau nişte arme ucigătoare pe care le puteam controla. Duminică fusese aproape incontrolabil şi complet imprevizibil.

Şi exista încă o mare diferenţă, care cântărea mai mult decât... toate virtuţile lor: pisica nebună mă iubea, mă iubea pentru mine însumi. O dragoste produsă de întâmplare şi de efectul schimbării de timp, dar care exista. Şi mă obişnuisem cu ea... Merry şi Cox ar fi lucrat la fel de bucuroşi pentru Tek, dacă Marie le-ar fi ordonat să se supună lui, nu mie.

Aşa că l-am înlăturat pe Duminică din gândurile mele nu îndrăznisem să mă gândesc la fată. Poate că avea noroc că se găsea de o parte a râului, iar Tek şi ai lui de cealaltă. Speram să dea peste nişte oameni cumsecade. Oamenii rămaşi fiind, în mod natural, de toate caracterele, avea aceeaşi şansă să găsească oameni buni ca şi aceea de a nimeri peste unii răi. Am scos-o şi pe ea din gândurile mele. Nici un bărbat şi nici o fată nu putea avea o lume aşa cum îşi dorea...

Pe la amiaza celei de-a două zile de la traversarea râului, am ieşit din zona relativ netedă de lângă faleză şi am pătruns într-o regiune colinară, acoperită cu teren cândva cultivat, presărat cu ferme ce păreau părăsite. Schimbarea fusese suficient de treptată ca să nu pot spune dacă trecerea de la câmp liber la teren cultivat era naturală sau rezultatul unei schimbări de

timp. În orice caz, înfăţişarea zonei nu se potrivea exact cu ce spusese Tek despre „câteva oraşe puştii” de partea aceea a râului. Am trecut pe lângă fermele pustii la o distanţă sigură, iar câinii n-au dat alarma niciodată.

Deci au trecut trei zile de călătorie liniştite, fără urmă de Tek şi de grupul lui, nici de alţi oameni. Fără necazuri. Apoi, în dimineaţa celei de-a patra zi, am zărit un zid de ceaţă în dreapta şi am schimbat direcţia, îndreptându-mă spre el.

12

MARIE A OBIECTAT. Instinctul îi cerea să fugă de zidul de ceaţă. Nu puteam s-o condamn.

— Bine, i-am zis. Continuă drumul. O să te ajung din urmă, în câteva zile. Dacă nu, să nu mă aştepţi.

Am făcut câţiva paşi, înainte să scoată vreun sunet. Am auzit-o spunând, în spatele meu:

— Ce să fac? *Ce să fac?*

Un strigăt îndurerat, sfâşietor. M-am întors şi am văzut-o cu ochii închişi, palidă la faţă, cu mâinile în şolduri, cu trupul înlemnit. M-am întors lângă ea.

Am înţeles ce simţea. Din punctul ei de vedere, contribuise la asociaţia noastră cu tot ce putuse. Îşi abandonase locuşorul ei sigur, lăsat în pace de furtuna de timp, pentru a merge cu mine mai mult pentru siguranţa lui Wendy decât a ei, cred. Fusese înţelegătoare, credincioasă şi muncitoare, un partener bun şi ziua şi noaptea. Îmi încredinţase câinii ei, pe ea şi chiar pe fiica ei. Şi deodată, fără motiv, după cum i se părea, riscam totul pentru o şansă care abia merita luată în seamă.

Am luat-o în braţe şi am încercat s-o liniştesc. Dar rămăsese ţeapănă, ca fata în stare de şoc. Am stat lângă ea şi am ţinut-o lângă mine, aşa cum procedasem cu fata în asemenea momente. După un timp, am simţit ceva producându-se în ea. A tresărit şi a început să plângă convulsiv, aproape fără lacrimi.

După un timp s-a potolit, iar eu am început să-i

vorbesc la ureche, în timp ce-o strângeam în braţe:

— Ascultă-mă! Existau trei lucruri care nu-ţi plăceau. Acum, când Duminică şi fata au plecat, a rămas doar unul. Dar acesta m-a chinuit toată viaţa. Până nu aflu ce-i cu furtuna de timp, nu pot să mă opresc. Trebuie să trec prin orice zid de ceaţă pe care îl voi întâlni, ca să descopăr ce-i în partea cealaltă, trebuie să trec, înţelegi? N-am de ales, când sunt într-o asemenea stare. Niciodată n-am avut de ales.

— Ştiu că nu mă iubeşti, a zis ea, stând lipită de pieptul meu. Nu ţi-am cerut asta. Dar unde să ne ducem, dacă nu te întorci? Ce vom face?

— Te vei descurca foarte bine. Tot ce ai de făcut e să stai jos o jumătate de oră şi să aştepţi, până trec prin zid şi văd ce-i dincolo. După care mă întorc.

— Asta-i tot ce am de făcut!

— Da. Crede-mă! La majoritatea zidurilor de ceaţă pe care le-am văzut, de o parte şi de alta locurile semănau destul de mult. Şansa ca dincolo să fie foarte bine sau foarte rău e redusă. Dacă-i rău, mă întorc imediat. Dacă-i bine, poate însemna un viitor nou, sigur, pentru noi toţi. Ar trebui să mă împingi să trec, nu să mă opreşti!

— Gata, o să faci oricum ce vrei! a zis ea, depărtându-se de mine.

O potolisem. Ne-am îndreptat spre zidul de ceaţă.

În locul în care am ajuns la el, trecea peste o vâlcea acoperită, pe margini, de copaci, astfel încât forma un fel de jgheab natural, lat de vreo şaizeci de yarzi şi lung de vreo sută. Am ales locul acela pentru că Marie, Wendy şi câinii se puteau ascunde, mai mult sau mai puţin, de orice privitor de pe câmpul mai înalt din jur. Zărisem zidul de ceaţă devreme şi am ajuns în vale

(sau jgheab) cu vreo oră înainte de amiază. Zidul de ceaţă stătea nemişcat acum, meditând serios, mi-am dat seama că n-am văzut niciodată un zid staţionar începând să se deplaseze sau unul în mişcare oprindu-se. Probabil că reprezentau două varietăţi de linii de schimbare a timpului... aveam ceva nou la care să mă gândesc...

Am vârât totul în vâlcea şi m-am căţărat înapoi, să mă asigur că eram invizibili pentru oricine privea de pe terenul neted. Am luat binoclul şi m-am asigurat că nu se vede nici o mişcare între pâlcul de copaci şi câmp, Mi-am spus că vor fi în siguranţă în perioada în care voi lipsi, cât voi da o raită şi mă voi întoarce, dacă voi găsi dincolo de zid ceva care n-o să-mi placă.

Întorcându-mă în vale, m-am trezit încercând să-mi amintesc dacă văzusem vreo fiinţă trecând de bunăvoie printr-un zid de ceaţă. Nu mi-am amintit.

Marie m-a strâns în braţe îndelung, înainte să mă lase să plec spre zid, chiar şi Wendy s-a agăţat de mine. Fetiţa trecuse peste reticenţele ei, după ce plecase fata, cu Duminică. Am regretat că nu răspunsesem la micile avansuri făcute de copil. Mi-am dat seama că stabilisem o legătură obscură între prezenţa ei şi lipsa celor doi, de unde şi răceala mea. M-am simţit vinovat. Nu fusese vina lui Wendy că lucrurile se petrecuseră aşa...

În cele din urmă m-am despărţit de ele şi am pătruns în praf şi ceaţă, încordat ca un câine care intră într-o curte străină. M-a cuprins o senzaţie de indispoziţie fizică şi emoţională, înainte de a apuca să închid ochii, ca să nu-mi intre praf în ei dar, ca atunci când trecusem prin zidul de ceaţă şi descoperisem casa lui Marie, senzaţia era mai slabă decât cea

anterioară. M-am întrebat dacă nu era posibil să devin imun la trecerea prin ziduri, sau să mă obişnuiesc cu reacţiile declanşate de acesta în trupurile vii.

Am înaintat orbeşte. Solul devenea mai aspru şi denivelat sub picioarele mele. Dispariţia valului de praf ce-mi lovea faţa mi-a arătat că ajunsesem de cealaltă parte a liniei de schimbare a timpului. Am deschis ochii.

Mă aflam într-un teritoriu denivelat. Dacă nu în munţi, atunci în mijlocul unor dealuri. Drept în faţa mea, un fel de construcţie masivă din beton, prea mare s-o văd în întregime. Partea pe care o zăream era o masă de ruine, cu iarbă crescută proaspăt printre blocurile prăbuşite ce alcătuiseră cândva ziduri şi încăperi.

Greu de imaginat ce-o zdrobise în halul ăla. Nu arăta bombardată, ci luată şi *răsucită,* aşa cum storci o cârpă udă. În jur, dealurile acoperite cu pietriş, câţiva brazi şi molizi, arătau pustii sub cerul fără nori, de miez de zi. Temperatura aerului era simţitor mai rece decât în cealaltă parte a zidului de ceaţă, ca şi cum m-aş fi aflat la o altitudine considerabilă deşi nu aveam senzaţia de ascensiune în urechea interioară, care ar fi semnalat o schimbare bruscă a presiunii atmosferice. Nu se vedeau păsări, nu se auzea bâzâit de insecte. Dacă locul se afla la înălţime, probabil că era deasupra zonei de zbor a majorităţii insectelor.

Orice ar fi fost clădirea din faţa mea, acum era doar o ruină. Nici un semn de viaţă, nicăieri. Nu-mi imaginam că ar fi cineva în mormanul acela de moloz care să ştie mai mult decât mine despre furtună de timp, cu atât mai puţin cum se putea trăi în ea sau manevra. Puteam să mă întorc, prin zidul de ceaţă, la

Marie, Wendy şi câini.

Dar am ezitat. Ceva mă împiedica să scurtez momentul în care eram de capul meu şi să mă întorc la Marie, admiţând că experienţa de a trece prin zidul de ceaţă fusese fără folos. Până la urmă am făcut un compromis cu mine însumi. N-ar fi stricat să mă plimb printre ruine şi dincolo de ele, până le voi vedea întreaga întindere şi voi descoperi ce fuseseră cândva. Cimentul arăta ca acela din timpul meu putea să provină din anii prezentului meu iniţial.

Mă împingea să cercetez o senzaţie bizară. Ceva legat de mormanul de beton declanşase maşinăria mea mentală de rezolvat probleme.

Am luat-o spre dreapta, apropiindu-mă de ruine şi, în acelaşi timp, ocolindu-le. Clădirea s-a dovedit mai mare decât crezusem când n-o văzusem în întregime. După un timp, m-am dus într-un loc de unde să-i privesc latura mai lungă. N-am reuşit s-o zăresc toată, pentru că se curbă, urmând conturul dealului pe care fusese ridicată. Mi s-a părut că în partea îndepărtată era mai puţin distrusă, iar interesul mi-a crescut. Îmi amintea un pic de propria-mi viaţă, care începuse ca o epavă şi se dezvoltase în ceva cu formă şi scop, dar prea mare ca s-o cunosc în întregime. Simţeam că acea clădire avea ceva familiar, ca un vechi prieten construit din ciment. Am mers mai departe, de-a lungul ei.

Continua să se ridice şi să se curbeze, îndepărtându-se de mine. După ce am parcurs vreun sfert de milă, mi-am dat seama că n-o să pot s-o văd în întregime. Era prea mare, se întindea prea mult.

Ar fi trebuit să mă întorc atunci, dar am remarcat că în zona mai îndepărtată clădirea arăta neatinsă. Se

vedeau ferestre întregi în zidul cenuşiu de ciment. Şi o uşă ce părea că-i suficient s-o împingi ca să intri.

M-am dus la uşă. O uşă masivă, antiincendiu. Când am tras cu toată puterea, s-a deschis încet. Înăuntru, un şir de trepte din beton, cu balustradă din ţevi de fier negru, ce duceau în sus. Am urcat pe ele, încet, în tăcere, cu arma în mână, gata s-o folosesc, deşi partea inteligentă a minţii îmi spunea că sunt ridicol. Îmi iroseam timpul pentru un artefact pustiu şi distrus. Trebuia să mă întorc la Marie şi la Wendy, care îşi făceau griji.

Când am ajuns la capătul scărilor, am pătruns, pe altă uşă, într-un coridor lung, cu ziduri grele, albe, iar în stânga cu ferestre prin care străbătea strălucirea soarelui, ce scânteia în geamurile uşilor şi ferestrelor interioare din dreapta, prin care am zărit ceea ce părea a fi un şir de birouri sau laboratoare.

Am făcut un pas pe coridor şi ceva s-a prins de manşeta pantalonului, pe piciorul stâng. Între zidurile gangului fusese întins un fel de fir negru, care acum atârna rupt pe podea, în locul în care-l atinsese piciorul meu.

— Cine-i acolo? a întrebat o voce, deasupra capului meu. M-am uitat în sus şi am văzut un difuzor probabil o parte a unui sistem public de comunicare, instalat pe coridor la construirea clădirii.

— Alo! a continuat vocea de tenor a unui tânăr. Cine-i? Vorbeşte, te pot auzi.

Am făcut un pas înapoi, cu grijă. Cu atâta grijă cât poţi să ai când ridici un picior şi-l pui iar pe podea. Când talpa cizmei a atins suprafaţa coridorului, s-a auzit un zgomot uşor.

— Dacă îţi închipui că poţi să te întorci pe unde ai

venit, nu te osteni, a zis vocea. Uşile sunt încuiate. Aşa a fost construit sistemul iniţial de siguranţă şi am destulă energie să-l folosesc.

Am făcut doi paşi iuţi şi am încercat uşa dinspre trepte. Clanţa nu se mişca, iar uşa a rămas neclintită, cu toate eforturile mele.

— Vezi? A spus vocea. Nu vreau să te ţin prizonier. Dacă doreşti să pleci, îţi dau drumul. Credeam că putem să stăm un pic de vorbă.

— Mă vezi? am întrebat eu.

— Nu. Dar am instrumente. Să vedem... Eşti înalt de o sută nouăzeci de centimetri, cântăreşti optzeci şi două de kilograme, plus-minus trei. După tonul vocii şi mirosul trupului, eşti bărbat, cu temperatura corpului cu o jumătate de grad[1]peste normal, puls cincizeci şi opt un client calm, se vede tensiunea arterială 10,8 cu 8,7. Porţi cizme pentru exterior, cu ceva material plastic, dar în mare parte din piele şi lână. Nasul meu mecanic raportează că duci o combinaţie de metal, lemn, ulei şi alte mirosuri, care poate fi o puşcă, plus alt obiect din metal, care poate fi un cuţit. După alte mirosuri, ai fost în afara acestei clădiri cu puţin timp în urmă, unde-i multă iarbă, puţini copaci şi un climat mai cald, mai umed.

S-a oprit din vorbit.

— Sunt impresionat, am zis, ca să-l pornesc din nou.

Nu aveam încredere în promisiunea că mă va lăsa să plec când voi dori şi căutam o cale de ieşire, în afara uşii încuiate. Ferestrele... câte trepte urcasem? Dacă aş fi putut fărâma o fereastră şi nu mă aflam prea departe de sol...

— Mulţumesc, a răspuns vocea. Nu-i meritul meu, ci

[1]E vorba de grade Fahrneheit (n. t.).

al echipamentului. Din câte am descifrat, mai degrabă vrei să explorezi, decât să produci necazuri. Nu cari cu tine echipament sau provizii pentru a trăi în aer liber, deşi mirosurile de pe tine spun că acolo trăieşti. Asta înseamnă că echipamentul şi proviziile au fost lăsate în altă parte. Nu le-ai fi lăsat nepăzite, pentru că un animal îţi putea fura mâncarea, deci, probabil, sunt şi alţii cu tine. Nu se văd în zona din jurul clădirii, fiindcă i-aş fi descoperit. Deci eşti singur înăuntru, cu mine. Asta înseamnă că abia ai traversat linia staţionară de discontinuitate a timpului, de colo.

Am încetat să mai caut vreo fereastră. Fusesem impresionat. Echipamentul se dovedise remarcabil, în tot ce-i spusese despre mine. Orice idiot poate citi rezultatele unui aparat de măsură, dacă a fost pregătit suficient. Însă modul conştient în care raţionase, pe baza măsurătorilor, fusese altceva...

— Ce numeşti o discontinuitate a timpului? am întrebat.

— Ai alt nume pentru ea? A zis vocea. Nu contează cum îi spunem. Ştim amândoi despre ce-i vorba.

— Cum o numeşti când e în mişcare?

A urmat o perioadă de tăcere.

— În mişcare? A zis vocea.

Am rânjit.

— În regulă, am spus. Să fac şi eu câteva deducţii. Se pare că n-ai părăsit clădirea de când ne-a lovit furtuna de timp.

— Furtuna de timp?

— Reţeaua totală a discontinuităţilor tale temporale. O numesc furtună de timp. Iar discontinuităţile individuale, ca aceea de afară, linii de timp. Iar negura de aer, zid de ceaţă.

A urmat o tăcere.

— Înţeleg, a zis el.

— N-ai părăsit clădirea de când a apărut aici zidul de ceaţă sau de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu clădirea?

— Nu-i chiar aşa. Am fost afară de câteva ori. Dar, în esenţă, ai dreptate. Sunt aici de când a lovit primul val de dezagregare şi studiez discontinuitatea prin care ai venit. Dar tu-tu ai călătorit... Spui că există discontinuităţi care se mişcă?

— Unele traversează ţară. Pe unde trec, teritoriul se schimbă. În ce va fi în viitor sau în ce-a fost în trecut.

— Foarte interesant, a zis vocea, cu un aer gânditor. Spune-mi, există mulţi oameni afară, acolo unde-s dis... liniile de timp mişcătoare?

— Nu. Au trecut câteva săptămâni de când umblu şi am parcurs drum lung. Am găsit doar câţiva. Insulele Hawaii par să fi trecut cu bine prin toată povestea. Poţi să le asculţi staţia de radio în mod regulat, pe unde scurte. Alte posturi, din când în când.

— Da, ştiu, a zis vocea, încă gânditoare. Credeam că discontinuitatea îmi întrerupe recepţia...

— Mă îndoiesc. Nu cred c-au rămas mulţi oameni pe lume. Ce-a fost aici?

— Un institut federal. Cercetări şi testări, a răspuns vocea, absentă. Cum e afară?

— Ca o pătură de mărimea lumii, împărţită în arii de timp diferite, limitate de ziduri de ceaţă de linii de timp sau discontinuităţi. Problema cea mai importantă e că se schimbă mereu. Orice linie de timp mişcătoare modifică totul, pe unde trece.

M-am oprit. Vocea lui nu continuase conversaţia. Mă gândeam la cuvintele „cercetare şi testare”.

— Spuneai că studiezi liniile de timp. Ce-ai aflat?

— Nu prea mult.

Vocea părea distantă, ca şi cum s-ar fi mişcat de lângă microfonul în care vorbise, sau se ocupa cu altă activitate şi-mi acordă doar o parte a atenţiei sale.

— Ceea ce numeşti „ziduri de ceaţă” par a fi provocate de conflictul dintre curenţii de aer şi temperatura diferită dintre două zone. Dar nu par bariere fizice… Spui că unele se mişcă?

— Da. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui s-o facă?

— Presupun că nu… Ba da. Ar exista un motiv. După cât am reuşit să măsor, aceste linii de discontinuitate sunt dincolo de raza de acţiune a oricărui aparat de care dispun. Cu alte cuvinte, ies din spaţiu. Îţi dai seama că o reţea de forţe atât de masivă trebuie să se afle în echilibru. Dacă unele linii se mişcă, echilibrul e dinamic, nu static. Asta înseamnă…

— Ce?

— Nu ştiu. Poate că m-am lăsat influenţat de ideile mele omeneşti despre mărime şi distanţă… Însă mă tulbură să-mi imaginez ceva atât de mare mişcându-se intern…

S-a oprit iar. Am aşteptat să reînceapă. N-a făcut-o.

— Ascultă, i-am zis. Am tot fugit de această situaţie generală, timp de săptămâni, aşa cum fugi din calea unui uragan. Acum încerc să descopăr dacă nu există o cale de a stăpâni situaţia, de a o controla…

— S-o controlezi?

Am aşteptat o secundă, dar n-a spus altceva.

— Ce s-a întâmplat? Am spus ceva nepotrivit?

— Nu înţelegi. Dacă disturbarea e mai mare decât întreaga planetă, poate decât tot sistemul solar şi într-

un echilibru dinamic, ideea de a o controla e…, a ezitat şi, pentru prima oară, am simţit ceva asemănător emoţiei, în vocea lui. Nu-ţi dai seama că n-am fost în stare să controlăm un uragan nici măcar o furtună obişnuită, cu tunete, când ne lovea? Ai idee de magnitudinea forţelor implicate, dacă se întinde peste tot sistemul solar?

— Ce te face să crezi asta? Nu mi-a răspuns.

— Bine, am zis, după un timp. Dacă nu vrei să vorbeşti, dă-mi drumul să plec. Să ne luăm rămas-bun. Te-aş invita să mergi cu mine afară, unde poţi studia liniile mişcătoare, ca şi cele statice. Dar îmi imaginez că nu aşa lucrezi…

M-am întors, m-am dus la uşa din capătul scărilor şi am împins-o. Era încă încuiată.

— Aşteaptă, a zis el. Sunt şi alţi oameni cu tine?

— Da. Tu eşti singur aici?

— Da. În institut au fost sute de oameni când a izbit prima oară discontinuitatea. Când mi-am revenit, rămăsesem singur. Mă aflam în camera hiperbarică, dar nu cred că asta a avut vreo importanţă.

— Am o părere. Cred că unii dintre noi sunt imuni, în mod natural supravieţuitori statistic.

— Supravieţuitori.

— Ai schimbărilor de timp. E doar o părere… Nu-mi cere detalii.

— O idee interesantă…

Vocea s-a prelungit. Departe, în zidul interior al coridorului, una dintre uşi s-a deschis, iar o siluetă scundă, subţire, uscăţivă, în pantaloni şi bluză albe, a ieşit şi a venit spre mine. Era atât de mic, încât la început am crezut că n-are mai mult de doisprezece, paisprezece ani, cu toată vocea lui de adult. Când a

ajuns aproape, am văzut că avea figura unui om de douăzeci de ani. S-a îndreptat spre mine, cu mâna întinsă.

— Bill Gault[2], a zis el.

Un nume greu pentru cineva atât de uşor... I-am strâns mâna.

— Marc Despard.

— Cred că, la urma urmei, mi-ar plăcea să merg cu tine.

L-am privit atent. Nu arăta deformat sau anormal. Doar slab şi mărunt. Micimea şi aspectul de adolescent mă făceau să ezit să-l cooptez echipei noastre. Nu mă aşteptasem ca în spatele vocii să se afle cineva atât de... insignifiant fizic. O clipă, am simţit că mă cuprinde exasperarea. Toată viaţa, până dădusem de fată şi de pisica nebună, mă ferisem să am vreo responsabilitate faţă de cineva, cu excepţia mea. Dar de când se declanşase blestemata asta de furtună de timp, nu făcusem altceva decât să joc rol de paznic şi protector al fetei, leopardului, femeii şi copilului iar după cum arăta Bill Gault, mă pricopsisem cu altă responsabilitate. Îmi puteam imagina ce s-ar fi întâmplat cu el dacă ar fi trebuit să înfrunte singur oamenii lui Tek.

— Nu poţi merge aşa, i-am zis. N-ai nişte haine mai groase şi nişte cizme? Iar dacă ai vreo armă de vreun fel, ia-o cu tine. Şi un pachet cu rufe de schimb.

— Oh, sunt toate gata, a spus Bill Gault. Pregătite de câtva timp, pentru cazul în care m-aş fi hotărât să plec.

Avea. M-a condus pe coridor, într-o cameră în care s-a îmbrăcat în lână sintetică şi haine din piele, care m-au umplut de invidie. Se părea că institutul testa,

[2]Rocă (n. t.).

printre altele, diferite feluri de îmbrăcăminte pentru armată. Când a terminat, arăta ca un ofiţer din trupele de schiori, căruia îi lipseau doar schiurile. Raniţa pe care o purta era o minune. Avea un revolver şi cea mai modernă dintre carabinele armatei, uşoară, automată.

Am examinat mai ales puşca.

— Nu mai ai una ca asta?

— E singura. Dar există un pistol automat, dacă-l vrei.

M-am uitat la el. Arăta atât de experimentat, în echipamentul lui de exterior, încât mi-a fost greu să cred că rămăsese închis acolo de când se declanşase furtuna de timp. Dar o frază deosebit de inocentă ca aceea m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Ai muniţii pentru el?

— O grămadă.

— Şi voiai să plecăm fără el? Să-l lăsăm aici?

— Păi ai deja o puşcă, a zis el, făcând semn spre arma mea. Iar un pistol automat nu-i bun la vânătoare.

Am scuturat din cap.

— Adu-l, împreună cu câtă muniţie poţi să cari.

S-a supus şi a venit cu un Uzi. Iar prostul voia să-l lase acolo!

— Să mergem, am zis, vârând încărcătoarele în buzunare şi la centură, până m-am îngreunat într-atât, încât trebuia să merg încovoiat. Dacă nu mai ai vreo surpriză folositoare...

— Nu cred, a zis el. Hrană.

— Hrana nu-i o problemă. Se găsesc suficiente conserve pentru câţi am rămas. Cât să ne ajungă până la sfârşitul vieţii. Să mergem.

M-a condus. De data asta uşa s-a deschis când am împins-o. Am coborât scările şi am ieşit din clădire. L-

am condus spre zidul de ceaţă.

— La ce trebuie să mă aştept? A întrebat el, în timp ce ne apropiam.

Tonul lui fusese atât de calm, încât, o clipă, n-am priceput ce voia. L-am privit şi i-am văzut figura palidă. Era calm, dar palid.

— Îţi aminteşti cum a fost când te-a prins prima oară furtuna de timp? L-am întrebat, iar el a dat din cap. N-o să fie atât de rău. Se pare că-i cu atât mai uşor, cu cât capeţi mai multă experienţă. Ţine-te de centura mea, dacă vrei. Dacă simt că leşini, las puşca şi te duc în braţe. Dar încearcă să te ţii pe picioare, pentru că s-ar putea să avem nevoie de ambele puşti, la ieşire...

A dat din cap şi s-a prins cu degetele încovoiate de centura mea.

— Trebuie să închizi ochii, din cauza prafului, când ne apropiem de el. Concentrează-te doar asupra faptului că-i nevoie să rămâi în picioare şi să te ţii lângă mine.

Am pătruns în zidul de ceaţă. De data asta pentru mine n-a fost rău deloc, dar îmi imaginez ce-a simţit el. Am fost atât de puţin afectat de trecere, încât am putut fi atent şi am auzit-o pe Marie, dincolo de zid, când ne apropiam de ieşire.

— ... Îl împuşc! strigă Marie, aproape isterică.

— Nu, a spus altă voce. Dacă-i faci vreun rău, te împuşc *eu pe tine.*

Vorbise fata, ţinând cel mai lung discurs pe care-l auzisem vreodată din gura ei.

13

AM FĂCUT CÂŢIVA PAŞI, am ieşit din praf şi-am deschis ochii. În valea în care-i lăsasem pe Marie, Wendy şi câinii, se ţinea o şedinţă în toată regula. Se aflau, bineînţeles, acolo. Toţi câinii în poziţie de pază, fără să scoată un sunet. Wendy se ghemuise lângă mama ei, iar Marie stătea cu spatele la mine.

În faţa ei, fata şi Duminică. Fata stătea cu picioarele încrucişate, pe pământ, cu puşca de 22 îndreptată spre Marie. Spatele fetei se sprijinea de spinarea lui Duminică. Şi acesta stătea jos, pe picioarele din spate. Arăta plictisit, dar vârful cozii se agită, nervos. Făcea faţă unui semicerc de siluete, toate cu puştile îndreptate spre el, dar arătând, pentru moment, derutate. Tek şi ceata lui ne vizitaseră din nou, dar se părea că aveau o problemă.

Apariţia mea şi a lui Bill Gault din zidul de ceaţă nu părea să le-o uşureze. Se vedea că fuseseră impresionaţi puternic. Ne-au privit de parcă am fi fost fantome ce se materializaseră sub ochii lor. O concluzie bruscă, intuitivă şi-a găsit locul în subconştientul meu. După cum procedasem şi eu înainte, se fereau de zidurile de ceaţă. Fără îndoială, oricine de pe faţa pământului le ocolea, instinctiv, amintindu-şi şocul emoţional şi neplăcerea produsă de prima întâlnire cu furtuna de timp. Iar acum eu şi Bill apăruserăm din zidul acela de ceaţă, ca şi cum am fi trecut dintr-o cameră în alta!

Imediat după fragmentul acela de înţelegere a urmat altul. Bucata de conversaţie pe care o surprinsesem s-a lămurit de la sine. Marie îi ceruse lui Tek şi oamenilor lui să-l împuşte pe Duminică, după cum era limpede că fata şi leopardul veniseră acolo în căutarea mea. Ceea ce însemna că Tek şi tovarăşii lui ajunseseră acolo urmărindu-i, aşa cum ne urmăriseră şi pe noi, tot timpul...

Ajunsesem în acel punct cu gândurile, când momentul de înlemnire, în care fata şi banda lui Tek se uitaseră la mine, a fost întrerupt brusc şi vesel de Duminică. Acesta mă auzise, mirosise sau recunoscuse în alt fel, cu toate că stătea cu spatele. A sărit în picioare, s-a întors şi a sărit spre mine, torcând ca un motor şi s-a oprit în pieptul meu, cu un entuziasm neţărmurit.

Am avut la dispoziţie o secundă să mă înţepenesc bine pe picioare, dar asta nu m-a ajutat prea mult. Când un leopard de o sută şi patruzeci de livre se aruncă, plin de afecţiune, cu umărul în pieptul tău, îţi dai seama de avantajul de a avea patru picioare, în loc de două. Cel puţin când o pisică face declaraţii de dragoste alteia, aceasta are o pereche suplimentară de picioare, ca să se proptească în ele. M-am împleticit şi era cât pe-aci să cad. Marie s-a întors să vadă ce se întâmplă şi m-a zărit.

— Marc! a strigat ea.

În vocea ei se simţea o uşurare disperată. Eram aproape gata s-o iert pentru că părea să încheie o înţelegere cu duşmanii, ca să scape de fată şi de Duminică. Dificultăţile mele nu se terminaseră, pentru că venise şi ea să mă ia în braţe.

— Ai lipsit ore în şir!

N-aveam timp să-i explic că dispărusem doar o oră, pentru că Duminică, văzând-o venind, a privit-o ca pe un potenţial agresor şi s-a hotărât să acţioneze împotriva ei. Am ţinut-o departe cu o mână, reuşind să-l plesnesc puternic pe Duminică peste nas, făcându-l să închidă fălcile ucigaşe, cu care ameninţa să transforme mica noastră reuniune într-o adevărată tragedie.

Am reuşit să opresc tragedia, dar succesul m-a lăsat în braţe cu o femeie îmbufnată şi un leopard îmbufnat. Marie se simţea jignită c-o respinsesem, Duminică era foarte afectat. Am încercat să alint leopardul cu mâna şi femeia cu vorba, în acelaşi timp.

— Marie, te iubesc, dar stai deoparte, te rog! Duminică te-ar sfâşia...

— Atunci de ce-l mângâi? a strigat Marie.

— Ca să se potolească şi să nu facă rău nimănui. Pentru Dumnezeu, am strigat la ea, stai deoparte! Ţine-o pe Wendy deoparte!

Mă sufocam. Duminică mă iertase şi începuse să mă izbească frenetic, plin de afecţiune.

— Jos, Duminică!

Am reuşit, în cele din urmă, să fac leopardul să se întindă pe pământ şi să rămână acolo. A continuat să-mi lingă orice parte a trupului la care ajungea. M-am uitat după fată.

— Ce cauţi în partea asta a râului? am mârâit.

— A fugit aici, a zis ea.

Am privit-o. Minţea cu neruşinare. Duminică s-ar fi ostenit zadarnic, n-ar fi putut să se elibereze din lanţuri. Bineînţeles că faţa îi dăduse drumul, în mod deliberat, ca să mă poată urma. Ştiam asta, ştia că ştiu, dar nu-i păsa.

Fata, leopardul şi femeia nu puteam face nimic cu vreunul din ei. Am privit în jur căutând pe cineva de felul meu, de care să mă leg. Iar privirea mi s-a oprit pe Tek. Bărbatul avea umeri laţi şi, în afară de faptul că era mai tânăr cu vreo şase ani ca mine, avea acel echilibru muscular care indica un atlet înnăscut. Putea să mă ţină cu o mână şi să mă snopească de moarte cu cealaltă. În clipa aceea, dacă n-aş fi fost ocupat să-l ţin pe Duminică, m-aş fi încăierat cu Tek doar pentru plăcerea de-a avea în cine să dau.

Lăsasem jos şi puşca şi pistolul automat, pentru că avusesem nevoie de ambele mâini pentru a-i stăpâni pe Marie şi Duminică. Dar pistolul se afla la un pas de mine. L-am luat şi l-am îndreptat spre Tek, observând că Bill Gault îşi păstrase suficientă prezenţă de spirit pentru a ţine carabina automată în poziţie de tragere, sub braţ. Dacă ţineam seama de puterea de foc, noi doi eram mai puternici decât Tek şi oamenii lui, cu puştile lor de vânătoare. Iar câinii ar fi completat orice diferenţă posibilă. Numai că Tek m-a luat prin surprindere.

— Stai! a strigat el, înainte să apuc să spun ceva. Sunt de partea ta!

A aruncat puşca spre Marie, a păşit dezarmat spre noi şi s-a întors, ţinând piept foştilor lui camarazi. A rânjit la Marie şi a dat din cap spre mine.

— Tu dai ordine. N-o să mă ating de puşcă până nu-mi spui.

A urmat un moment de neîncredere înlemnită a oamenilor pe care-i părăsise. Apoi strigăte:

— *Tek!*

— *Tek, ticălosule, de ce faci asta?*

— *Tek, lua-te-ar dracii!*

— *Tek...*

— Îmi pare rău, a dat el din umeri. Am găsit o echipă mai bună. Dacă aţi avea minte, aţi trece şi voi de partea asta. Dacă nu, nu mă condamnaţi!

Trei din cei cinci au început să se certe cu el. Nu le-a răspuns, iar vocile lor s-au potolit treptat. Unul dintre cei care nu spuseseră nimic a vorbit, în cele din urmă. Un bărbat solid, chel, în jur de patruzeci de ani, cu figură ascuţită, dură.

— Totul s-a petrecut foarte iute şi foarte uşor. De parcă ar fi fost plănuit dinainte. Să mergem. Să-l lăsăm pe Tek cu ei, dacă asta doreşte.

Oamenii s-au mişcat greoi. L-am privit pe Tek, dar el se uita spre orizont, ignorând totul cu o indiferenţă la fel de sublimă ca a lui Duminică, în unele situaţii. Însă celălalt individ, care nu se certase cu Tek a vorbit abia atunci:

— Sigur, Garney. Să mergem şi să te lăsăm pe tine să conduci în locul lui Tek, nu? Eu sunt alături de el. Haideţi!

A venit spre noi şi şi-a aşezat arma alături de cea a lui Tek. Cu grijă. O acţiune de dezertare ordonată. Dar când s-a depărtat de ea, s-a oprit la câteva picioare. Dintr-o singură mişcare putea să şi-o recupereze.

Încet, unul câte unul, au venit şi ceilalţi. Cu excepţia lui Garney, cel care sugerase să-l părăsească pe Tek. Când s-au aflat lângă noi şi l-au lăsat pe Garney singur, Tek şi-a întors privirea şi s-a uitat la ei.

— Bine, a zis el, blând. La revedere, Garney. Ar fi mai bine s-o iei în altă direcţie decât noi.

— În regulă, Tek, a răspuns Garney. Nu vreau să mai am de-a face cu voi.

S-a dat înapoi, pândindu-ne. Apoi, descoperind că

nu-i practic să meargă cu spatele până la o distanţă suficient de mare ca să fie în afara bătăii armelor noastre, s-a întors şi a plecat iute. A urcat coama văii şi a dispărut.

Oamenii lui Tek care ni se alăturaseră s-au dus să-şi ia puştile.

— Lăsaţi-le acolo, a zis Tek.

S-au oprit, privindu-l. A făcut semn în direcţia mea.

— Lăsaţi-le acolo până vă spune el ce să faceţi.

Am devenit brusc conştient că mă priveau toţi. Că stăteam încă întins peste Duminică, încercând să-l stăpânesc cu o mână, iar cu cealaltă îndreptam Uzi-ul spre ei. Duminică se liniştise între timp, aşa că m-am ridicat în picioare, l-am ciufulit uşor când a încercat să-şi reia salturile şi m-am întors spre Tek şi ai lui.

— Bine. Să stăm de vorbă. Nu-mi amintesc să fi afişat vreun anunţ că umblu după voluntari. Tek a ridicat din umeri.

— Am făcut o încercare.

— Marc! a exclamat Marie.

M-a privit o secundă, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi a închis gura şi a parcurs distanţa scurtă dintre noi. Am observat că, de data asta, avusese grijă să se apropie din partea opusă lui Duminică. M-a apucat de braţ şi a şoptit:

— Marc, eşti nebun? Nu-i mai bine să ne fie prieteni, decât duşmani?

Am vrut să-i răspund aspru, apoi m-am gândit şi i-am făcut semn spre Tek.

— Întreabă-l pe el ce crede, am zis tare. Du-te la el!

Pe figura lui Marie a trecut ceva, o umbră întunecată. M-a privit ciudat. Dar s-a îndepărtat, fără să zică nimic şi s-a întors spre Tek.

— L-am întrebat pe Marc dacă nu-i mai bine să fiţi prieteni, decât duşmani, a zis ea, limpede şi tare. Mi-a cerut să te întreb ce-ai răspunde tu la această întrebare.

— Dacă aş fi în locul lui, a zis Tek, aş vrea să ştiu de ce eşti sigură că poţi avea încredere în noi.

Ea l-a privit, iar el i-a zâmbit.

— Vezi, nu încerc să dau vina pe altcineva. M-am oferit să mă alătur vouă de bunăvoie. Şefule, cum ai spus că-l cheamă? Marc. Marc trebuie să decidă.

— Şi eu! a zis sec Marie.

— Şi dumneata, doamnă, a spus Tek. Dar fără intenţia de a vă jigni, pe dumneata şi câinii dumitale sunt mai îngrijorat de ideea de a avea de-a face cu Marc, dacă n-o să ne înţelegem. Cu el, cu leopardul şi cu prietenul lui de colo.

A făcut semn spre Bill Gault. Aproape uitasem de Bill. L-am chemat şi l-am prezentat lui Marie, lui Wendy şi fetei, fiind atent la Tek şi ceilalţi. Tot timpul, subconştientul meu lucra. Adevărul era că, dacă voiam ca eu şi Bill să ne ocupăm serios de problema furtunii de timp, aveam nevoie de trupe care să facă muncile obişnuite şi să lupte. Plus faptul că, aventurându-ne prin zidurile de ceaţă, puteam nimeri în situaţii în care am fi avut nevoie de un număr de oameni înarmaţi.

Totodată, cuvintele lui Tek declanşaseră ceva în mintea mea. În timp ce înşira motivele pentru care n-ar fi dorit să mă aibă duşman, Tek îl amintise pe Duminică. Mă obişnuisem atât de mult cu el, încât uitasem cât de neobişnuit părea altora să vadă un leopard adult ţinându-se după mine, ca un pisoi. Tendinţa privitorului era de a crede că deţin asupra lui un control mai mare decât cel real şi de a-şi închipui

că-i mai deştept şi ascultător decât îi permitea mintea lui de pisică. Un bluf pe care merita să-l încerc.

— În regulă. O să vă spun ce putem face. Vă vom lua pe toţi, cu titlu de probă, să vedem cum merge. Lăsaţi armele grămadă, cum sunt. Iar dacă vreunul dintre voi vrea să meargă undeva, departe de tabără, unde ar putea da de necazuri, unul sau doi câini vor merge cu voi. Între timp, voi pune leopardul să vă păzească. Nu poate să-mi spună ce vorbiţi, dar dacă vreunul o să facă un gest ce i se pare duşmănos, vă va sfâşia înainte să vă daţi seama ce-aţi păţit.

I-am privit pe toţi.

— Cum vi se pare? Vreţi să vă asociaţi cu noi, în aceste condiţii?

M-au privit, ezitând. Cu excepţia lui Tek. După aceea s-au uitat la Tek.

— Marc..., a început Marie, apoi s-a întrerupt.

— Ce vrei?

— Nimic...

M-am uitat la bărbaţi.

— Ce părere aveţi?

— Vorbind doar în numele meu, a zis Tek, cred că-i foarte bine. Am intenţia să-ţi fiu bun prieten, aşa că leopardul nu mă sperie. Vorbesc doar pentru mine. Ceilalţi să încheie singuri târgul cu tine.

— În regulă, am zis. Găsiţi-vă un loc unde să staţi, la vreo zece yarzi de puşti şi de noi. Am câteva lucruri de făcut.

Tek a dat din cap. S-a aşezat, iar ceilalţi l-au urmat.

Mi-am îndreptat atenţia spre fată, care se ridicase în picioare. Până atunci îşi ţinuse puşca îndreptată spre Marie. Acum o lăsase în jos.

— Eşti sănătoasă? am întrebat-o. N-ai păţit nimic? Ai

avut ce să mănânci?

M-a privit cu o expresie ciudată. O clipă, am crezut că-mi va răspunde. Dar obişnuinţa a fost mai puternică. S-a întors, fără să spună nimic, s-a dus lângă Duminică, la câţiva paşi de mine şi a început să-l mângâie, stând cu spatele la mine.

— Înţeleg că ai zis „da”, am strigat după ea.

N-a răspuns, bineînţeles. Marie a spus în şoaptă, dar limpede:

— Marc, nu va veni cu noi. Nici ea, nici leopardul!

Am privit-o. Arăta gata de luptă.

— Ba vor rămâne.

— Atunci plec eu, cu Wendy şi câinii.

— Iar Tek şi oamenii lui te vor urma, am spus, fără să vreau să fiu grosolan, dar scos din răbdări. Poţi să pleci chiar acum.

M-a privit aprig o clipă, apoi s-a dus lângă Wendy. Dar n-a făcut nimic să se pregătească de plecare.

M-am uitat după Bill Gault, l-am văzut aşteptând în apropiere şi i-am făcut semn să vină la mine. I-am spus, fără să audă ceilalţi:

— N-am intenţionat să te vâr într.o situaţie complicată, ca asta. Dacă vrei să te întorci la instalaţiile tale, nu te condamn.

— Nu, mi-a răspuns el. Ai avut dreptate. Nu puteam învăţa nimic închis acolo. Singura posibilitate de a înţelege lucrurile este să examinez cât mai multe discontinuităţi. Trebuie să umblăm mereu şi, de fiecare dată când ajungem lângă una, să aruncăm o privire.

— Bine. Nu mi-ai spus ce specialitate ai. Cercetător, laborant sau ce?

— Am absolvit fizica, dar am fost doar redactor tehnic al institutului.

M-a privit stânjenit.

— Redactor tehnic?

— Da.

— Atunci ce naiba ştii să faci?

Îmi ieşisem din fire, iar această ultimă dezamăgire mă înnebunise. Îl crezusem cel puţin expert ştiinţific.

— Ştiu o mulţime de lucruri! A răspuns iute Bill. Pot face observaţii, teste, înregistrări ştiu ceva fizică, după cum ţi-am spus. Am fost vârât în tot ce s-a lucrat în institut, în cei cinci ani cât am fost acolo. Nu-s un neajutorat!

— Bine. Dar va trebui să mă convingi de asta!

A făcut-o. În cele două săptămâni care au urmat, părerea mea despre el s-a îmbunătăţit substanţial, având în vedere nivelul de sub zero de la care pornisem. Adusese cu el, în raniţă, instrumente extrem de mici, dar trainice, pentru măsurat temperatura, presiunea aerului, viteza vântului, umiditatea, plus câteva lucruri mai puţin obişnuite, precum nivelul electrostatic şi câmpul magnetic. A făcut nişte bastoane lungi, pentru a împinge aparatele prin zidul de ceaţă, în timp ce noi stăteam afară, în siguranţă. Asta nu însemna că nu intrăm în ziduri. Era esenţial să trecem prin ele. În timp ce traversam zona, după ce Tek şi oamenii lui ni se alăturaseră ca să nu mai amintim de Bill şi de revenirea fetei şi a lui Duminică am întâlnit cel puţin un zid de ceaţă pe zi. Am făcut toate testele la care s-a gândit Bill. Dar, după ce notam rezultatele, trebuia să trecem prin aceste ziduri, cu excepţia cazului în care investigam un zid mişcător, situaţie în care îl priveam prin binoclu şi mergeam de-a lungul lui, să vedem ce-i în spate.

Nu mai intram în ele orbeşte, aşa cum făcusem la

început. Printre alte lucruri inventate de Bill se aflau funii şi bastoane, pe care le aruncam prin ceaţă şi le trăgeam înapoi, pentru a avea o idee despre situaţia solului şi a atmosferei din spatele lor. A treia oară când le-am folosit, ceea ce am aflat ne-a împiedicat să cădem de pe o culme din partea cealaltă a zidului, înainte să deschidem ochii. Dar, în aproape toate cazurile, a trebuit să trecem dincolo.

Am descoperit în spatele zidurilor situaţii diferite, de la deserturi reci la oraşe pustii. Am profitat de ce-am găsit. La paisprezece zile după ce grupul nostru ajunsese la mărimea completă, călătoream toţi într-un fel de coloană de maşini, inclusiv câinii. Vehiculele noastre erau nişte rulote noi, pentru dormitoare şi gătit, precedate de două jeepuri pentru orice teren şi o furgonetă, toate trei vehicule mici, cu tracţiune pe patru roţi, care transportau membrii înarmaţi ai grupului, când ne aflam în mişcare. Fiind motorizaţi, depăşirea prin lateral a zidurilor în mişcare devenise un lucru uşor, desigur.

La început fusesem doar patru înarmaţi: eu, Marie, Bill şi fata. Aceasta se ataşase de 22-ul ei. De fapt, refuzase să-l cedeze şi, când am pus-o să tragă, am descoperit nu numai că învăţase cum să întreţină bine arma, dar că ajunsese o ochitoare bună. La distanţă mică sau medie, în teren accidentat, o puşcă uşoară putea fi la fel de eficientă ca o puşcă pentru elefanţi în toate privinţele, cu excepţia impactului, dacă persoana care trăgea avea îndemânare. Mi-a părut bine că ştia s-o folosească.

La sfârşitul primei săptămâni am mai adăugat un puşcaş: Tek. Omul se străduise din greu să facă tot ce i se ceruse, până mă convinsese. Am ajuns la concluzia

că, indiferent ce dorea, intenţia lui includea, pentru moment, cooperarea cu noi. M-am plimbat cu el, la mică distanţă de tabăra de noapte, la sfârşitul celei de-a şaptea zi şi l-am întrebat o mulţime de lucruri despre el.

Răspunsurile au fost interesante, date fără ezitare. Numele lui întreg era Techner, pronunţat „Tek-ner”, Wilson Ambervoy fusese numit după bunici. Jucase destul de bine fotbal în liceu pentru a ajunge la Universitatea din Indiana iar Indiana avea o echipă în Liga Celor Zece. Nu luase însă studiile în serios şi fusese dat afară la jumătatea anului pregătitor. Avusese noroc Tek mi-a mărturisit că avea, de obicei, noroc şi căpătase o slujbă la un unchi care deţinea un magazin de vopsele. Unchiul era bolnav şi, timp de o jumătate de an, Tek condusese magazinul, După aceea se apucase de tranzacţii imobiliare. Cu garanţia unchiului, obţinuse un credit şi cumpărase un bloc cu douăzeci şi unu de apartamente. Ca să-l administreze, apelase la un prieten, numit Ricky, un prieten de beţie de aceeaşi vârstă, căruia îi plăceau jocurile de cărţi şi organiza partide de pocher în apartamentul lui de burlac, în fiecare noapte, după închiderea barurilor.

Acesta şi Tek au modificat două apartamente, făcând unul mai mare, pentru a obţine, după expresia lui Tek, „o peşteră foarte impresionantă”, iar jocurile de cărţi căpătaseră amploare. Mai mult, închiriaseră apartamentele prietenelor lui Tek. Multe dintre ele veneau în timpul jocului să facă sandvişuri, să pregătească băuturi sau să chibiţeze. Dacă provizia de fete scădea, Tek se ducea în cercetare şi găsea altele.

Rezultatul fusese că acolo se găseau în permanenţă fete care arătau bine, iar străini tineri veneau să joace

un pic doar ca să le întâlnească. Amicul lui Tek se descurca bine cu cărţile. Îi plătea lui Tek un procentaj din câştig, drept chirie pentru apartament, iar celelalte locuinţe începuseră să fie foarte căutate de fete, încât a putut să majoreze chiria de mai multe ori şi totuşi să aibă blocul plin.

— Nimeni nu trişa la cărţi, mi-a spus Tek, iar fetele nu erau profesioniste. Toată lumea se distra, inclusiv Ricky şi cu mine, numai că noi o făceam pe gratis. Poate şi câştigam ceva, dar când se întâmpla asta, cheltuiam pe marfă mai bună...

Apoi a apărut furtuna de timp. Tek dormea. Când s-a trezit, era singur în clădire. Singur în tot oraşul. În cele din urmă a plecat şi i-a întâlnit, unul câte unul, pe ceilalţi din grup, pe care i-a recrutat dintr-un instinct de conducător.

— Nu asta căutam, de fapt, a zis Tek, în timp ce făceam câţiva paşi lângă tabără şi focul ei, prin amurg, în faţa unui orăşel între coline, lângă care ne oprisem peste noapte. Ştii, înainte de furtună de timp, sau ce-o fi fost, mă cam săturasem de apartament, de distracţii, jocuri şi toate celelalte. Doream să fac ceva nu ştiam ce. Nu ştiu nici acum. Oricum, nu să vagabondez, nici să mă plimb la ţară.

S-a oprit şi m-a privit prin întunericul care se lăsa.

— Nu-s prea deştepţi, ăştia cinci pe care i-am găsit. Garney fusese cel mai deştept, dar nu era omul pe care să te bizui pentru o treabă serioasă. Micul Bill Gault, ăsta-i deştept... Şi tu. Poate, într-o zi, îmi vei povesti ce-ai făcut înainte să se întâmple toate astea şi de unde vii. Pun pariu că-i interesant. Iar treaba asta cu zidurile de ceaţă poate să dea rezultate. Asta vreau: rezultate.

S-a oprit.

— Bine, am zis. Să ne întoarcem.

La jumătatea drumului spre tabără ajunsesem la o concluzie.

— De mâine, poţi să umbli înarmat. Dar nu uita că trebuie să asculţi de ordine. Ale mele.

— În regulă. Oricum aş fi fost de partea ta.

— Acum eşti, i-am răspuns eu.

A zâmbit.

— Fii serios, omule! Se poate întâmpla orice, dacă priveşti destul de departe, în viitor. Dacă se va întâmpla ceva care să schimbe situaţia destul de mult, vei şti o dată cu mine.

Aşa am ajuns cinci puşcaşi în loc de patru, iar lucrurile au mers destul de bine. Planul pe care-l elaborasem cu Bill se baza pe teoria noastră că şansa de a stăpâni furtuna de timp era să găsim cel mai îndepărtat segment din viitor la care puteam ajunge. Speram că, zona fiind mai dezvoltată, să obţinem echipament sau oameni care să ne ajute să ne descurcăm în problemele legate de furtuna de timp. Dacă era posibil să facem ceva împotriva ei, acest lucru se putea doar acolo unde găseam mijloace adecvate. Dacă eram obligaţi să trăim cu ea, poate descopeream tehnicile şi modelele de care aveam nevoie undeva, în urma feliei noastre de timp.

După cum descoperisem anterior, schimbările de timp păreau a înclina mai mult spre trecut, decât spre viitor. Am găsit trei zone ce păreau să fie din viitor, dar fuseseră golite de orice lucru folositor; sau poate că viitorul lor era îndoielnic. Acest lucru se întâmplase cu trei săptămâni şi două zile înainte de a descoperi o zonă care făcea parte, fără nici o îndoială, dintr-un oraş

al timpului ce urma să vină, un viitor îndepărtat, am crezut la început. Deşi nimic nu ne arăta cât timp ar fi fost necesar pentru a avea loc acele schimbări.

Zona aceea deosebită se afla în spatele celui de-al doilea zid de ceaţă pe care-l întâlnisem în acea zi. Primul nu ne dezvăluise decât o pădure monotonă, dungată de dealuri ce coborau spre un orizont acoperit cu ceaţă, dar care se afla, probabil, la multe mile. Un asemenea peisaj putea face parte dintr-un segment al viitorului, dar nu-l puteam parcurge cu vehiculele noastre şi nu făgăduia nimic. Ne-am întors în partea cealaltă a zidului era pe la zece dimineaţa ne-am oprit să mâncăm, apoi am plecat mai departe.

Pe la două şi jumătate am văzut alt zid staţionar şi ne-am îndreptat spre el. Călătoream pe un drum din pietriş, printr-o zonă de ferme mărunte. Zidul de ceaţă străbătea un câmp de grâu şi acoperea colţul a ceea ce fusese, cândva, o clădire înaltă, albă, de-o îngustime severă un gotic american, printre ferme.

Am lăsat convoiul în drum, iar eu şi Bill am pătruns în curtea fermei, cărând majoritatea instrumentelor. Ceilalţi s-au îngrămădit după noi, rămânând totuşi în urmă, pentru că-i avertizasem să stea la cel puţin douăzeci de yarzi de locul în care lucram.

Am spus că toţi ceilalţi rămăseseră în urmă ar fi trebuit să spun toţi, cu excepţia lui Duminică. Leopardul se săturase să mă vadă trecând prin ziduri de ceaţă, începând din a doua zi după ce el şi fata ne ajunseseră din urmă şi să se mulţumească să mă copleşească cu saluturile lui, după ce mă întorceam. Ca şi noi, oamenii, rămăsese cu o frică teribilă de trecerea prin liniile de timp, cu toate că traversase una, lângă locuinţa lui Marie. Dar, după ce Bill şi cu

mine am pătruns prin al treilea zid întâlnit, am auzit un zgomot ciudat în urmă. M-am întors şi l-am văzut pe Duminică venind prin ceaţă după noi, legănându-şi capul, cu ochii închişi, miorlăind ca un pisoi rătăcit. S-a apropiat de mine, tot cu ochii închişi, doar după miros şi mi-au trebuit cincisprezece minute să-l liniştesc. Dar când ne-am întors prin zidul de ceaţă, mai târziu, a părut mai puţin afectat, iar după două zile ne însoţea cu indiferenţa unui veteran. Bineînţeles, când a început să se ţină după noi, fata a făcut acelaşi lucru. Ei puteam să-i ordon să nu mă urmeze. Lui Duminică, nu.

Aşa că, în cazul despre care vorbeam, Duminică ne-a însoţit, după obiceiul căpătat, până la zidul de ceaţă şi a aşteptat să ne facem măsurătorile şi testele. Acestea arătau prea puţin diferit de altele. Dar când, în cele din urmă, am traversat zidul, am descoperit o diferenţă.

Am nimerit în... în ce? O curte, o piaţă, un scuar... Alegeţi ce vreţi. Un oval de suprafaţă albă, pură. Iar în spatele lui se înălţa un oraş de aceeaşi albeaţă. Nu ca a cimentului nou, ci ca a marmurei fără vine, de culoarea laptelui. Şi nici un sunet. Nici măcar al păsărilor sau insectelor. Nici un fel de sunet.

14

NOI AM FOST PRIMII - scrisese Samuel Taylor Coleridge, în *Poemul Vechiului Corăbier* –

Care am pătruns
În marea aceea tăcută...

Dacă ştiţi fragmentul acesta de poezie, dacă iubiţi poezia aşa cum o iubesc eu, veţi simţi ceva asemănător sentimentului pe care l-am avut eu şi Bill când am ieşit din zidul de ceaţă şi am pătruns în oraş. Versurile vi-l sugerează. Noi şi oraşul de dincolo de timpul nostru eram în aceeaşi relaţie ca marinarul şi marea lui Coleridge. Un oraş al tăcerii, o tăcere pe care n-o cunoscuse vreodată nici unul dintre noi, cum n-am bănuit că poate exista, până în momentul acela. Fuseserăm prinşi în capcana acelei tăceri, ţinuţi în ea, înţepeniţi de teama de a introduce vreun zgomot, cât de mic, în vidul vast, maiestuos, silenţios. Ca nişte petale de flori acoperite de plastic. Ne-a îngheţat pe amândoi, iar frica de a fi primii care vom sparge tăcerea era ca o strânsoare hipnotică a minţii, prea puternică să-i rezistăm.

Rămăseserăm locului şi am fi stat acolo până ne-am fi prăbuşit, dacă salvarea ar fi depins doar de voinţa noastră.

Dar am fost eliberaţi. Brusc, producând ecouri în infinitatea de turnuri şi cupole albe din faţa noastră, s-a auzit hârşâitul greu al ghearelor pe suprafaţa tare. Iar un cap mare, greu, cald, de leopard, m-a împins în

spate, aruncându-mă, din echilibrul meu îngheţat, pe pavaj, cu un zgomot asurzitor, în timp ce puşca şi echipamentul au zburat în jur.

Cu asta, vraja a fost spulberată. Doar prima, perfecta tăcere acţionase atât de puternic asupra emoţiilor noastre şi, o dată distrusă, nu putea fi creată la loc. Oraşul acela era un loc groaznic, artificial, ca un mormânt uriaş, imens. Dar un simplu loc, o dată ce scăpai de prima impresie. M-am ridicat.

— Să aruncăm o privire, i-am spus lui Bill.

A încuviinţat din cap. Nu-l pasiona să se radă şi, în cele două săptămâni de când îl întâlnisem, îşi lăsase barba să crească, tunzând-o ocazional. Un puf moale îi întuneca partea de jos a figurii. Dincolo de zidul de ceaţă arătase cât se poate de ridicol. Aici, lângă albeaţa pură din jur, sub cerul fără nori, fără vânt, barba, îmbrăcămintea, arma şi instrumentele îi dădeau o înfăţişare de intrus sălbatic. Iar dacă el arăta aşa doar pentru că era neras, îmi pot imagina cum arătam eu în locul acela perfect, nenatural.

Am păşit pe pardoseala pieţei sau ce-o fi fost în care nimerisem. În partea îndepărtată se aflau drumuri ce duceau spre oraş. Când am păşit pe unul, a început să se mişte, purtându-ne cu el. Duminică a sărit în aer, ca pisicile, când l-a simţit mişcându-se sub el şi a rămas alături. Dar când a văzut că mă duce departe de el, s-a urcat înapoi şi a venit să se lipească de mine aşa cum făcuse pe plută, în timpul furtunii, înainte să înotăm spre mal.

Drumul ne-a purtat spre clădiri şi ne-am trezit înconjuraţi complet de albeaţa lăptoasă. La început am crezut că nu există ferestre. Dar existau numai că nu semănau cu nimic din ce-mi imaginasem. Erau vizibile

în funcţie de unghi, se pare... O clipă credeai că priveşti un zid alb, în următoarea zăreai ceva întunecat sau un interior colţuros... Ca o linie de mercur într-un termometru, pe care-l roteşti până găseşti poziţia corectă. Însă nici o urmă de viaţă, nicăieri.

În jur, deasupra noastră, nimic. Era mai mult decât o observaţie. Simţeam lipsa oricărei fiinţe în construcţiile din jur ca o împunsătură de vid în minte. Nu o durere sau un chin, ci un simţământ neplăcut pentru că nu era natural. O clădire mare, pregătită, în aşteptare, dar goală, reprezenta o anomalie, împotriva spiritului omenesc. Şi a celui animal, pentru că Duminică stătea în continuare lipit de mine, căutând un pic de siguranţă, în cele din urmă am ieşit de pe drumul mobil s-a oprit imediat şi am privit masă solidă de ziduri albe, fără uşi sau ferestre vizibile.

— Nu-i nimic aici, a zis Bill Gault, după un timp. Să ne întoarcem.

— Încă nu.

Nu-i puteam explica de ce nu voiam să plec. Vechiul reflex din subconştient lucra, prelucra ceva, simţind că se află aproape de capătul firului pe care-l căutam. Trebuia să existe ceva în oraşul gol care să fie legat de căutarea noastră de a descoperi cauza furtunii de timp, a liniilor de timp. De a descoperi o posibilitate de a trăi împreună cu ea. Simţeam asta.

— Nu-i nimeni aici, a spus Bill.

— Să intrăm într-una din clădiri. În oricare.

— Să intrăm? Cum? a zis, uitându-se la zidurile de marmură albă, fără crăpături.

— Să ne croim drum, într-un fel. Dacă nu reuşim cu vreo unealtă, poate facem o gaură cu pistolul automat...

— Rezolvăm altfel, a oftat el.

L-am văzut scotocind în raniţă. A scos ceva care arăta ca un pachet cenuşiu, lung de zece inchi, lat de doi şi înalt tot de doi. L-a deschis la un capăt şi a scos un cilindru înfăşurat în hârtie cerată.

Cilindrul avea moliciunea lutului de modelat. Când i-a scos învelişul din hârtie, am văzut că era împărţit în porţii, lungi de doi inchi. Bill a luat două, a înfăşurat restul la loc şi l-a pus în pachet. A frământat cele două bucăţi, făcând un fel de turtă subţire, pe care a apăsat-o de zidul unei clădiri. A rămas lipită de acesta, la trei picioare deasupra solului.

— Ce-i asta?

— Explozibil. O variantă de plastic, a pronunţat *plas-tiik*, cu accent pe ultima silabă, dar îmbunătăţită. N-are nevoie de detonator. Poţi face ce vrei cu el, chiar să-i tragi un glonţ. Nu se întâmplă nimic până nu-i întins în felul ăsta, suficient de subţire şi cu o suprafaţă îndeajuns de întinsă, ca să intre în reacţie cu oxigenul din aer.

S-a dat înapoi de lângă zid, făcându-mi semn să-l urmez. N-am stat pe gânduri.

Am rămas la treizeci de picioare, aşteptând. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi, după câteva minute, un puff insignifiant, ca un băţ de chibrit ce se aprinde. Dar o zonă a peretelui alb, cu un diametru de cel puţin şase picioare, parcă a fost suptă înăuntru şi a dispărut. În spate s-a văzut, pentru o clipă, o pată neagră. Apoi o încăpere, cu nişte siluete mari, solide, pe podea, cu forme prea incomode pentru a fi mobilier şi prea bizare pentru a fi maşinării.

Ca şi camera, ca şi zidurile, aveau culoarea albă, lăptoasă. Dar imaginea aceea n-a durat mult.

Fără veste, zidul găurit s-a înroşit. Nu ştiu cum să mă exprim altfel. Din alb a devenit sângeriu, cu roşeaţa mai intensă în jurul marginilor găurii, scăzând ca nuanţă pe măsură ce se depărta de ea, ca şi cum s-ar fi împrăştiat. Şi se împrăştia cu o viteză incredibilă. Într-o clipă, culoarea schimbată se întinsese pe toate zidurile, pe pavajul din jurul nostru, se grăbea să transforme oraşul, întregul oraş, în roşu.

Departe, între clădiri, s-a auzit un sunet slab de sirenă. Neplăcut. Ca şi cum oraşul ar fi fost o fiinţă vie pe care o rănisem iar acum nu numai că sângera, dar şi ţipa.

Acesta fusese doar începutul schimbării.

— Priveşte! mi-a atras atenţia Bill.

Am renunţat să mă uit spre oraş şi m-am întors în direcţia indicată de Bill, spre gaura din zid. Roşul din jurul marginii de material sfărâmat se întunecase, ajunsese aproape negru o varietate densă, neplăcută, de roşu. În timp ce priveam, muchia de roşu-întunecat a început să producă un fir de alb, o sclipire strălucitoare, de alb-fierbinte, în spatele marginii de roşu-puternic. Iar marginea subţire se întărea, se lărgea, amestecându-se cu roz acolo unde atingea roşul-întunecat, dar continuând să îngroaşe albeaţa în marginea sfărâmată, unde se afla doar aer.

— Se astupă singur, a zis Bill.

Nu-mi dădusem seama, dar asta se întâmpla. Albul care apăruse era o suprafaţă nouă de zid, ce începuse să umple gaura pe care o făcusem.

Am făcut un pas înainte, apoi m-am oprit. Gaura devenise prea mică să trec prin ea. Iar marginea aceea albă, care creştea, nu arăta a ceva care putea fi fărâmat.

— Bine, i-am spus lui Bill. Să încercăm în altă parte, iar de data asta să ne mişcăm mai iute, imediat după ce am făcut deschizătura.

— Aşteaptă! a răspuns el, prinzându-mă de braţ, în timp ce voiam să mă îndrept spre altă porţiune a peretelui. Ascultă!

M-am oprit. Sunetul îndepărtat de sirenă, ca un vaiet, continua, fără să indice însă că s-ar apropia de noi sau de scena acţiunii. Dar, după ce Bill îmi atrăsese atenţia, am auzit alt sunet, suprapus peste primul. Zgomotul unui clămpănit îndepărtat, dar regulat. Ceva ce-ar fi putut fi produs de un tractor jucărie mare, ale cărui părţi mobile ar fi fost din material plastic, nu din metal. Iar zgomotul acela se îndrepta spre noi.

Am apucat pistolul automat, fără să mă gândesc, iar Bill şi-a pregătit puşca. Sursa zgomotului a apărut de după colţul clădirii în care făcusem gaura. Venea spre noi, părând că nu înţelege (iar dacă înţelegea, ignorând) ameninţarea armelor noastre. Am privit neîncrezător, fără să-mi dau seama dacă-i o fiinţă sau o maşină.

Când am ajuns la concluzia, nu foarte fermă, că-i o fiinţă, ajunsese la zece picioare de noi şi se oprise. Dacă ar fi fost o maşină, aş fi riscat să înfig câteva gloanţe în ea. Dacă era vorba de o fiinţă, se schimbau lucrurile! În afară de faptul că uciderea unei fiinţe vii are o încărcătură emoţională, ar fi implicat şi pericole, dacă atitudinea noastră n-ar fi dat roade. Aşa că am stat, pur şi simplu, uitându-ne la ea, iar ea s-a uitat la noi.

Arăta greu de spus cum arăta. Ceva de mărimea unui Saint Bernard, cu membre foarte scurte, cu cap mare, ca de buldog, cu un mănunchi de trei cozi sau

tentacule, lungi de trei picioare, ieşindu-i din fiecare umăr. Tot trupu-i era acoperit de plăci osoase, dreptunghiulare, de câţiva inchi în partea cea mai lungă, flexibile în partea de unire cu celelalte, pentru a permite trupului de dedesubt să se mişte. Plăci mai mici acopereau cea mai mare parte a capului masiv. Cei doi ochi erau mari, căprui.

— Nu trage! i-am spus lui Bill, fără să scap fiinţa din ochi.

Nu ştiu ce mişcare a ei declanşase în mine o asemenea reacţie. În clipa aceea ştiam două lucruri. Căutam începutul, factorul necunoscut, piesa ce lipsea dintr-un puzzle al furtunii de timp. Iar vechiul meu reflex, imposibil de stăpânit, din subconştient, îmi striga că ar putea fi acolo. Al doilea lucru, nu mai puţin important fiinţa imposibilă degaja un aer neduşmănos. Armura impresionantă, capul feroce, toate acestea, la un loc, nu aveau ceva ameninţător, ci mai degrabă caraghios, comic, chiar simpatic, că buldogul cu care semăna vag.

Ar fi fost greu să-l conving pe Bill de toate astea, dar, din fericire, am primit ajutor de unde nu mă aşteptam de la Duminică. Până atunci, leopardul nu se mişcase. Apoi, brusc, a trecut pe lângă mine şi s-a dus drept la fiinţa aceea. S-a oprit lângă ea, într-o manieră amicală. A mirosit-o de mai multe ori şi s-a întors, grav, lângă mine. Bill a lăsat puşca în jos.

— Salut! am zis eu.

Cuvântul suna ridicol, în contextul confruntării noastre, în locul acela tăcut, bizar. Creatura n-a zis nimic.

— Sunt Marc Despard, iar el e Bill Gault, am continuat.

Nici un răspuns.

— Marc, a zis Bill cu o voce încordată, hai să ne retragem, încet. Dacă ne lasă să plecăm, intrăm drept în zidul de ceaţă şi poate n-o să ne urmărească…

S-a întrerupt, pentru că, în cele din urmă, făptura începuse să scoată nişte sunete. Sunete care reprezentau o combinaţie de ghiorăituri ale unei indigestii şi scârţâitul unei maşinării ce n-a fost folosită de mult.

— Vorbiţi…, a zis făptura, cu voce aspră, profundă, iengleja.

Am tăcut, aşteptând alte sunete. Nimic.

— Întoarce-te, dacă vrei, i-am spus lui Bill. Rămân să văd dacă pot să aflu ceva.

— Eu…, a zis fiinţa, înainte ca Bill să apuce să-mi răspundă. Eu sunt…

Altă pauză. După care a continuat, în fragmente, de parcă ar fi vorbit cu sine însăşi, numai că pauzele deveneau din ce în ce mai scurte, până s-au apropiat de cele ale unei vorbiri omeneşti obişnuite.

— Eu sunt…, a spus creatura. Porniarsk… Porniarsk… Sunt un… Eu sunt Porniarsk al treilea… din… un… Eu sunt Porniarsk al treilea... un avatar… al lui Porniarsk… expert în probleme generale temporale... Eu sunt al treilea avatar… al lui Porniarsk… care este expert… în probleme temporale…

— E un fel de robot, a zis Bill, uitându-se la avatarul lui Porniarsk.

— Nu, a răspuns acesta. Eu *sunt* Porniarsk. Avatar. Doar al treilea. Dar trăiesc. Sunt viu. Ca voi.

— Să-ţi spunem Porniarsk? am întrebat.

A urmat o pauză, alte scârţâituri de maşină nefolosită, iar capul cel greu se legăna încet,

neîndemânatic şi decis, încât arăta mai comic ca înainte.

— Da, a răspuns. Porniarsk al treilea este numele complet. Spuneţi-mi Porniarsk. El. Sunt... mascul.

— Bine. Porniarsk, îmi pare rău că am făcut pagube aici, în oraş. Credeam că-i părăsit.

— Nu-i... oraşul meu. Adică nu-i al meu ca avatar, nici când eram Porniarsk. Eu vin din...

Până atunci mersese bine, dar s-a blocat brusc. Am aşteptat un timp, pe când încerca să-şi rezolve problemele verbale.

— Vin de la mare... distanţă stelară, a spus el, în cele din urmă. Şi de la mare distanţă temporală. Dar, conform altui sistem de măsură, sunt din apropiere.

— Aproape de planeta aceasta? a întrebat Bill.

După ce şi-a scuturat iar capul, Porniarsk a reînceput să vorbească:

— Nu de această planetă, în general... numai de... aici, de locul acesta şi alte câteva de pe Pământ.

— Locul acesta, oraş sau ce este, a zis Bill, e din acelaşi timp ca şi cel din care vii?

— Nu, a răspuns Porniarsk. Două timpuri nu pot fi la fel aşa cum două grăunţe de nisip nu pot fi identice.

— Nu suntem proşti, a zis Bill tăios, pentru prima oară de când îl cunoşteam. Dacă ştii atât de multe, ai putea să ne explici mai bine decât o faci.

— Nu proşti. Ignoranţi, a răspuns Porniarsk. Sunt de departe, spaţial. De departe, temporal. Dar de aproape, ca distanţă a inteligenţei. Când aţi spart zidul, oraşul a semnalizat. Pândeam de mult timp să se întâmple aşa ceva în unul din multele locuri pe care le pot urmări. Când oraşul a anunţat, am venit.

— De ce-i oraşul atât de important? l-am întrebat.

— Nu e, a răspuns Porniarsk, răsucindu-şi capul greu, ca să se uite la mine. Voi sunteţi importanţi. Voi veni cu voi, dacă nu mă refuzaţi. Până la urmă, poate vom fi folositori, nouă şi universului.

M-am uitat la Bill şi el la mine.

— O clipă. Aş vrea să mă uit în jur. E din viitorul nostru, dacă bănuiala mea e corectă. Am putea găsi lucruri utile...

— Nimic, a spus Porniarsk. E doar un muzeu cu toate exponatele datând de multă vreme.

N-a făcut nici o mişcare vizibilă, dar brusc, zidurile au părut a se trage înăuntru, lăsând intrări circulare.

— Dacă vrei să te uiţi, n-ai decât, a zis Porniarsk, strângându-şi picioarele scurte sub el şi prăbuşindu-se ca o măsuţă pentru cafea, căreia patru indivizi cu securi îi retezaseră picioarele în aceeaşi clipă. O să aştept. Timpul folosit e subiectiv.

Eram pe jumătate gata să-l cred că „oraşul” nu ne oferea nimic, când Bill mi-a făcut semn. L-am urmat după colţ, împreună cu Duminică. Porniarsk nu ne vedea. Bill s-a oprit, m-am oprit şi eu, iar Duminică s-a dus să miroasă o uşă deschisă.

— Ascultă, a zis Bill, n-am încredere în el! Pretinde că-i un avatar! Reîncarnarea unei zeităţi!

Atitudinea cârcotaşă a lui Bill m-a găsit într-un moment nepotrivit.

— Sau reîncarnarea unei idei, a unui filozof sau a unei atitudini. Altă dată să cauţi toate explicaţiile din dicţionar!

Mi-am dat însă seama că era speriat, iar modul nervos în care-i vorbisem nu ajuta la nimic.

— E ceea ce căutăm! Cineva din viitor, care poate să ne ajute la lămurirea problemei furtunii de timp!

— N-am încredere în el! a repetat Bill cu încăpăţânare. Cred că intenţionează să se folosească de noi.

— Nu poate, am răspuns, fără să mă gândesc.

— De ce? s-a uitat Bill la mine.

Mă prinsese. Răspunsesem mai degrabă din instinct, decât din minte sau, ca să respect adevărul, din reflexul meu de a căuta modele. Acesta îmi striga că am găsit piesa necesară din puzzle. Nu ştiu ce mă făcea să fiu atât de convins că noi puteam să-l folosim pe Porniarsk, iar el pe noi, nu. Crezusem că rezultatul final al certitudinii mele despre supravieţuirea lui Swannee fusese inducerea unei îndoieli de sine sănătoasă. Dar redevenisem cum fusesem...

— E doar o impresie. Oricum, nu putem renunţa la el. Cel puţin să încercăm să obţinem informaţiile de care avem nevoie. Îţi dai seama de importanţa lor?

A ezitat înainte de-a răspunde. Îl atinsesem în punctul sensibil. Credea în probleme ştiinţifice şi experienţe.

— Văd că-ţi dai seama, am continuat. N-are rost să renunţăm la singura sursă de informaţii pe care am găsit-o. Să ne întoarcem şi să-l ducem pe Porniarsk la ceilalţi. Avem destul timp să aflăm ce vrea, după ce ajungem în tabără. Oricine ar fi, mă voi simţi mai în siguranţă când îl voi vedea înconjurat de câini şi de oameni cu arme. Nu eşti de aceeaşi părere?

A dat din cap, neîncrezător.

— Bine, a zis el. Vreau totuşi să mă uit prin clădiri.

— În regulă, l-am aprobat, dispus să cedez într-o problemă minoră, din moment ce-l convinsesem în cea principală. Am senzaţia că Porniarsk are dreptate, că n-o să găsim nimic.

Însoţiţi de Duminică, am scotocit prin câteva clădiri deschise. A fost aşa cum presupusesem. Construcţiile nu conţineau decât camere goale foarte curate, fără pic de praf, dar goale. Identic de goale.

Până la urmă ne-am întors să-l luăm pe Porniarsk. S-a ridicat în picioare când ne-a văzut şi ni s-a alăturat când i-am spus că ne întoarcem, prin zidul de ceaţă, la tovarăşii noştri. Când am ajuns la marginea peretelui m-am oprit.

— Aş vrea să ne aştepţi aici, Porniarsk. Eu şi Bill vom traversa mai întâi, să le povestim celorlalţi despre tine, să nu fie surprinşi când te vor vedea. Eşti de acord?

— Da, a răspuns Porniarsk, aşezându-se. Cheamă-mă când vrei să vin.

— Aşa voi face...

I-am condus pe Bill şi pe Duminică prin ceaţă. Când am deschis ochii, în partea cealaltă, am văzut curtea pustie, dar plăcută, a fermei. Cortul fusese întins, iar Marie făcuse focul la ambele grătare, dar nu era nimeni de pază. Doar câinii. Se părea că restul se aflau în clădirea fermei, un loc în care le spusesem să nu intre decât după ce ne convingeam că-i sigur, după ce câţiva oameni înarmaţi ar fi cercetat cameră cu cameră. Într-o clădire abandonată puteau exista multe surprize neplăcute, de la capcane la ambuscade.

— Ieşiţi afară! Am strigat. Ieşiţi toţi afară!

Am avut satisfacţia să-i văd îmbulzindu-se pe uşă, ba chiar şi pe ferestre, albi la faţă, crezând că-i atacase cineva sau că năvălea spre noi un zid de ceaţă. Nu era momentul potrivit să le dau o lecţie, dar am irosit câteva minute explicându-le unde greşiseră.

— Eşti ridicol! a izbucnit Marie. N-am intrat orbeşte. Tek şi fata au luat puştile şi au cercetat fiecare

cameră.

Sigur că asta schimbă lucrurile, dar nu puteam recunoaşte faţă de ei. M-am uitat la Tek şi la fată. El era prea deştept. Şi-a cerut scuze imediat. Fata, bineînţeles, a continuat să nu vorbească. Dar i-am văzut ochii. Înverşunaţi, furioşi.

— Au cercetat camerele? Cine le-a dat ordin s-o facă?

— Le-am cerut eu, a spus Marie.

— Tu?

— Da, eu! Pentru Dumnezeu, Marc, mai devreme sau mai târziu va trebui să ne descurcăm singuri!

M-am trezit angajat într-o dispută cu oamenii mei lucru nu prea bun pentru un conducător care vrea să-şi păstreze poziţia.

— O să vă spun eu când va veni momentul ăla! Între timp, am continuat înainte ca vreunul dintre ei să apuce să riposteze Bill şi cu mine vom aduce pe cineva, să-l cunoaşteţi. Să vă stăpâniţi. Nu e o fiinţă umană. Bill, vrei să-l chemi?

— Porniarsk! a strigat Bill, întorcându-se spre zidul de ceaţă.

Marie şi ceilalţi s-au întors spre perete, cu o viteză care mi-a plăcut. Ştiam ce spusesem când afirmasem că voiam să-i pregătesc pentru şocul întâlnirii cu Porniarsk. Acum îmi venise în minte că un mic şoc ar avea un efect salutar asupra lor. Nu eram o armată de cuceritori ai lumii. Câţiva adulţi decişi, cu arme rezonabile, puteau să ne extermine sau să ne transforme în sclavi, într-o clipă, dacă nu eram precauţi.

Porniarsk a trecut zăngănind prin zidul de ceaţă şi s-a oprit în faţa noastră.

— Eu sunt Porniarsk al treilea, a anunţat el, exact cu acelaşi ton cu care ni se prezentase lui Bill şi mie. Al treilea avatar al lui Porniarsk, expert în ştiinţa timpului. Sper să lucrez împreună cu voi, spre beneficiul universului.

— Da, a zis sec Bill, numai că am fi interesaţi să ne ajutăm pe noi, mai întâi!

Porniarsk şi-a răsucit capul greu, să se uite la el.

— E acelaşi lucru.

— Oare? a întrebat Bill.

Porniarsk a scârţâit, dând din cap.

— Ceea ce aţi observat voi, ca fenomene locale, sunt, în principal, micro ecourile unei disturbări mai mari, care a început în urmă cu o jumătate de miliard de ani după timpul vostru.

— Oh! a făcut Bill, care încerca să pară indiferent, dar îi simţisem interesul pe care căuta să-l ascundă. Important e s-o oprim.

— Nu poate fi oprită. Ştiinţa nu-i în stare.

— Atunci ce înseamnă toate vorbele despre ajutatul universului? am zis eu.

— Problema se află în urma timpului meu şi a oricărei forme de timp pe care o cunosc. Dar responsabilitatea rămâne. Chiar dacă n-o putem rezolva, putem ataca problema fiecare, ca nişte furnici care încearcă să mute un munte. Cu fiecare micro imagine, cu fiecare punct infinitezimal rezolvat, ne apropiem de soluţie, chiar dacă nu vom fi noi cei care o vor găsi.

— Stai o clipă…, a început Tek.

Nu-i plăcuse izbucnirea mea despre intrarea în casă fără ordin, chiar dacă nu spusese nimic. De data asta în vocea lui răsuna clar o notă de revoltă potenţială.

— Taci! i-am spus, brutal. Să termine întâi Porniarsk ce-a început. Cât se întinde problema, problema aceea ale cărei micro ecouri ne provoacă mari necazuri?

— Credeam că răspunsul a fost limpede. Ajustările temporale sunt simptomele distrugerii unei balanţe entropice, care a devenit omniprezentă. Haosul a ajuns universal, în modelul temporal.

Nici unul dintre noi n-a spus nimic. Porniarsk a aşteptat un moment, apoi şi-a dat seama că nu ajunsesem la nivelul elementar al înţelegerii.

— Mai simplu spus, timpul şi spaţiul sunt afectate în întregime. Universul a fost fragmentat, dintr-o anumită ordine, într-un model anarhic de ordini mai mici, fiecare cu direcţie şi ritm propriu de creaţie şi dispariţie. Nu putem vindeca situaţia, dar putem acţiona împotriva ei. Trebuie să acţionăm. Altfel, procesul va continua, iar fragmentarea se va extinde, tinzând spre ordini din ce în ce mai mici, până când fiecare particulă elementară va deveni un univers separat.

Asta-i tot ce-mi amintesc din ce-a spus, pentru că în momentul acela mintea părea că-mi explodează din cauza a ceea ce descoperise şi extrapolase posibilităţile ce se dezvoltau de aici la o scară ce făcea ca orice altă muncă mintală pe care o încercasem în trecut să pară, prin comparaţie, joc de grădiniţă. Cel puţin, dinţii de şobolan flămând găsiseră în ce să se înfigă...

15

MI-AU POVESTIT CĂ, după un timp, mi-am revenit şi am dat ordin tuturor, inclusiv lui Porniarsk, să strângă lucrurile şi să plecăm. Că i-am menţinut în mişcare, pe avatar şi pe toţi ceilalţi, trei săptămâni. Doar mergeam, nu ne opream să investigăm ce se afla în spatele zidurilor de ceaţă, în clădiri sau comunităţile pe lângă care treceam. Îi împingeam înainte, ca şi cum m-aş fi îndreptat spre o foarte îndepărtată ţară a făgăduinţei.

Îmi amintesc vag momente din călătoria aceea. Doar momente. Eram prea plin de rezultatul final al speculaţiilor pe care le făcusem despre furtuna de timp, pe toate deodată. Aveam momente de conştienţă despre ce făceam, despre ce se afla în jur. Dar însemnau doar un fundal, scene lipsite de importanţă, în comparaţie cu locul în care mă găseam şi lucrul pe care-l făceam, adică Visul.

În Vis, eram echivalentul unui păianjen. Spun „echivalentul” pentru că rămăsesem eu însumi. Doar acţionam ca un păianjen. Dacă treaba asta n-are înţeles, îmi pare rău, dar e cea mai bună explicaţie pe care o pot da. Ca descriere, nu prea are înţeles nici pentru mine, dar n-am găsit altă cale să descriu cum arăta uraganul din creierul meu.

Deci, în Vis eram ca un păianjen. Mă căţăram furios, fără încetare, pe un amestec de fire ce se întindeau dintr-un capăt al infinitului spre celălalt. Firele formau

un model, dar ar fi trebuit să fii infinit de mare ca să stai destul de departe şi să poţi privi totul ca un întreg. Totuşi, într-un fel pe care nu mi-l explic, cunoşteam acel model. Munca mea era legată de el. Iar această muncă mă umplea de o bucurie atât de sălbatică, de teribilă, încât lipsea puţin să devină chin. Bucuria de a lucra la model, de a-l manevra, mă făcea să parcurg distanţe de negândit, cu o viteză inimaginabilă, de-a lungul firelor ce umpleau universul. Cu fiecare strop de putere, cu fiecare celulă a creierului angajată în ceea ce făceam, cu fiecare nerv întins, gata să plesnească. O explozie nebunească de energie, căreia nu-i păsa dacă-şi distruge sursa (care eram eu însumi) atât timp cât modelului i se făceau lucrurile de care avea nevoie. Şi, într-un fel, acest lucru se împletea cu amintirile mele despre prima mea hotărâre de a-mi pune pecetea pe lumea din jur. Aşa că energia ţâşnea în mine din izvoare profunde.

Ceea ce săvârşeam se afla dincolo de orice descriere obişnuită. Modelul n-avea nume. Munca mea nu putea fi definită. Dar, în acelaşi timp, ştiam, înăuntrul meu, că era cea mai importantă muncă de până atunci sau care va exista vreodată. Producea un fel de beţie a adrenalinei, mult îndepărtată de orice auto îmbătare cunoscută. Oamenii vorbeau, sau obişnuiau să vorbească, despre intensitatea drogurilor. Această intensitate nu însemna o problemă de chimie, ci de fizică. Fiecare moleculă a trupului meu se încărcase, vibra în rezonanţă cu modelul şi cu munca pe care o făceam.

În acelaşi timp continuăm, cu o parte oarecum detaşată a conştiinţei mele, să conduc mica mea ceată de pelerini. Suficient de eficient să nu mă considere

nebun şi să mă înlocuiască. După cum am descoperit mai târziu, nu găsiseră nici o schimbare la care să reacţioneze sau pe care s-o folosească în scop propriu. Când mi-am revenit, am descoperit că unele lucruri se modificaseră.

Poate că mi-am revenit accidental, dar nu cred. Îmi imaginez că eram gata să mă eliberez de model, cel puţin pentru un timp, iar ceea ce a provocat revenirea mea a fost o coincidenţă, sau prima chemare capabilă să parcurgă distanţa imensă până la acea parte din mine care se afla acolo, pe pânza de păianjen a universului.

Duminică, eram gata să spun „bineînţeles” — a fost cel care m-a adus înapoi. Se pare că se învârtise pe lângă mine, ca unul care aşteaptă salariul, toate cele trei săptămâni. Cred că simţise că partea principală a minţii lipsea şi se îngrijorase. În cea mai mare parte a timpului nu-l băgăm în seamă. Dar, în scurtele mele momente de luciditate, mă enerva faptul că mă împiedicam mereu de el.

În situaţia aceea specială îmi revenisem în parte şi-i părăsisem, deliberat, pe ceilalţi. Mă dusesem să nu aud şi să nu văd nimic. Găsisem o stâncă pe care să stau singur. Duminică mă urmase şi se împinsese în mine, aproape urcându-se în braţele mele. Am ţipat la el să plece. Exasperat că nu mă ascultă, l-am pălmuit.

N-a fost o lovitură puternică. Nu-l izbisem tare niciodată, însă uneori, singura metodă de a-i demonstra că doresc cu adevărat ce-i ceream era să-l pocnesc. Dar, în clipa în care l-am lovit, o părticică din mintea mea, care se întorsese, se desprinsese de model, a început să se simtă vinovată de faptul că-l bătusem. Numai că, brusc, vina aceea s-a pierdut într-

un simţământ mai profund de şoc şi, într-o clipă, m-am trezit. Prima oară liber din pânza de păianjen a modelului, după trei săptămâni.

Pentru că-l ratasem. Mâna nu întâlnise decât aer şi aproape căzusem de pe stâncă.

Duminică se ferise, iar asta era foarte rău. Nu fizic, bineînţeles. Reflexele lui de pisică le făceau ridicole pe cele omeneşti. Dacă ar fi vrut, n-aş fi putut să-l ating cu un deget, de când eram împreună. Dar n-o făcuse niciodată. Înainte nu se ferise. Fusese unul dintre efectele furtunii de timp. Când mă enervam şi-l pălmuiam, închidea ochii, îşi pleoştea urechile şi se culca, precum un pui în faţa mamei leopard.

De data asta se ferise. Stătea la un pas, privindu-mă cu o expresie pe care, după luni de stat împreună, n-o descifrăm.

— Duminică! am exclamat, uimit.

A venit la mine dintr-un salt, împingându-mă, lingându-mi mâinile şi faţa, torcând ca un motor de barcă. După cum ştiuse că dispărusem, îşi dăduse seama că mă întorsesem. Şi mă întorsesem. Din punctul meu de vedere, era un lucru minunat. L-am luat în braţe pe ticălos, fiind gata să izbucnesc în plâns. În momentul acela, peste noi s-a întins o umbră. M-am uitat şi am văzut fata. Nu ştiu de unde venise, nu ştiu de cât timp stătuse la distanţă, privindu-mă. Dar se afla acolo, iar expresia de pe figura ei semăna cu a lui Duminică. Eram gata să întind braţele spre ea, la fel de natural şi de instinctiv cum îl mângâiasem şi-l înghiontisem pe Duminică. Dar, în timp ce mă pregăteam să fac asta, subconştientul mi-a şoptit: *Opreşte-te! Ce faci? Ea nu-i un leopard nebun!* Şi am ezitat.

O ezitare de-o secundă, dar se pare c-a fost suficient. Expresia a dispărut de pe figura ei, iar în clipa următoare a plecat. M-am gândit să mă duc după ea, dar mi-am spus că n-are rost, până n-o să uite ce-o făcuse să plece.

Plecarea ei, în felul acesta, lăsase în mine un gol. Am rămas unde fusesem, mângâindu-l pe Duminică, până m-am simţit iarăşi normal. Apoi m-am ridicat în picioare. Ne-am dus împreună la ceilalţi, care se aflau într-o tabără de amiază, în stânga noastră. M-am alăturat lor şi nimeni n-a părut să remarce ceva.

Dar în următoarele trei zile am început să descopăr deosebiri. Mi-am dat seama că aceia din cercul de persoane apropiate observaseră starea mea anormală, ca şi Duminică şi faţa, dar se prefăcuseră, din motive personale, că totul e în regulă.

În cazul lui Marie, cauza era evidentă. În calitate de consoartă a conducătorului grupului, avea tot interesul să nu fiu înlocuit pe motiv de incapacitate mintală. Se părea că lui Tek îi convenise situaţia de secund, dintr-un motiv puternic, cunoscut doar de el. Aveam impresia că aştepta ceva, iar vremea acelui ceva nu venise încă. Bill mi-a spus, de bunăvoie, care fusese motivul lui.

— Slavă Domnului că eşti iar tu însuti, mi-a zis, când ne-am aflat la distanţă de ceilalţi, patrulând împreună în furgonetă. Dacă ai fi rămas încă o săptămână cu mintea la mii de mile, grupul s-ar fi împrăştiat!

— Nu cred. Tek şi Marie ar fi încheiat o înţelegere, ca să ţină tribul la un loc.

S-a uitat la mine gânditor şi puţin ciudat.

— Chiar şi aşa, ar fi fost la fel de rău ca şi când ne-am fi împrăştiat Nu ne-am strâns doar pentru a

supravieţui. Încercăm să descoperim ce face să funcţioneze discontinuităţile temporale. Dacă nu te ocupai tu de problemă, speranţa ar fi dispărut.

— Nu obligatoriu.

— Ba obligatoriu. Eu nu pot să-i stăpânesc, iar tu eşti singura persoană inteligentă de aici, în afară de mine.

Vorbise foarte serios.

— Nu-l subestima pe Tek.

— E şmecher, a rânjit Bill. Nu inteligent. Nu poate aprecia valoarea cunoştinţelor, nici măcar dacă sunt în folosul lui. Dacă va încerca să-ţi ia locul, îl omor. I-am spus-o. M-am uitat la el. Credea în ceea ce spunea.

— Nu-i cazul. Oricum, înainte de a omorî pe cineva, aşteaptă să-ţi cer ajutorul. Să nu moară cineva din greşeală...

— În regulă, a zis Bill, de parcă i-aş fi cerut să nu-mi dea sarea la masă până nu-l rog.

— Bine. Acum totul e cum a fost. Să uităm restul.

Numai că nu eram cum fusesem. Marie se îndepărtase de mine, într-un fel greu de descris. Nu acţiona altfel, dar mă lăsa să înţeleg că între noi nu putea fi decât o alianţă de interese. Privind lucrurile astfel, nu pare ceva foarte grav. Dar îmi lăsase un simţământ de vinovăţie, deşi eram convins că nu-i datorez nimic. Mai mult, nu puteam face nimic pentru a remedia situaţia.

Tek se schimbase şi el. Îmi asculta ordinele, ca întotdeauna, dar am descoperit că se ocupa de ceilalţi ca şi cum l-aş fi numit locotenentul meu. Şi mai era şi fata...

În timp ce mintea îmi fusese prinsă în plasa de păianjen, căpătase un nume. Ceilalţi îi ziceau „Elly”.

Marie mi-a spus, când am întrebat-o, că se numea Ellen, iar numele i-l dăduse Tek. Mi s-a părut logic, pentru că nu credeam că şi-l amintise brusc, din moment ce trecuse atâta timp fără să-şi aducă aminte ceva. Dar când l-am întrebat pe Tek de ce şi-a închipuit că poate să-i dea un nume, a negat că ar fi făcut asta.

— Trebuia să-i zic într-un fel, s-a justificat el. Am întrebat-o ce nume şi-ar dori şi l-a ales pe ăsta.

Ellen era un nume destul de frumos. Mă întreb de unde-l ştia. Dar „Elly” suna groaznic, nu mă obişnuiam să-l folosesc. În ce mă privea, rămăsese „fata”. Mă aflam însă în minoritate.

Tek îi acorda multă atenţie, iar ea petrecea o grămadă de timp în compania lui. Fără vreun motiv deosebit, am descoperit că nu-mi place treaba. Fata crescuse fără să-mi dau seama, observam abia acum, faţă de vremurile de la început, când arăta omeneşte doar în bluză şi blugi. Acum purta rochii, pe care le modificase, probabil ajutată de Marie, ca să i se potrivească. Avea părul curat, împletit într-o coadă. Începuseră să apară rotunjimi...

O avantajau, bineînţeles. Era zgârcită cu cuvintele, ca întotdeauna, dar schimbările o făceau să pară mai în vârstă. Probabil că asta trezise interesul lui Tek. După cum am spus, am descoperit că nu aprobăm acest interes deşi nu aveam un motiv anume. A trebuit să mă stăpânesc ca să nu-i cer s-o lase în pace.

În primul rând, chiar dacă ne-am fi înţeles, o cunoşteam prea bine ca să-mi închipui că ea l-ar fi lăsat în pace, dacă ordinul ar fi venit de la mine. În al doilea rând, o părăsisem pe malul râului, aşa că nu aveam nici un drept asupra ei. Ce aveam cu Tek? De când se afla cu noi, fusese un model de supunere. Iar

ea era cineva care nu mă interesa.

Dar nu-mi plăcea. Aveam sentimentul că nu era destul de bun pentru ea. Din nefericire, nu puteam s-o iau deoparte şi să discutăm. Greşisem închipuindu-mi că va uita că am ezitat să reacţionez văzând-o, atunci pe stâncă, în momentul în care Duminică mă readusese în eul meu. Din punctul ei de vedere, de atunci eram invizibil şi de neauzit.

S-o ia dracu! M-am gândit încotro să-mi dirijez tribul. Călătorisem fără nici un ţel, mânat de hotărârea mea, doar pe jumătate conştientă, dar fermă. În seara zilei în care am decis să-mi scot din minte problema fetei şi a lui Tek, am aşteptat până după cină şi i-am chemat pe Bill şi Porniarsk.

— Veniţi în unul din jeepuri, le-am zis. E timpul să discutăm problema furtunii de timp. Vreau să vorbesc doar cu voi doi.

— Nu, a spus Porniarsk. Vrei să discuţi doar cu mine.

Bill a părut uimit, apoi jignit. Ştia să-şi ascundă simţămintele, dar învăţasem să-l observ bine. Cuvintele lui Porniarsk fuseseră ca o palmă.

— Îmi pare rău, Porniarsk, dar eu decid câţi şi când trebuie să discute.

— Nu, a zis Bill, discută singur cu el. Poate-i ceva important.

S-a întors şi a plecat.

Am vrut să-l chem înapoi. Apoi am renunţat. În trupul acela de băiat, în spatele figurii inocente, se afla un om matur şi inteligent. Se dovedise capabil să judece în termeni mai largi decât mine, ca reacţie la cuvintele lui Porniarsk.

M-am întors spre străin. Abia se înserase, iar peisajul din jur era îmblânzit de-o lumină roz. Cu toate acestea,

făptura aceea acoperită cu plăci arăta ca un dinozaur în miniatură, ieşit dintr-o eră brutală, preistorică. Nu spunea nimic, mă privea şi aştepta. N-aveam cum să-mi dau seama dacă înţelesese reacţia mea şi a lui Bill şi nu-i păsa de simţămintele noastre omeneşti, sau nu înţelesese nimic.

Îl ignorasem pe Porniarsk în săptămânile în care fusesem implicat în Vis. De fapt nu puteai să afli prea mult de la el, dacă nu voia să-ţi spună. Vorbirea lui devenise omenească, la fel ca a celorlalţi, dar gândurile din spatele vorbelor rămâneau indescifrabile. Trecea de la o frază la alta conform unei logici aproape imperceptibile gândirii noastre.

Totuşi nu era lipsit de un fel de emoţii, de un fel de căldură. Nu puteai descifra în tonul vocii sau în acţiunile lui mai mult sentiment decât la un robot. Dar părea... simpatic. Nu ştiu ce alt cuvânt aş putea folosi. Radia un fel de căldură pe care noi toţi, inclusiv oamenii care veniseră cu Tek, o simţeam şi-i răspundeam. Duminică îl acceptase de cum îl văzuse. Şi câinii, în rarele momente în care nu erau legaţi sau nu executau vreun ordin, îl căutau, dând din cozi şi mirosindu-l, de parcă l-ar fi întâlnit prima oară, înainte de a-i linge flancurile cu plăci ca de armură. Porniarsk nu le acorda mai multă atenţie decât lui Duminică sau oamenilor cu care nu schimba informaţii precise asupra unor probleme. Părea că n-are nevoie să mănânce. Pentru că nu avea un loc al lui, se strângea şi se prăbuşea, în poziţia aşezat, cu un zăngănit ce amintea de prăbuşirea unui teanc de cărămizi. N-am reuşit să aflu dacă dormea în aceeaşi poziţie. Oricum, nu-l surprinsesem niciodată cu ochii închişi.

Porniarsk reprezenta o enigmă. Trebuia să-l

acceptăm aşa cum era. Acum, după ce Bill plecase, m-am trezit că eram silit, încă o dată, să accept ce voia.

— Bine, Porniarsk, am zis. Am rămas doar noi doi. Vino!

Am urcat în jeepul lângă care stătuserăm până atunci. Porniarsk a făcut unul din salturile lui uluitoare, pe care părea că le execută doar îndoind picioarele ca nişte pari şi s-a prăbuşit lângă mine, pe scaun. Jeepul s-a aplecat într-o parte, estimasem că avatarul cântărea vreo trei sute de livre dar s-a redresat. Am pornit vehiculul şi am plecat.

Am parcurs doar câteva sute de yarzi, suficient să nu fim auziţi din tabără. Am oprit motorul şi m-am întors spre Porniarsk. Am avut o senzaţie bizară, trezindu-mă nas în nas cu capul masiv, ca de buldog. Pentru prima oară am remarcat că ochii lui nu erau chiar căprui, ci de un cafeniu profund, aproape negri. Îi vedeam pupilele contractându-se şi extinzându-se, ca la pisici, în timp ce vorbeam.

— Am nevoie de ajutorul tău. Ştii mai multe despre efectele furtunii de timp decât noi. Vreau să încetez deplasarea asta la întâmplare, sperând că o să descopăr o bucată de teritoriu suficient de în viitor faţă de noi, cu oameni care să ne ajute împotriva zidurilor de ceaţă şi a celorlalte efecte ale furtunii de timp. Am nevoie să mă îndrumi încotro să mă îndrept.

— Nu, a răspuns Porniarsk.

— Nu?

— N-ai nevoie de ajutorul meu ca să găseşti o zonă de declanşare.

— Ce vrei să spui?

Refuzul lui, împreună cu respingerea participării lui Bill la discuţii, reuşiseră să mă enerveze.

— Vreau să spun că n-ai nevoie de asistenţa mea pentru a fi pe drumul spre destinaţia pe care o doreşti. Te afli deja pe acel drum.

Am încercat să-mi stăpânesc emoţia. Mi-am amintit că trebuie să încetez să-l antropomorfizez. Încerca să-mi spună ceva, iar faptul că nu gândea ca un om îl făcuse să se exprime astfel.

— De când? am întrebat, cât de calm am putut.

— Din timpul absenţei tale temporare şi în perioada implicării tale parţiale în problemele generale. Chiar din clipa în care cuvintele mele te-au făcut să-ţi imaginezi amploarea lor. M-am făcut, iar Porniarsk s-a întrerupt, în mod neobişnuit, în mijlocul propoziţiei, m-am făcut înţeles?

— Nu ştiu. De unde cunoşti din ce cauză am avut o stare de colaps, sau ce-a fost?

— Te-am observat şi am tras concluzii din ce-ai făcut. Concluziile sunt cele pe care ţi le-am spus.

— Şi ce-am făcut?

— Ai mers, a zis el, răbdător, spre o zonă de declanşare.

Am simţit ceva deosebit un fel de avertizare. N-avea de unde să ştie ce fusese în subconştientul meu, în timpul Visului din ultimele săptămâni. Vorbea de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Poate că a fost ceva accidental. Ce te face să crezi că n-a fost o întâmplare?

— Ai ezitat. Dar ţi-ai revenit suficient ca să ghidezi grupul, dacă nu în linie dreaptă, totuşi într-o direcţie constantă pe drumul cel mai practicabil către locul unei zone despre care ştiu că deţine aparate de asistenţă la un nivel tehnologic capabil, ca prim pas, să oprească liniile mişcătoare de alterare temporală

discontinuităţi temporale, cum le numeşte Bill, sau ziduri de ceaţă, cum le zici tu.

M-am uitat la el.

— Dacă ştii că există un asemenea loc, de ce n-ai făcut nimic, până acum, împotriva chestiilor astea temporale?

— Aparatele sunt pentru ajutor, dar nu de un model care să mă ajute pe mine. Sunt un avatar, după cum ţi-am spus. Un avatar al lui Porniarsk. Aparatele i-ar fi acordat ajutor lui, dar el e ocupat în altă parte.

— Spune-i să lase totul baltă şi să vină aici.

— N-o să vină. Planeta asta vă priveşte. Problema lui Porniarsk e mult mai vastă, implică multe asemenea planete. Totuşi, având avatari ca mine, poate dispune de mai multe seturi care lucrează simultan. Dar eu nu-s decât un avatar. Nu pot manevra singur forţele implicate aici, oricât de competente ar fi dispozitivele de asistenţă la care aş avea acces.

Am dat din cap.

— Bine, Porniarsk, sau avatar al lui Porniarsk, am început eu.

— Porniarsk e suficient, m-a întrerupt el. Nu-l vei întâlni niciodată, nici pe un alt avatar al lui, aşa că nu există pericol de confuzie.

— M-ai zăpăcit complet. Nu mai înţeleg nimic.

— Normal, a răspuns, amabil, Porniarsk. Eşti neinstruit.

— Da? Asta e?

— Cum altfel? N-ai avut de unde să înveţi despre forţele acelea şi efectele lor. Nu te pot instrui, dar îţi pot explica elemente specifice ale situaţiei, pe măsură ce le vei întâlni. A încerca să ţi le explic înainte n-ar fi bine, pentru că n-ai nici vocabularul potrivit, nici

conceptele din spatele vocabularului.

— Dar le voi avea, când voi întâlni acele elemente?

— Întâlnind o situaţie, vei vedea nevoia termenilor potriviţi, cu ajutorul cărora să fii în stare să înţelegi destul despre conceptele pe baza cărora funcţionează.

— Oh! (n-am vrut să par sarcastic, dar asemenea discuţii cu Porniarsk mă scoteau din fire). Deci înţelegerea nu-i garantată!

— Fii rezonabil, a zis Porniarsk, iar acest fel de adresare, într-o engleză fără inflexiuni, vorbită de garguiul amabil ce stătea lângă mine, reprezenta o experienţă ce trebuia trăită pentru a fi crezută. Cum aş putea garanta înţelegerea ta?

Chiar, cum? Marcase un punct.

— Mă predau, am abandonat eu. Spune-mi doar un lucru. De unde ştiu destul pentru a merge în direcţia corectă?

— Nu cunosc, a răspuns Porniarsk. Mă aşteptam ca, mai devreme sau mai târziu, să mă întrebi dacă există vreo zonă din viitor care conţine mijloace ce pot fi folosite împotriva efectelor furtunii de timp local, adică aici, pe planeta asta.

Atunci te-aş fi îndrumat către o asemenea zonă. Dar te-ai îndreptat spre una fără ajutorul meu. Nu înţeleg cum. Nici Porniarsk însuşi n-ar înţelege, deşi poate ar găsi răspunsul. Sunt doar un avatar. Nu pot.

— Bine, spune-mi ce să fac acum!

Capul lui Porniarsk a scârţâit într-o mişcare de negare.

— Nu pot să te sfătuiesc până nu vei trece prin experienţa zonei de viitor imediat a tehnologiei aparatelor de asistenţă, a zis el. După ce te-am văzut făcând atât de mult singur, voi fi foarte prudent în

sfaturi. S-ar putea să înveţi singur mai mult şi mai iute.

— Bine. Foarte bine. Atunci, spune-mi de ce l-ai oprit pe Bill să vină cu noi, dacă nu aveai de gând să-mi spui ceva?

— Bill nu m-ar fi crezut. N-are încredere în mine.

— Iar eu am?

Capul de gurgui s-a aplecat încet, aproape confidenţial, spre mine:

— Ai învăţat ceva ce n-ai fi putut afla singur. Ai atins universul mai mare. Sigur, n-ai încredere în mine. Eşti prea primitiv pentru a avea încredere într-un avatar al altei specii. Dar, în cazul tău, încrederea nu-i necesară.

— Oh! De ce?

— Pentru că tu vrei să mă crezi. Dacă ce spun e adevărat, atunci te-ai îndreptat spre ceva ce-ţi doreşti foarte mult. Nu-i acelaşi lucru cu încrederea. Dar încrederea va veni mai târziu. De acum, dorinţa ta de a mă crede o va face să vină.

16

NE-AM ÎNTORS ÎN TABĂRĂ pe înserat, în tăcere. Pe drum, l-am întrebat un singur lucru:

— Chiar îţi pasă de vreunul dintre noi? Sau te interesează doar furtuna de timp?

— Porniarsk e preocupat de toate vieţile, a răspuns vocea lui fermă. Dacă n-ar fi, nu l-ar interesa nici furtuna de timp. Iar eu sunt Porniarsk, chiar dacă în alt timp...

Avea o siguranţă calmă. L-am crezut. Dar în acelaşi timp am avut impresia că exista ceva în plus, ceva ascuns.

În orice caz, nu puteam face nimic. Doar să mergem. Ciudat, dar îl crezusem. Se întâmplase ceva cu mine, de la Vis. Începusem să simt afecţiune şi responsabilitate pentru el, ca şi pentru ceilalţi. Ca şi cum într-un colţ al casei sufletului meu se ridicase o jaluzea, lăsând să pătrundă o rază de soare. L-am luat pe Bill deoparte, a doua zi şi i-am făcut un rezumat al discuţiei avute cu Porniarsk. Bill a ascultat prezicerea avatarului plin de scepticism în privinţa motivaţiilor acestuia.

— Mi se pare o şmecherie. O parte dintr-o înşelăciune menită să te flateze. Ai avut senzaţia, în ultimele trei săptămâni, că te îndreptai într-o anumită direcţie?

Am ezitat. Simţeam că Bill nu-i dispus să asculte o relatare despre Vis şi despre ce mi se întâmplase. Dar

nu-i puteam răspunde fără să-i pomenesc despre munca de păianjen din subconştient.

— Am avut impresia că am fost implicat în ceva foarte important. Dacă am fost.

— Hm, a făcut Bill, pe jumătate pentru sine. Mă întreb dacă Porniarsk e telepat...

— Asta-i o chestie la fel de aiurea ca şi aceea că mergeam într-o anumită direcţie, când, în realitate, nu ştiam.

Bill a ridicat din umeri.

— Dacă vom ajunge curând în zona de declanşare, înseamnă că ai ştiut încotro mergem. N-avem motive să nu credem în telepatie. Când a zis Porniarsk că ajungem în zonă?

Bineînţeles că, afectat de ceea ce spusese despre mine, uitasem să-l întreb.

— Aflu imediat, am zis şi m-am dus să-l caut pe avatar.

Porniarsk m-a informat politicos că vom ajunge la destinaţie într-o zi şi jumătate, dacă vom continua drumul. Se va afla după un zid de ceaţă, care arăta ca toate celelalte. Cât despre ce se afla acolo, mai bine să descopăr singur, iar el îmi va da ulterior explicaţiile necesare.

Nu se înşelase. Spre sfârşitul după-amiezi celei de-a două zile, am zărit un zid de ceaţă staţionar, chiar în faţa noastră. După două ore, ne stabileam tabăra la câteva sute de yarzi de el.

Ne aflam într-o zonă de păşuni, cu dealuri domoale, copaci răzleţi, fâşii înguste de tufişuri şi băltoace mlăştinoase. Ici-colo, îngrădituri de ferme. Drumul cu două benzi, pe care-l urmasem de când apăruse din neant, cu zece mile în urmă, făcea o cotitură şi

dispărea în zidul de ceaţă. Ziua fusese rece. Focurile de tabără ne prindeau bine. Toamna nu avea să întârzie mult... De aici, gânduri despre iarnă, dacă să ne căutăm un adăpost sigur în climatul acela sau să ne îndreptăm spre sud...

Am făcut încă o încercare să-l conving pe Porniarsk să-mi spună ce se află în cealaltă parte a zidului de ceaţă, dar era decis să nu mă ajute.

— Ai putea măcar să ne spui dacă riscăm să cădem într-o prăpastie sau să nimerim într-o apă adâncă, am bombănit eu.

— N-o să întâlneşti nici o culme, lac sau râu, fără să ai posibilitatea de a le vedea, a spus Porniarsk. Cât despre teren, nu-i diferit de cel de aici.

— Atunci, de ce nu-mi povesteşti ce-i acolo?

— Impresia pe care o veţi avea va fi importantă mai târziu. Asta a fost tot ce-am putut afla de la el. După cină am strâns oamenii. Le-am spus că Porniarsk crede că, dincolo de zidul acela, se afla o zonă diferită de oricare alta în care pătrunsesem până atunci. Puteam găsi echipament care să ne permită să facem ceva împotriva furtunii de timp şi a zidurilor de ceaţă mişcătoare. Eu şi Bill eram interesaţi de şansa de a reuşi acest lucru, după cum ştiau toţi. Dacă reuşeam să oprim mişcarea zidurilor de ceaţă, puteam să fim în siguranţă atunci când ne stabileam permanent într-un loc. Poate începeam refacerea civilizaţiei...

Un discurs interesant. Când am terminat, s-au uitat toţi la mine, apoi la Porniarsk, care nici nu vorbise, nici nu se mişcase. Apoi m-au privit iar. Nimeni n-a spus nimic. Am avut însă impresia că fiecare reacţionase altfel la ceea ce spusesem.

— Bine, am zis, după ce aşteptasem suficient pentru

a-i lăsa şi pe alţii să vorbească. Vom intra în el mâine dimineaţă. Eu, Bill şi încă trei, cu arme, într-un jeep. Vrea cineva să participe la expediţie, sau să aleg eu?

— Merg eu, s-a oferit Tek.

— Nu, tu vei rămâne aici.

Am privit cercul de figuri luminate de foc, dar n-a existat alt voluntar.

— Bine. Vor merge Richie, Alan şi Waite. Cu cele mai bune arme şi tot ce trebuie.

Al patrulea bărbat, Hector Monsanto, căruia i se spunea Zig, nu părea nefericit că n-a fost luat şi el. Era cel mai în vârstă dintre cei patru care ni se alăturaseră o dată cu Tek, un individ de aproape patruzeci de ani, scund, subţire, cu figură grosolană. Arăta de parcă-şi petrecuse viaţa pe câmp. După spusele lui Tek, locuise într-un orăşel, fusese frizer şi îşi pierduse vremea prin cârciumi.

Era cel mai în vârstă şi cel mai puţin agil. Ceilalţi trei abia trecuseră de douăzeci de ani şi, dacă era nevoie, se puteau mişca iute.

Aşadar, în dimineaţa următoare am pornit. I-a trebuit lui Bill vreo oră să se convingă, aruncând o greutate legată de-o sârmă prin zid, sau împungând cu prăjinile, că terenul de dincolo se afla la acelaşi nivel. Apoi am adus jeepul şi am urcat în el, înarmaţi. Eu şi Bill în fată, Alan, Richie şi Waite în spate. Reprezentăm o încărcătură serioasă.

Atunci Duminică, torcând puternic, de parcă mă felicita pentru că-i dădusem permisiunea (pe care nu i-o dăduse nimeni), a sărit alături de Bill şi s-a aşezat. Înainte să-l dau jos, fata a început să se caţăre pe banca din spate, cărând o carabină.

— Staţi! Am strigat eu. Toată lumea jos!

Au coborât, cu excepţia fetei şi a lui Duminică. Au profitat de spaţiul liber să se aşeze mai bine.

— Ascultă, am început să-i spun fetei.

— Merg, a zis ea.

Duminică a tors puternic şi şi-a lins blana de pe o labă. O dublă declaraţie de nesupunere.

N-aveam cum să-i opresc. Puteam să-i dau jos din maşină, dar nu-i puteam împiedica să vină pe jos. Duminică făcuse lucrul ăsta de multe ori. De fapt, ştiusem toţi că va veni cu mine. Nu mă aşteptasem însă la fată.

Am privit în jur. Expediţia asta deosebită pornise rău. Nu ştiu de ce, dar eram convins că dincolo de zidul de ceaţă ne aşteaptă pericole. Poate din cauza refuzului lui Porniarsk de a-mi spune ce mă aşteaptă... Oricum, simţeam ceva aparte. Şi din cauza aceea luăm cu mine oameni nepotriviţi şi lăsam în urmă tot oameni nepotriviţi.

Un grup expediţionar ideal ar fi fost constituit din mine, Tek şi câţiva bărbaţi, oameni care nu însemnau nimic pentru mine cu excepţia mea. Eram prea egoist că să cred că n-aş fi supravieţuit, indiferent de misterele care m-ar fi aşteptat. Duminică, fata, Bill, într-o oarecare măsură Marie şi Wendy, reprezentau fiinţe a căror soartă mă interesa, într-un fel sau altul şi care ar fi trebuit să rămână în siguranţă, în urmă.

Dar Bill nu putea fi lăsat. Căutarea înţelegerii furtunii de timp era, în aceeaşi măsură, a lui şi a mea. Duminică nu se lăsa convins, iar fata îşi afirmase intenţia de a veni cu noi, indiferent dacă voiam sau nu. Deci Tek nu putea merge, pentru că, în afară de mine, era singura persoană potrivită pentru a avea grijă de cei rămaşi în urmă, dacă ar fi apărut duşmani de vreun

fel. De când eu, Marie şi Wendy dăduserăm de el şi ceata lui, mă aşteptam în fiecare zi să nimerim peste alt grup înarmat şi pus pe jaf.

— Bine, dacă merge toată lumea, să folosim camioneta!

Camioneta era mijlocul nostru principal de transport. În spate se aflau echipamentul de tabără, hrana, combustibilul şi alte provizii. Descărcasem o parte, când instalaserăm tabăra. Dacă voiam s-o folosim ca vehicul de luptă, trebuia să eliberăm toată caroseria. Ne-am apucat de treabă.

După douăzeci de minute, ne-am apropiat iar de zidul de ceaţă. De data asta, în furgonetă, cu viteză redusă. Fata, eu şi Bill stăteam pe scaunele din faţă, cu geamurile ridicate. Eu şofam. În spate, Alan, Waite şi Richie, ţinându-l pe Duminică în lesă. Leopardul era destul de iritat. Îl trăsesem din cabină cu forţa şi-i pusesem lesa, când încercase să ni se alăture iar. În timp ce pătrundeam încet cu botul maşinii în praful de la începutul zidului de ceaţă, am auzit un zăngănit puternic pe acoperişul cabinei. Am oprit, am coborât geamul şi am scos capul. L-am văzut pe Duminică întins pe acoperiş. Am ridicat fereastra şi am mers mai departe.

Ceaţa ne-a înconjurat. Praful se freca de flancurile de metal ale camionetei, în timp ce motorul gemea, în prima viteză. Eram înconjuraţi de o albeaţă nemişcată. Imposibil să ne dăm seama dacă înaintam. Apoi albeaţa s-a diluat, s-a subţiat. Am ieşit brusc la lumina soarelui. Am oprit maşina.

Ne aflam într-o zonă stâncoasă, deluroasă. Aerul limpede, rarefiat, scotea în evidenţă contururile, dovedind că ne aflam la o altitudine mare, iar

vegetaţia rară nici un copac, doar câte un tufiş verde, ţepos sugera o zonă muntoasă, deşertică, ca *altiplano* din interiorul Mexicului. Peisajul era alcătuit cu precădere din stânci, de la praf şi pietriş la bolovani de toate mărimile. Drum dificil, dar nu suficient de dificil pentru jeep. Dar dacă găseam o porţiune curată printre stânci, puteam merge şi cu furgonetă.

Solul din faţa noastră era destul de neted, dar în lături se ridicau stânci ascuţite. Zona netedă cobora într-o depresiune în formă de cupă, în care se afla ceva ce semăna cu un orăşel. Clădirile arătau ciudat. În formă de cupolă, fără temelie, cu porticuri întinse, constând din acoperişuri susţinute la colţuri de stâlpi. Sub acoperişuri se vedeau un fel de maşini sau echipamente un fel de construcţii mecanice. Nu am zărit oameni. Dincolo de orăşel, terenul urca brusc, formând un munte mic prea abrupt ca să-i zic deal cu o centură de copaci, pe la jumătatea înălţimii lui de câteva sute de picioare. Într-o parte a muntelui, stânca goală forma un unghi domol, pe care putea urca un jeep. Celelalte laturi erau pline de bolovani, puteau fi urcate doar pe jos.

În vârf, încununând culmea, o clădire mare, solidă, circulară, parcă turnată din ciment alb, proaspăt, cu zece minute înainte de sosirea noastră. Atât am apucat să văd, înainte de declanşarea evenimentelor.

Un număr de obiecte au lovit caroseria şi cabina furgonetei. Unul a spart fereastra de lângă Bill. În acelaşi timp am auzit răgetul furios al lui Duminică şi am văzut leopardul sărind de pe acoperişul cabinei, spre dreapta, cu lesa fluturând în urma lui. Brusc, stâncile din jur s-au umplut cu siluetele unor făpturi cu blană întunecată, arătând ca nişte maimuţe.

Puştile bărbaţilor din spate trăgeau de zor. Fata, care stătuse între mine şi Bill, sărise peste acesta, strigându-l pe Duminică. Deschisese uşa şi dispăruse. Bill se năpustise după ea. Am auzit ţăcănitul pistolului automat. Am dat de perete uşa din partea mea, m-am rostogolit pe solul acoperit cu pietriş şi am început să trag, din poziţia culcat, în orice cap păros pe care-l zăream.

A urmat un interval nesfârşit de zgomot şi zăpăceală. Apoi, fără veste, a încetat. Nu se vedea nici o făptură în care să tragem, cu excepţia a patru sau cinci care zăceau pe sol. Am mai tras de câteva ori, din reflex, apoi m-am oprit. Ceilalţi încetaseră focul.

M-am ridicat în picioare. Duminică a apărut la vedere, cu coada ridicată, încântat. S-a îndreptat spre două siluete păroase, care mai mişcau. Am deschis gura, să-l chem. Dar, înainte să ajungă la siluete, o puşcă din furgonetă a bubuit, iar cele două trupuri au rămas nemişcate.

— Potoliţi-vă! Am strigat. Vreau unul viu!

Mi-am dat seama că vorbeam cu un om care nu mă asculta. Richie, cu figura lui rotundă contorsionată, îngenuncheat în spatele caroseriei din metal, trăgea încăpăţânat în siluetele cu blană întunecată. A continuat până a rămas fără cartuşe.

M-am dus în spatele maşinii şi i-am luat puşca, în timp ce încerca s-o încarce.

— Stai jos! i-am spus.

M-a privit cu ochi sticloşi, dar s-a aşezat. Nu avea nici o rană.

Dar ceilalţi doi fuseseră loviţi. Alan avea faţa scăldată în sânge, dintr-o rană de la cap. Îl susţinea pe Waite, care respira greu. Avea faţa albă, precum

clădirea de pe culme. Mâna dreaptă îi era în spatele lui Alan şi încerca să-şi ducă braţul stâng la piept, iar Alan i-l ţinea deoparte.

Mintea mi s-a limpezit. Mi-am amintit că fuseseră aruncate în noi nu numai pietre, ci şi cuţite în formă de frunză, fără mâner. Unul dintre ele era înfipt în pieptul lui Waite, în partea stângă. Cam o treime din lamă. Pătrunsese orizontal, între două coaste.

Waite gemea, iar la colţurile gurii se strânsese puţină spumă roz.

— Trebuie să-i scoatem cuţitul, m-a rugat Alan. Nu crezi că-i mai bine să-l tragem afară?

M-am uitat la Waite. Nu mai avea importanţă dacă scoteam cuţitul din rană. Îi pătrunsese în plămâni, iar aceştia se umpluseră cu sânge. Waite m-a privit speriat. Era cel mai liniştit dintre oamenii lui Tek şi, probabil, cel mai tânăr. Nu fusesem niciodată sigur dacă era la fel ca ceilalţi sau fusese luat de ei şi încercase să-i imite.

Nici eu, nici altul din grup nu puteam face nimic. Am rămas uitându-mă la el, iar faptul că nu-l puteam ajuta mă durea, de parcă aş fi fost eu tăiat în piept. Acesta fusese unul dintre oamenii despre care crezusem că înseamnă puţin sau chiar nimic pentru mine, că pot să-i pierd uşor. Acum îmi dădeam seama că un grup ca al nostru, trăind ca o familie, mergând împreună, făcând faţă unei lumi posibil duşmănoase, se transformase într-o colectivitate de persoane apropiate... Poate ar muri mai uşor fără lama de cuţit în el, iar s-o scoatem rămăsese singurul lucru pe care-l puteam face...

— Dacă vrea să-l scot, o să-l scot, am zis.

Alan a dat drumul braţului lui Waite. Braţul a coborât, a căutat mânerul cuţitului, dar n-a putut să-l

prindă. Alan a încercat să apuce el lama, a ezitat, a încercat iar, s-a uitat rugător la mine.

M-am aplecat şi am prins mânerul. Lama a rezistat la început, apoi a alunecat uşor. Waite a ţipat sau a încercat să ţipe, pentru că sunetul s-a sfârşit într-un soi de bolboroseală. S-a tras de lângă Alan şi s-a îndoit, cu faţa în jos, de parcă ar fi vrut să vomite. Dar n-a făcut-o. A rămas acolo, ţinut de Alan, cu privirea calmă aţintită asupra podelei de metal. Şi, în timp ce-l păzeam, a început să moară...

Ca şi cum s-ar fi îndepărtat de noi... Figura i se relaxa tot mai mult, iar privirea îi devenea tot mai voalată... până a murit. Alan l-a aşezat liniştit, încet, pe podeaua furgonetei.

M-am întors şi am ieşit din maşină. L-am văzut pe Bill stând lângă, camionetă, iar pe Duminică mirosind curios unul dintre cadavre. Brusc, mi-am dat seama că lipsea ceva.

— Fata! am strigat la Bill. Fata! Unde-i?

— Nu ştiu.

Am alergat spre zonă stâncoasă în care dispăruse.

— Fată! Am ţipat, puternic. *Fată!*

N-am găsit-o. Am descoperit trupul unei fiinţe ce semăna cu o maimuţă, dar pe ea n-am găsit-o. Am început să scotocesc printre stânci, în timp ce urcam panta. Şi, deodată, aproape m-am împiedicat de ea. Stătea într-un loc neted, rezemată cu spatele de o stâncă, cu o fâşie ruptă din tricou legată în jurul unui picior, deasupra gleznei.

O clipă, am crezut că-i moartă, ca şi Waite şi n-am putut suporta gândul ăsta. Parcă fusesem tăiat în două. A întors capul şi s-a uitat la mine. Deci era vie...

— Of, Doamne, am oftat.

Am îngenuncheat lângă ea şi am luat-o în braţe, făgăduindu-mi să n-o mai las să plece niciodată. Dar ea a rămas rigidă, fără să răspundă îmbrăţişării mele, ca un animal sălbatic prins în capcană. Nu a încercat să se desprindă, dar nici nu s-a relaxat. În cele din urmă, acest lucru m-a făcut să-mi vin în fire. Nu voiam s-o las să plece, dar am încetat s-o strâng.

— Te simţi bine? De ce n-ai răspuns?

— Numele meu este Ellen, a zis ea.

— De aceea? Am privit-o atent. Bine, de aici înainte o să-ţi spun Ellen. Nu altfel.

— N-are importanţă. N-o să mai fiu aici.

Era încă rece şi rigidă. I-am dat drumul şi m-am aşezat în genunchi, să-i văd faţa. Rigidă, ca şi ea.

— Ce-ai vrut să spui?

Aiura. Fusese rănită la picior, dar putea fi ceva grav...

— Tek şi cu mine o să plecăm. Ne-am hotărât. Am aşteptat să fim siguri că vei trece cu bine prin zidul ăsta de ceaţă. Poţi să-l păstrezi pe Duminică. Oricum mă împiedic de el tot timpul.

S-a întors, s-a prins de stânca de care se rezemase şi s-a ridicat într-un picior.

— Ajută-mă să ajung la furgonetă!

Îmi vâjâia capul din cauza anunţului ei nebunesc. I-am privit piciorul bandajat.

— Ce-ai păţit? am întrebat-o, din obişnuinţă.

— Am fost lovită cu o piatră, atâta tot. Mi-a zgâriat pielea şi am sângerat puţin, de aceea m-am legat. Nu-i decât o julitură.

— Încearcă să nu-ţi laşi greutatea pe piciorul rănit, m-am trezit vorbind ca un automat. Poate-i rupt...

— Nu-i fracturat. L-am încercat deja, a răspuns ea,

prinzându-se de braţul meu cu amândouă mâinile. Numai că mă doare când merg. Ajută-mă.

Am prins-o cu un braţ, iar ea a ţopăit pe pantă într-un picior, până la cabina furgonetei. Am ajutat-o să se urce şi să se aşeze. Acţionasem din reflex. Nu-mi venea să cred. Mai ales acum, când îmi dădusem seama cât de importantă era pentru mine, într-un fel, cam ceea ce simţisem pentru Waite, dar multiplicat de un milion de ori. Însă aveam lucruri mai urgenţe de făcut.

Richie şi Alan rămăseseră în spatele camionetei, lângă trupul lui Waite. I-am privit. Cineva trebuia să ducă furgonetă înapoi, prin zidul de ceaţă, împreună cu fata şi cu Waite. Richie nu era rănit, dar nu-mi plăcea privirea lui.

— Cât de gravă e rana? l-am întrebat pe Alan.

— Rana? Nu-s rănit.

— Îţi baţi joc de mine? I-am zis sec, deşi nici vorbă nu era de aşa ceva. Capul tău! Cât de gravă e rana?

A ridicat o mână şi a coborât-o plină de sânge. S-a albit la faţă.

— Ce-i asta? Cât de rău...

Îndreptase mâna spre rană. Dorea s-o atingă, dar era speriat de ce-ar fi putut simţi.

— Asta voiam să ştiu, am zis.

M-am căţărat în maşină şi m-am aplecat asupra lui, dând cu grijă părul însângerat de pe scalp. Nu puteam să văd nimic, din cauza ciufului încâlcit.

— Simţi ceva? L-am întrebat, pipăind cu vârful degetelor.

— Nu... nu... da! a ţipat el.

Am luat mâna.

— Cât de rău te simţi?

S-a uitat la mine, încurcat.

— Nu prea rău... cred. Dar m-a durut, în locul pe care l-ai atins.

— Ţin-te bine, pentru că o să-l mai ating.

Am pipăit din nou, regretând că nu avusesem ideea să iau cu mine bandaje şi apă. Nu arăta prin nimic că avea dureri puternice. Tot ce-am descoperit a fost un cucui şi o tăietură mică.

— N-am nimic grav, a spus, după ce am terminat. Cred că am fost lovit de-o piatră.

— Doar un cucui şi-o julitură, am spus, ştergându-mi mâinile murdare de pantaloni. Numai că a curs mult sânge. Dacă te simţi bine, aş vrea să rămâi.

— Pot să rămân.

— Bine. Richie!

Richie şi-a îndreptat privirea spre mine încet, ca şi cum l-aş fi strigat de la distanţă.

— Richie, vreau să conduci furgoneta înapoi, prin zidul de ceaţă. Vei duce fata şi pe Waite, apoi vei lua bandaje, antibiotice, un bidon cu apă şi le vei aduce aici. Ai înţeles?

— Da, a zis el, răguşit.

Am ieşit din maşină. A venit după mine. A urcat în cabină, la volan.

— Te va duce în tabără, i-am spus fetei şi am închis uşa înainte de-a apuca să-mi răspundă.

Presupunând că ar fi vrut să-mi răspundă...

Motorul furgonetei, care mersese tot timpul, a intrat în viteză. Richie a întors şi a pătruns în zidul de ceaţă, făcându-se nevăzut.

Am privit în jur. Bill stătea la vreo douăzeci de yarzi de mine. Lângă el, Porniarsk, care ne urmase probabil prin zid, într-un moment când nu fusesem atent.

Păreau să discute, privind spre orăşel. Pistolul automat atârna de curea, pe braţul lui Bill. Un lucru necugetat, să fie atât de relaxat... Respinsesem un atac, dar nu ştiam dacă nu urma altul.

M-am dus la ei. A trebuit să ocolesc trupul unuia dintre agresori, care încercase să se caţăre în camionetă. Zăcea cu faţa în jos, cu figura de maimuţă ascunsă. Într-un fel, mi-a amintit de Waite. O clipă, m-am întrebat dacă printre camarazii lui exista vreunul care simţise impactul morţii lui aşa cum o simţisem eu pe a lui Waite... Mintea mea nu prea îmi controlam mintea, atunci a început să gândească la fată. La Ellen, de acum trebuia să mă obişnuiesc să-i spun aşa.

Ciudat. Era mică, slabă şi arţăgoasă. Cum puteam s-o iubesc? De unde apăruse ceea ce simţeam? Cumva, fără să-i acord importanţă, crescuse în mine, iar acum ocupase tot spaţiul disponibil... Apoi s-a ivit un alt gând, mânat de briza călătoare a minţii mele nu tocmai sub control. Ce-o să fac cu Marie? Nu puteam s-o izgonesc! Poate nu aveam motiv de îngrijorare... Marie părea să fi dorit doar protecţia pe care i-o oferise asocierea cu mine. Poate că s-ar mulţumi doar cu numele de nevastă... La urma urmei, nu mai existau legi, nu mă împiedica nimeni să am două neveste. Nu trebuia să ştie cineva că Marie îmi era soţie doar formal... bineînţeles, dacă fata accepta...

Mi-am întrerupt gândurile, pentru că ajunsesem lângă Bill şi Porniarsk. Priveau în jos, spre orăşel. M-am uitat şi eu. Spre surpriza mea, l-am văzut populat. Siluete negre, păroase, umblau pe străzi, intrau şi ieşeau din casele în formă de cupole. Majoritatea păreau că se ocupă de nişte obiecte sub streşinile acoperişurilor, la intrarea în clădiri. Însă alte făpturi

stăteau în praf, singure sau perechi, fără să facă nimic. Iar un grup restrâns mergea dintr-o margine în alta a văii...

Ne aflam la o bătaie de puşcă de ei. Noi trei puteam fi văzuţi uşor. Dar nimeni nu ne băga în seamă.

— Ce naiba se întâmplă? am întrebat. E acelaşi trib care ne-a atacat?

— Da, a răspuns Bill.

L-am privit, aşteptând să continue, dar în loc de asta a făcut semn spre Porniarsk.

— Să-ţi spună el.

Porniarsk a scârţâit din cap, uitându-se într-o parte, spre mine.

— Sunt animale experimentale, a zis el. Dintr-un timp aflat la mai puţin de o sută de ani de momentul în care vă aflaţi voi, când a izbucnit furtuna de timp.

— Ştiai de ele? am zis, simţind că mi se usucă gâtul, amintindu-mi de Waite. Ştiai că ne aşteaptă, să ne ucidă şi nu ne-ai avertizat?

— Ştiam că-s doar animale experimentale. Se pare că o parte a condiţionării lor e să atace. Dacă atacul dă greş, se întorc la alte activităţi.

— S-ar putea, a zis Bill, încet şi gânditor, ca reflexul lor de a ataca să fi fost îndreptat împotriva animalelor, nu a oamenilor din vremea când au fost instalate aici. Poate nu ne-au recunoscut ca aparţinând speciei oamenilor, aşa cum arătau cei pe care fuseseră instruite să-i recunoască.

— Posibil, a zis Porniarsk. Iar dacă atacă şi dau greş, probabil că au fost condiţionate să oprească atacul. Un reflex infailibil.

— Sunteţi afurisit de calmi amândoi, am spus, simţindu-mi iar gâtul uscat. Waite a murit, iar voi

purtaţi o discuţie de salon asupra motivelor!

S-au uitat la mine, îngrijoraţi.

— Bine, uitaţi ce-am spus! Sunt puţin zdruncinat de toate astea. Deci alea de jos sunt animale experimentale?

— Da, a răspuns Porniarsk. Animale experimentale, create prin inginerie genetică, pentru a testa anumite modele de comportament. Sus, pe culme, se află clădirea laboratorului din care sunt observate şi studiate. Echipamentul care a fost pregătit pentru prelucrarea acestei probleme poate, cu unele modificări şi îmbunătăţiri, să ne ajute în controlarea locală a furtunii de timp.

Bill mă privea atent. Figura îi era calmă, dar am remarcat aţâţarea din vocea lui.

— Hai să aruncăm o privire, Marc!

— Bine. Îndată ce vine camioneta, o trimitem după jeep şi încercăm să urcăm pe panta prelungă, din dreapta culmii.

17

SINGURA RUTĂ posibilă către vârf trecea prin strada principală. Când Alan s-a întors cu un jeep, l-am lăsat să ne aştepte, iar eu, Bill şi Porniarsk am străbătut orăşelul, văzând că strada centrală dacă o puteam numi aşa era de două ori mai lată decât aleile dintre clădiri. Siluetele păroase pe lângă care treceam nu se osteneau să ne privească. Cu o singură excepţie. Un mascul solid, zdravăn, zburlit. Nici una dintre făpturi nu purta haine, în afară de un fel de centură, de care atârnau teci în care-şi ţineau cuţitele şi nişte obiecte ce păreau a fi scule.

Masculul stătea în faţa unei clădiri şi privea pe sub smocurile de păr care ar fi trebuit să fie sprâncene, jucându-se cu cuţitul pe care-l ţinea pe genunchi. Dar n-a făcut nici un gest ameninţător, de nici un fel.

— Ia uită-te la bătrânul ăsta! A zis Bill, îndreptând ţeava pistolului automat spre cel care ne privea.

— L-am văzut. Ce vrei să fac?

— Vă sugerez să nu faceţi nimic, a spus Porniarsk, care nu-şi dăduse seama că întrebarea mea nu implica un răspuns. Acela este Alfa Primul comunităţii masculine. Numele de „bătrân” i se potriveşte foarte bine. Ca Alfa Prim, reflexele, sau condiţionarea, îi dictează modele oarecum diferite de acţiune, valabile doar pentru el. Nu cred că făpturile se vor arăta duşmănoase, cu excepţia cazului în care veţi provoca

în mod deliberat o reacţie ostilă.

— Ce fac creaturile alea? s-a interesat Bill.

M-am uitat în direcţia în care privea. Acolo erau nişte porticuri, de-a lungul părţii stângi a străzii. În fiecare dintre acestea se afla una sau două fiinţe experimentale. Una mânuia ceva ce arăta clar a roată de tors. Alta tăia o bucată mare de piele, din care erau făcute centurile. Tocmai croia una. Dar celelalte lucrau cu nişte maşini pe care nu le-am recunoscut, care nu dădeau rezultate vizibile sau rezultate care să însemne ceva pentru mine. O fiinţă bătea, plină de energie, într-un fel de claviatură dublă, fără efect deosebit, cu excepţia unor bucăţi mici, roşii, pe care maşina le arunca, la intervale neregulate, într-un coş de sârmă. Cea care lucra nu acorda nici o atenţie bucăţilor care se acumulau, părând prinsă complet în procesul de a apăsa clapele.

— Într-un fel, se autoîntreţin, a explicat Porniarsk. Câţiva dintre ei produc ce le trebuie ca să trăiască. Alte activităţi folosesc doar pentru studiu pentru studiile oamenilor care le-au adus aici.

— Cine sunt oamenii aceia? Putem intra în legătură cu ei? M-am interesat eu.

— Nu, a răspuns Porniarsk, scârţâind din gât, pentru a mă privi din scaunul alăturat. Nu se află aici.

— Unde sunt?

— Nu mai există. Ca mulţi dintre cei pe care i-ai cunoscut înainte de furtuna de timp. Tu, Bill şi ceilalţi din grup, precum şi făpturile experimentale, sunteţi dintre cei care au găsit loc.

Mi-am îndepărtat atenţia de la stradă, să mă uit la el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că voi şi cei ca voi sunteţi cei pe care furtuna de timp i-a mutat, nu i-a eliminat. Îmi pare rău că nu pot să-ţi explic mai bine până nu vei înţelege ce a fost şi e implicat în deplasările temporale. Aminteşte-ţi, ţi-am spus că această disturbare a început cu o jumătate de miliard de ani în urmă!

Mi-am amintit. Pentru mine fusese doar o cifră. Cine-şi poate imagina o durată de o jumătate de miliard de ani?

— Da.

— A început, în acelaşi timp, cu câteva milioane de ani în viitorul tău. Poate îţi foloseşte dacă-ţi imaginezi furtuna de timp că marginea unui val ce intersectează timpul liniar pe care-l cunoşti timpul despre care crezi că se îndreaptă din trecut spre viitor într un unghi care afectează simultan trecutul, prezentul şi viitorul.

— De ce nu mi-ai spus înainte?

— Din nefericire, imaginea pe care ţi-am prezentat-o nu-i cea adevărată. Ai uitat problema scării de dimensiuni. Dacă furtuna de timp e ca un val pe plajă, noi şi planeta noastră suntem doar nişte atomi dintr-un grăunte de nisip de pe plaja aceea. Ceea ce trăim ca efecte locale sunt fenomene puţin asemănătoare cu imaginea reală a valului ca întreg. Am menţionat acea imagine doar pentru că-i important ca Marc să-şi facă o idee despre forţele ce acţionează aici.

Roţile din faţă ale jeepului au săltat peste pietre, zdruncinându-ne. Ajunseserăm la capătul străzii şi ne aflam iar în câmp. Am redevenit atent la condus.

Şofatul, chiar pe pantă domoală a dealului, era destul de dificil. Totuşi, cu oarecare dexteritate, puteam găsi o cale printre bolovanii cu adevărat mari, care mi-ar fi barat trecerea. Pe la jumătatea pantei am

găsit o zonă de pământ tare, relativ netedă, în jurul unui izvor ce cobora dinspre culme. Ne-am oprit să ne odihnim şi să bem apă, care era suficient de rece ca să te doară dinţii. Nu-mi dădusem seama că mi se făcuse sete, chiar când îi spusesem lui Richie să aducă un bidon cu apă, pentru alte scopuri. Adusese, dar uitasem să beau. Acum mă simţeam însetat, ca unul pierdut în deşert de două zile. Am băut până m-au durut fălcile. M-am oprit şi am băut, am făcut o pauză şi am băut iar.

După un timp am parcurs şi restul de drum până-n vârful dealului, unde se afla clădirea. Văzută de aproape, s-a dovedit a fi o construcţie cu diametrul de vreo şaizeci de picioare, doar cu o intrare, fără ferestre. Ca o cazemată din prima linie, dar mai mare.

La intrare exista o uşă, care a glisat când am ajuns lângă ea. Am privit în întunericul din spatele ei. Apoi luminile s-au aprins şi am pătruns în interiorul circular, puternic iluminat, cu o platformă ridicată în centru şi cămăruţe deschise, înşirate de-a lungul zidului. În fiecare cămăruţă, un scaun capitonat, cu spatele către centrul clădirii, aşezat în faţa unui fel de consolă fixată în perete.

— Ce-i asta? a întrebat Bill, aproape în şoaptă.

Stăteam împreună pe platforma ridicată, dar el, spre deosebire de noi, se răsucea mereu, ca şi cum ar fi vrut să vadă o sută optzeci de grade din clădire, simultan.

— Ceva despre care poţi crede că-i un calculator, a zis Porniarsk. Are facilităţi multiple pentru cei care ar dori să tragă concluzii din observarea locuitorilor.

— Calculator? Atâta tot? Vocea lui Bill devenise tăioasă.

— Principiile de funcţionare nu-s cele ale calculatoarelor pe care le cunoşti. Foloseşte principii care stau la baza dispozitivelor dintr-un viitor mai îndepărtat, acelea pe care le-am numit aparate de asistenţă. Aveţi încredere în mine, voi transforma aceste lucruri în ceva care să ne ajute.

— Şi cum îl vom folosi? a întrebat Bill.

— Tu nu-l vei folosi, a zis Porniarsk. Marc îl va folosi. S-au întors amândoi spre mine.

— O să mă înveţi tu cum? l-am întrebat pe Porniarsk.

— Nu. Vei învăţa singur. Dacă nu poţi, n-am cum să te ajut.

— Dacă nu poate, o să încerc eu, a zis Bill, îmbufnat.

— Să nu-ţi închipui că aparatul va lucra pentru tine, dacă Marc va da greş. Spune-mi, simţi ceva? Ceva neobişnuit?

— Să simt? a întrebat Bill, mirat.

— Deci nu simţi nimic. Am avut dreptate. Marc e mult mai armonizat Marc, ce simţi?

— Eu? am răspuns, uitându-mă la Bill. Dar ştiam deja la ce se referea.

La început crezusem că-i o reminiscenţă a luptei cu locuitorii orăşelului. Apoi că simţământul acela se datora curiozităţii de a şti ce-i în interiorul clădirii. Acum, stând pe platforma din centrul construcţiei, ştiam că-i vorba de altceva, un fel de excitare masivă, venind de pretutindeni, care mă înconjura, mă apăsa.

— Mă simt accelerat, am zis.

— Cred că-i vorba de ceva mai mult decât o simplă accelerare. Am presupus lucrul acesta pentru că Marc se îndrepta spre zona aceasta. Am avut dreptate. Porniarsk spera să fie stabilită o oază de echilibru pe suprafaţa acestei planete, în acest loc. Cu cineva ca

tine, Bill, asta ar fi fost tot ce-aş fi reuşit să fac. Dar cu Marc, putem încerca mai mult. Există şanse să aibă aptitudini pentru folosirea unui aparat de asistenţă.

— N-ai putea să-i dai un nume mai potrivit? a zis Bill, cu voce încordată, suficient de încordată ca să tremure un pic.

— Ce sugerezi? l-a întrebat Porniarsk.

M-am întors şi am plecat de lângă ei, am ieşit pe uşa care s-a deschis în faţa mea şi s-a închis apoi. Am străbătut singurătatea aerului rarefiat, limpede şi a luminii soarelui puternic. Ceva lucra în mine, iar pentru moment am izgonit orice din minte, inclusiv pe Ellen. Era ceva ca o arsură, dar binefăcătoare, fierbinte, ca o foame puternică pe cale de a fi satisfăcută, ca simţământul de a sta în pragul unei peşteri plină de comori fabuloase.

Dar pe lângă toate acestea mai era totuşi ceva, de nedescris. Nu-l aveam încă, dar aproape puteam să-l ating, să-i simt gustul. Ştiam că-i doar o problemă de timp să-l prind. Iar acel ceva, cunoaşterea aceea, însemna totul. Puteam să aştept. Puteam să lucrez. Puteam face orice. Aveam cheile împărăţiei în mână.

18

PENTRU MINE a urmat apoi un timp dulce-amar: săptămânile în care Porniarsk a lucrat la echipamentul din ceea ce numeam „casa rotundă”. Dulce, pentru că, din zi în zi, simţeam echipamentul de asistenţă trezindu-se la viaţă sub atingerea celor trei degete tentacule, pe care Porniarsk le avea la umeri. Avatarul avusese dreptate în privinţa mea. Adevăratul Porniarsk nu bănuise că ar exista pe Pământ cineva care să poată folosi echipamentul fără să fie conectat fizic la el. Însă eu eram anormal. Făcusem deja o legătură mentală cu acest loc, chiar dacă în subconştient, în timpul zilelor Visului, când îi îndrumasem pe toţi într-acolo.

Într-o zi i-am spus acest lucru lui Porniarsk.

— Nu, a dat el din cap. Mai înainte. Cred că i-ai simţit existenţa aici şi l-ai căutat de când te-ai trezit şi ai descoperit lumea schimbată.

— Căutam, dar nu ştiam ce.

— Poate. Dar vei afla, după ce aparatul va fi gata şi vei putea să urmăreşti tot ce-ai făcut, să vezi că ţi-ai dirijat fiecare pas către acest loc şi acest moment, de la început.

Am dat din umeri. N-avea rost să-i explic că nu fusesem în stare niciodată să las o problemă nerezolvată. Şi n-am mai discutat niciodată subiectul.

Eram prea pătruns de ceea ce simţeam crescând în

mine, ajutorul echipamentului. Doar în parte mecanic. Porniarsk n-a vrut sau n-a putut să-mi explice ce făcea, deşi îl urmăream cum lucra cu cubuleţe colorate, din interiorul consolelor. Cuburile aveau dimensiunile cam pe sfert cât cele ale copiilor şi păreau făcute dintr-un material greu, transparent. Erau prinse între ele, aşa cum fuseseră aranjate în console. Munca lui Porniarsk consta în a le schimba ordinea şi a le prinde iar între ele. După cum se părea, ordinea era diferită la fiecare consolă, iar Porniarsk trebuia să încerce toate combinaţiile posibile, pentru a o găsi pe cea potrivită. Părea că lucrează la întâmplare, deşi, evident, nu era aşa. Când l-am întrebat, Porniarsk a renunţat la regula lui de a nu da informaţii şi mi-a spus că încerca aranjarea cuburilor în acord cu „seturile” pe care le avea în memorie, să găsească modele care să rezoneze cu monada reprezentată de mine. Nu cuburile îi dădeau de lucru, ci modelul.

Orice făcea, indiferent cât de eficient era, îndată ce termină de aranjat un grup de cuburi în şiruri diferite, care se potriveau, simţeam imediat efectul. Ca şi cum un alt generator psihic pornea în mintea mea. Cu fiecare adaos de putere, energie sau cum vreţi să-i spuneţi, vedeam mai clar şi mai profund în jurul meu.

Inclusiv în oameni. Din acest motiv, amărăciunea se unea cu dulceaţa vieţii mele. Pentru că, pe măsură ce priceperea mea sporea, îmi dădeam seama că Ellen intenţiona cu adevărat să plece cu Tek, de îndată ce aveam să termin munca la aparate. Rămăsese doar pentru moment şi-l convinsese şi pe Tek să rămână, doar ca să stea la câte o consolă, pentru că Porniarsk spusese că-i nevoie ca toţi adulţii din grupul nostru să facă asta, atunci când mă voi strădui să opresc, într-un

fel, furtuna de timp. După aceea urmau să plece şi, orice aş fi spus, nu i-aş fi putut opri.

Nu mi-am dat seama ce-o făcuse să se ataşeze de Tek. Simţămintele ei personale se aflau dincolo de raza percepţiilor mele. Ceva mă împiedica. Porniarsk mi-a spus, după ce l-am întrebat, că nu puteam şti ce simte pentru că eram implicat emoţional. Dacă aş fi reuşit să văd ceva, aş fi zărit nu ceea ce există, ci ceea ce aş fi dorit să găsesc. Aş fi perceput eronat. Iar de când perceperea şi înţelegerea câştigate cu ajutorul dispozitivului erau o parte a reflectării adevărate a universului, aparatul îmi putea da doar informaţii corecte. Ca urmare, nu mi-ar fi dat ceva dintr-un loc de unde nu putea obţine decât date incerte.

Aşa că eram rupt în două. Iar despărţirea dintre triumf şi disperare creştea de câte ori intra în funcţiune o nouă consolă. După a patra, avatarul m-a avertizat că există o limită suportabilă a aparatului.

— Dacă te simţi presat prea tare, spune-mi imediat. Dacă sunt prea mulţi stimuli, te autodistrugi înainte de a apuca să-l foloseşti cum se cuvine.

— Ştiu despre ce vorbeşti, i-am răspuns.

Avea dreptate. Mă simţeam împins, zi de zi, spre un punct limită. Dar nu-l atinsesem încă. Iar eu doream să ating limita, indiferent ce s-ar fi întâmplat după aceea.

Durerea plecării iminente a lui Ellen mă afecta mult. Când aparatul începuse să funcţioneze, eram, parţial, în afara lumii obişnuite. Nu aveam nevoie să mă testez înfigându-mi lame încinse în carne, ca să ştiu că, în ultima vreme, partea mea fizică pierduse mult din importanţă. Puteam uita uşor că am trup. Dar conştiinţa eului meu material îşi amplificase de câteva ori sensibilitatea normală. Iar în acea zonă materială

simţeam pierderea lui Ellen mai puternic decât amputarea simultană a unui braţ şi a unui picior.

Nu aveam altă scăpare de acel simţământ pe pierdere decât să mă concentrez asupra extinderii conştiinţei mele. Aşa că, psihic, mă întindeam în toate părţile, fugind de ceea ce nu voiam să aud şi atunci, fără nici un avertisment, a sosit uşurarea, dintr-o direcţie neaşteptată.

Eram pe la sfârşitul după-amiezi. Razele de soare pătrundeau într-un unghi jos pe uşa casei rotunde, pe care o lăsasem deschisă, în timp ce Porniarsk lucra la ultima consolă. Singurii prezenţi eram eu şi Bill. Deschisesem uşa ca să pătrundă un pic de aer şi căldura soarelui, în climatul perfect controlat al interiorului. În cazul meu, asta adusese gânduri despre grijile mele exterioare. Aşa că, la un moment dat, mintea mea începuse să se preocupe iar de Ellen.

Mi-am readus conştiinţa în casa rotundă şi i-am văzut pe Bill şi Porniarsk uitându-se la mine. Porniarsk tocmai spusese ceva, auzeam ecoul vorbelor lui în urechi, dar înainte de a le prinde înţelesul, dispăruseră.

— Poftim?

— E gata, a zis Porniarsk. Te simţi în stare să preiei al şaptelea ajutor? Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre creşterile trecute, că nu sunt limitate? Fiecare se extinde la orice adăugare nouă la dispozitiv. Dacă te afli aproape de limita de toleranţă, efectul ultimei creşteri poate fi mai mare de câteva ori decât cel prezent. Şi poţi să te trezeşti prins în zona aceea vitală, non fizică, înainte să apuci să te retragi din ea.

— Ştiu, ştiu. Continuă treaba.

— Bine.

Porniarsk a prins cu unul din tentacule consola din

spatele lui şi a atins un pătrat colorat.

O secundă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi lucrurile au început să se extindă dramatic. Literalmente. De parcă laturile capului meu se întindeau, cuprinzând totul în jur... casa rotundă, colina, satul, întreaga zonă până la zidul de ceaţă, care devenise circular, zonele adiacente acelei suprafeţe, continentul, planeta... fără sfârşit... Nu numai că încăpuseră în mine toate lucrurile astea, dar ele, la rândul lor, creşteau şi se extindeau... Nu fizic, ci ca înţeles căpătând mult mai multe înfăţişări, proprietăţi şi calităţi decât cele iniţiale. Ca şi cum le-aş fi văzut în trei dimensiuni, după ce până atunci le văzusem doar cu o singură faţă. Şi văzute astfel, toate totul, inclusiv eu erau interconectate.

Aşa am descoperit drumul înapoi. La ideea interconexiunii, am ajuns înapoi în Vis, înapoi în pânza de păianjen ce înfăşura universul. Însă acum ştiam că în ţesătura există modele. Le citeam clar şi, pentru prima oară, mi-au adus liniştea interioară, căci ştiam ce pot face şi cum, pentru a stabiliza furtuna. Nu doar în bucăţica Pământului de lângă mine, ci pe întreaga planetă, pe Lună şi în spaţiul cosmic din jur, pe o anumită distanţă, aflat în mijlocul holocaustului temporal. Am văzut limpede că aveam nevoie de mai multă putere decât deţineam. Modelul pe care-l descifrasem arăta că succesul va necesita un preţ. Un preţ ucigător. Legile nemiloase ale universului filozofic puteau echilibra, în acea situaţie, pierderea şi câştigul doar printr-o singură formulă. Iar acea formulă implica preţul unei vieţi.

Însă nu-mi păsa de moarte, dacă puteam obţine rezultate. De fapt, trăiam într-un timp împrumutat, de la primul atac cardiac. Am lăsat de-o parte modelul pe

care-l studiasem şi am privit mai profund în structura pânzei, ajungând să înţeleg legile ce o făceau să funcţioneze.

Înţelegerea a venit treptat. Porniarsk folosise cuvântul „gestalt”, referindu-se la ceea ce spera că voi percepe, dacă voi ajunge la această situaţie cu mintea liberă, neafectată. Iar cuvântul mă şocase, în momentul acela. Ne dădusem toţi seama că avatarul provenea dintr-o rasă mai avansată ca a noastră în timp sau altfel. Acceptasem că nici un termen uman din secolul XX nu era potrivit pentru a explica lucrurile despre care vorbea Porniarsk şi că le evita pentru a nu crea neînţelegeri.

Dar „gestalt” era un termen din psihologia secolului XX. Un cuvânt folosit şi răstălmăcit de oamenii pe care-i cunoscusem, care voiau să pară că înţeleg un subiect de înaltă specialitate, pe care n-o studiaseră şi n-o pricepuseră. Probabil că avatarul folosise cuvântul uman cel mai apropiat ca înţeles de ceea ce voia să spună. Simţisem că se exprima mai bine în termeni tehnici sau ştiinţifici.

Mai târziu, folosise cuvântul „monadă”. Amintindu-mi acest lucru, am priceput ceva important. Forţele furtunii de timp şi dispozitivul pe care-l construise ca să intru în legătură cu ele aparţineau nu atât unui univers fizic sau chiar psihologic, ci unuia filozofic. Eram departe de a înţelege de ce trebuia să fie aşa. De fapt, în raport cu toată problema, eram ca un copil de grădiniţă care învăţa despre luminile semafoarelor, fără să priceapă maşinăria socială şi legală din spatele faptelor. Dar, cu ajutorul aparatului, începusem în cele din urmă să pătrund în arena propriu-zisă a priceperii.

Pe scurt, în zona în care urma să am de-a face cu

furtuna de timp, singurele monade adică blocuri de bază, indestructibile, sau funcţionale erau minţile individuale. Fiecare monadă putea reflecta sau exprima întregul univers, din punctul ei individual de vedere. De fapt, fiecare monadă îl exprimase, dar abilitatea de a face acest lucru rămăsese o funcţie posibilă, dacă mintea monadă individuală nu dispunea de ceva de genul unui dispozitiv de ajutor, care să preia sau să facă schimbări în ceea ce exprima ea.

Bineînţeles, a exprima o schimbare în univers şi a face ca acea schimbare să aibă loc nu însemna doar să vrei, iar ea să se facă. Oricum, toate monadele implicate într-o exprimare particulară a unei părţi a universului erau interconectate şi trebuia ca acestea să fie de acord cu orice schimbare pe care doreau s-o exprime. Pe de altă parte, schimbarea trebuia să pornească de la punctul de vedere al unei monade capabile să reflecte tot universul fizic nu chiar pe cel filozofic ca fiind plastic şi controlabil.

Şi furtuna de timp era un fenomen al universului fizic. În termenii limbajului nostru, la care trebuia să se limiteze Porniarsk, acesta îmi explicase că-i rezultatul unei anarhii entropice. Universul îşi continuase expansiunea până la un punct de tensiune incontrolabilă a reţelei de forţe din care fusese alcătuit materialul spaţiu-timp. Atunci avusese loc o defecţiune. Băşica spaţiu-timp începuse să se dezintegreze. Unele dintre galaxiile care se mişcau spre exterior, depărtându-se una de alta şi de centrul universului, producând o stare de entropie dinamică, începuseră să cadă înapoi, ca nişte picături, contractând universul şi creând stări izolate de entropie crescută.

Conflictul dintre stările entropice opuse declanşase furtuna de timp. După cum afirma Porniarsk, furtuna în întregime era prea mare pentru a fi controlată de acţiunea monadelor aparţinând timpului nostru, sau chiar timpului său. Dar se putea obţine o întârziere. Forţele eliberate de conflictul entropie puteau fi echilibrate, una de cealaltă, în unele locuri, încetinind anarhia generală suficient pentru a obţine un pic de răgaz, iar minţile celor preocupaţi de luptă să dezvolte forţe mai puternice, pe care să le pună în acţiune între universul fizic şi cel filozofic.

Eu reprezentam o singură monadă (sprijinită de cei şapte de la consolele modificate) şi nu una deosebit de capabilă. Dar, în acelaşi timp, eram un fel de schilod, unul norocos, pentru că defectul meu se potrivea necesităţii momentului. De aceea puteam dori, după cum şi făceam, să creez o enclavă în furtuna de timp, care să includă întreg Pământul şi satelitul lui natural, în loc de o enclavă de câteva mile pătrate, cum sperase Porniarsk.

— Am nevoie de încă o consolă, i-am spus lui Porniarsk. Nu te speria, pot s-o suport.

— N-are cine să stea la ea, a zis Bill.

— Corect, a intervenit Porniarsk, răbdător. Nu-s decât şapte adulţi în grup. Eu nu pot acţiona ca monadă. Nici fetiţa.

— Nu? m-am uitat eu sever la avatar.

— Nu..., a răspuns el, după o scurtă ezitare unul dintre rarele lui momente de ezitare. O monadă trebuie să aibă mai mult decât inteligenţă vie şi personalitate. Trebuie să fie capabilă să reflecte universul. Wendy nu-i suficient de matură. Dacă o s-o întrebi, iar ea va reuşi să-ţi răspundă, va spune ceva

de genul că, pentru ea, universul nu-i o entitate definită. E amorf, imprevizibil, capabil oricând de surprize şi schimbări. Pentru ea, universul, aşa cum îl vede acum, e mai mult un zeu sau un demon, decât un mecanism al legilor naturale ceva pe care nu speră să-l înţeleagă sau să-l controleze.

— Bine. Sunt de acord că-i monadă doar parţial.

— Nu există aşa ceva. O monadă ori este, ori nu este. Oricum, chiar dacă ar fi o monadă parţială, n-ar putea să te ajute.

— Dar dacă am completat-o cu altă monadă parţială?

— Care altă monadă parţială? S-a interesat Bill.

— Bătrânul de jos, din oraş.

— Asta-i o idee mai rea decât aceea de-a o folosi pe Wendy, a spus Porniarsk, iar tonul lui, pentru prima oară de când îl întâlnisem, aproape trăda iritare. Făpturile de jos sunt animale create artificial. Conceptul de „univers” le depăşeşte. Ele reprezintă doar un mănunchi de reflexe, condiţionate şi formate.

— Toate, în afară de una. Porniarsk, nu uita că pot vedea acum o mulţime de lucruri, cu ajutorul celor şapte seturi pe care le-ai făcut deja, chiar dacă nu-s conectate încă la monade. Unul dintre aceste lucruri este că Bătrânul, deşi creat în eprubetă sau unde or fi fost făcuţi toţi are un concept despre „univers”, chiar dacă acesta este limitat la oraşul lui şi la zona stâncoasă din jur. Când am sosit aici şi am trecut testul iniţial al atacului, toate animalele l-au acceptat ca atare. Nu şi Bătrânul. Prin proiect sau din întâmplare, a căpătat ceva aparte, poate aprecia lucruri noi şi lua decizii pe baza acestor aprecieri. Şi nu poţi susţine că nu-i adult!

N-au spus nimic.

— Nu cred că Marie va accepta ca Wendy să se asocieze cu unul ca Bătrânul, a zis, în cele din urmă, Bill.

— Wendy nu se va asocia cu el. Ambii vor colabora cu noi toţi. O să-i explic lui Marie.

— Şi cum o să-l convingi pe Bătrân să coopereze?

— Nu trebuie să coopereze. Îl voi aduce aici, îl voi conecta la o consolă şi-l voi lega cu lanţul lui Duminică. Îi va trebui o zi sau două să suporte starea de asistenţă, de a fi în legătură cu mintea mea. O dată ce va simţi avantajul acestor lucruri, pun pariu că-şi va depăşi spaima şi va deveni interesat.

— Dacă vei folosi forţa ca să-l aduci aici, a spus Porniarsk, vei declanşa duşmănia camarazilor lui.

— Cred că voi reuşi fără violentă. Am o idee.

I-am părăsit şi m-am dus în tabără, care fusese instalată la poalele colinei. L-am dezlegat pe Duminică şi m-am dus la Marie. Nu puteam avea încredere în Duminică decât când eram acolo. Când îl cunoscusem, nu părea să aibă instincte de vânător, dar, dintr-un motiv oarecare, făpturile experimentale păreau să-l fascineze. Din prima zi a instalării noastre lângă colină, când îl prinsesem urmărind un locuitor al satului, care vâna printre stânci, îl ţinusem legat dacă nu mă aflam prin preajmă. Era posibil să nu fi intenţionat să-i facă vreun rău fiinţei experimentale, dar imaginea lui, târându-se încet, pe burtă, aproape afundându-se în pământ, fusese prea impresionantă ca s-o uit.

L-am lăsat liber, iar el şi-a izbit capul de mine şi s-a frecat de picioarele mele, în timp ce o căutam pe Marie. Am găsit-o la pârâu, împreună cu Wendy, spălând rufe.

Nu era momentul să-i spun că voiam ca Wendy să stea la o consolă. Fetiţa începuse să aibă încredere în mine şi chiar dacă eşti un bărbat solitar dacă un copil decide că te place, trebuie să-ţi împingi instinctele undeva, departe de zona normală, ca să nu simţi un fel de răspuns emoţional. Orice lucru neaşteptat sau nou o cam speria pe Wendy. Iar grija sau îndoiala mamei sale ar fi îngrozit-o. Ideea trebuia să-i fie prezentată lui Wendy cu blândeţe şi cu sprijinul lui Marie. M-am mulţumit deci să discut cu Marie cealaltă problemă care mă interesa.

— Ţi-a mai rămas ceva coniac?

A pus într-un cazan ruginit nişte pantaloni ai lui Wendy, pe care-i clătise şi şi-a scuturat mâinile, îşi suflecase pantalonii, ca să intre în apă. Munca o înroşise la faţă, îi ciufulise părul.

Arăta nu mai tânără, dar mai relaxată şi mai fericită ca de obicei. Pentru o clipă, mi-a părut rău că nu mă îndrăgostisem de ea, ci de Ellen.

— Ce sărbătoreşti? s-a interesat ea.

— Nu sărbătoresc nimic. Sper să-l momesc pe Bătrânul din oraş, să-l duc în casa rotundă. Vreau să-l folosesc la o consolă. Mai ai coniac?

— Da. Cât ai nevoie?

— O sticlă plină. Ai?

— Am mai multe sticle. Îl vrei acum, sau pot să-mi termin treaba?

— Aş vrea să mă duc în oraş înainte de a se întuneca.

— Sunt gata în cinci minute.

— Bine.

M-am aşezat pe o stâncă, s-o aştept. I-au trebuit cincisprezece minute, nu cinci, dar mai aveam o oră

până la asfinţit. Ne-am întors în tabără. Mi-a dat o sticlă neîncepută. Am coborât în oraş.

Riscăm. N-aveam idee despre structură chimică a fiinţelor experimentale. Din câte spusese Porniarsk, fuseseră făcute în viitor, din maimuţe. Cred că cimpanzei. Se hrăneau cu un fel de mâncare pregătită artificial, sub formă de cuburi, ce ieşea din interiorul unei clădiri. Deşi clădirea era mică, furnizarea de cuburi părea să nu aibă sfârşit. Am presupus că exista o conductă subterană, iar clădirea reprezenta doar capătul ei. Dar, în afară de cuburi, făpturile experimentale mâncau şi carne. Se duceau printre stâncile din jurul orăşelului, în timpul zilei şi vânau rozătoare mici, cu cuţitele lor de aruncat. Le mâncau crude, pe loc, sau le duceau în clădirile lor, să se delecteze în tihnă.

Toate lucrurile astea păreau să conducă la concluzia că aveau un sistem digestiv şi un metabolism asemănătoare celor umane. Dar n-aveam cum să fiu sigur. Trebuia să risc.

Bătrânul nu era pe afară. Dar, înainte de a face câţiva paşi pe strada principală, a ieşit din locuinţă şi a rămas în faţa uşii, privindu-mă atent. Am făcut un ocol, să iau două din cănile sau ceştile fără mâner pe care le scotea din maşina sa unul dintre lucrătorii locali. Mă gândisem să aduc pahare din tabără, dar am renunţat, considerând că Bătrânul va avea mai multă încredere în ustensile ce-i erau familiare. Am venit până la zece picioare de el, m-am aşezat, cu picioarele încrucişate, pe praful bătătorit, pietrificat, din stradă. Apoi am scos sticla din buzunarul interior al jachetei.

Am pus cele două căni jos, am turnat puţin coniac în fiecare, am luat una, am sorbit din ea şi m-am uitat la

el.

Nu era ora cea mai potrivită pentru băut. Mă prefăceam că sorb, turnând cât mai puţin în ceaşca mea şi ceva mai mult în cealaltă, care, încetul cu încetul, se umplea... Bătrânul continua să mă privească. Părea că nu clipeşte. Treptat, cantitatea redusă de alcool pe care o băusem a început să-şi facă efectul. M-am trezit vorbind. I-am povestit Bătrânului ce băutură bună aveam şi l-am invitat să se servească. Ce descoperire interesantă va face dacă mi se va alătura, dacă va fi mai prietenos...

Continua să mă privească.

Până la urmă cealaltă cană se umpluse ochi, iar soarele aproape apusese. Nu mai aveam ce face. Am lăsat ceştile şi sticla jos şi m-am ridicat.

— Vise plăcute! i-am spus şi am plecat.

Când am ajuns printre stânci, la o distanţă sigură de orăşel, am scos binoclul şi am privit clădirea. Era aproape întuneric. Un lucru pe care făpturile experimentale nu-l aveau: lumină artificială. Dispăreau în clădirile lor, la apus şi reapăreau în zori. Încordându-mi privirea, am văzut o siluetă în faţa casei Bătrânului. Ochii începuseră să-mi lăcrimeze dar, tocmai când eram gata să renunţ, am surprins o sclipire slabă de lumină, ceva care se mişca.

Sticla care fusese ridicată spre capul Bătrânului! Am scos un strigăt de bucurie. Cu excepţia cazului că hotărâse să folosească băutura ca şampon, sau a celui în care organismul lui reacţiona la alcool ca la apă, îl prinsesem!

Am aşteptat până a răsărit luna, apoi am luat furgonetă şi am condus-o pe strada principală, până la clădirea Bătrânului. Am luat o lanternă şi m-am

îndreptat spre intrare. Când am intrat, am aprins-o şi l-am descoperit pe Bătrân. Stătea ghemuit într-un colţ al unicei încăperi, pe un fel de covor gros. Puţea a coniac şi era beat turtă.

Nu era uşor. Nu-mi imaginasem asta văzându-l, pentru că fiinţele experimentale arătau mici şi slabe, după standardul uman. Dar se părea că aveau doar oase şi muşchi. Am reuşit, totuşi, să-l car la furgonetă şi să-l urc în ea. Apoi am condus spre tabără.

Acolo l-am scos din camionetă, i-am pus zgarda lui Duminică şi l-am urcat, încă sforăind, într-un jeep. Între timp, ceilalţi mă înconjuraseră şi mă întrebau ce fac.

— Vreau să-l folosesc la echipamentul din casa rotundă. A băut aproape o sticlă întreagă de coniac, aşa că o să doarmă până mâine. Nu mai faceţi zgomot, să nu-l treziţi! Lăsaţi-mă în pace, să-l duc de aici. După aceea mă întorc şi vă spun tot ce vă interesează.

— Am cinat deja, a zis Wendy.

— Sttt! A făcut Marie. Marc o să mănânce când se întoarce. Vii curând?

— În cel mult douăzeci de minute.

Am aprins farurile şi am urcat panta, în prima viteză. Pereţii dintre console aveau suporţi ancoraţi în podeaua de ciment a clădirii. Am înlănţuit făptura adormită de unul dintre ei. Mi-a venit o idee şi am luat din jeep bidonul cu apă de băut, pe care-l aveam în fiecare vehicul şi l-am lăsat lângă el. Dacă se îmbătase ca un om, probabil că a doua zi va fi mahmur...

Apoi am pornit în jos, spre tabără, să răspund la întrebări, să mănânc...

Tuturor, cu excepţia lui Bill şi Porniarsk, care ştiau ce am de gând, le-am spus doar o parte din adevăr: că doream să văd dacă putea fi utilizat ca monadă

parţială, când vom încerca să folosim echipamentul, peste două zile. Abia târziu, noaptea, după ce Wendy adormise, am discutat cu Marie despre posibilitatea folosirii fetei la una dintre console. Surprinzător, Marie a considerat că-i o idee bună. A spus că Wendy n-avea cu cine să se joace, în afară de câini şi că-şi dorea din suflet să facă ce făceau adulţii.

19

AM DORMIT ÎN NOAPTEA ACEEA, dar nu m-am odihnit îndată ce am închis ochii, am ajuns la firele pânzei de păianjen, călărind forţele care deplasau furtuna de timp spre lumea noastră. Le-am privit, studiindu-le. Ştiam ce am de făcut. Destul de des, în momente trecătoare, forţele din zona pe care o alesesem ajungeau într-o stare de echilibru intern. Dacă reuşeam, într-un asemenea moment, să arunc toate forţele controlate de mine şi de celelalte opt monade împotriva încâlcelii de forţe contradictorii care reprezentau furtuna speram să aduc acel colţ mărunt al furtunii într-o stare de echilibru dinamic.

De ce am spus „speram”? Ştiam că pot s-o fac dacă Wendy şi Bătrânul, cu ajutorul dispozitivului, m-ar amplifica suficient ca să acţionez ca o a opta monadă. Nu de putere aveam nevoie, ci de înţelegere. Oricât de limpede vedeam forţele acum, trebuia să le văd şi mai clar, în cele mai mici amănunte. În apropiere, concentrată doar asupra zonei pe care o avusese în vedere Porniarsk, imaginea era destul de bună. Dar la distanţă, când priveam în depărtare furtuna de timp, detaliile se pierdeau. Cu o monadă în plus, aş fi zărit limpede forţele acelea distante, vagi.

Era mai bine să aştept până dimineaţa, mi-am spus, iar până atunci să nu mă mai gândesc la problemă. La comanda mea, aceasta a dispărut. Ceva ce n-aş fi reuşit cu o săptămână înainte. Dar alt gând mi-a

pătruns în minte.

Eram conştient că nu fusesem niciodată ceea ce lumea numeşte un om cumsecade sau moral, un om „bun”, cum zicea bunica. Făcusem ce dorisem, în limite rezonabile. Nu-mi păsase niciodată de alţii. Dar legile etice sunt o parte a universului filozofic. Trebuie să fie. Oare respectam aceste legi cărând după mine alţi opt oameni, nouă, dacă îl socoteam şi pe Bătrân în ceva atât de monstruos ca furtuna de timp, doar din dorinţa de a cunoaşte şi a face?

Nu vedeam de ce ar păţi ceva. Cel care risca eram eu. Dar există o înţelegere dincolo de înţelegere. Poate se afla acolo vreo fărâmă de informaţie vitală, pe care n-o aveam.

Pe de altă parte, nu asta mă îngrijora cu adevărat. Am privit mai adânc în mine şi am descoperit problema reală în conştiinţa mea: întrebarea fără răspuns dacă, în condiţiile în care ar exista un pericol concret pentru ceilalţi, aş ţine seama de asta şi m-aş opri. Sau aş continua oricum, dispus să-i sacrific dorinţelor mele, voinţei mele.

Această întrebare era mai greu de scos din minte decât problema furtunii de timp. Până la urmă, am reuşit. Am stat întins, cu ochii deschişi, fără să mă mişc, până când au mijit zorile.

M-am ridicat şi m-am îmbrăcat iute. Marie a continuat să doarmă, dar Wendy a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— Dormi! i-am spus, iar ea a închis ochii, fără să obiecteze (probabil doar ca să-mi facă pe plac).

Când am terminat, m-am uitat la Marie, pe jumătate tentat s-o trezesc şi să-i spun câteva cuvinte. Mi-am dat seama că nu aveam un motiv serios. Doar dacă nu

voiam s-o părăsesc cu nişte declaraţii enigmatice, dar îngrijorătoare, pe care să şi le amintească mai târziu şi să se întrebe dacă ar fi putut face ceva mai mult pentru mine. Iar lucrurile ar fi putut să fie altfel. Mi s-a făcut ruşine de mine şi am părăsit tabăra cât mai pe furiş.

Afară, aerul dimineţii era rece şi uscat. Am tremurat, deşi purtam o jachetă de piele şi am aprins primusul ca să-mi fac o cafea. În acest timp simţeam prezenţa Bătrânului în subconştient. Era conectat la o consolă, deci se afla în legătură cu mine. Mi-am dat seama că se trezise şi că suferea din cauza mahmurelii, după cum prevăzusem. Simţeam că starea neplăcută îl înfuriase. Dar, sub furie, apăruse mirare, pentru că mintea lui mă simţea şi, prin mine, universul mai întins.

Am făcut cafeaua, am băut-o, m-am dus cu un jeep la casa rotundă. Înăuntru, în jurul locului în care se afla Bătrânul, mizerie. Vomitase. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. În plus, urinase zdravăn.

Am curăţat cu grijă. Acum, când era treaz, mă temeam să nu mă apuce cu braţele-i de maimuţă. Dar m-a lăsat să lucrez, chiar când am ajuns lângă el, fără să facă vreo mişcare. Mă privise tot timpul. Avea în ochi o sclipire meditativă. Îşi dăduse seama la a cui minte fusese conectat. Am simţit acest lucru în capul meu, l-am simţit explorând legătura, apreciind situaţia. Nu mă înşelasem. Devenise interesat. Dar mintea lui îmi era străină, mult mai străină decât a lui Porniarsk.

L-am deconectat de consolă, am desfăcut lanţul de perete şi l-am dus afară, să fiu sigur că, dacă-şi face nevoile, asta nu se va întâmpla în clădire. Am găsit o piatră prea grea ca s-o mişte, cu mijlocul mai îngust

decât vârful, ca să nu poată trage lanţul peste ea. L-am legat acolo. Stânca se afla în acea parte a clădirii de unde nu putea să vadă orăşelul, nici să fie zărit de acolo, presupunând că tovarăşii lui aveau văzul atât de bun să-l descopere. Apoi i-am dat nişte pâine, o cutie deschisă cu carne conservată şi o gamelă cu apă. După aceea m-am dus să-mi pregătesc propria-mi masă de dimineaţă. M-a lăsat să plec fără să scoată un sunet, dar m-a urmărit cu aceeaşi privire gânditoare. Tot drumul, cât am coborât, i-am simţit mintea încercând s-o exploreze pe a mea.

O dată ajuns în tabără, am scos binoclul şi m-am uitat spre sat. Locuitorii ieşiseră din case şi-şi reluaseră activităţile zilnice. Nici unul nu părea să-şi dea seama că Bătrânul lipsea. În regulă... Am lăsat binoclul şi am mâncat. Ceilalţi se sculaseră, mâncau şi ei. Dar exista o tensiune, o situaţie încordată, în atmosferă din tabără...

N-aveam chef să vorbesc cu nimeni. Ceilalţi păreau să mă înţeleagă. M-au lăsat singur cât am mâncat, în afară de Duminică, cu toate că şi el îşi dădea seama că se întâmpla ceva neobişnuit. Nu s-a frecat de mine, ca altădată, ci s-a învârtit în jurul meu, dând nervos din coadă. A făcut o demonstraţie atât de ostilă, încât mi-a fost teamă pentru Bill, care, până la urmă, a venit spre mine.

Dar Duminică s-a dat înapoi şi l-a lăsat să treacă, apoi a continuat să ne dea târcoale, uitându-se la Bill şi scoţând, din când în când, sunete din gât.

— Nu vreau să te plictisesc, a zis Bill, în şoaptă, prea încet ca să-l audă ceilalţi.

— În regulă. Ce-i?

— Voiam doar să ştii că te poţi bizui pe mine.

— Mulţumesc.

— Nu, voiam să spun cu adevărat că poţi să te bizui pe mine.

— Te-am înţeles. Mulţumesc. Dar tot ce ai de făcut azi e să stai la consolă şi să mă laşi să te folosesc.

S-a uitat la mine, o clipă, într-un mod aproape la fel de îngrijorat, de ciudat, ca şi comportarea lui Duminică.

— Bine, a zis şi a plecat.

N-aveam timp să-mi dau seama ce-i cu el. Trebuia să-l urc pe Duminică în furgonetă şi să încui uşile, iar în dimineaţa aceea, leopardul nu avea chef să se supună. Până la urmă a trebuit să-l târăsc, apucându-l de pielea cefei cu o mână, iar cu cealaltă prinzându-l de pieptul îngust, ca la pisici. N-am îndrăznit să apelez la ceilalţi nici măcar la fată având în vedere dispoziţia animalului. De fapt, ea era ocupată repara ceva la motor, împreună cu Marie şi poate că nici n-ar fi venit dacă aş fi chemat-o.

În cele din urmă l-am vârât pe Duminică înăuntru şi am închis uşile. Îndată ce s-a trezit prins în capcană, a început să se zbată şi să mă cheme. M-am făcut că nu-l aud, am urcat echipa în jeepuri şi ne-am îndreptat spre culme. Începusem deja să lucrez în subconştient, supraveghind starea actuală a forţelor furtunii, cât de departe puteam. O imagine reală a modelului, dincolo de orbita lunii, avea să apară după ce şi ceilalţi vor fi instalaţi la consolele lor şi conectaţi cu mine. Mi-am dat seama că aveam de câştigat doar pentru că se aflau lângă mine, ceea ce însemna un semn foarte bun. Sau îmi dezvoltasem forţa psihică de la instalarea ultimelor două console, sau Bătrânul se dovedea mai folositor decât crezusem. Într-un fel, depăşise deja

aşteptările, pentru că eram legat de el la fel de puternic ca şi atunci când fusese conectat la consolă, înlănţuit în casa rotundă.

Wendy, care pălăvrăgise veselă în jeepul pe care-l condusesem, a fost cuprinsă de-o tăcere dubioasă când am ajuns în zona netedă, unde se afla clădirea şi l-a văzut pe Bătrân. Dar acesta le-a acordat, ei şi celorlalţi, prea puţină atenţie şi s-a concentrat din nou asupra mea, în timp ce mă apropiam de el.

Ştia unde-l duceam. A venit aproape de bunăvoie când am desfăcut lanţul şi l-am tras spre uşa clădirii. Aceasta s-a deschis automat, când am ajuns aproape, iar el a sărit peste prag, îndreptându-se spre consolă. L-am legat scurt, să nu poată ajunge la cineva care ar fi stat alături de consolă.

Bill m-a urmat şi a blocat uşa, lăsând-o deschisă aerului proaspăt, cum făceam de obicei. Ceilalţi s-au luat după el. Au început să-şi ocupe locurile, îndrumaţi de Porniarsk şi s-au lăsat conectaţi la console. Firele din material negru se lipeau, când un capăt era înfăşurat în jurul gâtului cuiva. Celălalt capăt atârna prin faţa consolei, atingând grupul de cuburi de dinăuntru. Totul era atât de simplu, încât părea incredibil, cu excepţia faptului că legătura avea o plăcută căldură interioară. Era un lucru semi viu, îmi spusese Porniarsk. Toate conexiunile din casa rotundă fuseseră făcute din asemenea materiale. Acţionau ca nişte canale psihice. Dacă vă imaginaţi tubul prin care se face transfuzia sangvină ca fiind viu şi în stare să-şi facă propriile legături cu sistemele circulatorii ale celor două persoane implicate în transfuzie, veţi avea o imagine asemănătoare.

Legăturile dădeau o senzaţie de confort când le

purtai, ca o suprafaţă protectoare. Am observat că Wendy se luminase la faţă, pentru prima oară de când îl văzuse pe Bătrân, în momentul în care Bill i-a înfăşurat legătura în jurul gâtului. Rămăsese una, pentru mine, la staţia de monitorizare din centrul camerei. Doream însă să aflu ce fel de legături voi avea cu celelalte monade fără ea, înainte de a mi-o prinde.

Bill şi Porniarsk i-au instalat pe ceilalţi, după care Bill s-a legat singur, iar Porniarsk s-a dus la staţia de monitorizare. A întins un tentacul spre pătratele colorate ale consolei, care activau toate legăturile. Tentaculul nu atinsese încă pătratul, când conexiunea deja stabilită între mine şi Bătrân a devenit vie, cu înţelegerea mutuală a ceea ce se va întâmpla în momentul în care se va face activarea. Atunci, Bătrânul a urlat.

Capacităţile sale vocale erau înfiorătoare. Toţi cei din încăpere fuseseră pe jumătate asurziţi de sunet, care răsuna ca o sirenă de pompieri în urechile noastre şi se împrăştia pe uşa deschisă. În aceeaşi secundă, tentaculul lui Porniarsk a atins suprafaţa pătratului, iar conexiunile au fost activate. Contactul deplin cu celelalte monade a erupt în mine, iar perceperea totală a forţelor furtunii de timp, de dincolo de orbita lunii, s-a prăbuşit peste mine ca un val uriaş. Urletul Bătrânului s-a întrerupt. M-am trezit că alergam spre uşa clădirii rotunde.

Pentru că prin contact sosise înţelegerea a ceea ce făcuse Alfa Primul. A ceea ce încercase să facă. Am ţâşnit din clădire şi am privit spre coasta abruptă, bolovănoasă, a culmii. Spre oraş. Capătul ei de jos se umpluse de trupuri negre, care se căţărau.

Nu ştiu cum îi contactase Bătrânul. Probabil că legătura lui cu mine şi cu consola îi permisese asta, dar mă îndoiam. Folosise însă canalele de comunicare cu cei din neamul lui, care nu făceau parte din mine, din maşinăria umană. Tot ce am putut pricepe era că nu-i chemase, în sensul adevărat al cuvântului. Fusese în stare doar să provoace în ei o stare de nelinişte, care-i făcuse pe majoritatea să se ducă să vâneze printre stâncile de la poalele colinei.

Dar apoi îl auziseră. Pierdută undeva, în gestalt-ul grupului de monade, din care făceam parte şi el şi eu, Porniarsk avusese dreptate să folosească acel cuvânt, pentru că eu, grupul şi locul fuseseră integrate într-un tot mintea Bătrânului triumfa. Ştia că strigase la timp, că ai lui îl auziseră şi veneau.

M-am întors şi am privit în clădire, prin uşa deschisă, deşi ştiam ce-o să văd. Înăuntru, toate siluetele stăteau nemişcate, tăcute. Nu se vedea nici măcar mişcarea piepturilor ce respirau, pentru că fuseseră prinse într-un moment în afara timpului, momentul în care contactasem furtuna şi mă oprisem să examinez modelul forţelor ei. Chiar şi Porniarsk îngheţase în imobilitate, cu vârful tentaculului atingând clapa de activare, de pe consola monitorului. Clapa lucea acum, într-o lumină slabă, roz.

Eu rămăsesem neconectat şi mobil. Dar poporul Bătrânului urma să ajungă aici în douăzeci de minute, iar armele rămăseseră în tabără.

M-am văzut fugind spre jeepul cel mai apropiat, sărind în el, pornindu-l şi îndreptându-mă spre tabără. Aveam avantajul unui vehicul, dar distanţa era dublă în jos, până la corturi, apoi în sus, pe muntele pe care se căţărau făpturile experimentale. Jeepul sălta şi aluneca

pe povârniş, derapând şi virând în jurul stâncilor mari din drum. Trupul meu îl conducea, dar mintea mea nu putea sta în el, pentru că văzuse destul din modelul momentului prezent pentru a localiza punctul de presiune viitor pe care-l căutam. Acel punct de presiune va căpăta existenţă cam în timpul de care aveau nevoie locuitorii satului să se caţăre până la casa rotundă. Poate chiar mai puţin. Aveam la dispoziţie doar perioada aceea pentru a studia toate liniile de forţă implicate şi a mă convinge că singura mea şansă de a produce o stare de echilibru va fi folosită exact când trebuie.

20

NU ŞTIAM modelul în sine al forţelor din furtuna de timp, ci imaginea acestui model în universul filozofic, în intervalul acelei fracţiuni de secundă din afara timpului, când descoperisem capacităţile întregului nostru gestalt de monade. Această imagine arăta ca o fotografie tridimensională, luată de un aparat cu un obturator a cărui viteză depăşea imaginaţia. Bineînţeles, configuraţia forţelor din furtună alcătuise, datorită unui şir de schimbări, un model complet diferit, care continua să se schimbe. Dar, cu gestalt-ul şi cu aparatul care mă ajuta, puteam studia care fusese şi calcula cum vor arăta modelele ulterioare în orice moment al viitorului.

În orice model trecut, prezent său viitor, forţele furtunii de timp din orice zonă aveau posibilitatea de a ajunge într-o stare de echilibru dinamic. Posibilitatea, în sine, nu era prea grozavă. Pentru început, trebuia ca forţele să fie foarte apropiate de echilibru, cu o abatere foarte mică. Altfel, puterea relativ redusă a gestalt-ului nostru n-ar fi reuşit să le împingă spre echilibru.

Mai întâi trebuia să înţeleg dezechilibrele pe care voiam să le corectez. Echilibrul reprezenta o stare ideală, iar şansele de a ajunge la el în mod natural erau cu atât mai mici cu cât furtuna de timp, în întregime, era mai mare. Singurul motiv pentru care se putea obţine în mod artificial consta într-o caracteristică a furtunii: tendinţa ei de a se sfărâma

progresiv în modele tot mai mici, care se sfărâmau şi ele, la rândul lor. Aceeaşi caracteristică pe care Porniarsk o menţionase ca reprezentând pericolul principal al furtunii. Dezintegrarea continuă ar produce anomalii temporale tot mai mici, până când, într-un anumit moment temporal, va exista doar o singură particulă atomică. Această situaţie oferea un avantaj în faptul că procesul de dezintegrare producea anomalii temporale mai mici în interiorul celor mai mari, ca nişte uragane miniaturale în zona calmă ce alcătuia centrul unuia gigantic. Deci, alegând momentul potrivit pentru a acţiona, era posibil să echilibrez forţele unei anomalii mici, incluse în alta, fără să am de-a face cu forţele continue dezechilibrate ale unei disturbări mai mari.

Desigur, cuvântul „uragan” nu redă imaginea corectă a unei anomalii temporale. În manifestarea sa cea mai întinsă, o asemenea anomalie reprezenta forţele enorme eliberate în spaţiul intergalactic de-a lungul suprafeţei de contact dintre o galaxie care se extindea şi una care se contracta. Pe Pământ, în manifestările sale mai reduse, reprezenta o zonă, ca aceea pe care o locuiam noi şi fiinţele experimentale, în care forţele conflictuale existau în locul zidurilor de ceaţă. Temporal, zidurile de ceaţă însemnau zone de activitate tumultuoasă. Fizic, după cum descoperisem, nu erau decât fâşii de aer uşor agitat şi praf care plutea, ce se întindeau deasupra suprafeţei Pământului până intrau în conflict cu alte forţe ale aceluiaşi „uragan”.

În imaginea mea filozofică despre zidurile ce însemnau linii de forţă ale furtunii de timp, le vedeam încrucişându-se, astfel încât păreau o pânză de linii

adevărate ce umpleau un spaţiu tridimensional, intervalul dintre linii fiind ciozvârte de spaţiu cu patru dimensiuni, pe care le îngrădeau. Văzute de aproape, liniile arătau mai puţin a fire şi mai mult a funii de fulgere, îngheţate în timp ce loveau. Indiferent dacă înfăţişarea aceasta reprezenta proprietăţile lor reale în universul fizic, mi-am dat seama că se mişcau şi erau mişcate de alte linii de forţă cu care interacţionau. Din această cauză se schimbau continuu dintr-un model în altul, se rearanjau întruna, sub impulsul dezechilibrului actual.

Cunoşteam direcţia generală a modificării modelelor în zonă care mă interesa. Dar acum am proiectat acele modificări, studiind şirul de configuraţii succesive, căutând detalii specifice, urmărind unul care mi-ar fi dat posibilitatea de a impune un sistem în echilibru, înainte ca făpturile experimentale să ajungă la casa rotundă. Nu puteam face acest lucru înainte de a mă întoarce cu arme şi de a izgoni fiinţele ce se căţărau pe pantă, pentru motivul că modelul îmi arăta desfăşurarea evenimentelor de aici, ca şi a celor din jur. Eu singur, chiar înarmat, nu-i puteam izgoni pe cei care veneau. Erau mai mult de o sută, iar de data asta urma să fie mai greu decât rândul trecut. Fuseseră condiţionaţi să ignore casa rotundă. Într-un fel, Bătrânul reuşise să sfărâme acea condiţionare. Singurul lucru care i-ar fi oprit ar fi fost frica de un eveniment natural foarte puternic. O erupţie vulcanică, un cutremur sau reacţia meteorologică provocată de dispariţia zidului de ceaţă prin care pătrunsesem acolo. Atmosfera zonei s-ar fi amestecat brusc la margine, cu cea exterioară.

Trebuia să mă duc jos, să aduc arme, să mă întorc,

să-i ţin pe loc suficient timp ca să folosesc cu succes gestalt-ul pentru a obţine echilibru în sistem. Mintea mea galopa peste sisteme în dezvoltare, căutând, căutând, căutând... iar între timp, jeepul de sub mine derapă şi alunecă la vale, spre tabără.

Am patinat în mijlocul corturilor, într-un nor de praf şi am oprit. Am sărit din maşină, am descuiat uşa rulotei şi m-am aruncat înăuntru.

Încălzite de atmosfera fierbinte, puştile se aflau acolo unde le ţineam de obicei, într-un dulap pentru mături, cu muniţia pe raftul de deasupra. Am înhăţat două arme de vânătoare şi două carabine grele, cu cartuşe potrivite. Dar, când am căutat pistolul automat, nu l-am găsit.

Am irosit câteva minute căutându-l în cele mai imposibile locuri din rulotă, înainte de a admite că dispăruse. Cine pătrunsese în vehiculul pe care eu şi Marie îl ţineam încuiat cu grijă? N-aveam timp să mă întreb. Cu patul strâns, arma devenea suficient de mică pentru a fi ascunsă sub haina oricui, bărbat sau femeie, iar mulţi dintre cei care urcaseră în clădirea rotundă, în dimineaţa aceea, purtau jachetă sau pulover gros. Am ieşit din rulotă în goană, fără să mă obosesc s-o încui. Am sărit la volan, am accelerat motorul pe care-l lăsasem să funcţioneze şi m-am îndreptat spre panta dealului.

Mă aflam la vreo sută cincizeci de yarzi de tabără, când tăcerea de moarte ce domnise acolo s-a spulberat. Cât timp căutasem armele, Duminică stătuse încuiat în furgonetă. Nu-l auzisem scoţând nici un sunet, deşi probabil auzise sosirea jeepului şi, mai mult ca sigur, mă mirosise. Ar fi putut face un tărăboi groaznic, ca să mă convingă să-i dau drumul. Dar nu

scosese un sunet.

Am înaintat încă vreo douăzeci de yarzi înainte să am, subit, senzaţia de gol, de rău. Am întors maşina şi m-am grăbit spre furgonetă.

N-a fost nevoie să ies din jeep ca să văd. Nici măcar să mă apropii. Am zărit parbrizul furgonetei zăcând pe capota maşinii, ca o lentilă pierdută de un gigant. Duminică reuşise să-l smulgă din ramă şi plecase.

Ştiam unde. Am scos binoclul şi am privit în direcţia pantei în trepte ce ducea spre clădirea rotundă. Siluetele negre ale fiinţelor experimentale se aflau la jumătatea drumului. La început n-am văzut nimic jos, în urma lor. Apoi fulgerarea unei mişcări. Duminică, grăbit să ajungă în vârful culmii, unde credea că mă aflu, n-o luase pe pantă lină, pe unde venisem, ci direct pe cea muntoasă, pe lângă oraş.

Intenţiona doar să vină la mine. Dacă fiinţele experimentale i-ar fi stat în cale, ar fi trecut, pur şi simplu, pe acolo. Dar dacă ar fi încercat să-l oprească, ar fi ucis câte ar fi putut până ar fi fost omorât. Dar s-ar fi străduit să vină la mine.

Animal drag şi tâmpit! Se îndrepta spre moarte. Chiar dacă ar fi ştiut, nu l-ar fi oprit nimic. Nu puteam să-l ajut, în clipa aceea. Nici măcar n-aveam timp să mă gândesc la el. Trebuia să mă gândesc la opt oameni şi la întreg universul.

Am întors maşina şi m-am îndreptat spre pantă. Era lucrul cel mai bun pe care-l puteam face. Distanţa lungă făcea că sosirea mea înaintea fiinţelor experimentale să fie o chestie de şansă.

Nu mai aveam în minte schema viitoare a furtunii de timp. O vedeam dezvoltându-se pe cea care îmi trebuia. Nu eram absolut sigur, dar arăta destul de

apropiat de ceea ce mi-aş fi dorit pentru timpul limitat de care dispuneam. Urma să capete formă la câteva secunde după ce ajungeam în vârful culmii.

Nu puteam face altceva decât să şofez. În clădirea rotundă, ceilalţi rămăseseră imobili, chiar şi Bătrânul, prinşi în gestalt. Am fost mai atent la drumul din faţa mea.

Am condus mai bine decât o făcusem vreodată. Distrugeam jeepul, dar, dacă rezista până în vârful colinei, nu-mi păsa de rest. Nu puteam pierde timp, iar de câştigat tot ce puteam câştiga erau doar secunde. Când am ajuns pe terenul neted de lângă, clădire, fiinţele experimentale nu erau acolo.

Am frânat în faţa uşii clădirii şi am cărat o puşcă, o carabină şi aproape toată muniţia noastră. Apoi am dat la o parte piatra care ţinea uşa deschisă în timp ce modelul furtunii pe care îl aşteptam îmi apăruse în minte am făcut un pas înapoi, iar uşa s-a închis. Făpturile experimentale nu aveau uşi la case. Poate că nu ştiau ce-i o uşă şi vor crede, văzând-o închisă, că nu există intrare în clădire. Dacă vor declanşa accidental deschiderea uşii, înăuntru îi vor aştepta doi puşcaşi treji şi gata să-şi folosească armele. Pentru că, într-o clipă, urma să câştig sau să pierd, iar gestalt-ul va fi liber din nou.

Am văzut uşa închizându-se tocmai la timp, pentru că primul cap rotund, ca de maimuţă, apăruse la câţiva yarzi, pe muchea culmii. Am dus carabina la umăr, dar mi-am dat seama că n-o să trag. Nu mai aveam timp. Momentul şi modelul pe care le aşteptam năvăleau asupra mea. N-aveam timp de irosit cu ucideri. Rămas cu puşca încă în mână, m-am întors la model. Ca şi cum m-aş fi aflat la celălalt capăt al unui telescop,

vedeam silueta neagră avansând, alte făpturi negre apărând una câte una, până când patru dintre ele s-au îndreptat drept spre noi. Nu-şi pregătiseră cuţitele pentru a le arunca. Le ţineau de mâner, ca şi cum ar fi vrut să fie sigure că mă vor da gata.

Era momentul final. Am văzut modelul pe care-l aşteptam, gata să se nască. Am simţit puterea gestalt-ului meu de monade. Şi, în cele din urmă, am ştiut că voi reuşi în ceea ce încercam. Cele patru făpturi experimentale ajunseseră la jumătatea drumului. Acum înţelegeam limpede cât de corecte fuseseră indicaţiile pe care le descifrasem. Eram în stare să fac ceea ce doream. Iar o dată cu uraganul ce se va declanşa la dispariţia zidului de ceaţă, făpturile experimentale vor intra în panică şi se vor retrage. Dar costul tuturor acestor lucruri va fi viaţa mea. Presimţisem asta.

Am rămas aşteptând făpturile experimentale, în timp ce modelul năvălea în mine. În ultima secundă, un cap cu altă formă s-a ivit de după marginea râpei. Un altfel de trup a năvălit spre mine. Duminică. Prea târziu...

Modelul pe care-l aşteptam a explodat în existenţă. Ţesătura furtunii de timp din jurul nostru s-a zguduit, a tremurat şi s-a prăbuşit, prinsă într-un echilibru de forţe. Iar conştiinţa tuturor lucrurilor a dispărut din mine, ca lumina unei lămpi stinse.

21

AM REVENIT ÎN LUME încetul cu încetul. Simţeam vântul fierbinte. Îl simţeam pe faţă şi pe mâini, îl simţeam fâlfâindu-mi hainele. Era puternic, dar nu un uragan. Am deschis ochii şi am văzut şuvoaie de nori risipite în bucăţi pe pânza cerului albastru, mişcându-se în timp ce le priveam. Simţeam solul tare, pietros, de sub trup, de sub cap. Şi o apăsare, ca o greutate, pe şoldul drept.

M-am ridicat puţin. Eram viu şi nevătămat. În faţa mea, dincolo de marginea culmii de după care apăruseră fiinţele experimentale, nu mai exista nici un zid de ceaţă doar cer şi un peisaj îndepărtat, foarte îndepărtat. M-am uitat în jos şi am văzut patru trupuri negre pe sol, alcătuind aproape o linie. Nici unul nu mişca. Când m-am uitat mai atent, am văzut că fuseseră sfâşiate rău cu ghearele şi cu colţii. Am privit mai aproape, spre greutatea de pe şoldul meu. L-am văzut pe Duminică.

Zăcea cu capul întins, ca să-l rezeme de piciorul meu. Unul dintre cuţitele în formă de frunză era înfipt, până la jumătate, în muşchii mari de pe umărul lui stâng. În urma lui, o dâră de sânge, de vreo cincisprezece picioare, arăta pe unde se târâse spre mine. Fălcile rămăseseră deschise, cu dinţii şi buzele pline de sânge ce nu-i aparţinea. Ţinea ochii închişi. Pleoapele nu-i tresăreau, fălcile nu se mişcau... Era nemişcat.

— Duminică! Am zis.

Dar el nu era acolo, să mă audă...

Nu puteam face nimic. I-am luat capul în braţe şi l-am strâns la piept. Nu puteam face nimic... Am închis ochii şi am rămas acolo, un timp... În cele din urmă am auzit zgomot în apropiere.

Am deschis ochii şi i-am văzut pe ceilalţi, eliberaţi o dată ce gestalt-ul se terminase. Ieşiseră din clădire şi se uitau în jur, privind lumea cea nouă. Marie venise lângă mine.

Tek şi Ellen erau împreună, la vreo treizeci de yarzi de casa rotundă. Întorseseră jeepul şi porniseră în jos, pe panta dealului. Dar, dintr-un motiv oarecare, se opriseră. Tek ţinea una dintre carabine, probabil cea pe care o aruncasem în clădire, pe braţul drept, cu ţeava în jos. Ellen coborâse din jeep şi stătea la câţiva paşi.

— Pleci singur, îi spuse ea lui Tek. Eu nu pot. Nu-l mai are pe Duminică.

Mi-am amintit cât de mult însemnase Duminică pentru ea, în primele zile după ce o găsisem. Şi că se ciondăniseră mult mai mult decât mă aşteptasem. Dar fata ţinuse întotdeauna la el. Iar eu îl iertasem de fiecare dată. Pentru că fusese nebun. Pisică nebună, ţicnită. Ce mai contează asta, când există dragoste? Cât există. Numai că nu-mi dădusem seama cât îi dăruisem din sufletul meu până în ziua aceea, până în clipa aceea...

Ellen se îndepărta de Tek şi de jeep.

— Vino înapoi, a zis Tek.

Nu i-a răspuns. A trecut pe lângă mine, a intrat în clădire, prin uşa din nou înţepenită să rămână deschisă. Parcă dispăruse din cauza umbrei din

interior.

Figura lui Tek s-a crispat, a devenit furioasă.

— Nu încerca nimic! am auzit vocea răguşită a lui Bill.

Am privit în cealaltă parte şi l-am văzut. Avea figura palidă, dar decisă. Ţinea o puşcă de vânătoare. Distanţa nu era prea mare, ca să nimereşti precis cu o puşcă de vânătoare, iar Bill o pregătise.

— Du-te unde vrei, i-a zis lui Tek. Dar nu încerca nimic.

Tek a părut că se prăbuşeşte. Umerii i-au căzut. Ţeava carabinei a coborât. Furia i-a dispărut, făcându-l să arate neajutorat.

— Bine, a zis el, cu o voce lipsită de intonaţie.

A început să se întoarcă spre jeep. Bill a oftat şi a coborât ţeava puştii, încât părea că se reazemă în ea. Tek s-a răsucit brusc, cu carabina aţintită spre mine.

Bill a săltat puşca. Prea încet. Dar în aceeaşi secundă s-a auzit rafala unui pistol automat, iar Ellen a ieşit din clădire, trăgând în timp ce mergea. Tek, împins de izbitură gloanţelor, s-a lovit de capota jeepului şi a alunecat la pământ. Carabina i-a căzut din mâini.

Ellen s-a îndreptat spre mine. Apoi a încetinit, s-a oprit. Tek murise. Fata a scăpat pistolul automat, ca şi cum mâinile ar fi uitat să-l ţină. După care a continuat să se apropie de mine.

Marie rămăsese nemişcată, alături, tot timpul. Dar când Ellen a ajuns la un pas, Marie s-a tras înapoi, ieşind din câmpul meu vizual. Ellen a îngenuncheat şi a îmbrăţişat, în acelaşi timp, trupul meu şi capul nemişcat pe care-l strângeam la piept.

— O să fie bine, a zis ea. O să fie bine. Aşteaptă şi o

să vezi.

22

CÂŞTIGASEM. De fapt, omenirea câştigase, pentru că oprirea mişcării liniilor de timp într-o stare de echilibru dinamic era completă în zona din jurul planetei noastre. Dar pentru mine a urmat o perioadă ciudată. În prima parte n-am fost chiar în toate minţile. Iar în a doua parte am încercat s-o uit.

Rămăsese în seama celorlalţi să rezolve treburile, în perioada de adaptare la noua situaţie. Ceea ce au şi făcut. N-am amintiri limpezi despre lunile ce-au urmat momentului de schimbare. A fost un timp în care zilele şi nopţile treceau peste mine. Lumină şi întuneric, lumină şi întuneric, ca dungile pe o peliculă de film. Primăvara s-a transformat în vară, vara în toamnă, toamna în iarnă. Fără ca toate astea să însemne ceva pentru mine. Când s-a făcut frig, aş fi continuat să umblu în blugi şi bluză, dacă fata sau Marie nu m-ar fi îmbrăcat potrivit temperaturii. Probabil că aş fi murit de foame dacă nu mi-ar fi pus hrana lângă mine şi n-ar fi avut grijă s-o mănânc.

În acest timp am trăit într-o realitate din craniul meu. Un univers în care ceaţa cenuşie a indiferenţei se ridică doar pentru a fi conştient de durere şi de vină. Duminică mă iubise singura fiinţă care mă iubise iar eu îl ucisesem.

Porniarsk făcuse, aproape imediat, un exemplu de magie tehnologică, pe baza cunoştinţelor din timpul şi

locul său de origine. Dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Crease un fel de cuşcă din câmpuri de forţă, în care trupul ucis al lui Duminică era ţinut în stază un fel de cameră de păstrare necriogenică. Nu putea să-i redea viaţa. Dar, întrucât timpul devenise o variabilă pentru noi, exista posibilitatea ca, mai târziu, să contactăm pe cineva care ar fi reuşit s-o facă. Mi-a spus lucrul acesta de mai multe ori, repetând răbdător, pentru ca informaţia să pătrundă prin ceaţa din jurul meu. Nu l-am crezut şi, după ce l-am văzut prima dată, am refuzat să mă apropii de trupul cu blană neagră ce stătea ţeapăn, în carapacea transparentă de energie.

Esenţa vinovăţiei, deşi nimeni nu bănuia, se datora cunoaşterii responsabilităţii mele în moartea lui Duminică. Şi a încă ceva: eşuasem în privinţa oricărei persoane sau fiinţe care încercase să se apropie de mine. Această opinie se baza pe fapte din viaţa mea, iar în spatele ei, ascunsă multă vreme, bănuiala sinistră că, dacă nu puteam îndepărta dragostea de mine, făceam totul ca să-i distrug vehiculul. Iar cunoaşterea responsabilităţii mele în ceea ce privea moartea lui Duminică întărea acea bănuială.

Confirmarea reprezenta purgatoriul meu. Nimeni, nici măcar Porniarsk, nu părea a bănui că aş fi folosit, subconştient, momentul în care am venit de hac furtunii de timp pentru a scăpa de singura făptură care mă plictisea cu o afecţiune căreia nu-i puteam răspunde, pentru că-mi lipsea mecanismul intern. Ştiam şi mă trezeam în fiecare dimineaţă cu această nou dobândită conştiinţă. Am purtat-o cu mine în lunile ce-au urmat, dormeam cu ea nopţile...

După cum vedeam lucrurile, păcatul nu era unul de omisiune simplă, ci premeditată. Ceea ce îl transformă

în păcat săvârşit. Se imprima, ca o întrebare blestemată, vizibilă doar pentru ochii mei, pe nori, în timpul zilei şi strălucea noaptea, în întunericul camerei. Dacă putusem descifra coeficienţii furtunii de timp şi fusesem în stare atunci de ce nu zăbovisem un moment să descifrez coeficienţii interacţiunilor umane şi animale, care duseseră la moartea lui Tek şi a lui Duminică?

Nu făcusem asta, repeta zi şi noapte şoapta din mine, pentru că le dorisem moartea. Mai ales lui Duminică. Pentru că, dacă ar fi continuat să existe şi să mă urmeze, oamenii ar fi descoperit, cu timpul, că în mine există un gol, acolo unde ar fi trebuit să fie inima. I-ar fi făcut să creadă că nu dădeam doi bani pe ei. Şi s-ar fi întors împotriva mea, pentru că nu poţi fi în siguranţă lângă cineva de soiul ăsta...

Mi-am tot repetat gândurile astea cam un an şi jumătate după furtuna de timp. Şi, tot repetându-le, am depăşit marginea cenuşie a nebuniei, pentru că nu puteam rămâne aşa cum ştiam că sunt. A fost o ironie a sorţii că am revenit la viaţă fără partea invizibilă, necesară, care m-ar fi făcut uman, nu un robot din carne şi sânge. În mintea mea, mă căţăram pe pereţi, ţipând din cauza nedreptăţii împrejurărilor, care mă scoseseră dintr-o situaţie în care nu ştiam că sunt un infirm emoţional şi mă făcuseră să cunosc acest lucru.

Pentru că asta se întâmplase. Începând cu explozia mea mentală, când descoperisem că Swannee dispăruse moartă şi dispărută pentru vecie existase un şir de confruntări mărunte. Un şir de cotituri mici, care, treptat, mă întorseseră cu o sută optzeci de grade, până m-am văzut complet în oglinda minţii mele, am privit oasele de oţel strălucind prin pielea mea din

plastic, strălucirea becurilor ce-mi luminau artificial cavernele lustruite ale orbitelor. Atunci mi-am dat seama ce se petrecuse, tot timpul, în subconştientul meu.

Doar Swannee ştiuse cât de fundamental nonuman eram. Reacţia ei la această descoperire fusese un fel de demonstraţie că sunt uman. Sperând să plece, mi-am asumat riscul să mă las descoperit. La început am crezut că fată nebună şi pisica ţicnită, care erau cu mine, nu reprezentau un pericol pentru secretul meu. Nici unul nu se aştepta să mă dezvălui în faţa lui. Dar apoi apăruse Marie, împreună cu bănuiala nerecunoscută, dar cicălitoare, că simţea golul din mine. După aceea Bill, alt om adevărat, capabil să mă observe şi să tragă concluzii. Porniarsk era prea străin. Şi după el, fiinţele experimentale erau, prin definiţie, făpturi fără suflet, astfel încât oricine, unul dintre oamenii adevăraţi, ar fi putut să-şi spună, în orice clipă: *Uite cum se poartă cu Duminică! Nu-i şocant că exact în felul ăsta te aştepţi să răspundă la afecţiune sau blândeţe fiinţele experimentale?*

Pericolul cel mai mare venea din partea fetei. Mă cunoştea de prea mult timp şi-l ştia şi pe Duminică. Existaseră semne ce dovediseră că mă cunoaşte mai bine decât crezusem. Voiam s-o ţin în preajmă, dar dacă n-aş fi făcut ceva, ea ar fi fost cea care m-ar fi observat, în relaţia mea cu Duminică. Ar fi tras concluzii după care nu m-ar mai fi putut răbda şi aş fi pierdut-o pentru totdeauna.

Sigur, Tek dorise s-o ia cu el, ceea ce ar fi rezolvat lucrurile într-un fel care nu-mi convenea. În străfundul meu ştiam că Tek nu se compara cu mine. Nu reprezentase o ameninţare adevărată. Existau o

mulţime de căi de a-l elimina, începând cu a-l urmări, a-l ucide pe el şi a lua fata înapoi cu forţa. Nu, Duminică fusese cel care a trebuit eliminat şi avusesem grijă s-o fac. Stând singur, în timp ce zilele şi nopţile treceau, am plâns nu din cauza lui, ci a amărăciunii că a trebuit să recunosc ce eram, deşi reuşisem atât de bine să mă ascund de mine însumi.

Ceilalţi au fost răbdători. În locul lor, aş fi împuşcat şi îngropat individul ce însemna o gură suplimentară de hrănit şi haine în plus de spălat. Dar ei erau altfel. M-au suportat, lăsându-mă să rătăcesc cum îmi plăcea, venind să mă ia când trebuia să mănânc sau să mă culc. Îmi lăsau toată singurătatea pe care o doream.

Sau, mai bine zis, am avut-o mult timp. Apoi izolarea mea a început să fie invadată. Nu ştiu când am devenit conştient prima oară de lucrul ăsta. Poate că văzusem silueta neagră, uscăţivă, dar o ignorasem. A venit însă ziua în care l-am văzut pe Bătrân privindu-mă, ghemuit la umbra unei stânci (în momentul acela era iar vară) la vreo treizeci de yarzi.

Îmi amintesc că mă întrebasem cum se eliberase. În subconştientul meu, rămăsese legat în staţia de observare. Poate că-i dăduseră drumul, să se întoarcă printre tovarăşii lui. Nu voiam să ies din ceata mea cenuşie şi să fac efortul de a-i întreba pe ceilalţi despre el, aşa că am decis să-l ignor. Stătea şi mă privea. Am presupus că mintea lui limitată va obosi după un timp şi voi scăpa de el. Am decis să-l ignor.

Dar el n-a obosit să mă privească şi n-a plecat. Treptat, mi-am dat seama că se afla tot timpul în vecinătate, chiar dacă nu-l vedeam. Nu numai că se ţinea după mine dar, după câteva săptămâni, a devenit evident că reducea distanţa la care stătea.

Nu ştiu ce dorea, dar voiam să plece. Să mă lase singur, nu cu o imitaţie de om. Într-o zi obişnuia deja să se aşeze la mai puţin de douăzeci de picioare de mine am lăsat mâna, care era ascunsă de trupul meu, pe o piatră cât un ou de găină. Am înhăţat-o şi am aşteptat. Ceva mai târziu, când am crezut că nu-i atent s-a dovedit că mă înşelasem am ridicat-o şi am zvârlit-o în el, cu putere. A ridicat o mână şi a prins-o înainte să-l atingă. A prins-o fără să se străduiască prea mult. De atunci n-am mai încercat să arunc cu ceva în el. I se mişcase doar braţul. Nici măcar nu-şi clintise umărul. Braţul lung, osos, se ridicase iar palma apucase piatra din zbor. Apoi îi dăduse drumul, descleştându-şi degetele, cu indiferenţă. Între timp, ţinuse ochii aţintiţi asupra mea.

Fierbeam de furie. Iar acest lucru m-a adus înapoi la viaţă. Prima reacţie a fost să-i cer lui Bill sau altcuiva să-l ia de acolo şi să-l lege cu lanţul. Apoi mi-am dat seama că, dacă-şi vor da seama că mi-am revenit, ceilalţi vor dori să redevin om, alături de ei ceea ce m-ar fi pus în situaţia de a mi se descoperi secretul.

Am decis să scap singur de Bătrân. Am început să fac planuri. Un plan simplu şi eficient: să iau un pistol, când nu mă vedea nimeni, să-l ţin ascuns sub haină până puteam să-l împuşc dintr-o poziţie pe care n-ar fi ratat-o nici un orb. Când ceilalţi vor dori să afle de ce-am tras, o să le povestesc că a vrut să mă atace şi a trebuit să-l împuşc, ca să mă apăr.

Sustragerea armei era o chestie simplă. Pistoalele şi majoritatea carabinelor se aflau în rulota în care locuiam împreună cu fata, Marie şi Wendy. A doua zi după ce mi-am făcut planul, am ales un revolver de 38, cu ţeavă scurtă şi l-am ascuns sub cămaşă, la centură.

Cămaşa era destul de largă ca să nu se vadă nimic. Apoi mi-am văzut de ocupaţia mea zilnică, de a-i părăsi pe ceilalţi îndată după gustarea de dimineaţă şi de a mă duce printre stâncile de la marginea dealului, la o jumătate de milă de tabără.

Fusesem tentat să merg mai departe ca de obicei destul de departe ca alţii să nu audă zgomotul împuşcăturii. Dar, dacă mă hotărâsem să-l omor pe Bătrân, nu trebuia să fac nimic neobişnuit, ca să nu devină bănuitor. Aşa că m-am dus la locul obişnuit şi m-am aşezat la soare. L-am descoperit curând, la vreo treizeci de yarzi, într-un petic de umbră. Am rămas unde eram, ignorându-l ostentativ. După un timp, am găsit un motiv să privesc în direcţia lui. Se afla mai aproape ca înainte poate la jumătatea distanţei. Ciudat, dar nu-l văzusem niciodată mişcându-se... Când mă uitam, stătea aşezat, nemişcat, de parcă ar fi stat acolo ore în şir...

Timpul trecea. Venise mai aproape dar nu destul de aproape. Se afla la mai puţin de cincisprezece picioare şi nu mai înainta. Se afla în spatele meu, spre stânga, deci trebuia să mă întorc şi să scot pistolul două mişcări care l-ar fi făcut să sară la adăpostul unuia dintre bolovanii mari, care ne înconjurau.

Ziua aceea s-a terminat fără să se întâmple nimic. Eu stăteam, el stătea... Singura deosebire faţă de celelalte zile petrecute împreună, dar la distanţă, era că mă concentram nu asupra ceţii interne, ci calculând posibilitatea de a-l atrage în bătaia armei.

N-a cooperat. Ziua următoare, acelaşi lucru. La fel şi-n cealaltă. Până la urmă, mi-am dat seama că era prea precaut sau prea neîncrezător ca să se apropie de mine altfel decât dintr-o parte. N-aveam ce face,

trebuia să aştept până va ajunge chiar lângă mine, sau în altă poziţie vulnerabilă.

M-am gândit că trebuia doar să am răbdare. Până la urmă a ajuns unde trebuia, chiar dacă a înaintat câţiva inchi pe zi. I-au trebuit trei săptămâni ca să fie destul de aproape pentru a fi ţinta pe care mi-o doream. Iar în cele trei săptămâni s-a petrecut ceva cu mine. Am descoperit că mă amuza situaţia în care ne aflam. Eram încă prins în capcana propriei mele suferinţe, ca o muscă într-o pădure de hârtii lipicioase. Dar navigam între ţărmurile strâmte ale plăcerii vânătorii. Într-o zi mi-am amintit de un poem la care nu mă gândisem de ani, pe care-l citisem când eram copil. Era al lui Rudyard Kipling şi se numea „Balada lui Boh Da Thon”. Despre un bandit care fusese hăituit de trupele engleze săptămâni în şir. Existau câteva versuri care ni se potriveau foarte bine Bătrânului şi mie:

Iar urmărirea de s-ar opri,
Boh şi hăitaşii prieteni ar fi...

Pentru prima oară, m-am trezit că-mi place Bătrânul. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că-mi oferea ceva de dorit.

În cele din urmă a venit ziua când, privind cu coada ochiului l-am simţit, mai mult decât l-am văzut, la o lungime de braţ de mine. Un braţ de-al meu şi, bineînţeles, la o lungime mai mică decât a braţului lui.

N-aveam cum să nu-l nimeresc, de la distanţa aceea. Nici el nu se putea feri. Dar, ciudat, acum, când era exact unde dorisem, mă temeam mai mult ca oricând să nu-l sperii, să nu-l ratez. Eram emoţionat, ca un puşti la prima întâlnire. Am vrut să mă întorc şi să-l privesc. A trebuit să fac un efort cumplit. Mult timp n-am reuşit să-mi întorc capul spre el. Apoi, pe măsură

ce soarele urca pe cer, am început să mă răsucesc, încet, ca mişcarea unei statui de piatră în secole. Când soarele a ajuns exact deasupra noastră, nu-l privisem încă, deşi simţeam silueta lui întunecată ca un fel de nor, ca o umbră, cu coada ochiului stâng.

În acest timp, mâna îmi alunecase, treptat, între cei doi nasturi de jos ai cămăşii. Am împins-o până degetele reci au întâlnit pielea caldă a pântecelui, până când vârfurile degetelor au atins patul neted al revolverului.

Se făcuse amiază. Dar mi-era frică să nu spulber vraja.

Aşa că am continuat să stau, fără să mă întorc în tabără, iar Bătrânul continua şi el să stea, în timp ce soarele se mişca, iar răsucirea înceată, chinuitoare, aproape involuntară, a gâtului meu, continua... Parcă eram vrăjit sau blestemat... Mi s-a făcut teamă că ziua se va sfârşi, iar eu nu voi reuşi să mă întorc suficient ca să-l privesc în ochi, să-i reţin atenţia secundele de care aveam nevoie pentru a scoate pistolul şi a-l împuşca. Ciudat, în momentul acela uitasem complet de ce voiam să-l ucid. Pur şi simplu făceam ceva, aşa cum un acrobat merge pe-o sârmă întinsă la mare înălţime.

Apoi nu ştiu de ce tensiunea s-a întrerupt brusc. Deodată am putut să-mi întorc capul cât de iute voiam.

M-am răsucit şi m-am uitat drept la el.

Am avut un şoc. Uitasem că nu-l privisem niciodată atent. Figură de antropoid, cu păr negru, cu ceva din tristeţea permanentă a gorilei, m-a privit şi ea. Aşa cum ar fi făcut-o un prieten, un om, peste o masă, la restaurant. Însă figura Bătrânului era acoperită de o blană neagră, avea nări roşii, dinţi galbeni, ochi şi mai

galbeni ochi la fel de galbeni ca ai lui Duminică.

Ochii aceia m-au îngheţat pentru o clipă. Peste sufletul meu se întinsese o nouă paralizie pe care, pentru moment, n-am crezut că pot s-o înlătur. Apoi, cu un efort teribil, mi-am spus că nu-i Duminică sau ceva asemănător. Şi am simţit cum mâna se întinde spre revolver.

Degetele au apucat patul armei. L-am eliberat din strânsoarea centurii în timp ce îl priveam drept în faţă, care nu-şi modifica expresia şi rămăsese uitându-se la mine.

A fost un moment în afara timpului. Fusesem prinşi amândoi într-un tablou, muşte acoperite de chihlimbar, ţepeni şi incapabili de mişcare cu excepţia faptului că mâna continua să se deplaseze, de parcă ar fi avut o viaţă proprie, strângându-se în jurul patului revolverului, ridicând ţeava spre figura din faţa mea. În mişcarea aceea exista ceva inexorabil.

Într-o secundă urma să se termine totul... Dar în secunda aceea Bătrânul s-a întins şi a pus mâna pe cămaşa mea, peste mâna mea care ţinea pistolul, oprindu-i mişcarea.

Apăsarea era doar o atingere calmă, aproape blândă. Simţeam puterea nemanifestată din degetele lui, dar nu mă strângea. Pusese doar mâna peste a mea, aşa cum ar fi oprit un invitat la masă care voia să plătească el. Nu era felul de atingere care să mă împiedice să scot pistolul şi să-l împuşc, dacă aş fi dorit. Dar, nu ştiu de ce, m-am oprit.

Pentru prima oară am privit direct, în profunzime, în ochii lui.

Fusesem odată la grădina zoologică şi mă uitasem în ochii unora din animalele de acolo. Acum nu mai

existau grădini zoologice şi nici nu se vedeau semne că vor mai fi vreodată. Dar existaseră. Şi atunci, privisem în ochii animalelor din cuşti, îndeosebi în cei ai felinelor mari, maimuţelor, urşilor şi lupilor. De la câţiva paşi. Existase în ochii aceia ceva ce nu descoperisem la oameni. Ochii aceia mă priviseră din cealaltă parte a universului. Poate erau plini de dragoste sau, uneori, de furie şi teamă. Dar pentru mine fuseseră străini, despărţiţi printr-o prăpastie pe care n-o putea traversa nici omul, nici animalul. Se uitau la mine fără judecară, fără speranţă.

Dacă ar fi supravieţuit furtunii, iar soartă ar fi făcut să ne întâlnim, ar fi făcut cu mine ce le-ar fi permis puterea lor. Dacă aş fi murit, m-ar fi privit cum mor, pentru că n-ar fi putut face altceva, fie că aş fi fost duşmanul lor cel mai îndârjit sau prietenul cel mai drag. Ochii lor erau ochii fiinţelor încuiate singure în interiorul propriilor lor cranii, pentru toate minutele, toate orele vieţii lor. Ca animale, nu cunoşteau şi nu aşteptau comunicarea la care se aşteaptă oamenii, chiar când sunt înconjuraţi de duşmani de moarte.

Ochii Bătrânului erau ca aceia ochii unui animal încătuşat. Însă în ei se afla ceva mai mult doar pentru mine. Ceva propriu nu dragoste, ca la Duminică, dar probabil la fel de puternic. Am recunoscut ce era, fără să fiu în stare să-i dau un nume apoi, brusc, am reuşit.

Bătrânul şi tribul lui, născuţi în eprubete, fuseseră creaţi la marginea omenescului. La limita sufletului. Dintre toţi, cel mai dotat era Alfa Primul, Bătrânul, cel mai inteligent, mai puternic şi care-şi punea cele mai multe întrebări. Participase la monadă, când oprisem efectele locale ale furtunii de timp. De fapt, participase înainte să mi se alăture ceilalţi oameni. Participase la

comunicare pentru prima oară în viaţa lui. Iar asta îi dăduse o poftă teribilă. Mi-am dat seama că, în tot acel timp, încercase să reia comunicarea cu mine.

De aceea, imediat ce fusese lăsat liber oricând se întâmplase începuse să mă caute, să se apropie puţin câte puţin, zi de zi, până ajunsese la o lungime de braţ de mine. Şi nu numai că stătea la o lungime de braţ, dar întinsese braţul într-un gest aproape implorator, oprind pistolul cu care intenţionam să-l ucid.

M-a întors pe dos. Pentru că înţelesesem, brusc, ce înţelesese el. Înţelesese de la început, datorită faptului că fusese părtaş la momentul potolirii furtunii de timp, mult mai mult despre mine decât bănuisem. Ştiuse că nu-l doream în apropiere. Ştia că dorinţa mea de a scăpa de el putea fi ucigătoare. Ştiuse ce făceam cu mâna vârâtă sub cămaşă.

Avusesem destul de-a face cu el ca să ştiu că puterea mea era ca a unui copil, faţă de a lui, deşi aveam cam aceeaşi greutate. Ar fi putut să-mi ia pistolul fără nici un efort. Mi-ar fi rupt cu uşurinţă braţul sau ar fi putut să mă sugrume. Dar n-a făcut nimic. Venise doar mai aproape de cineva decât o făcuse vreodată până atunci, pentru a se ruga să-l accepte, să-i fie apropiat, tovarăş, dacă nu prieten.

În acelaşi moment mi-am dat seama că el înţelegea oricât de bizară şi incredibilă ar fi părut această capacitate, doar din cauza perioadei deosebite cât făcuse parte din monadă mai bine decât oricine ce simţise Duminică pentru mine şi ce simţisem eu pentru el. În ochii lui de om-animal am citit ce simţisem cu adevărat pentru Duminică. Şi, în cele din urmă, m-am lămurit.

Avusesem dreptate în ambele feluri. Eram o

persoană care nu ştia să iubească. Dar mă înşelasem crezând că, din cauza aceasta, nu iubisem pisica nebună. Am înţeles toate astea brusc, în clipa în care Bătrânul stătea ghemuit lângă mine, cu braţul lung întins peste cămaşa mea, peste umflătura făcută de pumnul care strângea revolverul ce ar fi trebuit să-l ucidă. Zăgazurile din mine s-au sfărâmat brusc şi am fost împins, jumătate din drum, spre ţărmul omeniei. Doar jumătate de drum, dar asta însemna mult mai departe decât ajunsesem vreodată.

23

AM STAT ACOLO şi am plâns, mult timp. Iar Bătrânul m-a aşteptat, aşa cum ar fi aşteptat în munţi, ghemuit într-o peşteră, să treacă furtuna. Când am terminat, eram iar sănătos. Cât puteam fi de sănătos în situaţia respectivă. Ne-am întors împreună în tabără. De atunci s-a ţinut după mine mereu, de dimineaţa până seara.

Reuşise să-mi spargă găoacea protectoare, pe care o ridicasem în jurul meu ca reacţie la efortul intern uriaş de control al puterii ce fusese necesară pentru folosirea monadelor. Făcând acest lucru, descoperisem muşchi ai eului interior pe care nu ştiam că-i posed şi mă liniştisem emoţional dorind să mă răzbun. Ca autoapărare la moartea lui Duminică, mintea mea se închisese faţă de exterior, până avea să vindece rănile psihice create de acea încordare. Acum, când îmi venise mintea la cap, motivele acelea mi-au părut ciudate. Ca şi alte lucruri. Concluzia era că trebuia să fac multe cu mine însumi, dacă doream să continuu lupta cu furtuna de timp şi cu universul.

Între timp eram obligat să reintru în lumea celor vii. Spre bucuria mea (şi în acelaşi timp o nouă lecţie de umilinţă) am descoperit că se descurcaseră foarte bine fără să-i îndrum eu. M-am trezit conducătorul a ceea ce putea fi numit un mic regat iar aceasta a însemnat doar începutul descoperirilor care mă aşteptau.

Se întâmplaseră multe într-un an şi jumătate, cât fusesem preocupat de mine însumi. Lumea era, cu

certitudine, iarăşi lume. Când interferenţele liniilor de timp mişcătoare încetaseră, comunicaţiile prin radio legaseră iar continentele, având ca urmare descoperirea reciprocă a supravieţuitorilor. Erau mai mulţi decât bănuisem. Continentul nord-american fusese acoperit de o reţea de regate mărunte, ca al meu, cu excepţia Coastei de Vest, de la Baja California spre nord, până la jumătatea distanţei spre Columbia Britanică din Canada. Fâşia aceea, ce se întindea la est până în Denver, iar în unele cazuri şi mai mult, constituia un singur stat, sub suveranitatea unei femei ce se pretindea împărăteasă. Împărăteasa provenea din insulele Hawaii, care suferiseră mai puţin decât oricare parte a lumii de pe urma zidurilor de ceaţă şi a schimbărilor temporale, provocate de furtună de timp. Insulele pierduseră doar două treimi din populaţie, spre deosebire de restul lumii, unde procentajul atingea 98–99%. Împărăteasa era chiar din Hawaii şi preluase stăpânirea acolo cu ajutorul unei armate improvizate, din lepădături, apoi pornise să cucerească restul insulelor şi Coasta de Vest a Americii de Nord.

Anglia şi Irlanda păreau a fi pustii. Ca şi nordul Europei, ce devenise un pustiu din cauza unei scurte epoci glaciare, apărute din cauza schimbărilor de timp, ce acoperise majoritatea continentului cu un strat de gheaţă, de la cercul arctic până în mijlocul Franţei. Gheaţa dispăruse, dar rămăseseră oameni doar la sud de marginea îngheţului. În zona Mediteranei şi Africii de Nord se aflau doar familii izolate, împrăştiate. Restul Africii, ca şi America de Sud, nu comunicau mai deloc, din care motiv Bill presupunea că fuseseră depopulate de furtuna de timp.

Rusia, India şi întreaga zonă orientală fuseseră lovite

greu. Ca rezultat, decăzuseră într-un fel de stare agricolă, medievală, paşnică. Sate mici, risipite pe teritorii imense. Australia şi Noua Zeelandă pierduseră aproape toate oraşele, însă aveau un număr surprinzător de mare de familii care supravieţuiseră în interiorul continentului insulă. Dar oamenii aceia, deşi legaţi prin aparatele proprii de radio, erau atât de risipiţi, încât reprezentau familii individuale, ce trăiau izolate.

Bill făcuse o hartă pe un perete al clădirii întinse pe care grupul meu o numea „palatul de vară”. Locul acela constituia o construcţie ciudată, clădită în parte din cherestea, în parte din blocuri de ciment luate dintr-un oraş pe jumătate distrus, aflat la vreo treizeci de mile, în care existase o fabrică de prefabricate din beton. Palatul avea majoritatea încăperilor cu podea de ciment şi pereţii goi. Dar Bill fusese un arhitect îndeajuns de bun ca să pună să fie trase ţevi necesare nu numai pentru încălzire, dar şi pentru aer condiţionat, în timpul verii, precum şi cabluri electrice. Cred că-mi dădusem seama de existenţa acelei hărţi în timpul perioadei mele de rătăcire, dar n-o privisem cu interes până când Bătrânul îmi sfărâmase cochilia. Când am văzut-o, m-am minunat că rămăşiţele omenirii putuseră intra în contact atât de repede.

Am mai descoperit ceva, ca produs secundar al trezirii la realitate şi anume că lumea noastră nouă era înfometată de ştiri, iar eu reprezentam o asemenea ştire. Între timp, toţi oamenii de pe pământ care aveau radioreceptoare aflaseră cine adusese efectele locale ale furtunii de timp în stare de echilibru. Ştiau cum arătam, cine îmi ţinea locul, care era situaţia la noi. Am descoperit că eram considerat un fel de combinaţie

între Einstein şi Napoleon celebritatea numărul unu a planetei. Această admiraţie mi-ar fi provocat, în mod obişnuit, o părere exagerată despre mine. Dar, în situaţia aceea, însemna o glorie deşartă. Ca şi cum aş fi fost încoronat rege al Pământului, pe o scenă goală în Hollywood Bowl, în faţa unui auditoriu de cinci persoane, care aplaudau de zor. După ce am descoperit cu ce semănăm, mi-am scos din minte imaginea de personaj public şi m-am concentrat asupra unor probleme mai apropiate.

Ciudat lucru: eu, care crezusem că nu pot suporta căsătoria, aveam două neveste. Legal, bineînţeles, nu mă însurasem cu nici una. Dar eram soţi în toate sensurile cuvântului. Mai ales în ochii celor din jur. Marie şi Ellen. Aş fi pariat că, dacă ar exista două femei care nu s-ar înţelege, ele ar fi. Marie era vorbăreaţă, banală şi deşi nu mi-a spus niciodată vârsta mai bătrână ca mine. Fata nu împlinise douăzeci de ani, era anormal de tăcută şi nu recunoştea nici un fel de convenţii sau reguli, în afară de ale sale. Nu înţelegeam ce-ar fi avut în comun. M-am întrebat din când în când, dar n-am reuşit să găsesc răspunsul.

Îşi uniseră forţele într-un fel magnific, mai ales când trebuia să se alieze împotriva mea. Un exemplu tipic a apărut imediat după ce mi-am recăpătat raţiunea şi m-am întors în lumea oamenilor. Cât fusesem inconştient, avuseseră grijă de mine, ca de un copil de trei ani. Acum, având inteligenţa normală, deşi nu revenisem încă la viaţa normală, au decis amândouă, fără un cuvânt, că trebuie să-mi intre în cap că zilele în care fusesem îngrijit se terminaseră.

Asta n-ar fi însemnat nimic dacă ele ar fi revenit la mersul normal al lucrurilor, cel care existase înainte de

a stabili echilibrul furtunii de timp. Dar au mers la fel de departe în a mă lăsa să mă descurc singur, pe cât de departe merseseră în îngrijirea mea. Treaba a atins ridicolul.

De exemplu, în perioada în care mă obsedaseră trăirile mele lăuntrice, fusesem, cu excepţia unor perioade rare, la fel de asexuat ca un eunuc. Când mi-am revenit, lucrurile s-au schimbat. În ziua în care Bătrânul m-a ajutat să mă eliberez, m-am trezit că aşteptam să se facă seară, să mă retrag în rulotă. Nu-mi dorisem niciodată mai mult de-o femeie în pat. Nu eram prea sigur dacă pentru noaptea aceea o doream pe fată sau pe Marie. Dar ştiu că doream una din ele. Însă când am ajuns în rulotă, Ellen nu se vedea, iar Marie se ascunsese sub pături, în patul ei, cu spatele la mine.

I-am suflat uşor în ureche, s-o trezesc şi am întors-o spre mine.

— Nu în noaptea asta, a mormăit somnoroasă şi şi-a tras pătura peste cap.

Enervat, am părăsit rulota şi m-am dus s-o caut pe Ellen. Am găsit-o după un timp, într-un sac de dormit, lângă un copac, cu puşca la îndemână. Refuzul lui Marie înlăturase ceva din gândurile mele trandafirii. Am lovit sacul, iar fata a deschis ochii.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

— Dorm, a răspuns ea. Noapte bună.

A închis ochii şi şi-a tras capul în sacul de dormit.

Am plecat, furios şi jignit. Atât le păsa de mine? Revenisem la normal şi nimeni nu se sinchisea! De parcă ar fi preferat să rămân idiot, aşa cum fusesem în ultimele optsprezece luni.

M-am întors în rulotă, am deschis dulapul în care se

aflau sticlele şi am scos una cu burbon. Mi-am aprins un foc de tabără solitar în pădure, la marginea luminişului în care se afla rulota şi silueta pe jumătate incompletă a palatului de vară şi m-am apucat să mă îmbăt, sărbătorindu-mă singur. Dar n-a mers. M-am ameţit fără să mă simt mai bine. În cele din urmă, m-am întors în rulotă şi m-am prăbuşit pe pat, fără a mă osteni să-mi scot cizmele.

Doar atât le păsa de mine, după ce trecusem prin ce trecusem..., am gândit, plin de amărăciune, în timp ce mă prăvăleam.

Abia când m-am trezit, târziu, cu gura uscată, cu o durere de cap înfiorătoare, în lumina soarelui ce se scurgea prin ferestrele rulotei, mi-am imaginat cum o fi fost pentru ele... Dacă eu fusesem fără femeie, cât a durat rătăcirea mea şi ele fuseseră fără bărbat. Oare? Asta a fost o întrebare la care n-am vrut să mă gândesc, dar mi-am făcut o însemnare mentală să găsesc, mai târziu, răspunsul (nu l-am aflat niciodată). M-am sculat, m-am spălat, m-am ras, am schimbat hainele şi am ieşit.

Nu numai că-mi interziseseră să le intru în pat, dar nici nu-mi lăsaseră de mâncare. Nu că aş fi fost incapabil să-mi gătesc, dar mă obişnuisem să mi se vâre linguriţa în gură şi am simţit trecerea la starea aceea de neglijare ca inutil de dură şi abruptă. În frigiderul rulotei, care funcţiona datorită generatorului cu benzină de afară, exista suc rece, ouă şi cârnaţi conservaţi. Mi-am pregătit o hrană decentă, am spălat vasele doar ca să le dau peste nas, că pot să fiu independent apoi am ieşit, să văd ce se mai întâmplă.

Nu era nimeni în jurul palatului de vară. Nici fata, nici Marie. Nici măcar Wendy. Aveam impresia vagă că

în lunile trecute Wendy încetase să fie creatura mică, timidă, pe care o cunoscusem la început, că se transformase într-o tânără drăguţă, ocupată în fiecare oră a zilei.

Am intrat în palatul de vară, m-am plimbat prin camere şi l-am găsit pe Bill trebăluind la o planşetă mare, în camera cu harta pe perete. În încăpere se mai aflau trei dulapuri mari, un birou obişnuit, acoperit cu hârtii şi un perete cu rafturi pentru cărţi.

— Salut! i-am zis.

M-a privit peste ceea ce lucra, a pus jos stiloul şi a coborât de pe scaunul înalt pe care stătuse. Ne-am strâns mâinile cu un formalism înspăimântător.

— Ce mai faci? m-a întrebat el.

— Bine. Foarte bine. Am privit prin cameră.

— Ai fost foarte ocupat...

— Da. Sunt multe de făcut.

— Iar tu le faci pe cele mai multe, presupun...

— Nu. N-aş putea îndeplini multe dintre responsabilităţile de aici, chiar dacă aş vrea. Tot ce fac este să mă ocup de învăţământ, întreţinere, aprovizionare şi altele de felul ăsta. Marie şi Ellen fac majoritatea treburilor administrative. Marie e un manager înnăscut iar Ellen...

S-a oprit.

— Spune mai departe, am zis, interesat. Spuneai că Ellen...

— E un fel de general înnăscut, a zis el, cu un accent ciudat. Poate ar fi trebuit să spun: un conducător de război înnăscut. A fost cea care s-a asigurat că toţi oamenii noştri ştiu să-şi folosească armele şi că nici unul dintre vecinii noştri nu-şi poate imagina că poate veni aici, să ia ceva de la noi.

— Vecini? Care vecini?

— La nord şi nord-est sunt Ryanii şi Tvlost Chord. La vest, Walinstadt. La sud, în mişcare spre est, Billy Projec şi tribul lui. Nu avem de ce să ne îngrijorăm, chiar dacă le-ar trece prin cap să se alieze împotriva noastră.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— Suntem mai mult de şase sute.

— Şase sute de oameni!

Mă dăduse gata! Remarcasem vag, în răstimpul care trecuse, că mica noastră comunitate crescuse. Dar bănuisem că ajunsese la patruzeci-cincizeci de persoane... Şase sute, în condiţiile acelea, însemnat o mică naţiune.

— De unde au apărut?

— Unii ştiau de noi încă din vremea când mai acţionau zidurile de ceaţă. Sau auziseră de la alţii. Atunci eram un grup bine dimensionat şi bine echipat pentru a merge de colo-colo. După ce schimbările de timp s-au oprit, au început să vină, unii din curiozitate, alţii pentru că doreau să ni se alăture.

A arătat spre dulapurile pline.

— I-am trecut pe fiecare în formulare de recensământ. De fapt, dacă vrei, poţi să citeşti istoria vieţii fiecăruia, până în momentul în care ni s-a alăturat. În urmă cu nouă luni i-am pus pe fiecare să completeze o fişă. Acum orice persoană, înainte de a fi acceptată aici, face acelaşi lucru. Am notat nu numai fapte, ci şi grupă sangvină, antecedentele medicale, meserii şi orice alte date care ne pot fi folositoare.

Mi-am scuturat capul. Mintea mea şi eu reprezentam două entităţi diferite. Ultimul lucru la care m-aş fi gândit, la un grup de asemenea dimensiuni, ar fi fost

să aflu ce meserii avuseseră şi grupă sangvină. Dar ar fi fost primul lucru la care s-ar fi gândit Bill. Avea o minte ordonată.

— N-ai nevoie de mine. După cum văd, te descurci singur.

Acum a dat el din cap.

— N-am făcut decât să ţinem maşina în funcţiune, aşteptând să faci tu ceva cu ea. Vrei să vezi ce-i aici?

— Da.

M-a condus afară din cameră, pe un coridor al palatului prin care nu mai fusesem sau dacă da, nu-mi aminteam şi am ieşit pe o uşă. Acolo se aflau un jeep şi un transportor militar. S-a aşezat la volanul jeepului, iar eu m-am căţărat lângă el.

— Porniarsk lucrează aici, în spatele palatului, a zis Bill, în timp ce pornea motorul şi se îndepărta, cu spatele, de clădire. Cred că am terminat cu el. Să-ţi arăt mai întâi restul.

Am mers printre copaci, în zona joasă în care fusese aşezarea fiinţelor experimentale. De când oprisem efectul furtunii de timp nu coborâsem, iar ceea ce am văzut a fost uimitor. Orăşelul era încă acolo. Dar înconjurat de un gard imens, cu porţi largi, prin care putea trece un camion. În spate, urcând spre deal, se găsea ceva ce putea fi numit oraş un oraş nou, din orice, de la case prefabricate la corturi.

— Mai târziu vom ridica nişte clădiri uniforme, a zis Bill, acoperind zgomotul motorului, în timp ce urmam drumul trasat, dar încă nenivelat, ce cobora dinspre copaci. Deocamdată dăm mână liberă oricui e acceptat, cu condiţia ca locuinţa şi comportarea să respecte regulile sanitare şi legile locale.

— Cine aplică legile locale? am întrebat, mirat.

— Oricine face parte din miliţie, iar cei care fac parte din miliţie execută sarcinile poliţieneşti cu schimbul. E departamentul lui Ellen. Ar trebui s-o întrebi pe ea. Se ocupă tot timpul, se îngrijeşte să meargă totul bine. Din câte îmi dau seama, avem cea mai organizată comunitate din lume. Sigur, oamenii care sunt aici au dorit acest lucru. Toţi cred că vei face miracole şi că vor ajunge să deţină supremaţia, sau vor redobândi tot confortul fostei civilizaţii.

— Din cauză că am reuşit să opresc furtuna de timp?

— O urmare logică a evenimentelor, a zis Bill, cu pronunţia lui precisă a fiecărui cuvânt. Gândeşte-te în felul lor: tu eşti vrăjitorul; Porniarsk, demonul care te ajută.

— Iar tu, marele vizir. Ellen, generalul armatei, iar Marie, regina numărul unu. Nu-i aşa?

Bill a zâmbit:

— Îhî! a făcut el.

24

ÎNTRE TIMP, ajunsesem la porţile aşezării fiinţelor experimentale.

— Cum aţi reuşit să le capturaţi?

— Nu-s închise, mi-a răspuns Bill. Gardul e menit să le apere, în situaţia în care nou-veniţii n-ar avea atâta minte ca să le lase în pace. Sau dacă am fi atacaţi. Pot să-şi încuie porţile şi să fie protejate, cât de cât, până am reuşi să izgonim agresorii. Se pare că i-au înţeles perfect rostul.

M-a privit cu coada ochiului.

— Cred că Bătrânul poate să comunice cu ceilalţi. Oricum, ne-am înţeles bine cu făpturile astea, după încetarea efectelor furtunii de timp.

În faţa clădirilor stăteau doar câteva fiinţe experimentale. Ne-au privit, solemne, în timp ce treceam, dar n-au făcut vreo încercare să vină spre noi sau să fugă înăuntru. Jeepul mugea, în timp ce înainta pe strada principală, printre clădirile heterogene ale comunităţii umane. Opt-nouă copii ridicaseră zmeie, într-un luminiş pe jumătate înconjurat de copaci, chiar lângă sat. Imaginea arăta atât de normală, din vremurile de dinaintea furtunii, încât m-a impresionat.

— De unde au apărut copiii ăştia?

— Au venit împreună cu oamenii care ni s-au alăturat, a răspuns Bill, oprind maşina în faţa unei barăci din tablă ondulată. Iar anul trecut s-au născut câţiva. E adevărat că aceia sunt prea mici ca să se

joace. Ponderea copiilor faţă de adulţi e redusă. Nu-s decât vreo douăzeci...

Am încercat să recunosc o siluetă familiară printre puştimea ce se zbenguia.

— Wendy nu-i aici?

— Nu cred, a răspuns Bill, fără să se întoarcă. A ieşit, probabil să plimbe câinii. Acum îi conduce ea. S-au obişnuit şi-o urmează pretutindeni. Marie crede că-i bine. Şi eu. Câinii o apără. Asta-i clădirea guvernului. Să intrăm!

A coborât din jeep. L-am urmat şi am urcat cele trei trepte din lemn, intrând pe uşa principală a barăcii. Parcă nimerisem într-un birou obişnuit. În spatele unei bariere joase din lemn se aflau cinci pupitre, la care stăteau trei bărbaţi şi două femei. Băteau la maşină sau studiau hârtii. Pe un perete, un dulap cu fişiere, iar într-un colţ, un copiator.

— De unde aveţi curent? l-am întrebat pe Bill, pentru că maşinile de scris erau electrice, iar copiatorul părea să aibă nevoie de cel puţin două sute douăzeci de volţi.

— Am construit un generator mai mare, cu benzină, a răspuns el, deschizând o uşă din împrejmuirea din lemn. Până-n toamnă, o să terminăm un baraj pe râu şi o să avem o hidrocentrală, care o să acopere toate nevoile noastre.

M-a condus pe un coridor, cu câte două uşi pe fiecare latură şi a deschis-o pe prima din dreapta.

— Rezerve, a zis el.

Am privit înăuntru. O magazie. Majoritatea materialelor constau în rechizite de birou, dar am văzut şi teancuri de pături şi alte obiecte casnice. Un rastel încuiat, fixat pe peretele din fund, plin cu

carabine. Lângă el, unul mai scund, cu pistoale. Am închis uşa şi m-am îndreptat spre următoarea.

— Comunicaţii, a zis el, scurt şi m-a condus într-o cameră în care se aflau două femei, una tânără şi una de vârstă mijlocie.

Încăperea era plină de echipament radio care, pentru un amator ca mine, părea impresionant.

— Bebe, Jill, acesta-i Marc Despard, m-a prezentat Bill.

Cele două şi-au ridicat privirea de pe aparate, zâmbindu-mi. Bill m-a zorit să ieşim.

— Aici, a spus el, ciocănind la a doua uşă din stânga, se află...

— Intră! a răspuns vocea lui Marie.

Bill a zâmbit şi mi-a făcut loc să intru. Marie stătea în spatele unui birou mare, cu nişte hârtii în faţă, într-o cameră ce semăna cu una obişnuită dintr-o incintă administrativă. Se uita, pe deasupra dosarelor, la un bărbat slab, care avea, probabil, doi metri când stătea în picioare. Dar în momentul acela era aşezat. Purta o bluză albă şi pantaloni de aceeaşi culoare.

— Bine ai venit, Marc, a zis ea şi a continuat discuţia întreruptă. Trebuie să-i faci să înţeleagă, Abe, că dacă vor provizii să-şi gătească singuri, trebuie să respecte regulile noastre, nu ale lor. N-o să accept irosirea hranei, nici alimentaţie nepotrivită sau încălcarea altor legi. Trebuie să-ţi prezinte, spre aprobare, meniul pentru săptămâna următoare şi dacă eşti de acord, autorizezi livrarea proviziilor necesare pentru ce şi-au propus să gătească. Ai înţeles?

— Da, a răspuns Abe, cu o voce profundă, domoală, cu o urmă de accent est-european.

Marie s-a uitat iar spre mine.

— Marc, acesta-i Abe Budner, directorul serviciului pentru hrană şi şef al bucătăriei comunităţii. Sper să pregătim nişte oameni care să-l scutească de muncă de la bucătărie.

Abe Budner se sculase, încet şi solemn, în timp ce vorbise Marie. Ne-am strâns mâinile, apoi s-a aşezat iar.

— Îi arătam ce-i aici, a explicat Bill.

— Foarte bine, a răspuns sec Marie. N-am timp de vorbă. O să-ţi povestesc despre toate după-amiază, Marc.

Şi cu asta, a terminat cu noi. Am plecat.

— Acesta, a zis Bill, ciocănind la ultima uşă, e biroul lui Ellen.

Am aşteptat, dar n-a răspuns nimeni. Uşa de la capătul coridorului s-a deschis.

— Doriţi ceva? a întrebat o voce.

M-am întors şi am văzut un tânăr de vreo optsprezece ani, în pantaloni de culoare închisă şi bluză kaki, cu doi nasturi de bronz pe partea stângă a gulerului.

— Ellen a plecat spre graniţa cu Ryan, a zis băiatul. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Acesta-i Marc Despard, Doc, a zis Bill.

— Marc Despard? Sunt încântat să vă cunosc, domnule! a zis Doc, agitat şi energic, scuturându-mi mâna. Doream să vă întâlnesc!

— Acum ai făcut-o, am răspuns eu.

Nu prea îmi plăcea tipul.

— Doc e adjunctul lui Ellen, m-a lămurit Bill. Se numeşte Kurt Dockwiller, dar îi spunem Doc. Are grad de căpitan în miliţie.

— Da? am făcut eu.

— Voiam să-i arăt biroul lui Ellen, a adăugat Bill.

— Bine. Intraţi, a zis Doc, trecând pe lângă noi şi deschizând uşa.

L-am urmat şi m-am oprit în prag.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar camera lui Ellen era o încăpere simplă, utilitară, cu dulapuri obişnuite, un birou gol şi câteva scaune în faţa acestuia, de parcă abia ţinuse o consfătuire.

— Dacă vrei s-o aştepţi, se întoarce în douăzeci de minute. Să trimit la bucătărie după cafea sau ce doriţi...

— Nu, doar m-am uitat. O s-o văd diseară.

— Sigur, a răspuns Doc şi m-a însoţit pe coridor. Dacă pot fi de folos în vreun fel, domnule Despard, centrul de mesaje mă găseşte oricând.

— Am să ţin minte, i-am răspuns urcându-mă în jeep.

Bill a pornit motorul şi am plecat.

— Câţi ani are? l-am întrebat.

— Nu ştiu exact. Douăzeci sau douăzeci şi unu.

— Arată de-o vârstă cu Ellen.

— Nu-i nimic rău în asta...

M-am uitat la el. Dar figura îi era nevinovată, fără vreo expresie deosebită.

— Am fost surprins că o funcţie ca asta n-a fost acordată unui om mai în vârstă.

— Avem şi oameni mai în vârstă, a răspuns Bill, conducând jeepul spre palatul de vară. Majoritatea au familii, ceea ce nu-i recomandă pentru o ocupaţie foarte riscantă. Şi nici unul n-are calificarea lui Doc.

— Calificare?

— Tatăl lui a fost militar de carieră. Doc a învăţat multe despre arta militară, fiindcă a crescut în diferite

baze militare. Pe de altă parte, are centură neagră la judo şi a urmat cursuri de supravieţuire. E şi alpinist...

Nu aveam ce să răspund. Am tăcut tot restul drumului, având senzaţia că fusesem nedrept faţă de Doc.

— Să-l vedem pe Porniarsk, a zis Bill, oprind jeepul lângă palat. Nu te-am dus mai întâi la el pentru că am crezut că Marie sau Ellen voiau să-ţi arate cum merg lucrurile în domeniul lor. Pe Porniarsk poţi să-l vezi oricând.

Am simţit căldura unei vechi afecţiuni, gândindu-mă la avatarul străin. Porniarsk, cu înfăţişarea lui urâtă de buldog şi răspunsurile lipsite de emoţie, reprezenta un punct deosebit de stabil în universul meu schimbător, explozibil. L-am urmat pe Bill în palat, amintindu-mi că timp de un an şi jumătate nu-l căutasem nici măcar o dată pe Porniarsk şi că-l întâlnisem doar de câteva ori.

Camera în care m-a condus Bill era mare, cât toată baraca pe care o văzusem în sat. O încăpere dreptunghiulară, cu podeaua, zidurile şi tavanul vopsite în alb, cu un şir de ferestre într-o parte. Pe ceilalţi pereţi, echipamentul care fusese în staţia de cercetare. Probabil că Porniarsk îl adusese aici.

Însă privirea mi-a fost atrasă nu de echipament, nici de figură prietenoasă a lui Porniarsk, ci de o cutie cu pereţi transparenţi, lungă de vreo douăzeci de picioare, lată de şase şi înaltă de trei, aproape plină cu o substanţă cenuşiu-albastră. Când m-am apropiat, am văzut că era un lichid. Mai era acolo o lentilă concav-convexă, un *menisc.* Şi un tub negru, ce pornea dintr-o margine şi intră în lichid, prezentând deformarea unghiulară a unui băţ vârât în apă. Porniarsk lucra ceva, lângă bazin. S-a întors şi a venit spre mine, când

am intrat.

— Cum te simţi, Marc? a întrebat, cu vocea lui lentă, ciudată, ca de obicei, cu timbru metalic al glasului şi intonaţie bizară.

— Acum, bine. Dar tu?

— N-am nici un motiv de a fi altfel decât de obicei.

— Bineînţeles. Cum merge treaba?

— Am făcut câteva lucruri. Însă nimic cu un succes deosebit. Dar progresul adevărat nu-i dramatic, ci constă în paşi mărunţi, zilnici, care duc la o împlinire, după un timp...

— Da, am răspuns, gândindu-mă la experienţa pentru care avusesem nevoie de un an şi jumătate ca s-o înţeleg. Sunt multe lucruri despre care aş vrea să discutăm.

— Sunt bucuros să aud asta, a zis Porniarsk. Şi eu am dorit să vorbesc cu tine. Aş progresa mai iute dacă aş lucra împreună cu o minte primitivă. Iar singura minte primitivă pe care o avem e a ta.

— Doar eu?

Mă enervase, dar în acelaşi timp simţeam o oarecare plăcere.

— Minţile primitive pot fi dezvoltate sau descoperite de activitatea monadei. Celelalte minţi implicate în gestalt pot doar intră în rezonanţă, amplificând-o pe a ta, fără să se dezvolte. Aşa că am fost obligat să mă descurc cu minţi rezonante. De fapt, m-am limitat la una, care nu era ocupată cu alte sarcini.

A întors capul şi a făcut semn spre un colţ. M-am uitat şi l-am văzut pe Bătrân, căţărat pe scaun, în faţa unei console luată din staţie, cu casca pe cap.

— Alfa Primul, a zis Porniarsk. Principalul meu colaborator. Din fericire, s-ar părea că-i place să fie

conectat la echipamentul de aici. În timpul zilei nu-l pot folosi. Am înţeles că a stat pe lângă tine, aproape tot timpul. Dar noaptea vine aici, din proprie iniţiativă, să lucreze cu mine.

M-am uitat la Bătrân. Stătea liniştit pe scaunul din faţa consolei, cu o siguranţă bizară de parcă ar fi fost un tron, iar el rege.

— Ce poţi învăţa de la el?

— Nu contează ce pot învăţa *de la* el, a răspuns Porniarsk, ci ceea ce pot învăţa *prin* el. Aşa cum aş dori să învăţ şi să descopăr lucruri prin intermediul tău pentru că, deşi eşti o minte primitivă, mă aştept să înveţi, să adaugi cunoştinţele câştigate de tine la ale mele.

S-a oprit un moment, apoi a continuat:

— De fapt, trebuie să subliniez că puterea mea de a învăţa e limitată de instrumentul care sunt eu. Ca avatar al lui Porniarsk, am doar o anumită arie conceptuală. Pe de altă parte, Marc, aria ta conceptuală reprezintă pentru mine ceva necunoscut. Poate fi mai mică decât a lui Porniarsk adică a mea dar poate fi mai mare. Poate fi infinită, în sensul că poţi s-o extinzi, cât timp vei face efortul de a o lărgi. Şi cu asta am ajuns la o problemă foarte importantă.

S-a oprit iar. De data asta n-a continuat imediat.

— Ce problemă? a întrebat, în cele din urmă, Bill.

— Problema dacă Marc, a zis Porniarsk, cu glasul acela lipsit de intonaţie, după experienţa cu monada, doreşte să continue explorarea într-o zonă în care mintea devine realitate şi în care-i imposibil să trasezi o linie care să definească schimbarea definitivă.

— O să-ţi răspund.

Îmi dădusem brusc seama că, deşi nu mă îndoisem

că voiam să cercetez mai profund furtuna de timp şi tot ce era legat de ea, în ultimul timp ocolisem gândul că, mai devreme sau mai târziu, urma să mă întorc la muncă.

— N-am marşarier. Singura cale e drept înainte. Nici măcar statul pe loc nu-mi place.

— În cazul acesta, a zis Porniarsk, ne aşteaptă o sarcină grea.

— Mie îmi convine.

— Am presupus de la început că va fi aşa. Atunci, poate discutăm chiar acum despre principiile implicate şi cum ne putem implica şi noi.

— Sigur. Asta se leagă de ceva pe care doresc să-l fac ceva ce trebuie să fac.

— Dacă îmi permiţi, am simţit asta de prima oară, când ne-am întâlnit. Dar universul e mult mai mare decât crezi tu, sau orice entitate din timpul tău. Dacă n-ai fi un individ foarte neobişnuit, aş spune că eşti prea îngâmfat, având ambiţiile pe care le bănuiesc.

— Ţi-am spus că trebuie să fac ceva. Dorim amândoi acelaşi lucru. Să stăpânim situaţia anormală a timpului.

— Corect, dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus, dacă n-ai fi un individ neobişnuit, nu mi-aş irosi energia cu tine. Nu pentru că n-aş fi interesat, ci pentru că ar fi o pierdere de timp. După standardele noastre, eşti arogant, Marc. În parte, pentru că îţi cunoşti propria capacitate. În parte, datorită unui caracter dificil, sfidător, datorat faptului că alţii nu văd ceea ce vezi tu. Te înţeleg, dar este un lucru pe care trebuie să-l depăşeşti, dacă vrei să capeţi identitatea primară deplină, de care ai nevoie.

— Vom vedea...

Dorisem atât de mult să discut cu el. Aveam multe să-i spun. Cel mai mult voiam să discutăm despre ceea ce se întâmpla când, ca în vremea când mă ocupam de tranzacţii la bursă, aveam chef aproape simţeam, că trebuie să fac un lucru, să stăpânesc furtuna de timp. Dar spiritul lui critic m-a oprit.

— Zici că-i un fel de reprezentare a furtunii? am spus, întorcându-mă spre bazin.

— Da.

— Nu văd nimic.

— Acum nu funcţionează. Dar o să-l pornesc, pentru tine.

S-a dus la panoul de comandă, în capătul încăperii şi a atins, cu vârful tentaculului de pe umăr, diferite taste.

— Ce vei vedea, a spus el, întorcându-se lângă mine şi Bill, reprezintă o imagine a furtunii de timp. E realizată de echipamentul care a fost în staţie. Priveşte în bazin. Nu la el, ci în el.

Privisem deja şi-mi dădusem seama de eroare. Mă uitasem la el ca la un bazin cu peşti, din afară. Dar echipamentul acela avea nevoie chiar avea nevoie, pentru că-l simţeam pornind, simţeam cum îmi atrage atenţia psihic, aşa cum o funie m-ar fi tras fizic de un observator care să privească dinăuntrul lui.

În primele semne ale activării nu era nimic senzaţional. Vedeam doar mici scânteieri, ca nişte fulgere miniaturale, sau ca acele sclipiri de lumină înregistrate de nervul optic când închizi ochii şi-ţi apeşi degetele pe pleoape. Acele luminiţe se iţeau ici-colo, prin albăstreala substanţei ce umplea bazinul. Brusc, m-am trezit că lichidul albastru-cenuşiu nu era deloc lichid. Ceva complet diferit, un gaz greu, poate... Mi-

am dat seama că nu avea culoare. Iar forma, funcţie de atitudinea subiectivă a privitorului. Pentru mine, se făcuse aproape complet negru, negrul spaţiului cosmic lipsit de lumină. Brusc, m-am pierdut în el, de parcă devenise întregul univers, iar eu stăteam, invizibil, în centrul lui.

Scânteierile mici erau forţele furtunii de timp, ce acţionau. Se multiplicaseră în ochii mei, aşa cum punctul meu de vedere mişcase punctul lor central. Umpluseră bazinul în toate direcţiile, numărul lor fiind finit, dar atât de mare, încât cu greu le puteai percepe. Am înţeles că priveam toţi vectorii furtunii de timp depline, în acţiune. Şi, în vreme ce priveam, am început, încet, să sortez mişcările lor în modele ca şi cum aş fi privit cu ochii unui sălbatic din epoca de piatră un mesaj apărând scris pe un perete. Şi în timp ce îl priveai, căpătai îndemânarea de a-l citi, de a înţelege limbajul în care fusese conceput, încât semnele întâmplătoare începeau să se alinieze într-un cod purtător de informaţie. În timp ce priveam, furtuna de timp începuse să aibă înţeles prea mult înţeles, un înţeles prea larg pentru că mintea mea să-l cuprindă. Ajunsesem să citesc mesajul, dar acesta transmitea lucruri prea mari pentru înţelegerea şi experienţa mea.

Vedeam că se întâmplă două lucruri. Două mişcări separate caracterizau modelul furtunii ce se întindea. Una era ca un val, ca întinderea unei unde create de o piatră aruncată într-o baltă, ce se împrăştia. Cealaltă semăna cu răspândirea unor crăpături într-o matrice cristalină. Cele două modele de dezvoltare aveau loc simultan şi amândouă erau complexe. Valurile erau multiple şi acţionau la nivele şi intensităţi diferite. Creau vâltori în puncte de pe linia lor de înaintare,

acolo unde întâlneau materie solidă şi, mai ales, când dădeau peste corpuri gravitaţionale, precum stelele. Pământul avusese vâltoarea lui proprie, iar noi reuşisem să punem în echilibru doar forţele din vâltoarea aceea.

Efectul de cristal spart se intensifica şi el în jurul surselor de gravitaţie. Asupra acestui efect, ce ameninţa rezultatul final al furtunii, ne avertizase Porniarsk la început situaţia în care fiecare particulă reprezenta o variantă temporală a particulelor din jur. Crăpătura se întindea şi diviza universul în modele de-o complexitate tot mai mare, până când materia implicată se reducea la elemente invizibile.

Atât am văzut şi am înţeles din ce se petrecea în bazin. Dar, în procesul de a înţelege atât de mult, mintea mi s-a încordat până a cedat. Am avut imaginea fugară a universului în flăcări, răsucindu-se în jurul meu atât de iute, că nu-l puteam observa... şi m-am trezit pe podea, simţindu-mă ca şi cum aş fi fost aruncat de mâna unui gigant. Capul greu, de gargui, al lui Porniarsk, se afla lângă mine, la câţiva inchi de ochii mei.

— Acum îţi dai seama de ce ai nevoie să te dezvolţi? a întrebat el.

Am încercat să mă ridic.

— Stai liniştit, am auzit vocea speriată a lui Bill, care se afla alături, în cealaltă parte. Avem un doctor adevărat. O să-l chem prin radio, din camera de comunicaţii. Soseşte în douăzeci de minute...

— Mă simt bine, i-am răspuns.

Am reuşit să mă ridic în picioare. Privind dincolo de Porniarsk, am zărit o masă de blană neagră, la baza consolei, cu casca încă pe cap.

— Hei, Bătrâne! am strigat, îndreptându-mă spre el, urmat de Bill şi Porniarsk.

Când am ajuns, se afla încă pe podea. I-am scos casca. Îşi revenea. Ochii căprui mă priveau.

— Sigur, a zis Porniarsk. A constituit o monadă cu tine şi acum...

Bătrânul era bine. A continuat să mă privească, după ce i-am scos casca, apoi s-a ridicat, ca şi cum nu i s-ar fi întâmplat nimic. După cum arăta, după ce fusese zguduit de ceea ce ne doborâse pe amândoi, părea că are o constituţie mai solidă decât a mea. Mie îmi tremurau încă genunchii.

— Aş vrea să stau jos...

— Pe aici, m-a condus Bill.

Am ieşit din cameră şi am pomit pe coridor, cu Bătrânul după noi. Am ajuns la o uşă grea, solidă, pe care n-o mai văzusem. Bill a scos o cheie, m-a privit o secundă, cu o timiditate pe care n-o văzusem niciodată la el, a descuiat şi a deschis uşa.

— Intră.

Am păşit înăuntru, cu Bătrânul după mine şi m-am oprit.

Camera pe care o descuiase Bill era îngustă şi lungă. Unul dintre zidurile mai lungi se compunea doar din ferestre. Una lângă alta, astfel încât peretele era aproape numai sticlă. Iar ce se vedea prin el îţi tăia răsuflarea. Văzusem şi înainte ce vedeam acum, dar nu din această poziţie aparte.

Din locul în care mă aflam în cameră, privirea mea cuprindea panta ce începea lângă palat, pe deasupra centurii de copaci, spre imaginea familiară a satului fiinţelor experimentale şi a oraşului omenesc. Dar ajungea mai departe pentru că din cameră puteam

vedea printr-un luminiş către spaţiul liber de după tufişuri, care se întindea spre orizont, împărţit de un drum ce nu fusese acolo cu un an şi jumătate în urmă. Drumul se îndrepta, ca o linie cenuşie, spre locul unde se întâlneau cerul şi pământul. Pe el, la vreo milă, un vehicul mic ce venea spre noi, urmat de un nor de praf, ca o coadă de veveriţă.

— Cum ţi se pare? m-a întrebat Bill.

— Minunat! am răspuns şi aşa era.

M-am întors şi am privit interiorul camerei. Un covor pe jos, câteva fotolii capitonate, confortabile. Mi-am dat seama că nu mai văzusem de mult o mobilă comodă. Genul de mobilă pe care-l strânsesem noi consta în scaune portabile, utilitare, rezistente şi mese simple din lemn sau metal. În camera aceea erau lucruri masive, opulente, menite unor ore de odihnă.

Dar acolo nu se găsea doar mobilier. Majoritatea spaţiului disponibil de pe podea fusese ocupat de cărţi şi lăzi cu cărţi. Câteva mii de volume, răspândite în jur. Grămezile se strecurau printre fotolii, până lângă căminul masiv din piatră, aşezat în mijlocul zidului opus ferestrelor. Focul nu fusese aprins, dar existau surcele şi buşteni. La capătul zidului, destinaţia finală a cărţilor: două biblioteci, din tavan până în podea, încastrate în perete, umplute cu volume. După poliţele ce se întindeau în faţa mea, urmau să existe trei pereţi ticsiţi cu cărţi.

— Stai jos, a zis Bill.

M-am aşezat într-un fotoliu îndreptat spre ferestre, să privesc peisajul. Vehiculul mic, pe care-l văzusem, o furgonetă se apropia de oraş. Deodată, a răsunat muzica Marii Porţi din Kiev, din *Tablouri dintr-o expoziţie,* de Musorgski, umplând toată încăperea.

— Cred, a zis Bill, din spatele meu, că trebuie să avem un loc în care doar să stăm...

Era încă jenat. Tonul vocii lui conţinea pe jumătate o scuză, pe jumătate întrebarea dacă îmi plăcea.

— E nemaipomenit, Bill, i-am spus şi, întorcându-mă, l-am văzut lângă perete, privind şi el afară. Cine a făcut toate astea?

— Eu singur, a răspuns.

L-am privit îndelung. Ştiam că se pricepe la multe, dar nu mi-l imaginasem că dulgher, zidar sau meseriaş în general. S-a uitat iar la mine, ferm.

— Am dorit să le fac o surpriză oamenilor. Numai că păreai atât de afectat de cele prin care ai trecut, încât... N-o mai arăt nimănui, până nu termin totul, până nu pun cărţile în rafturi şi toate celelalte...

— Să ştii că încăperea asta reprezintă cea mai bună idee pe care ai avut-o!

Chiar aşa era. Dacă există cineva căruia îi plăcea să citească, eu eram. Nu mai priveam peisajul, ci cărţile. Începusem să simt în mine o aţâţare pe care n-o mai crezusem posibilă. Cărţile îmi sugerau un milion de lucruri, mă chemau cu un milion de voci. Poate doar câteva urmau să-mi spună ceva despre lucrurile pe care trebuia să le cunosc. Dar numărul lor nu avea importanţă. Era vorba despre lupta mea cu furtuna de timp, iar eu reprezentam omenirea. Şi ceea ce fusese omenirea se afla înscris în codurile de semne negre pe hârtie albă, care umpluseră, cândva, bibliotecile de pe întreg pământul.

Am dorit brusc să ştiu un milion de lucruri. Îmi simţeam gâtul uscat şi capul înfierbântat, ca unul însetat, pierdut în pustiu.

25

CITEAM ULTIMUL PARAGRAF din nuvela lui Joyce, „Mortul”, din culegerea *Oameni din Dublin:*

Ningea peste toată Irlanda. Zăpada cădea în fiecare parte a podişului central, întunecat, peste colinele fără copaci, cădea lent peste mlaştina Allen şi, mult spre vest, cădea lent în valurile întunecate, zbuciumate, ale Shannonului. Cădea şi peste fiecare bucată a cimitirului îndepărtat, de pe deal, unde fusese înmormântat Michael Furey. Se aşezase, groasă, pe crucile strâmbe şi pe pietrele de mormânt, pe vârfurile portiţei şi pe mărăcinii uscaţi. Sufletul lui a tresărit uşor auzind zăpada căzând lent peste univers, căzând lent, ca o coborâre a sfârşitului definitiv, peste cei în viaţă şi peste cei morţi.

Se afla ceva acolo, mi-am spus, plin de certitudine. Exista ceva acolo. O anumită bucată din omenire şi din Tot. Ceva mic, dar ceva.

Am lăsat cartea jos şi am descoperit cuvintele lui Emest Hemingway, în primul paragraf din *Adio, arme.*

Spre sfârşitul verii acelui an, am locuit într-o casă dintr-un sat, de unde vedeam, dincolo de râu şi câmpie, munţii. În albia râului se aflau pietriş şi stânci, uscate, albe în soare, iar apa era limpede, iute şi albastră. Trupele treceau pe lângă casă, coborând pe drum, iar praful pe care-l ridicau acoperea frunzele copacilor. Şi trunchiurile erau prăfuite, iar frunzele au căzut devreme în anul acela...

Ceva... Am continuat să caut.

Hui-Nan Tzu scrisese, cu două secole înainte de Cristos:

Înainte ca pământul şi cerul să ia formă, totul era neclar şi amorf. De aceea s-a numit Marele Început. Marele Început a produs vid, iar vidul a produs universul... Esenţele combinate ale cerului şi pământului au devenit yin şi yang...

Sigmund Freud:

Nimeni n-a invocat, ca mine, cei mai răi dintre demonii pe jumătate domesticiţi care locuiesc în sufletul omenesc...

Tennyson, în *Moartea lui Arthur:*

Apoi, aşa cum la patul unui mort, după jale
Urmează tăcerea suferinţei, sau moarte,
Sau leşin asemeni morţii, aşa pe tot tărâmul cela,
În afară de şoapta mării agitate,
S-a-ntins tăcere de mormânt. Dar când ziua durerii
S-a întunecat către amurg, iscatu-s-a
Amarnic vânt din nord, ce-a risipit
Întreaga ceaţă şi vântul ridicat-a
Mareea, iar regele cărunt privit-a câmpul
De luptă. Nimeni nu mişca acolo...

Einstein, *Eu cred:*

Nu-i suficient să înţelegi ştiinţa aplicată pentru ca munca ta să sporească bunăstarea omenirii. Grija pentru om în sine şi soarta lui trebuie să constituie interesul principal al tuturor ţelurilor tehnice... iar creaţia minţii noastre trebuie să fie o binecuvântare, nu un blestem pentru omenire. Să nu uitaţi asta, în ceaţa graficelor şi ecuaţiilor...

— Simţi? l-am întrebat pe Bătrân, în timp ce stăteam singuri în biblioteca lui Bill. Simţi şi tu asta aici sau în

alt loc?

M-a privit cu ochii lui căprui, sălbatici, pătrunzători, fără să răspundă. Nu era tovarăşul potrivit pentru căutarea la care mă gândeam. Doar o remorcă, o anexă, care spera s-o car până la locul care să-i potolească setea de înţelegere acea sete fiind o parte a ceea ce trezise monada în el. Blestemul lui consta în faptul că nu era complet om, dar nici complet animal, ca Duminică, animal care putea iubi, suferi sau muri fără să-şi pună întrebări. Exista în el ceva ca o povară vizibilă. Ştia că depindea de mine. După o clipă şi-a pus mâna lungă pe genunchiul meu, într-un gest aproape implorator, ce-i devenise obişnuit în ultima vreme şi care mă întorcea pe dos de fiecare dată.

Am continuat tot aşa. El ţinându-se după mine, eu absorbit de cărţile din bibliotecă şi de cele pe care mi le adusese Bill, din teritoriul înconjurător. Căutam ceva încă nedefinit. Aveam doar simţământul că trebuie să fie acolo, ascuns în depozitul uriaş al filozofiei şi literaturii. Dar găseam doar fire, bucăţi şi părţi de gânduri, ca praf de aur şi grăunţe pierdute, rămase în urma caravanei de cunoştinţe după care umblam.

În primele zile nu m-am îngrijorat. Dar, după o săptămână sau două, m-a uimit faptul că nimeni, nici Marie, nici Bill sau Ellen, nu-mi ceruse să preiau conducerea comunităţii. Uimirea a atras după ea un strop de dezamăgire şi sentimentul ruşinos al uşurării. Am fost supărat că nu simţiseră lipsa ajutorului meu. Dar în acelaşi timp simţeam, în sinea mea, că făceam un lucru mult mai important decât munca de administraţie. Iar culorile verii de dincolo de ferestre s-au transformat în cele ale toamnei, apoi au decăzut în cafeniul murdar al ierbii de iarnă şi albul ocazional al

zăpezii, în care doar nuanţele diferite ale coniferelor mai înviorau peisajul. Apoi am ajuns să înţeleg că prezenţa mea era necesară, să zicem, doar în ocazii festive.

Una dintre acestea se numea Ziua Recunoştinţei, deşi fusese stabilită, prin acord, pe 10 decembrie şi reprezenta începutul a trei săptămâni de sărbătoare, care se sfârşeau cu ziua Anului Nou. La ospăţul din Ziua Recunoştinţei din anul acela am avut ca oaspeţi, în palatul de vară, conducători şi şefişori ai comunităţilor înconjurătoare, pe care mi le înşirase Bill.

Conducătorii erau de toate categoriile. Merry Water, de la Tvlostchord, se apropia de treizeci de ani, era slab, gârbovit, negru şi sensibil. Arăta gata să se înfurie la orice cuvânt. Iar cele trei neveste şi cinci copii, pe care-i adusese cu el, mergeau în vârful picioarelor, ca să zicem aşa. Era singurul tânăr dintre conducătorii prezenţi. Restul grupului său, mi-a spus Bill, aveau cam aceeaşi vârstă.

Bill Projec avea aproape patruzeci de ani. Pretindea că-i un sioux pur, din rezervaţia Rosebud, din Dakota de Sud. Dar nu arăta ca indienii sioux pe care-i văzusem în Minnesota, deşi avea înfăţişare clară de indian. După figură, părea tipul care ar fi trecut printr-un zid de oţel fără să-şi schimbe expresia. Era doar un conducător politic al coloniei, din rândul căreia făceau parte puţini indieni. Petr Wallinstadt avea cam cincizeci şi cinci de ani. Un bărbat înalt, cu păr cenuşiu ca oţelul, mâini mari şi figură osoasă. Un individ limitat la minte, a cărui calitate de conducător consta în fermitatea atitudinii şi a scopurilor. Dacă Wallinstadt spune că va face un lucru, atunci îl va face, afirmase Bill în notiţele pe care le întocmise despre conducători, înainte de

sosirea lor. A afirma că-i un om încăpăţânat însemna un mod destul de blând de a-l descrie. O dată ce-şi forma o părere, n-avea rost să mai discuţi cu el, pentru că nici nu auzea ce încercai să-i spui.

Bătrânul Ryan de obicei numit Bunicul era patriarhul printre conducători şi patriarhul grupului său. Putea avea doar câţiva ani mai mult decât Wallinstadt, sau douăzeci. Cărunt, lat ca un perete, inteligent, dibaci, dominator şi exploziv. El şi Merry Water nu-şi ascundeau intenţiile de a scăpa unul de celălalt. În celelalte comunităţi se făceau pariuri asupra datei când se vor ciocni cei doi. Un motiv posibil pentru care întârziaseră atât putea fi acela că tinerii Ryan (oricine făcea parte din grupul Bunicului se numea Ryan, indiferent dacă era din familia sa sau nu) admirau în ascuns libertatea ezoterică a oamenilor din Tvlostchord. De aici, multă fraternizare şi surorizare, ca să născocesc un cuvânt. Până una-alta, cei doi conducători stăteau acasă şi se ciocneau doar în ocazii precum petrecerea de Ziua Recunoştinţei.

Între cei patru a avut loc o întrecere considerabilă, fiecare încercând să-mi atragă cât mai mult atenţia. N-a reprezentat o surpriză că a câştigat detaşat bătrânul Ryan. Nu mi-a putut monopoliza timpul, dar a obţinut de două ori mai mult decât toţi ceilalţi. M-am trezit că-mi plăcea, în secret, ticălosul bătrân un titlu cu care se mândrea. Avea minte şi experienţă. Nu era un monomaniac, precum Merry, un fermier taciturn, cum fusese Petr Wallinstadt înainte de furtuna de timp (şi aşa rămăsese) sau un fluşturatic suspicios ca Billy. Ryan putea vorbi despre multe lucruri, avea simţul umorului bine dezvoltat dar grosolan într-un mod inimaginabil.

El a adus în discuţie problema împărătesei, după vreo săptămână de petrecere. Stăteam în bibliotecă, având cupele pline pe jumătate cu bere, privind peste panta luminată de soarele după-amiezii târzii de iarnă, spre râu, unde un grup de patinatori se zbenguiau pe gheaţa ce se formase la mal, lângă fâşia neagră, de apă curgătoare, din mijlocul văii.

— Ce vei face, dacă va veni? a întrebat Ryan, deodată, în mijlocul unei discuţii despre semănatul de primăvară.

— Cine? am întrebat, neatent.

Mintea şi atenţia mea se concentraseră doar parţial asupra discuţiei despre depozitarea rădăcinoaselor şi aveam impresia că-mi scăpase ceva din ce-mi spusese. Mă uitasem la patinatori. În amurgul timpuriu, unii îşi puseseră pălării cu lămpi de miner, aprinse, care scânteiau ca nişte licurici în aşteptarea înserării. Luminiţele se roteau şi ţeseau desene pe cenuşiul gheţii. Modelele mă fascinaseră de când mă ştiu. Modelul pe care-l văzusem în mişcarea acţiunilor constituise baza succesului pe care-l avusesem. La fel, în conducerea companiei de autosănii şi în duelul cu furtuna de timp, abilitatea mea de a descoperi modele fusese crucială. Acum începusem să descopăr un model în luminile ce se roteau. Un model fragil, creativ, ce se construia în acelaşi timp în care se dezvolta, dar limitat de spaţiul disponibil de gheaţă, de împrejurarea socială, de simpatiile şi antipatiile indivizilor implicaţi. Simţeam că, dacă a studia îndeajuns răsucirea de lumini, aş putea identifica, prin mişcările făcute, fiecare *invizibilă,* numai după izvorul de lumină.

— Cine? am întrebat iar.

— Cine? Împărăteasa! Te-a ameţit berea, Despard?

Am întrebat ce vei face dacă va veni! Şi va veni, dacă trăieşte suficient, pentru că-i pornită să cucerească lumea. Ai aici o forţă de luptă bunicică, dar nu poţi rezista împotriva a trei sute de soldaţi-copii de meserie, echipaţi cu mijloace de transport, avioane, elicoptere şi tot felul de arme, inclusiv artilerie uşoară aeropurtată.

— Ce vei face *tu,* dacă vine? am întrebat, fără să fiu încă atent cu adevărat.

— Eu? Isuse! O să mă târguiesc cu ea, bineînţeles! a zis el, ridicând paharul şi sorbind îndelung. Nu pot să lupt cu ea. Dar tu eşti destul de fraier ca să încerci.

S-a uitat la mine. Am reuşit să-mi îndepărtez atenţia de la patinatori.

— Aşa? am spus, imitându-i felul de a argumenta, pentru că, atunci când devenea atât de serios, vorbea cu puterea de explozie a unui tanc care trăgea. Mai bine să nu mă gândesc să-ţi cer ajutorul, dacă-s suficient de nebun să mă împotrivesc, nu?

— Ai dreptate, a răspuns el, încetând brusc să replice şi, întorcându-se să mă privească în faţă, a început să toarcă precum o pisică vagaboandă astmatică. Tu eşti deştept. Ştii la fel de bine ca mine că-s multe feluri de a curăţa un fruct. Dacă l-ai lăsa pe Bunicu' să ducă tratativele numai pentru ai mei şi ai tăi îţi garantez că o să mă descurc cu una ca ea.

— Bineînţeles că poţi. Iar dacă vei trata cu ea pentru oamenii tăi şi ai mei, celelalte grupuri vor fi obligate să ni se alăture, pentru siguranţa lor. Ceea ce o va conduce la ideea care vei avea grijă să iasă în evidenţă, în timpul târguielilor că reprezinţi adevărata putere din zona asta, omul cu care trebuie să se înţeleagă. Iar eu şi ceilalţi vom fi la mila ta!

— Lua-te-ar dracu'! a urlat, depărtându-se de mine, ca să privească patinatorii; după-amiaza rece se întunecase repede, iar figura lui grasă arăta, în lumina slabă, obosită şi furioasă. N-are decât să te snopească! N-o să-ţi fac încă o dată o asemenea ofertă prietenească!

Am rânjit. Nu se putea abţine. Îi stătea în fire să caute să obţină un avantaj, cât timp avea puterea s-o facă. Dacă aş fi avut cu adevărat nevoie de o alianţă cu el, ştiam că s-ar fi repezit la cea mai vagă ofertă. Din câte-mi spusese Bill, n-am fi avut probleme să cucerim teritoriile învecinate, inclusiv pe al Bunicului şi clanului său, dacă am fi vrut.

Asta nu schimbă faptul că împărăteasa trebuia luată în serios, iar Bătrânul avea capul pe umeri. Am revenit la problemă.

— Ce-i cu chestia aia că are trei sute de soldaţi profesionişti, avioane şi artilerie? De unde ştii?

— Unul dintre băieţii mei s-a întors de pe Coasta de Vest.

— S-a întors de pe Coasta de Vest? Când a fost acolo unul din oamenii tăi?

— Cu câtva timp în urmă, a zis el, sorbind din cupă; ştiam că minţea, dar n-avea rost să irosesc o jumătate de oră ca să-l fac să recunoască adevărul. A fost în San Luis Obispo. Acolo-i o tabără veche a armatei, lângă oraş, iar ea o foloseşte ca zonă de instruire. Toţi cei din oraş ştiu de avioane, elicoptere şi tunuri. Iar soldaţii vin în San Luis Obispo în fiecare noapte, să-şi facă de cap prin baruri. Acolo există patru baruri...

— Are la dispoziţie o jumătate de lume de cucerit, începând cu America de Sud şi altă jumătate, începând din Alaska. Ce te face să crezi că va veni încoace?

— Nu fi prost, a mormăit Ryan. Nu teritoriul contează. Oamenii. Locurile importante. Iar locul ăsta-i important. Te-a adus pe tine aici.

Din nefericire, avea dreptate. Am început, treptat, să fiu supărat pe mine pentru că începusem să trăiesc exclusiv în mintea mea, din momentul în care fusesem considerat un fel de vrăjitor al vremurilor de după furtună de timp, nu numai de oamenii din comunitatea noastră, ci de pe întreg globul. De ce mă aleseseră pe mine, nu pe Porniarsk sau pe Bill? Probabil că Bill nu era destul de interesant ca să reprezinte un mit sau o legendă bună. Iar Porniarsk arăta prea neomenesc ca să fie vrăjitorul, putea fi doar animalul care ajută vrăjitorul. Fapt e că această imagine despre mine se împrăştiase pe tot pământul, după cum auzisem prin intermediul discuţiilor prin radio. Fără îndoială, exagerată pe măsura distanţei dintre mine şi ceilalţi.

Aceasta fiind situaţia, mi-am dat seama că existau motive serioase ca împărăteasa să organizeze o expediţie în direcţia aceasta. Nu putea pierde. Dacă deţineam magia despre care se zvonea, se alegea cu un fel de Merlin. Dacă nu, putea să mă ţină sub supraveghere, să păstreze legenda şi să ameninţe oamenii cu puterile mele, bucurându-se de creditul cuiva care are la dispoziţie un vrăjitor.

Un colţ al situaţiei s-a desfăcut imediat în nenumărate coridoare de posibilităţi. Partea minţii mele ce căuta modele a început să alerge de-a lungul lor, să descopere avantaje posibile.

Ryan continuase să-mi vorbească.

— Ce-ai spus?

— Te-am dat gata, nu?

— Ai dreptate, Bunicule, m-ai dat gata.

M-am întors să-l privesc.

— Vreau să vorbesc cu băiatul ăla al tău. Vreau să-l aud povestindu-mi tot ce-a văzut.

— Nu ştiu...

— Putem să ne târguim mai târziu asupra preţului, ca să-l laşi să-mi vorbească. E aici, printre cei care te-au însoţit?

— Nu, a zis Ryan, încruntându-se. Unde a zis că se duce? Parcă în est, de data asta...

Bineînţeles, era doar o încercare de a se asigura că nu dă ceva pe gratis. A trebuit să-i promit că o să trimit pe cineva să-i repare un generator eolian. Atunci s-a dovedit că ruda lui care fusese pe Coasta de Vest se afla aici, pe gheaţă, împreună cu cei pe care-i priveam pe fereastră.

Am chemat băiatul, avea doar optsprezece ani şi, împreună cu Ryan, Bill şi Ellen, am scos din el tot ce-şi amintea despre împărăteasă şi forţele ei armate. La început n-a vrut să ne spună ce căutase pe Coasta de Vest. Am avut impresia că se certase cu Bunicul şi fugise înainte ca bătrânul să-i pună pe fiii mai loiali din clan să-i tragă o bătaie zdravănă. Mersese atât de departe pentru că nu întâlnise pe nimeni care să-i ceară să rămână alături de ei. Aşa ajunsese lângă San Bernardino, unde a găsit de lucru ca vizitiu (Coasta de Vest ducea lipsă de produse petroliere, iar creşterea cailor devenise o necesitate). Mai târziu condusese o încărcătură spre nord, în San Luis Obispo şi petrecuse o săptămână în oraş, înainte să vândă produsele transportate, altcuiva decât celui căruia trebuia să i le livreze. Apoi fugise cu ce încasase.

O dată plecat din San Luis Obispo, decisese să se întoarcă acasă. Nu numai pentru că San Bernardino

devenise un loc periculos pentru el, ci şi pentru că se gândise că şi-ar putea cumpăra favoarea Bunicului cu ce avea de povestit, dacă nu cu noile achiziţii. Pentru că îşi cumpărase, cu ce obţinuse pe marfă, cel mai bun cal, şa şi puşcă. În plus, i se făcuse dor de casă.

S-a dovedit că nu avea prea mult de spus faţă de ce-mi spusese Bunicul, cu excepţia descrierii avioanelor folosite pentru transportul trupelor. Care s-au dovedit a fi avioane cu decolare şi aterizare verticală, VTOL-uri. Acest strop de informaţie explica modul în care plănuia împărăteasa să-şi ducă soldaţii pe câmpurile potenţiale de luptă, într-o lume în care aeroporturile şi pistele de aterizare nu mai existau sau se dărăpănaseră. Cu VTOL-uri puteai ateriza oriunde...

Dar... în acelaşi timp aveam un atu în mânecă. Mintea mea a făcut conexiunea între problema petrolului şi a creşterii cailor, într-un context militar. Avioanele ei aveau nevoie de combustibil. Dacă voia să ajungă atât de departe spre est, până la noi, trebuia să-şi asigure locuri de alimentare pe drum, în resturi de oraşe, unde rămăsese depozitat combustibil, sau să-l care cu ea. O ecuaţie a aprovizionării cu o singură soluţie valabilă. Dacă-l căra în avioane, nu rămânea loc pentru trupe, înainte de a porni undeva, trebuia să trimită întâi benzina în căruţe trase de cai. Nu numai atât, dar şi soldaţii erau nevoiţi să meargă pe jos, până la câteva mile de obiectiv. Între timp, piloţii duceau avioanele goale, doar cu împărăteasa şi Statul-Major, la punctul de întâlnire. Apoi soldaţii erau duşi în raza de izbire a obiectivului...

I-am expediat pe bătrân şi ruda lui hoinară şi le-am expus problema lui Bill şi Ellen.

— Înseamnă că avem la dispoziţie o perioadă de

câteva luni între momentul în care se decide să vină încoace şi cel în care va ajunge. Nu numai atât, dar vom putea stabili o înţelegere cu comunităţile din vest, să ne avertizeze când trec soldaţii şi căruţele. Avem pe cineva care s-ar putea duce să facă asta? Bill s-a uitat la Ellen.

— Doc ar fi bun, dacă te poţi lipsi de el câteva săptămâni...

— Doc? am repetat eu şi i-am văzut uitându-se la mine. E în regulă. Mi-e greu să uit că-i atât de tânăr.

Nu fusese răspunsul cel mai potrivit. Figura lui Ellen nu s-a schimbat, dar i-am simţit reacţia.

— După ce-l vor cunoaşte, Doc se va face respectat. Iar o călătorie, în zilele astea, nu-i o plimbare în parc. Dificultăţile care ar fi putut să-l împiedice pe tânărul Ryan să se întoarcă sunt surprinzător de numeroase. Doc reprezintă cea mai bună posibilitate ca trimisul nostru să vină înapoi.

— Bine. Mă gândisem doar că-i va şoca pe cei care-l văd aşa cum îl văd eu. Voi ştiţi mai bine. Cred că ar fi trebuit să-l cunosc mai bine...

Ellen a rânjit, un lucru pe care-l făcea rar.

— O să-l cunoşti.

Am rămas cu impresia că, deşi fusesem iertat, pierdusem un punct în faţa ei.

După ce-au plecat, mi-am spus că toate erau în subordinea ei, a lui Bill şi a lui Marie. Sarcina mea era să caut ceva după care umblam în bibliotecă şi în mintea mea. Nu puteam face mare lucru în perioada sărbătorilor, cu oaspeţii în jur. Dar îndată ce se va termina cu aiureala asta, mă voi întoarce la muncă...

Cercetarea mea a continuat cu aceleaşi rezultate ca înainte, doar că mai multe. Găseam fire, bucăţi,

indicaţii ziceţi-le cum vreţi. Ceea ce aduceau în plus era dovada că nu umblam după ceva ce exista doar în imaginaţia mea. În acelaşi timp, nu erau decât dovezi. Am început să stau treaz noaptea, ascultând răsuflarea trupului de femeie de lângă mine, privind încăperea luminată de lună şi încercând să-mi oblig mintea să schiţeze imaginea a ceea ce căutam. Indiferent de natura acelui lucru, era tot un fel de furtună de timp. Nu *de acelaşi fel,* ci aparţinând aceluiaşi aspect al universului.

Ceea ce căutam trebuia să aibă de-a face cu universul total. Urmele lui se aflau aici, de netăgăduit, ca ale paşilor unui uriaş, în gândirea şi creativitatea lumii literare.

Am devenit lacom, nerăbdător să mă apropii de ţinta pe care-o urmăream. Viteza mea de citire, care fusese mare de la început, s-a mărit de patru-cinci ori. Galopam furtunos prin cărţi, smulgând informaţia din ele în îmbucături mari, ridicând un morman de volume necitite în dreapta scaunului din bibliotecă în fiecare dimineaţă, sfâşiind în ciozvârte informaţiile pe care le conţineau, apoi le aruncăm în stânga aceluiaşi scaun, iar în aceeaşi secundă apucam altă carte. Pe măsură ce iarna se îndrepta spre primăvară, deveneam tot mai mult un căpcăun într-o peşteră, un Polifem orb, îmbătat de Ulise, însetat de cărţi, cât mai multe cărţi.

Dar nu mi-am pierdut minţile, cum făcusem după moartea lui Duminică. Am continuat să mă îmbrac, să mă spăl, să mă rad, să mănânc la timp. Încetam cercetarea când şi când, în momentele în care situaţia socială sau administrativă necesita atenţia lui Marc Despard. Iar zăpezile iernii şi anul ce se trezea în jurul meu semănau cu scene pictate zilnic, proaspete, pe un

zid la care abia mă uitam. Şi am fost şocat, într-o dimineaţă de aprilie, privind câmpurile, să descopăr că zăpada dispăruse, că pretutindeni era o explozie de verde proaspăt.

Ridicasem, la sfârşitul zilei din ajun, un teanc nou de cărţi în dreapta scaunului. Dar dimineaţa am observat, prima oară, verdele proaspăt al peisajului. Nu m-am aplecat, ca de obicei, să apuc volumul de deasupra şi să încep să-l devorez. Dintr-un motiv oarecare, Bătrânul nu-mi ţinea companie. Soarele încălzea camera prin ferestre, atât de puternic, încât încetasem, de la un timp, să fac foc în cămin. În dimineaţa aceea, o tăcere ciudată, o pace aparte părea să învăluie încăperea plină de cărţi grămădite, risipite, aruncate, înghesuite, încât arăta ca o magazie.

Dar dincolo de ferestre se vedea lumina aurie, caldă, a soarelui. Locul în care mă aflam era ca o bulă mică în afara timpului, un moment în afara veşniciei, unde oricine putea să-şi tragă răsuflarea, fără ca vremea irosită să-i fie reproşată. În loc să citesc, m-am trezit privind îndelung panta şi zona de dincolo de oraş.

Citisem multe scrieri religioase în ultimele săptămâni, despre Yoga, zen şi arte marţiale, încercând să înţeleg ceea ce chinezii numeau *ch'i* iar japonezii *ki* şi se traducea, de obicei, prin cuvântul „spirit". În timp ce stăteam privind pe fereastră, un cardinal mascul a venit în zbor şi s-a oprit pe consola pentru hrănit păsările, pe care o instalase Bill în timpul iernii. Am privit pasărea şi mi-am dat seama că nu văzusem niciodată asemenea culori minunate, că roşul bogat al penelor de pe trup, ce se transformau în negru, la gât. S-a legănat pe scândură, a ciugulit câteva seminţe pe care le pusese Bill, apoi şi-a ridicat

capul şi a rămas complet nemişcat, profilat pe cerul albastru al primăverii.

Se întâmplase ceva.

Dintr-o dată, momentul în afara timpului care mă înconjurase se întinsese prin geamul ferestrei şi prinsese pasărea. Nu se petrecea nimic fizic, era doar o percepere a mea dar, în acelaşi timp, era real. Brusc, eu şi cardinalul am fost împreună. Aceiaşi, identici.

M-am aplecat şi am luat nu una din cărţile necitite, ci ultimul volum pe care-l avusesem în mână seara trecută. S-a deschis aproape de început, unde îl pusesem o clipă cu faţa în jos, deschis, ieri. Sub influenţa momentului din afara timpului, cuvintele pe care le citisem înainte au început să-mi vorbească, având vocea întinsă cât lumea. Cuvintele din paragraful de început al capitolului doi: ÎNSEMNĂTATEA EXISTENŢEI NOASTRE, din cartea *Aikido în viaţa zilnică,* de Koichi Tohei, care întemeiase Societatea Internaţională Ki. Studiase cu maestrul Morihei Ueshiba, întemeietorul artei aikido.

Vieţile noastre sunt o parte a vieţii universului. Dacă înţelegem că vieţile noastre vin din univers şi că am venit să existăm în această lume, trebuie să ne întrebăm de ce ne-a dat viaţă universul. În japoneză folosim expresia suisei-mushi, care înseamnă a te naşte beat şi a muri visând, pentru a descrie starea de a te naşte fără să pricepi înţelesul acestui lucru şi să mori continuând să nu înţelegi...

Şi toate s-au unit, s-au adunat... Nu deodată, ci încetul cu încetul, ca şi cum ar fi fost întotdeauna la un loc. Fusesem născut beat, sortit să mor beat, dar acum mă trezisem.

Cardinalul stătea încă pe scândură, momentul în

afara timpului cuprindea încă biblioteca. Dar părea că o lumină ciudată, aurie, începuse să inunde totul. Şi îndată mi-am dat seama că lucrul pe care-l căutam nu se afla chiar în şirurile de rânduri pe care le citisem din cărţile ce-mi trecuseră atât de vijelios prin mână. Nu fragmentele de idei, exemplele de înţelepciune pe care le studiasem erau bucăţi preţioase din ceea ce urmăream. Tot ce citisem, tot ce trăisem, lumea şi tot din ea din orice timp şi orice loc era ceea ce căutam şi doream să găsesc. Acum puteam să apuc ceea ce găsisem, nu mărindu-mi mâinile cât să prind în cupa palmelor universul, ci reţinând tot, orice, oricât de mic, ca o clipă, o frază sau imaginea unei păsări pe o ramură. O dată cu această înţelegere, s-a născut impresia că lumina aurie se aflǎ pretutindeni. Şi deodată mi-am dat seama de viaţa din jurul meu, cât de departe putea mintea să cuprindă. Simţeam bătăile iuţi ale inimii cardinalului de pe scândură. Simţeam bătăile inimilor făpturilor experimentale şi ale oamenilor de la poalele pantei. Simţeam viaţa lentă, reală, din firele de iarbă, stejari, plante, flori. Simţeam mişcarea oarbă a râmelor din pământul abia încălzit. Sensibilitatea mea se întindea fără limite, dincolo de orizont, peste întreaga lume. Simţeam viaţa agitându-se pretutindeni, de la rechinii ce înotau în mările calde, tropicale, până la focile Weddell ce se soreau pe gheţurile de la Polul Sud. Întregul glob bătea ritmul existenţei, iar dincolo de această pulsaţie se afla ritmul mai lent, mai puternic al celor neanimate: sol, stânci, apă, vânt, raze de soare. Gravitaţia trăgea. Forţele Coriolis se roteau în sensul acelor de ceasornic la nord, în sens contrar la sud. Modelele amestecate ale vremii sunau la unison, în armonie, ca instrumente

disciplinate ale unei orchestre interpretând o simfonie.

Nu-mi amintesc când au dispărut lumina aurie şi sensibilitatea adusă de ea. S-au risipit, după un timp... Cardinalul zburase de pe scândură. Am revenit la simţurile obişnuite ale timpului şi vieţii mele. Dar le simţeam mai vii ca niciodată. Orice lucru părea a fi văzut sub o lumină puternică, limpede şi pătrunzătoare. Mintea mea gonea. Sorbeam energie. Nu mă aşteptam că descoperirea mea să aibă un folos practic. Am sărit de pe scaun şi am ieşit din palatul de vară, pe uşa alături de care stăteau vehiculele. În parcare se afla un jeep. M-am urcat la volan şi am coborât panta spre oraş. Nu ştiam exact unde sau cum o să preiau universul în felul ce abia îmi devenise limpede, dar mi se părea imposibil să nu găsesc un loc şi mijloace.

Pe măsură ce mă apropiam de terenul neted şi de case, m-a cuprins o sfială bizară. Fusesem acolo doar de câteva ori, pentru scurt timp şi, de fiecare dată, mă dusesem direct la primărie, s-o văd pe Ellen, Marie sau altcineva şi plecasem după vreo oră. Mi-am dat seama că nu-i întâlnisem niciodată pe cei ce trăiau în oraş. Am devenit brusc conştient de statutul meu ciudat, ca un elev în prima zi într-o şcoală nouă.

Am parcat jeepul în nişte tufişuri ce-l ascundeau, la câteva sute de yarzi de cea mai apropiată clădire, am coborât şi am continuat drumul pe jos.

Prima casă spre care m-am îndreptat era una în lucru, cu o platformă drept podea, pereţi din scânduri şi acoperiş din pânză de cort. La aceasta fusese adăugată o structură mai solidă, ziduri din blocuri de ciment şi acoperiş din şindrilă. Nu existau geamuri la ferestre. În faţa porţii era parcată o furgonetă albă, din

care un bărbat în blugi şi pulover descărca bucăţi de cherestea.

M-am oprit lângă maşină, în timp ce el era înăuntru şi am aşteptat să iasă. Un tip slăbănog, cu păr negru, în jur de treizeci de ani, cu nas drept, lung.

— Salut! am zis eu.

M-a privit indiferent.

— Bună, mi-a răspuns.

S-a dus la furgonetă şi a început să scoată scânduri de douăsprezece picioare, groase de doi inchi şi late de patru.

— Pot să te ajut?

M-a privit din nou, nu la fel de indiferent.

— Bine. Mulţumesc.

M-am dus la maşină, am luat scânduri şi le-am cărat în clădire.

Înăuntru nu era lumină, cu excepţia celei ce pătrundea prin ferestre, dar se vedea că, o dată terminată, va fi bine iluminată natural. Scândurile păreau a fi pentru pereţi, pentru că o parte fuseseră deja montate.

Mi-am dus povara acolo unde le aşezase pe celelalte. Podeaua fusese turnată din ciment, dar nu finisată profesional; avea neregularităţi şi era un pic strâmbă. Dar, ca şi plăcile de zid şi blocurile exterioare, asigura securitate şi protecţie. Am continuat să descărcăm, fără să spunem nimic.

Am descoperit o plăcere ciudată în a fi folositor în felul ăsta obişnuit. Simţământul era în plus faţă de plăcerea exerciţiului fizic care, o dată ce m-am încălzit, încânta trupul, ca toate eforturile. Eram conştient că omul mă privea în timp ce munceam, dar asta i-a fost singura reacţie, până am terminat de cărat

cheresteaua în clădire. Am ieşit după ce dusesem ultimele bucăţi şi l-am găsit uitându-se la ce rămăsese în camionetă, cuie şi fierărie.

— Ce urmează? l-am întrebat.

— Am uitat să iau ţevi pentru cabluri electrice, a răspuns, fără să mă privească. Să ducem şi restul. Să cărăm cutiile de cuie împreună, una câte una. Sunt grele.

Am împins cutia de carton spre uşa din spate a maşinii, am apucat-o de câte o latură şi am cărat-o. Când am ajuns lângă uşă, a zis:

— Eşti Marc Despard, nu-i aşa?

— Da.

M-a privit atent.

— Nu, nu eşti, a spus, în timp ce intrăm în semiîntunericul din interior.

— Ba sunt.

— Nu poţi fi.

— Mi-e teamă că trebuie să te contrazic.

— Are o barbă lungă şi-i mai înalt decât tine cu şase inchi.

Am lăsat cutia şi ne-am dus după alta.

— Nu poţi fi, a zis, în timp ce căram a doua cutie. Ştiu. Ştiu cum arată Despard.

Nu m-am putut stăpâni să nu râd.

— Şi eu.

— Deci recunoşti că nu eşti el.

— Nu, pentru că sunt el. De ce crezi că are barbă şi-i mai înalt?

— Toată lumea ştie asta. Şi n-a coborât niciodată de pe munte.

— Am făcut-o acum.

— Rahat!

Am cărat celelalte cutii fără să vorbim. Mi-am dat seama că-şi închipuia că râsesem de el. Mi-a părut rău.

— Dacă nu arăt ca Marc Despard, l-am întrebat, de ce m-ai întrebat dacă sunt el?

Abia după ce am lăsat încărcătura înăuntru şi am ieşit la soare a răspuns, fără să mă privească în faţă.

— Nu ştiam de ce ai vrut să mă ajuţi.

— Aveai de descărcat furgoneta. Treaba ar fi mers mai repede în doi.

— E ceva mai mult decât asta! a zis el, s-a oprit şi m-a privit. Ce-i? Ce-am făcut? E vreo lege sau ceva asemănător, pe care am încălcat-o?

— Omule..., am început, apoi m-am întrerupt. Nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— Orrin Elscher.

— Marc Despard, am spus, întinzând mâna. Încântat să te cunosc.

S-a uitat la mâna mea, de parcă aş fi avut în ea o cursă de şoareci. Apoi, încet, a prins-o în a lui şi a scuturat-o.

— Orrin, e o zi atât de frumoasă, încât am vrut să vin aici. Şi când am ajuns, te-am văzut descărcând camioneta, aşa că m-am gândit să-ţi dau o mână de ajutor. Asta-i tot.

N-a zis nimic, doar şi-a tras mâna înapoi.

Am terminat de descărcat. Ciudat, dar după atâta timp, îmi pare încă rău că s-a supărat. Ar fi trebuit să acţionez emoţional, răspunzând la emoţiile lui. Tot ce pot crede despre ziua aceea plăcută este că mi-am folosit trupul într-un scop practic şi eficient. Simţisem, descărcând camioneta, aceeaşi plăcere pe care aş fi avut-o practicând sportul favorit. Îi eram recunoscător lui Orrin Elscher că-mi oferise acea satisfacţie. Cât

despre uimirea lui, nu simţeam nevoia să-i dau explicaţii. Va înţelege, cu timpul. Iar dacă acel timp nu va veni nicicând, lumea nu va fi altfel. Tot ce conta cu adevărat era că furgoneta fusese descărcată, că el economisise ceva muncă, iar mie îmi făcuse plăcere.

Aici ajunsesem cu gândurile când mi-am amintit că părăsisem palatul de vară cu intenţia de a-mi pune noua înţelegere la treabă. Uitasem complet de ea.

Ba nu. Am văzut legătura dintre înţelegere şi ceea ce făcusem. Ieşisem să înhaţ universul. Şi asta făcusem. Nu existau acţiuni necorelate. Gestul de a-l ajuta pe Orrin să-şi descarce furgoneta se lega de necesitatea de a-şi completa casa, de dezvoltarea întregului oraş, de viitorul oamenilor de aici, plus efectul şi legătura cu restul oamenilor din lume. De fapt, gestul se conecta cu întregul model al viitorului, în felul în care-l vedeam construindu-se şi întinzându-se, până devenea o parte a imensei pânze de păianjen a forţelor interactive ce conţineau însăşi furtuna de timp. Cât despre mine, enunţând că această legătură face parte din ea şi recunoscând acest lucru, extinsesem cunoaşterea mea, pe care trebuia s-o măresc, înainte de a face următorul pas împotriva furtunii de timp.

Am terminat de descărcat.

— Ai grijă de tine! i-am spus lui Orrin şi am plecat.

Făcusem vreo cinci paşi spre locul în care ascunsesem jeepul, când l-am auzit strigându-mă:

— Domnule Despard...

M-am întors şi l-am văzut lângă mine.

— Eu... îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Mi-a făcut plăcere să muncesc. Sper să te mai întâlnesc.

— Sigur! A zis, apoi a adăugat, mai puternic: Sigur!

— Bine.

M-am întors şi am plecat. Primisem un ecou bun din partea lui, ca sunetul limpede al metalului fără defect, când ciocneşti un vas de bronz cu unghia. M-am dus la jeep, m-am aşezat la volan şi, după un moment de gândire, m-am îndreptat spre primărie.

Când am ajuns, nu era nimeni acolo. Nici dactilografele nu se aflau la birourile lor. M-am uitat la ceas. Doar zece dimineaţa. Pauză pentru cafea, probabil... Am ieşit, m-am întors la jeep şi m-am întors la palatul de vară, bucurându-mă de ziua senină, de imaginea clădirilor şi oamenilor pe lângă care treceam. Ca şi cum întreaga lume ar fi fost ceva minunat, inventat cu o zi în urmă, pe care n-o văzusem până atunci...

Când am ajuns la palat, în parcare se aflau opt vehicule, de tipuri diferite. Am sărit din jeep, iar Bill a ieşit în grabă pe uşă.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot. Împărăteasa a pornit. Abia am primit ştirea.

26

N-AM FOST SURPRINŞI să vedem elicopterele ignorând oraşul şi îndreptându-se direct spre palatul de vară. Erau trei, de mărimea unui aparat cu care zburasem între aeroporturi ca La Guardia şi Kennedy, în New York. În fiecare încăpeau, confortabil, cel puţin treizeci de persoane.

Stăteam în parcare şi le priveam venind. Eram treisprezece, incluzându-i pe Bătrân şi Porniarsk. Nu puteam face nimic. Avertismentele anterioare, de la comunităţile din vestul îndepărtat, ne confirmaseră faptul că Paula Mirador, împărăteasa, pornise împotriva noastră cu cel puţin cinci sute de soldaţi (o treime din ei femei) şi trei obuziere de 155 mm. Se pare că trecuse prin alte comunităţi doar ca să accepte supunerea lor formală. Din fericire, nu încercase nimeni să i se opună. Nici noi nu eram în stare s-o facem, chiar dacă eram cea mai puternică unitate socială dintre teritoriul nostru şi Munţii Stâncoşi.

Conform planului ei obişnuit de luptă, pe care cercetaşii noştri îl confirmaseră, majoritatea trupelor aşteptau dincolo de orizont, cu VTOL-urile de transport pregătite. Obuzierele se aflau acolo, gata să fie aduse mai aproape, ca să facă una cu pământul tot ce aveam, înainte ca trupele să înainteze, pentru a lichida supravieţuitorii. Avea argumente militare puternice.

Noi nu capitulaserăm încă. Oraşul fusese evacuat, cu excepţia câtorva poziţii fortificate, ascunse printre

clădiri, cu mitraliere de calibrul 50. Acestea, dacă supravieţuiau bombardamentului de artilerie, puteau oferi ceva mai mult de un picnic trupelor ce-ar fi înaintat. Problema era dacă împărăteasa ştia de mitraliere. Se părea că aflase multe despre noi, dar poate nu cunoştea dotarea completă cu arme şi muniţii.

Necombatanţii fuseseră împrăştiaţi printre dealuri, cu o forţă redusă care să-i apere, cu armele personale, hrană şi provizii pentru un an. Nu-i putea vâna pe toţi, chiar dacă ar fi pierdut vremea încercând. În afară de asta, mai aveam trei mitraliere grele şi echipe de puşcaşi camuflate, care acopereau zona parcării, din stâncile şi copacii din jur. Şi o mitralieră ascunsă în palat. Chiar dacă adusese şaizeci sau optzeci de soldaţi în elicoptere, n-ar fi fost o idee înţeleaptă să încerce să ne ia prizonieri pe noi treisprezece, cu ajutorul avangărzii.

Dar nu acesta era scopul. Nu dorea cu adevărat să irosească oameni pregătiţi şi muniţie, aşa cum noi nu doream să purtăm un război împotriva ei. Ne aliniasem forţele faţă în faţă pentru faza de tratative. Elicopterele s-au lăsat într-o parte, arătând foarte dramatic pe cerul albastru, cu câteva pete de nori şi au aterizat cu mult zgomot, ridicând praf.

Uşile celor două elicoptere mai îndepărtate s-au deschis, iar pe ele au sărit oameni în uniformă, cu puşti, mortiere şi mitraliere uşoare. S-au răspândit într-un fel de semicerc, cu faţa spre zona înconjurătoare. Nu s-au îndepărtat de elicoptere, lăsând impresia că aveau sarcina să le apere.

A urmat o pauză de două-trei minute, până s-a deschis şi uşa aparatului de lângă noi. Au ieşit vreo

zece bărbaţi şi femei, în haine civile, care s-au aşezat în şir, la capătul scării, ca o gardă de onoare.

După un timp a mai apărut o siluetă. Nici o îndoială că aceea era Paula Mirador, iar procedura fusese menită tocmai să înlăture orice îndoială. Am făcut ochii mari. Nu mai văzusem aşa ceva dinainte de furtuna de timp. Aş fi pariat că nici ceilalţi. Ne obişnuisem să trăim şi să ne îmbrăcăm util şi practic, încât uitasem că lumea obişnuia să poarte haine. Şi ce fel de haine se puteau purta.

Paula Mirador reprezenta o pagină dintr-o revistă de modă fantomatică, de la cizmele albe, elegante, cu tocuri înalte, până la coafura complicată. Arăta de parcă abia ieşise dintr-un salon de cosmetică. Sub această vestimentaţie se afla o femeie înaltă, subţire, care nu era extrem de frumoasă doar pentru că avea nasul puţin prea scurt şi ascuţit. În afară de cizme purta un costum alb, foarte bine croit şi o bluză decoltată, al cărei guler larg fusese întins peste vestă. De un umăr atârna o poşetă cenuşie, din piele de căprioară, cu o cataramă sofisticată, din argint.

Mi s-a oprit răsuflarea nu numai din cauza perfecţiunii înfăţişării. Părul ei nu era atât de blond (era de fapt un castaniu cald), figura nu atât de perfectă, dar ceva îmi amintea de Swannee.

A coborât treptele fără să se uite la noi, ţăranii. A privit peisajul, în general, apoi a spus ceva unuia dintre civilii care aşteptau. Acesta s-a repezit şi a ales o grupă de opt soldaţi înarmaţi, care l-a însoţit spre noi.

Altădată aş fi crezut că ştiuse dinainte cum arătam, văzându-l cum vine direct spre mine. Mai târziu mi-am dat seama cât de mult îşi semnalează oamenii poziţia socială, instinctiv. Modul în care stăteau ceilalţi în jurul

meu reprezenta un semn, ca o săgeată indicatoare îndreptată spre mine, pe care scria: *acesta-i conducătorul nostru.*

Oricum, emisarul, un bărbat tânăr, de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu figură rotundă, arătând ca o versiune mai înaltă a lui Bill, a venit până la zece paşi de mine şi s-a oprit. Soldaţii s-au oprit şi ei.

— Domnul Despard? a întrebat el. Eu sunt Yneho Johnson, împărăteasa doreşte să vă vorbească. Vreţi să mă urmaţi?

Nu m-am mişcat.

— Înseamnă că suntem doi, pentru că şi eu vreau să-i vorbesc. Vreau să ştiu ce naiba face aici, pe teritoriul meu, fără să fie invitată. Voi aştepta cinci minute. Dacă nu vine să-mi explice, personal, vă arunc pe toţi în aer. V-aţi aşezat pe nişte dinamită industrială îngropată. Suficientă ca să rămână doar praful din voi.

A albit. Greu de spus dacă din cauza tonului meu sau a informaţiei despre dinamită. Poate din amândouă motivele. Era un bluf, bineînţeles. Ar fi fost nevoie de încărcătura a douăzeci de camioane ca să minăm, cât de cât întreaga parcare. Dar n-avea de unde să ştie, nici el, nici restul echipei Paulei, că nu aveam atâta. În orice caz, nu riscam nimic încercând să-i înşel, dacă voiau să ne împuşte indiferent de discuţie.

A ezitat. M-am întors.

— Bill, am spus, vezi să nu tragă de timp!

Am făcut câţiva paşi spre palat. L-am auzit pe Bill:

— Ai pierdut deja cincisprezece secunde. Vrei să iroseşti mai multe?

Am răsucit capul şi l-am văzut pe Johnson şi escorta lui retrăgându-se liniştiţi spre stăpâna lor. A ajuns la ea

şi i-a spus ceva, foarte agitat. Ea, atât cât se vedea de la distanţă, părea indiferentă. A făcut un semn graţios cu mâna şi trimisul a venit iar la noi, cu paznicii lui.

— Domnule Despard, împărăteasa te avertizează! Dacă blufezi, vei fi împuşcat de trupele de escortă, peste cinci minute. Dacă nu, indiferent dacă o ucizi sau nu, trupele ei, care o iubesc, te vor prinde şi te vor frige la foc încet. Ea nu blufează niciodată!

M-am întors spre Doc.

— Doc, împuşcă-l!

Doc a ridicat pistolul automat, care-i atârna de umărul drept.

— Stai! a strigat Yneho Johnson. Nu! Aşteaptă! Mă întorc imediat!

— Au rămas doar două minute! i-am amintit eu.

L-am privit cum galopa spre împărăteasă. După un minut, discutau încă.

— Au trecut patru minute, a zis Bill, din spatele meu.

— Să aşteptăm până mai rămân treizeci de secunde.

Am aşteptat.

— Au trecut patru minute şi jumătate, m-a anunţat Bill.

Am păşit în faţa celorlalţi şi am dat un întreg spectacol, privindu-mi ceasul.

— Acum! i-am spus lui Bill, abia respirând.

Avea un declanşator de detonare în buzunar. Un fir ducea în palat, iar de acolo afară, spre un loc din marginea de vest a parcării. A căutat în buzunar, a apăsat butonul; iar o fântână de praf a ţâşnit în aer, foarte impresionant, la înălţimea de vreo cincisprezece picioare. Cu asta, terminasem aproape toată dinamita. Nu era industrială, ci soiul de explozibil care se găseşte în magazinele de fierărie din zonele miniere. Am

repetat spectacolul cu privitul la ceas.

— Poate nu-şi dă seama că a fost doar un avertisment, a zis, cu greutate, Marie.

— Ba îşi dă, a afirmat Ellen.

Oricum, împărăteasa pornise spre noi. Nu singură, ci însoţită de tot grupul. În minte, i-am scăzut câteva puncte pentru că nu venise mai devreme. Ar fi trebuit să-şi dea seama că, dacă exista vreo bucată de pământ ne minată în parcare, aceea era locul în care stăteam eu şi oamenii mei. A venit până când grupul ei s-a amestecat cu al meu. S-a oprit zâmbind, în faţa mea.

— Marc, noi doi trebuie să discutăm în particular.

— Putem vorbi aici.

— *Tu*, poate, a zis cu o voce foarte amabilă. Dar eu lucrez mai bine dacă nu acord o încredere excesivă echipei mele. Nu crezi că ne-am simţi amândoi mai relaxaţi, dacă am pălăvrăgi doar între noi?

Un argument rezonabil. Însă eu decisesem să nu fac nici o învoială ascunzându-mă de asociaţii mei. Puteam să-i spun lucrul acesta cu amabilitate.

— Bine. Intră înăuntru.

Am condus-o în palat. În aerul liniştit de acolo am simţit o undă de parfum pe care n-aş fi remarcat-o afară. Am devenit brusc conştient de fizicul ei de prezenţa feminină impecabilă. Fantoma lui Swannee a dispărut, pentru moment... Din instinct, am condus-o în bibliotecă, am luat cărţile de pe un scaun şi ne-am aşezat, faţă în faţă.

— Probabil ai pe cineva care se pricepe la păstrarea informaţiilor, a spus ea, privind în cameră.

— Da. Despre ce vrei să vorbim? Şi-a pus un picior peste celălalt.

— Am nevoie de ajutorul tău, Marc.

— Puteai să-mi scrii, Paula.

A zâmbit.

— Sigur. Dacă ar fi fost doar o problemă a noastră. Dar eu sunt împărăteasa, iar tu Marc Despard, omul care stăpâneşte furtuna de timp. Când doi oameni ca noi trebuie să se întâlnească, n-o pot face decât în mod oficial.

— N-am ajuns să stăpânesc furtuna de timp. Iar despre vizita ta oficială... Aşa se face, cu armată şi mortiere?

— Nu pretinde că eşti mai puţin inteligent decât ştiu că eşti! Toată demonstraţia asta de forţă reprezintă o scuză pentru tine, Marc, o scuză ca să accepţi să lucrezi pentru mine, pentru că este singura cale prin care cei din jurul tău vor fi feriţi să păţească ceva.

— Sunt atât de valoros?

— Ţi-am spus să nu te prefaci că eşti mai puţin inteligent decât eşti! Sigur că eşti valoros!

— Bine. De ce ar trebui să profit de această scuză? De ce ar trebui să lucrez pentru tine?

— Nu doreşti să ai la îndemână resursele întregii lumi, nu doar ce găseşti pe aici?

— N-am nevoie de mai mult.

S-a aplecat înainte. Exista în ea o intensitate, o vibraţie reală, unică. Ştia că ştiu c-o foloseşte în mod deliberat, să mă influenţeze.

— Marc, lumea are încă o mulţime de oameni, care trebuie să fie uniţi într-o singură comunitate activă. Nu-mi spune că nu vrei să te amesteci. Eşti un conducător înnăscut. E un lucru evident, în afară de furtuna de timp şi ce-ai făcut cu ea. Poţi să întorci spatele şansei de a îndrepta lumea?

Avea un strop de puteri oculte sau era capabilă să citească modelele de comportare, aproape la fel de bine ca şi mine. Căutarea mea profundă de a înfrânge furtuna de timp se sfârşea cu mâinile întinse, pentru a atinge pofta de bază a omului, cea de a cuceri şi conduce. În minte, i-am dat înapoi punctele pe care i le luasem înainte ba i-am acordat câteva în plus. Dar nu i-am răspuns imediat. Ştia cum să încheie, ca o bună negociatoare.

— Făgăduieşte-mi, cel puţin, că vei discuta cu mine în zilele următoare!

— Cred că-ţi pot promite asta, i-am răspuns.

Şi astfel, apariţia ei s-a transformat cu adevărat într-o vizită oficială. Contingentul principal şi obuzierele au rămas dincolo de orizont, ascunse vederii, deşi nimeni, inclusiv eu, n-a uitat că sunt acolo. Iar ea şi colaboratorii apropiaţi au preluat rolul de oaspeţi, ca bătrânul Ryan şi ceilalţi în timpul sărbătorilor de Ziua Recunoştinţei.

Discuta mult mai plăcut decât vecinii mei. Era mult mai convingătoare. Avea o minte ascuţită, ca un brici. Dar cel mai puternic argument, cu care m-a plictisit în următoarele cinci zile, a fost pretenţia că renunţa la forţă pentru a încerca să mă convingă doar cu ajutorul argumentelor. Ştiam care era adevărul. După cum am spus, nimeni nu uitase de trupele şi artileria aflate dincolo de bătaia binoclurilor. Dar refuzul ei de a pune puterea militară în discuţie mă lăsase să analizez în tăcere, în conştiinţa mea, dacă mândria personală sau doar încăpăţânarea mă făcuse dornic să-mi expun soţiile şi prietenii mutilării sau uciderii, în loc să-mi unesc forţele cu ea.

Mai folosise o pârghie, deşi în momentul acela nu-i

văzusem eficienţa, datorită mascaradei cu „numai argumente”. Era renumită prin faptul că avea o senzualitate legendară, care noaptea îi bântuia pe soldaţi în vise, celelalte femei devenind pentru ei doar substitute lipsite de savoare. Dar nu primisem din partea ei vreun asemenea semn. Cu excepţia momentelor ciudate în care îmi amintea de Swannee, era o companie bună şi interesantă. În acelaşi timp, prin contrast, făcea ca Marie să pară limitată şi lipsită de darul conversaţiei, iar Ellen juvenilă.

Bineînţeles, aveam rareori ocazia să fim singuri. Eram doi şefi de stat şi, dacă trebuia distrată, se cerea să fiu pe scenă. Îmi rămăsese puţin timp pentru oamenii mei, de obicei dimineaţa, înainte ca Paula să-şi facă apariţia din camerele apartament ar fi fost un cuvânt prea pretenţios ce fuseseră puse la dispoziţia ei şi însoţitorilor ei, sau noaptea târziu, după ce se plictisea.

O situaţie care le pusese pe Ellen şi Marie la oarecare distanţă de Paula şi de mine. Poate nu era un lucru rău, pentru că n-o plăceau şi vedeau doar necazuri într-o asociere strânsă cu ea.

— Ştii că nu te place nici pe tine, mi-a spus Marie, în seara celei de-a treia zi petrecute de Paula la noi. Nu-i place nimeni.

— Îşi permite. E un conducător. Trebuie să-şi păstreze mintea limpede, fără simpatii sau antipatii, pentru a lua decizii doar în baza faptelor, dacă un lucru e bun sau nu pentru oamenii ei.

— Adică pentru ea, a zis Marie.

Fusese neobişnuit de vorbăreaţă. Dar, cu cât m-am gândit mai mult la ceea ce-i spusesem, cu atât mi-a plăcut mai mult sunetul propriilor mele cuvinte. M-am

dus în camera lui Ellen şi i-am ţinut acelaşi discurs.

Ellen a mârâit.

— Trebuie să înţeleg că ăsta-i răspunsul? Bine, spune-mi exact ce-i rău la Paula.

— Nu-i nimic rău la ea.

— Trebuie să fie ceva, altfel nu te-ai purta aşa! Ce?

— Tu.

— Eu?

— Dacă faci pe prostul, vezi să nu rămâi aşa!

M-am enervat.

— De ce-s prost? Încerc să găsesc o cale de a trata cu ea şi trebuie să mă port cu mănuşi. Dacă n-aş face-o, ne-ar rade de pe faţa pământului!

Ellen s-a sculat din pat, s-a îmbrăcat şi a plecat să se plimbe la trei noaptea! Numai ea putea face asta atât de definitiv, cu atâta expresivitate. În timp ce ieşea pe uşă, spatele ei părea un semn de exclamaţie.

Nici Bill n-o plăcea. Nici Doc. Nici măcar Bătrânul, care dispărea din cameră când apărea Paula pe scenă. Am început să mă simt ca un erou într-o tragedie antică, pe care corul îl avertizează, la fiecare pas, că-l aşteaptă un dezastru. Nu i-am spus nimic Paulei, dar a simţit ceva, pentru că, la sfârşitul săptămânii, a atacat un subiect care se potrivea în mod deosebit situaţiei.

— *Este* o viaţă singuratică, a zis ea, apropo de ceva spus de mine, în timp ce ne plimbam, dimineaţa devreme, prin pădurea de lângă palatul de vară. Rangul face mai mult decât să te izoleze social. Îţi dai seama, Marc, că eşti singura persoană din lume cu care pot vorbi de la egal la egal, ca să zicem aşa? Cu oricare altul nu trebuie să uit că sunt împărăteasă. Dar asta nu-i atât de important ca faptul că trebuie să fiu echilibrată în ceea ce-i priveşte pe cei din jur, de

fiecare dată când iau vreo decizie. Adesea, sfaturile pe care le primesc sunt părtinitoare, uneori mă silesc să le resping şi să fac exact pe dos, pentru că trebuie să am încredere în hotărârile mele mai mult decât în ale celorlalţi. Altfel, n-aş fi bună de conducător.

— Ştiu ce vrei să zici.

— Bineînţeles că ştii. Nu poţi să-ţi asumi o responsabilitate fără să-ţi asumi şi ce implică ea, a adăugat, după ce m-a privit un timp, apoi s-a uitat la drum.

S-a oprit. M-am oprit şi eu, din politeţe şi am privit-o.

— De aceea ar însemna atât de mult să fii cu mine, Marc. Ştiu că ai de lucru la furtuna de timp. Abia acum am început să-mi dau seama cât de important e lucrul acesta. Dar e nevoie de tine mai mult în a mă ajuta să unific într-o singură comunitate acest Pământ fărâmiţat Aceasta-i responsabilitatea ta cea mare, pentru moment.

— Dacă nu-s de partea ta, sunt împotriva ta?

— Oh, Marc! a exclamat ea, tristă. Nu sunt un monstru!

M-am simţit uşor ruşinat de mine însumi. Adevărul era că, până atunci, nu văzusem la ea nimic care să nu fie rezonabil, chiar admirabil. Singurul lucru care contrazicea această imagine consta în zvonurile despre ea. Mă pricepeam la zvonuri, pentru că auzisem unele care circulaseră pe seama mea.

— Bine. Cât timp îmi ceri să investesc?

— Vreo doi ani, a zis, privind într-o parte, în timp ce mergeam. Sigur nu mai mult!

— Crezi că poţi cuceri lumea în doi ani? Un record mai bun decât al lui Alexandru, iar el se gândise doar la Asia...

— Nu mai sunt atât de mulţi oameni. Ştii foarte bine. Şi e vorba doar de a contacta centrele cu populaţie mai mare. O dată organizate acestea, comunităţile mici şi persoanele individuale se vor adapta de bunăvoie situaţiei.

— Doi ani...

Brusc, mi s-a părut un timp îndelungat pe care să-l petrec departe de aici, de bibliotecă, de laboratorul lui Porniarsk...

— Ascultă-mă, a zis ea, oprindu-se iar.

Am stat din nou faţă în faţă şi, pentru prima oară de când o cunoşteam, m-a atins, punând uşor mâna pe braţul meu.

— Să uităm totul astăzi. Să facem ceva deosebit! Ca să mai schimbăm lucrurile, lasă-mă pe mine să te distrez!

— Cum?

— Să zburăm în tabăra mea şi să prânzim acolo. Vei vedea cum arată soldaţii mei şi de ce cred că n-am nevoie de doi ani ca să fac ordine în lume.

— Ştiu şi eu... ceilalţi vor fi îngrijoraţi...

— Totul se va termina cu bine. Iar când vor vedea că te întorci nevătămat, după ce ai fost singur cu mine, îşi vor da seama că n-au de ce să le fie frică de mine.

— Bine.

Ne-am întors în palat. Nu m-am simţit în stare să le spun lui Marie şi Ellen că voi face o plimbare singur în tabăra armatei Paulei, aşa că i-am căutat pe Bill şi pe Doc. L-am găsit întâi pe Doc. A acceptat ideea destul de calm. Chiar mi s-a părut că-i văd ochii sticlind un pic.

— Să vin şi eu? a întrebat.

— Nu-i nevoie. De fapt, de ce nu? Ai putea vedea

lucruri pe care eu nu le-aş remarca...

L-am trimis să-i spună lui Bill unde ne duceam şi i-am explicat Paulei că vom fi doi, simţindu-mă vinovat că luasem pe cineva cu mine doar pentru ca obiecţiile celorlalţi să nu fie îndreptate doar împotriva mea.

— Sigur, ia-l, a zis Paula, amabilă, când m-am justificat că nu puteam pleca fără Doc.

Am avut impresia că, aşa cum făcusem şi eu, îl subestima pe Doc din cauza tinereţii lui. Îl cunoscusem între timp mai bine. Dacă ea făcea aceeaşi greşeală, lucrul s-ar fi dovedit chiar avantajos. În timpul zborului spre tabără, am privit-o atent, să văd ce părere avea despre el, dar n-am descoperit nimic. Se purta prietenos cu el, dar condescendent, ceea ce însemna că nu-i recunoscuse valoarea, sau îl inclusese în mulţimea de trupuri omeneşti pe care le privea de sus, din poziţia ei de împărătească.

Tabăra arăta impresionant. Soldaţii Paulei poate c-o iubeau, după cum spuneau zvonurile, sau nu, dar erau bine îmbrăcaţi, bine înarmaţi şi disciplinaţi. Corturile lor formau un pătrat uriaş, iar în centru, pentru a fi apărate din toate părţile, cele mari, ale Paulei. Dacă intenţiona să mă ia prizonier, n-ar fi avut nici o dificultate, după ce aterizăm. În jur, în toate direcţiile, se aflau zece rânduri de gărzi.

Dar vizită a fost plăcută. Paula călătorea însoţită de un grup masiv de servitori cel puţin încărcătura a două elicoptere, ceea ce însemna că nu ducea chiar atâta lipsă de combustibil, cum crezusem inclusiv un număr de tinere, nu chiar atât de atrăgătoare ca ea, dar pe aproape. Îmbrăcate la fel de nepractic, acordând mai multă importanţă aspectului decât utilităţii. Acest lucru m-a uimit, până am început să-mi dau seama de

funcţia lor principală, sau cea mai importantă dintre funcţiile secundare, cea de ornament sau gheişe. Tăbărâseră pe mine şi pe Doc în timp ce beam cocteiluri înainte de prânz. Serveau şi luau parte la masă în acelaşi timp.

Nu m-am sinchisit că mă năpădiseră însoţitoarele Paulei, iar lui Doc nu i-au ieşit ochii din cap. A rămas la fel de calm şi de indiferent la toate atenţiile. Fiind ceva mai trecut prin viaţă, am notat într-un colţ al minţii că fusese o mişcare dibace a Paulei, înconjurându-se cu asemenea curtene. Nu numai că o scoteau în evidenţă şi-i subliniau autoritatea, dar adăugau un nivel suplimentar între ea şi femeile obişnuite. Poate că trupele o venerau, la urma urmei, văzând-o astfel, aşa cum ar fi venerat un zeu sau semizeu...

După prânz, Paula l-a chemat pe comandantul soldaţilor ei, un bărbat mărunt, slab, cărunt, numit Aruba. Avea trei stele pe epoleţii uniformei impecabile. Generalul Aruba şi Paula ne-au condus să vizităm tabăra şi să vedem trupele. Cei în uniformă erau toţi tineri. Am văzut băieţi şi fete care nu aveau mai mult de paisprezece, cincisprezece ani. Toţi erau veseli, arătau strălucit şi aveau aerul indivizilor conştienţi de apartenenţa lor la un grup de elită. De o uniformitate ciudată, care m-a uimit, până mi-am dat seama că nu exista nici unul înalt, nici bărbat, nici femeie. Ca şi generalul, toţi erau scunzi, iar mulţi tindeau să aibă o formă pătrată.

Cu toată înălţimea redusă, arătau impresionant. Se părea că-şi petreceau vremea antrenându-se, în aşteptarea rezultatului negocierilor. Făcuseră un teren pentru alergări în afara taberei şi am văzut vreo treizeci-patruzeci alergând ca nişte atleţi de

performanţă. După cum spusese Bunicul Ryan, erau departe de miliţia mea de amatori...

După inspecţie, am intrat în cortul cel mare al Paulei, pentru a bea ceva înainte de zborul înapoi, la palatul de vară. Muream de curiozitate să aflu părerea lui Doc despre ce văzuse. Dar redevenisem gazdă şi n-o puteam părăsi pe Paula, pentru a mă cufunda într-o conferinţă cu un membru al grupului de conducere. Aşa că abia la nouă seară am avut posibilitatea să fiu împreună cu Doc şi cu ceilalţi. Am ţinut convorbirea la primărie, departe de palatul de vară şi de urechile vreunuia dintre însoţitorii Paulei.

— Ce părere ai despre soldaţii ei? l-am întrebat pe Doc, în timp ce stăteam în biroul lui Ellen, cu ceştile de cafea în faţă eu, el, Ellen, Marie şi Bill.

— Au formă fizică bună, a răspuns el, scărpinându-se în ureche. Bine pregătiţi. Tineri, viguroşi, obişnuiţi să se supună ordinelor. Cred că-şi cunosc meseria.

— Tari, deci, după cum auzisem, a zis Ellen.

— Poate, a spus Doc.

— De ce „poate”? M-am interesat.

— Nu-s veterani. Tata şi ceilalţi ofiţeri discutau mult despre asta. E un fapt recunoscut. Mi-am dat şi eu seama. Cei în care s-a tras, în timpul luptelor, ştiu cum e. Dar cel în care nu s-a tras niciodată nu-şi poate imagina cum e. Tata şi ceilalţi spuneau că n-ai de unde să ştii ce va face un om când se trage prima oară în el.

— De ce eşti convins că aceia pe care i-am văzut n-au primit botezul focului? l-a întrebat Bill.

Doc a dat din umeri.

— Aşa s-ar părea, după cum arată.

— Din ce ţi-ai dat seama? M-am interesat eu.

— Ei bine... Au ochii prea strălucitori şi-s cu coada în

sus. Prea zglobii. Înţelegeţi? Dacă ar fi fost veterani, nu şi-ar consuma energia decât când trebuie. De exemplu, când nu sunt de serviciu, pe veterani nu-i vezi în picioare. Stau aşezaţi sau întinşi... Lucruri de felul ăsta...

Am rămas toţi gânditori, un timp.

— Încercaţi să vă amintiţi dacă aţi auzit că împărăteasa a luptat cu cineva. Poate în insule, la început. Dar de când a sosit pe Coasta de Vest, se pare că a fost suficient să se arate, cu toate armele ei şi toţi cei cu care a avut de-a face s-au predat.

— Deci crezi că avem vreo şansă, dacă luptăm? a întrebat Bill.

— Am putea avea o şansă. E cert că oamenii noştri care au arme le vor folosi şi vor continua să le folosească, după începerea luptei.

Altă tăcere, plină de gânduri.

— Nu-mi place, a spus, în cele din urmă, Marie. Sunt prea mulţi.

— Şi eu cred acelaşi lucru, le-am spus. Chiar dacă am fi siguri de victorie, nu doresc ruina oraşului şi moartea vreunui om de-al nostru. Paula mi-a cerut să mă alătur ei, pentru un an sau doi, până va pune stăpânire pe restul lumii.

Au început să vorbească toţi, deodată.

— Tăceţi o clipă! Dacă o să mă hotărăsc să plec cu ea, nu înseamnă că o să rămân doi ani, poate nici măcar unul. Dar dacă asta-i calea cea mai bună, sau singura cale ca să-i lase în pace pe ceilalţi, atunci timpul pierdut cu ea e cea mai ieftină soluţie de a scăpa.

— Şi ce fel de loc o să fie ăsta, fără tine? a întrebat, aprig, Marie.

— Să fim serioşi! Voi faceţi totul. Eu stau şi citesc cărţi. Puteţi să vă lipsiţi de mine.

— Marc, a zis Bill, nu avem nevoie de tine ca să îndeplineşti nişte sarcini. Eşti necesar pentru că eşti punctul central al întregii aşezări.

— Lăsaţi-l să plece, a zis Ellen. Asta doreşte!

Bill s-a întors imediat spre ea.

— Nu-i adevărat!

— Sigur că nu-i adevărat, a spus Ellen, dar mă enervează!

Şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat urât la mine.

— Ce faci cu furtuna de timp? m-a întrebat Bill. Cum o să continui să cauţi o cale s-o opreşti permanent, dacă pleci cu Paula? Dacă echilibrul forţelor temporale se sfărâmă, când vei lipsi? Dacă se întâmplă mâine?

— Dacă are loc mâine, pot să încerc să-l restabilesc, aşa cum am făcut-o prima dată.

— N-o să poţi, dacă n-o să fii aici, a zis Marie.

— Nu vorbi prostii! Paula are nevoie de un Pământ stabil, ca şi noi. Mă va trimite înapoi în grabă, să restabilesc echilibrul de forţe, dacă se distruge, iar zidurile de ceaţă se vor pune în mişcare.

— Poate că nu va fi uşor, rândul viitor. Aşa a zis Porniarsk. Ce crezi? a întrebat Bill.

— Dacă n-o să fie uşor, n-o să fie uşor şi gata! Nu sunt pregătit să înfrunt furtuna de timp, pentru a produce o stare de echilibru mai durabilă decât cea pe care am stabilit-o anterior.

O vreme, n-a spus nimeni nimic. Tăcerea era înţepătoare, ca un pumn de ace.

— Te-ai sfătuit cu Porniarsk? m-a întrebat Ellen. Îi datorezi măcar atât, înainte de a pleca.

De fapt; uitasem de Porniarsk. Avatarul nu fusese

consultat sau implicat în discuţiile pur omeneşti privind problemele comunităţii. Ca urmare, nu mă gândeam la el când trebuia să fie luată vreo decizie. Ellen avea dreptate. Nu puteam face nimic împotriva furtunii de timp, dacă pierdeam sprijinul lui Porniarsk. Dacă plecăm cu Paula şi îşi închipuia că am renunţat să lupt împotriva furtunii...

— N-am discutat cu el, dar o voi face chiar acum. E în laborator?

— Cred că da, mi-a răspuns Bill.

— Este, a zis Ellen. L-am văzut înainte de a veni aici.

Această informaţie mi-a atras atenţia. Din câte îmi aminteam, Ellen nu-i acordase prea multă atenţie lui Porniarsk. Am plecat şi m-am dus spre laborator. În drum, am trecut prin curtea interioară în care era păstrat Duminică. Cuprins de un impuls, m-am oprit să-l privesc.

Nu trecusem să-l văd de luni de zile. Mult timp fusese chinuitor doar să mă gândesc la el. Acum, când durerea trecuse, obişnuinţa rămăsese. Dar în momentul acela am simţit nevoia să-i spun pisicii nebune că plec ca şi cum ar fi fost viu şi s-ar fi îngrijorat dacă nu m-ar fi văzut. Spaţiul intern, fără acoperiş, era întunecos, luminat doar de stele şi rece în noaptea de primăvară. Am închis uşa şi am întins degetul spre comutatorul ce aprindea becurile de pe ziduri. Brusc, în curte s-a făcut atâta lumină, încât m-au durut ochii. În dreapta se vedea cutia transparentă în care se afla Duminică.

Ca un acvariu paralelipipedic, puţin mai lungă decât leopardul şi înaltă de trei picioare, pe un suport din lemn, de mărimea unei măsuţe pentru cafea. Înăuntru, aceeaşi substanţă ca un lichid ce umplea bazinul lui

Porniarsk (care reprezenta universul şi despre care mi se explicase că înfăţişa, de fapt, doar o stare a universului dacă vă puteţi imagina vidul având stări variabile). În orice caz, chestia aia ţinea trupul lui Duminică în afara scurgerii timpului, a oricărui timp. Rezultatul era că trupul rămăsese în aceeaşi stare în care se aflase la două ore de la moarte, când Porniarsk îl înconjurase de versiunea redusă a bazinului cu spaţiu netemporal.

Pentru o reînviere biologică, două ore fuseseră prea mult. Chiar dacă am fi putut vindeca rănile şi reporni procesele vitale în trupul mort, aflat în starea aceea, n-am fi avut ce readuce la viaţă. Celulele creierului muriseră în câteva minute, lipsite de oxigen, iar informaţia din ele, pierdută. Reuşisem să obţinem un trup într-o comă veşnică.

Porniarsk sperase însă în ceva diferit. Credea că, dacă am învăţa să controlăm chiar puţin furtuna de timp, am putea căpăta cunoştinţe sau am putea lua contact cu persoane aflate departe, în timp, încât să întoarcem trupul lui Duminică în momentul temporal existent cu câteva secunde înainte de a fi omorât. O speranţă aiurită, în care nu crezusem niciodată cu adevărat. Dar dacă Porniarsk spera, eram dispus să-l sprijin.

Stând şi privind siluetă tăcută a lui Duminică, întinsă, cu ochii închişi şi rănile ascunse de bandaje, mă gândeam că, poate şi eu am o speranţă aiurită, secretă. Trebuia să sper, pentru că Duminică se afla încă în mintea mea, ca o bucată colţuroasă de gheaţă care nu se topea. Murise înainte să-i arăt cât de mult preţuiam ce făcuse pentru mine iar faptul că primisem un cadou de la un animal neînzestrat cu raţiune nu-mi

reducea obligaţiile. Tot ce datoram celorlalţi, lui Ellen, poate lui Marie, lui Bill chiar şi lui Porniarsk puteam plăti oricând, pentru că trăiau şi erau lângă mine. Dar factura cu dragostea lui Duminică şi moartea lui, provocată de grabă de a mă ajuta, rămăsese prinsă pe peretele sufletului meu, cu pumnalul conştiinţei mele născute prea târziu.

Nu, nu-i eram îndatorat pentru că murise, m-am gândit în timp ce-i priveam trupul nemişcat, scăldat în lumină. Ci pentru ceea ce făcuse când trăise. Sfărâmase carcasa tare ce-mi acoperea emoţiile, astfel că acum umblam prin lume simţind lucruri, indiferent dacă voiam sau nu. Lucru uneori dureros, dar care făcea parte din viaţă. Nu, indiferent cum vor evolua lucrurile cu Paula, nu puteam întrerupe lupta continuă cu furtuna de timp. Măcar pentru a-l vedea iar pe Duminică viu, ca să-i arăt ce simţeam pentru el.

Am stins lumina. Brusc, în întuneric, sub lumina stelelor, am început să tremur. Îngheţasem stând în noaptea umedă de primăvară, doar în tricou. M-am întors la căldura din casă şi m-am dus la laboratorul lui Porniarsk.

Era acolo, împreună cu Bătrânul, care stătea ghemuit lângă un perete. Avatarul privea în bazinul de vizualizare a universului. S-au întors spre mine, în timp ce mă apropiam.

— M-am gândit să trec pe aici, am zis, iar cuvintele au sunat prosteşti, în laboratorul acela, spuse unui avatar străin şi unui animal experimental, aproape uman. Ai descoperit ceva nou? m-am grăbit să adaug.

— N-am făcut progrese mari în cunoaştere sau percepere, a răspuns Porniarsk calm, de parcă discutasem ultima oară cu o oră sau două înainte, nu

cu câteva luni în urmă.

— Crezi că vei reuşi?

— Mă îndoiesc. Sunt limitat prin ceea ce sunt, iar cel de colo, a arătat el spre Bătrân, care l-a privit o secundă, înainte de a se uita iar la mine e limitat prin ceea ce este. Poate că Porniarsk însuşi ar fi reuşit mai mult sau poate că nu.

— Eşti sigur că nu-l putem aduce pe Porniarsk aici?

Îl mai întrebasem şi altă dată, dar nu mă puteam împiedica să nu încerc iar, în speranţa că, de data asta, răspunsul va fi altul.

— Sunt sigur. Există şansa de a se înfăptui ceva mare aici.

Dar avem certitudinea că se va săvârşi ceva nu atât de mare, dar cu nimic mai puţin important, în locul în care se găseşte Porniarsk. Nu va abandonă o certitudine pentru o posibilitate.

— Şi nu poţi să-mi spui unde este?

— Nu în termeni pe care să-i înţelegi.

— Şi dacă lucrurile se schimbă? Atunci va veni?

— Dacă lucrurile se schimbă, e posibil orice.

— Mda...

Mi-am dat seama brusc că mă aflam la capătul unei zile lungi şi obositoare. Aş fi stat jos, dacă ar fi existat un scaun în apropiere. Dar cel mai apropiat se afla în cealaltă parte a camerei şi nu mă simţeam în stare să mă duc să-l iau.

— Mi-e teamă că nici eu n-am realizat nimic, am zis şi îndată mi-am dat seama că nu era chiar adevărat.

Am ezitat, întrebându-mă dacă experienţa mea din zilele trecute cu pasărea cardinal, care se căţărase pe jgheabul pentru hrană, avea vreun înţeles pentru avatar.

— Ba nu, a fost ceva...

Porniarsk aştepta. Şi Bătrânul aştepta. Dacă ar fi fost oameni, măcar unul m-ar fi întrebat ce se întâmplase.

— Am citit mult, în ultimul timp..., am continuat eu, după un moment, apoi i-am povestit lui Porniarsk cum mă scosese Bătrânul din ceaţa mentală în care mă aflasem după moartea lui Duminică; despre cum am început căutarea prin cărţile care mi-au picat în mână.

Nu-i mai spusesem asemenea lucruri înainte şi, auzind cuvintele ce-mi ieşeau din gură, m-am întrebat ce mă reţinuse până atunci.

Porniarsk a ascultat în tăcere, ca şi Bătrânul. Nu ştiu cât înţelegea animalul experimental. Pricepea câte ceva din ce-i spuneau oamenii, fiind limitat nu de vocabular, ci de abilităţile conceptuale. Ştia cu siguranţă că vorbisem un timp despre el şi aproape cert înţelesese că povestisem despre momentul acela, de pe panta muntelui, când fusesem gata să-l ucid, iar atingerea mâinii sale mă oprise.

Porniarsk m-a lăsat să istorisesc totul, până la descrierea luminii aurii şi a felului în care l-am ajutat pe Onin Elscher să descarce furgoneta. Când am terminat, am aşteptat să spună ceva, dar a tăcut.

— Ce crezi? Am ajuns la ceva, sau nu?

— Nu am cum să răspund la această întrebare. Orice descoperire poate fi valoroasă. Dar n-am de unde să ştiu dacă-i preţioasă în felul în care ne trebuie nouă, valoroasă în a ne învăţa să controlăm furtuna de timp. În principiu, orice îţi dezvoltă cunoştinţele e valoros.

M-am supărat. Episodul acela, cu pasărea cardinal, lumina aurie şi timpul petrecut cu Elscher, însemnase mult pentru mine. Iar felul în care avatarul trata

lucrurile mă scosese din sărite. Eram gata să ţip la el, când mi-am dat seama că manifestam o emoţie suspectă, furia.

De ce eram furios? Răspunsul a venit iute şi limpede. Mă aşteptasem să fiu lăudat. Îmi pregătisem o motivaţie, în subconştient: sub pretextul că făcusem un pas atât de mare lucrând de unul singur, însemna că plecarea cu Paula nu-mi irosea timpul, pentru că puteam face alţi paşi importanţi cât lipsea. Dar Porniarsk distrusese tot planul doar prin faptul că nu se arătase uluit, uimit de realizarea mea. Şi rămăsesem fără justificarea mea...

Bine. Trebuia s-o iau de la început. De data asta, cinstit.

— Ne găsim într-o dilemă, am spus. Trebuie să plec. Nu ştiu pentru cât timp.

— Să pleci? a întrebat Porniarsk.

I-am povestit despre Paula.

— E singura soluţie pentru cei de aici şi pentru ce faci aici, pentru orice-i în legătură cu furtuna de timp, i-am spus, după ce terminasem de istorisit. Trebuie să plec cu ea, pentru un timp. Voiam să ştii.

— Pot să-ţi înţeleg intenţiile, a zis Porniarsk. Îmi permit să te întreb dacă ai comparat importanţa a ceea ce vrei să aperi aici cu importanţa a ceea ce ai putea face luptând împotriva furtunii de timp. Sau dacă te-ai gândit că poţi fi distrus de un accident, cât vei lipsi.

— Pot fi ucis de un accident şi aici.

— Puţin probabil. Cu această Paula intri într-o arie de risc fizic mai mare.

— Cred că da. Adică sigur. Ai dreptate.

— Atunci, poate nu pleci.

— Să-mi ajute Dumnezeu, Porniarsk, pentru că am nevoie! Nu putem lupta cu ea şi să supravieţuim! Şi trebuie să supravieţuim, ca să ne putem ocupa mai departe cu furtuna de timp! Fiindcă nu avem altă cale!

— Eşti sigur că nu putem supravieţui dacă rămâi?

— Foarte sigur.

Masca grea a figurii sale a rămas un timp îndreptată spre mine.

— Te rog să faci un lucru. A trecut ceva timp de când nu te-ai mai uitat în aparatul de supraveghere de aici. Vrei să te uiţi şi să-mi spui dacă vezi vreo diferenţă faţă de ce a fost?

— Bineînţeles.

M-am apropiat de bazin şi am privit în el. Îndată ce m-am concentrat asupra spaţiului conţinut acolo, am văzut încă o dată miliarde de luminiţe ce se mişcau prin el. M-am uitat, simţind o dezamăgire bizară. Mi-a trebuit o secundă, două, ca să-mi dau seama de motiv. Construisem în subconştient o poveste despre o breşă în înţelegere, clipa cu pasărea cardinal. Mă aşteptasem să văd mai mult ca de obicei în aparat. De aici dezamăgirea.

Identificată, dezamăgirea s-a transformat în durere ascuţită, împotriva oricărei logici. Nu voiam să descopăr motive împotriva plecării mele cu Paula. Doream motive să plec şi le căutam. Dar mi-am dat seama că nu asta doream cu adevărat, nu asta dorea sufletul meu.

Am scotocit în memorie, încercând să regăsesc momentul cu pasărea cardinal şi lumina aurie aflată pretutindeni. Dar îmi fugea din imaginaţie. M-a cuprins o furie amară. Mintea mea se izbea de barele de oţel ale propriei mele nepriceperi, iar ceea ce căutam se

îndepărta tot mai mult de mine.

Probabil că am spus ceva, am mârâit, am înjurat, am scos nişte sunete. Parcă-mi amintesc de aşa ceva, dar nu sunt sigur. Deodată, am simţit o atingere pe mâna stângă. Mintea mi s-a limpezit. L-am văzut pe Bătrân lângă mine. Îmi prinsese degetele în palmă şi se uita la mine.

Mintea mi se limpezise. Deodată, Duminică, pasărea cardinal şi toate celelalte s-au întors, împreună. Furia a dispărut şi mi-am amintit că nu împingând în afară, ci acceptând înăuntru găsisem, în final, modelul comun care mă conectase la toate celelalte. Mi-am dat drumul, mi-am deschis mintea pentru oricine şi orice şi am privit încă o dată în bazinul cu universul.

Din nou lumini. Dar, în timp ce priveam, am început să prind ritmul mişcării lor, să identific modele. Forţele lucrau pentru a le alcătui, iar acele forţe erau dezvăluite de modelele pe care le vedeam. Cu cât identificam mai multe, cu atât numărul lor creştea, până au început să interacţioneze, până când ciorchinii din ce în ce mai mari de lumini s-au prins în mişcări interdependente. De data asta, în jurul meu nu era nici un fel de lumină aurie, dar exista o intensitate nu o tensiune, ci o intensitate care urca precum amploarea muzicii, până a atins o anumită culme şi am trecut dincolo. Deodată, am fost acolo.

Nu mai priveam în dispozitivul de observare. Eram cuprins în universul actual. Eram un observator destul de mare pentru a vedea dintr-un capăt al universului în celălalt şi, în acelaşi timp, capabil să mă concentrez asupra unei singure stele, sau unei singure planete. Observăm nu reprezentarea, ci realitatea. Şi, pentru

prima oară, am perceput-o ca pe un întreg unic, activ, vedeam toate părţile, de la particule la atom, la stele, galaxii, la întregul univers, acţionând împreună, ca un organism viu, masiv, ce se mişca datorită presiunii entropiei.

— *Doamne!* am spus şi mi-am auzit vocea prin oasele craniului, mici şi îndepărtate, pentru că eram încă acolo, în univers. Doamne! Se prăbuşeşte! Se contractă!

Asta făcea. Văzusem modelul unui univers care se extindea uniform, cu galaxiile îndepărtându-se una de alta, generând o entropie ce se întindea cu o viteză uniformă. Dar modelul se întinsese prea mult. Devenise prea subţire şi începuse să se rupă, în unele locuri. Ici-colo, galaxiile începuseră să cadă înapoi în model, să se apropie. Iar în locurile în care se întâmpla aşa ceva, entropia îşi schimbă sensul. În locurile acelea entropia creştea, alături şi în conflict cu modelele ce continuau să se extindă, în care entropia continua să scadă.

Rezultatul provoca tensiune, un haos de legi în conflict, răspândindu-se ca o reţea de crăpături ce sfărâmau un cristal, răspândindu-se prin spaţiul universului, modificând forma de mişcare a corpurilor solide în cosmos. Tensiunea se concentră şi genera noi crăpături în punctele cu masă mai mare, în principal în centrul galaxiilor. Iar acolo pe unde trecea linia crăpăturii, starea timpului se schimba, înainte sau înapoi, într-o direcţie sau alta.

Cu patru miliarde de ani în urmă, prima crăpătură datorată tensiunii atinsese galaxia noastră. Văzul meu a întors timpul înapoi până în acel moment. Am observat ce se întâmplase. O acumulare de conflict

entropie lângă centrul galaxiei. O stea masivă a devenit o novă dar, neobişnuit, o novă de implozie.

Atunci a avut loc o prăbuşire masivă de masă. O prăbuşire de spaţiu şi timp, urmată de o izbucnire de erori de timp radiante, purtând modelele de val ale mişcării stelare şi planetare în galaxie, până când, în cele din urmă, furtuna de timp a ajuns departe, în ramurile galaxiei şi a atins sistemul nostru solar.

Peste tot era prăpăd. Se prăbuşea nu numai galaxia aceasta, ci însuşi universul. Nu rămăsese nimic de care să te prinzi, nici un loc în care să rezişti până putea fi oprit procesul, curmată distrugerea şi făcute reparaţii. Era prea mare... Era peste tot, de la particulele din propriul meu corp până la universul atotcuprinzător. Nu exista cale prin care eu sau oricare altul să putem opri aşa ceva. Depăşea puterea mea, a umanităţii, a tuturor fiinţelor inteligente. În faţa prăpădului, eram doar părticele trecătoare de praf într-un uragan, fără speranţa de a visa măcar să controlăm ce ne rostogolea şi ne putea distruge, când voia.

27

M-AM TREZIT în propriu-mi pat, cu sentimentul că mai trecusem o dată prin ceva asemănător. Nu mi-am amintit imediat când. Apoi mi-am adus aminte de experienţa cu bazinul universului, cum leşinasem din cauză că mă impresionase ce văzusem în el... M-am enervat un pic. Dacă o să-mi pierd cunoştinţa de fiecare dată când o să încerc să văd ceva în bazin...

Enervarea a dispărut când mi-am amintit ce văzusem. Stând întins în patul cu care mă obişnuisem, în camera familiară, cu toate din jur simple şi normale, amintirile păreau imposibile, un coşmar... Dar nu avusesem nici un coşmar. Văzusem realitatea. Şi, în contradicţie cu aparenţa confortabilă a siguranţei zilnice ce mă înconjura, realitatea era că furtuna de timp, aşa cum o văzusem, atârna deasupra noastră ca un munte uriaş, indiferent, ce se putea prăbuşi în orice clipă, să ne îngroape. Sau să ne lase în pace, să trăim o mie de ani.

Totuşi... din ceea ce simţeam, cu mintea încă înceţoşată de furtună, îmi dădeam seama că nu fusesem la fel de grav afectat ca atunci când o văzusem prima oară reprodusă în bazin. În mine se produsese o reacţie, un reflex încăpăţânat împotriva disperării profunde şi ne ajutorării. Nici urmă să visez, ca înainte, să controlez furtuna. Şi totuşi... totuşi... ceva din mine mă împiedica să capitulez. O parte ciudată, adormită, din mine insista să mă convingă că

puteam lupta cu şanse de izbândă.

Imposibil. Poate că o mie de indivizi ca mine, înzestraţi cu puteri mai mari decât ale zeilor, ar fi avut vreo şansă să stăpânească furtuna. Însă eram singur şi fără asemenea puteri... Dar nu puteam abandona. Ceva din mine mă împiedica...

Ellen a intrat în cameră, aducând un pahar cu apă.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

— Bine.

Singura fereastră din cameră era întunecată, lumina dispăruse. Dar când m-am uitat mai bine, am văzut lumina slabă, dar clară, a zilei, la marginea zonei întunecate.

— De cât timp sunt aici? am întrebat-o, când a venit lângă mine.

Mi-a întins paharul şi două pilule albe.

— Ia astea.

— Ce sunt?

— Nu ştiu, dar Marie mi-a spus că trebuie să le iei când te trezeşti.

— N-o să iau nişte medicamente despre care nu ştiu nimic, doar pentru că tu spui că Marie a zis că trebuie să le iau!

— Cred că-s doar aspirine...

— Aspirine?

M-am uitat atent. Da, aveau cruciuliţa stanţată pe o parte, marca sortimentului pe care reuşisem să-l găsim. Când le-am dus la nas, am simţit mirosul acid de aspirine vechi. Medicamentele cu termen expirat reprezentau una din problemele noastre, pentru că eram limitaţi la stocurile din perioadă anterioară momentului când echilibrasem furtuna de timp. Cele două tablete erau mai proaspete decât multe pe care

le folosisem în ultima jumătate de an. Marie le păstrase, probabil, pentru vreo urgenţă. Mi s-a făcut ruşine de mine însumi. N-aveam nevoie de pilule, dar dacă nu le luăm, le-ar fi păstrat în continuare. Mie nu-mi făceau nici un rău, iar Marie ar fi simţit că eforturile ei nu fuseseră inutile.

Le-am înghiţit.

— Porniarsk vrea să-ţi vorbească, dacă te simţi mai bine.

— Mă scol imediat.

Am aruncat pătura şi m-am aşezat pe marginea patului. Mă dezbrăcaseră.

— Unde-mi sunt pantalonii?

— În dulap, a răspuns Ellen. Poate ar fi mai bine să nu te scoli...

— Mă simt bine, am spus, dar văzând-o cum mă priveşte, neîncrezătoare, am decis să mint un pic. Doar o durere de cap, dar pare să-mi treacă.

A ieşit şi abia am avut timp să mă îmbrac, înainte ca Porniarsk să intre în cameră, zăngănind.

— Te simţi bine? a întrebat el.

— Bine. Nici un fel de probleme.

— Mă bucur. Îţi aminteşti ce-ai spus, înainte să leşini?

— Nu...

— Ai zis: „Doamne! E imposibil... Nu pot s-o fac... Nu poate nimeni...” Poţi să-mi explici ce-ai vrut să spui şi ce te-a făcut să te exprimi aşa?

I-am povestit. Când am terminat, a stat o secundă, apoi a scârţâit, dând din capul lui greu.

— Crezi că n-are rost să încercăm să stăpânim furtuna?

— Aşa arătau modelele. Dar acum... nu sunt sigur.

N-am nici o speranţă dar, în acelaşi timp, nu mă simt în stare să abandonez.

— Îmi pare bine, a zis avatarul. Dacă nu există dorinţă de succes, ai eşua chiar dacă ai avea şanse. Chiar Porniarsk crede că aparenţa reprezintă doar o posibilitate. Eşecul, ca şi succesul sunt posibilităţi, nu certitudini.

— Bine. Ce facem?

— Aceasta-i întrebarea pe care ţi-o pun eu. Presupunerea mea anterioară s-a dovedit corectă. Capacităţile tale sunt mult superioare alor mele. Tu trebuie să găseşti răspunsul.

În următoarele trei zile am încercat să evit să-i dau un răspuns Paulei. Dar în seara celei de-a patra zile, nerăbdarea ei s-a manifestat deschis.

— Vreau răspunsul mâine, Marc, a spus, plecând spre camerele ei. Am irosit aici mai mult timp decât avusesem de gând.

Era ora unsprezece. M-am gândit să-i chem pe Porniarsk, Ellen şi Marie, să discutăm. Apoi am respins ideea. Nu puteau să mă ajute cu nimic. După cum spusese Porniarsk, totul cădea în sarcina mea.

M-am izolat în bibliotecă, plimbându-mă de colo-colo, fără să găsesc vreo soluţie. Mintea mea aluneca pe problemă, ca o albină pe un geam unsuros. Până la urmă am renunţat şi m-am dus să mă culc, sperând să-mi vină vreo idee în somn.

M-am trezit după trei ore, fără nici o soluţie. Mintea îmi funcţiona foarte iute, dar numai făcându-şi griji. Ce-o să se întâmple cu Ellen şi Marie, de fapt cu întreaga comunitate, dacă plecăm cu Paula, ca un servitor prizonier, dacă muream sau nu mă întorceam? Cine va ajuta lumea, dacă forţele furtunii sfărâmă iar

echilibrul? Nu găseam răspuns, cu excepţia speranţei de a face ceva cu furtuna, care să înlăture superioritatea militară a Paulei.

Nu găseam nici o soluţie. Orice posibilitate părea slabă, fără speranţă. Exista doar o cale de a descuia uşa din faţa mea cu un fel de cheie. Dar nu exista o asemenea cheie. Gândurile mele s-au rotit în cerc până au obosit. Mi-am pus halatul şi m-am dus în bibliotecă, să-mi continuu goana circulară după idei.

În lumina artificială, biblioteca arăta neliniştitoare. M-am aşezat pe unul dintre fotolii şi am închis ochii. Mintea îmi alerga de colo-colo, redând imaginea tuturor celor pentru care mă simţeam responsabil. Marie, Wendy, Ellen, avatarul...

Imaginile îmi alungau orice altceva din imaginaţie, ca un film proiectat pe suprafaţa interioară a pleoapelor închise. Apăreau şi imagini ale unor oameni care nu mai erau. L-am văzut pe Tek prăbuşindu-se sub gloanţele trase de pistolul automat din mâna lui Ellen; pe Samuelson, pândind, cu lansatorul de rachete, agresorii ca nişte jucării care năvăleau asupra orăşelului; Duminică, aşa cum îl întâlnisem prima oară; iar Duminică, împreună cu Ellen, pe vremea când îi spuneam „fata”... Duminică...

Duminică...

Brusc, gândindu-mă la el, totul s-a legat. Mintea mi s-a deschis, ca o floare la răsăritul soarelui, iar viaţa a pătruns în mine. Lumina şi lucrurile din cameră au părut că se schimbă, încă o dată, m-am simţit identic cu toţi oamenii mei şi cu felina moartă. Şi am văzut ce trebuia făcut, dacă aveam suficient timp. M-am ridicat cu ideea în minte şi m-am dus, cât am putut de iute, în laboratorul lui Porniarsk.

Când am aprins lumina în camera întunecată şi l-am văzut, Porniarsk stătea în faţa bazinului, cu privirea în gol. Imposibil de spus dacă în asemenea momente dormea, sau dacă dormea vreodată. Îl întrebasem, dar răspunsese că întrebarea era fără înţeles, în termenii lui şi fără răspuns, în ai noştri. Când am aprins lumina, s-a ridicat şi a întors capul spre mine.

— Ce s-a întâmplat, Marc?

— Cred că am găsit! Mi-a venit în minte aşa, deodată! Poţi manevra bazinul ca pe un calculator, nu? Adică poţi extrapola forma furtunii, înainte sau înapoi?

— Da.

— Cât de departe?

— Până nu mai e posibilă nici o extrapolare. Până când furtuna de timp distruge universul său bazinul îşi depăşeşte capacitatea logică de urmărire.

Îmi simţeam gâtul uscat, iar vocea mi-a răsunat, rezonând în pereţii goi, din ciment, vopsiţi în alb.

— Am avut întotdeauna o şansă să venim de hac furtunii, dar nu ne-am gândit niciodată la distanţe prea mari în timp. Îmi amintesc că, atunci când am văzut modelul din bazin, m-am gândit că, dacă aş găsi o mie de indivizi puternici, ca mine, am reuşi. Însă nu vom găsi aşa ceva în viitorul destul de apropiat. Dar, dacă vom căuta cât de departe e posibil, poate că vom descoperi cei o mie de oameni. Cât mai departe în viitor.

— Şi dacă ar exista, cum îi vei contacta?

— Poate reuşim să ajungem la ei, am zis, în timp ce cuvintele galopau, ieşind din mine şi-mi simţeam creierul cuprins de flăcări. Dacă aş vedea cum arată modelul furtunii în timpul acela doar modelul ce afectează zona aceasta, din jurul casei, poate chiar

numai din jurul laboratorului, aş fi în stare să dezechilibrez forţele actuale, până vor corespunde cu acelea. Aş produce o linie de schimbare a timpului, un singur zid de ceaţă care să treacă peste noi, să ne mute în viitor, la ei.

Nu s-a mişcat, nici n-a scos vreun sunet, cinci-şase secunde, în timp ce inima îmi bătea puternic, zgâlţâindu-mi pieptul.

— Posibil..., a zis el.

Respiraţia, pe care o reţinusem fără să-mi dau seama, a ieşit din mine cu zgomot.

— Putem să facem asta?

— Pot să-ţi arăt ultimele modele posibile, la acest aparat. Dacă reuşim, eşti sigur că vei fi în stare să le foloseşti?

— Nu. Dar voi încerca.

— Bine, a zis el, împingând capul înainte şi în jos, în felul în care dădea el din cap. Am nevoie de timp ca să prelucrez modelele furtunii, atât de departe în viitor.

— Cât timp?

S-a uitat ţintă la mine.

— Nu ştiu. Poate zile... Poate ani...

— Ani!

Dar pătrunsesem sensul celor spuse de el. Modelul cel mai îndepărtat putea fi atins doar trecând prin cele precedente.

— Când voi ajunge la limita capacităţii aparatului, te voi chema să vezi rezultatul.

— Atunci, trebuie să obţinem timp cu orice preţ. Îi voi spune Paulei că merg cu ea.

— Poate că aşa-i mai bine. Probabil că te vei întoarce până voi găsi modelul final.

— Mă voi întoarce, nu-ţi fie frică.

Mă simţeam minunat. Toată frustrarea îmi dispăruse, într-o explozie de energie şi siguranţă. Nu m-aş fi întors în pat, chiar dacă aş fi putut dormi. M-am uitat la ceas. Era cinci şi jumătate dimineaţa.

— Îi voi trezi pe cei care trebuie să ştie, să le spun chiar acum. Vii cu mine?

— N-ai nevoie de mine, iar de acum, orice moment irosit întârzie momentul rezolvării finale.

— Bine.

Am ieşit şi i-am trezit pe ceilalţi. Aproape peste o oră, stăteam toţi în sufrageria palatului de vară, bând cafea, ca să ne ţinem ochii deschişi. Aşteptau o explicaţie. Îi strânsesem pe toţi cei care ar fi trebuit să ştie că voi pleca. Numai pe aceştia. La masă stăteau Ellen, Marie, Bill, Doc şi Wendy. Crescuse suficient ca să aibă un prieten de paisprezece ani sau să creadă că are. Părerea mea era că zece ani reprezintă o vârstă ridicolă pentru aşa ceva, dar se dezvoltase fizic. Ceruse să ia parte şi el la consiliu. Bineînţeles, ignorasem propunerea. Fusese doar ultimul dintr-un şir de eforturi pe care le făcuse pentru ca mama ei şi noi ceilalţi să-i acceptăm prietenul în cercul nostru intim.

Dintre ceilalţi, Doc arăta imperturbabil, de parcă ar fi fost singura persoană de acolo complet trează, în afară de mine. Ellen părea preocupată, Marie obosită şi mai bătrână decât o văzusem vreodată, iar Bill palid şi buimac, din cauza somnului întrerupt.

— Îi voi spune Paulei astăzi că merg cu ea, am zis, fără nici un preambul. Probabil că vom pleca în cursul zilei.

Le-am povestit despre speranţa mea, despre discuţia cu Porniarsk şi despre ceea ce lucra, în momentul acela.

— Veţi fi în siguranţă, cât timp Paula mă consideră prieten şi colaborator. Dacă lucrurile se vor schimba, poate să-i treacă prin minte să ia câţiva dintre voi ca ostatici, ca să mă ţină sub control. Dacă lucrurile nu vor merge bine, vă voi avertiza. Doresc să dispăreţi imediat de aici, să vă ascundeţi. Fiecare în altă parte, iar restul comunităţii să nu ştie unde vă aflaţi.

Wendy părea tristă. Am privit-o în ochi.

— Wendy, poţi rămâne cu mama. Dar ceilalţi să fie singuri.

— Marc, a zis Marie, crezi că-i nevoie să mergem toţi cu tine, în viitorul îndepărtat, dacă treaba funcţionează? Nu poţi să te duci singur, să spui celor de acolo ce vrei şi să te întorci?

— Cum să fac asta? Ştii că am nevoie de monadele unui gestalt, pentru a controla forţele furtunii. Pentru asta am nevoie de voi toţi. Îl voi lua pe Bătrân cu mine. Dacă îl trimit înapoi sau se întoarce singur, în orice stare, înseamnă că trebuie să vă ascundeţi.

— Marc, a zis Doc, avem nevoie să-ţi putem transmite un mesaj, dacă Porniarsk găseşte ce caută. Ce-ar fi dacă aş veni periodic la tine, să-ţi aduc scrisori, cutii cu prăjituri sau alte daruri, încât oamenii Paulei să nu bănuiască nimic?

M-am uitat la el, recunoscător. Îmi făcuse bine să aud vocea cuiva a cărui minte lucra.

— E bine, a zis Ellen. Şi dacă va trebui să pleci de unde vei fi, Doc te poate ajuta.

Altă idee bună.

— Foarte bine, Doc. Ai dreptate, Ellen. Mai are cineva vreo propunere?

— Cât timp vei lipsi? a întrebat Marie.

— Nu ştiu. Depinde de cât de repede ajunge

Porniarsk la ultima configuraţie din bazin. De ce?

Ştiam de ce. Avea din ce în ce mai multe dificultăţi s-o stăpânească pe Wendy şi-mi lăsase o mare parte din această responsabilitate.

— Poate merge şi Wendy cu tine. Vede restul lumii...

— Nu, am zis şi eu şi Wendy, într-un singur glas.

Asta-mi trebuia, s-o am pe Wendy pe cap, în timp ce trebuia să încerc s-o fac pe Paula mulţumită şi lipsită de orice bănuială! Am adăugat repede:

— E prea periculos pentru ea!

— Nu vreau! a bombănit Wendy, care înţelegea mai greu. Marie s-a uitat la fată, apoi la mine, neajutorată. Ştia că eram amândoi împotriva ei, că nu putea face nimic.

— Bine, am zis. Dacă nu mai are nimeni nici o sugestie, atunci să-mi fac bagajul şi să răspândim zvonul că voi pleca. O voi anunţa singur pe Paula, la micul dejun, peste vreo oră.

28

PAULA A PRIMIT ŞTIREA CU CALM. Nu ştiu dacă aflase de la oamenii ei zvonul ce se răspândea rapid printre ai noştri, sau se purta astfel datorită faptului că strategia ei consta în a acţiona ca şi cum nu s-ar fi îndoit niciodată că mă va convinge s-o urmez. Pentru mine, diferenţa nu avea importanţă, din moment ce plecam din propriile-mi motive.

— Când vei fi gata? m-a întrebat ea, aplecându-se peste masă.

— Probabil că în vreo şase ore.

— Atunci te voi aştepta şi te vei alătura echipei mele chiar aici. Dacă n-ai fi reuşit să te hotărăşti destul de repede, ar fi trebuit să mă ajungi din urmă. Îmi voi anunţa ofiţerii. Nu vreau să-ţi jignesc bucătarul, Marie, dar sunt încântată să mă întorc la cartierul meu general şi să beau o cafea decentă.

La plecare, doar un mic incident. Oamenii Paulei se căţăraseră deja în elicopterele care îi aşteptaseră în parcare, dar eu nu urcasem încă la bordul celui care o ducea pe Paula. După cum am mai spus, Bătrânul n-o plăcuse pe Paula. Se lăsa căutat. În cele din urmă, Doc l-a găsit la o jumătate de milă de palatul de vară, printre stâncile de pe coasta muntelui şi a trebuit să-i pună ţeava pistolului la tâmplă ca să-l convingă să vină la punctul de îmbarcare. Bătrânul ştia ce-s armele oamenilor şi-l urmase pe Doc, fără să fie prea încântat.

Când l-am văzut stând sinistru, alături de Doc, în

jeep, m-am răzgândit să-l iau cu mine.

— Dacă o s-o tulească de fiecare dată când n-o să fiu cu ochii pe el..., i-am spus lui Doc, în şoaptă, când maşina s-a oprit lângă elicopter. Lasă-l aici şi vino tu cu mine, până ne dăm seama care-i situaţia. Apoi te întorci.

— În regulă, a zis Doc. Am timp să-mi iau nişte haine?

Dar în clipa aceea, Bătrânul a rezolvat problema. Privise spre mine. Nu era lipsit de inteligenţă şi-şi dăduse seama că voi pleca fie cu el, fie fără el. A făcut un salt direct din jeep pe prima treaptă, m-a prins de mână şi m-a tras după el pe scară.

— E în regulă, i-am spus lui Doc. De ce n-ai veni şi tu, până ne lămurim despre ce-i vorba? N-ai timp să-ţi iei haine. Ai vreo armă?

— Pistolul.

— Bine. O să le cer oamenilor Paulei lucrurile de care ai nevoie şi un mijloc de transport, ca să te întorci. Urcă!

M-a urmat. Bătrânul mergea înainte.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Paula, când am intrat şi scară a fost trasă în urma noastră, văzându-l pe Doc.

— Nişte treburi neterminate. Trebuie să iau nişte hotărâri, le voi transmite prin el, când se va întoarce, peste câteva zile. Eşti de acord?

— De ce nu? A acceptat ea, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Bătrân, care mă ţinea de mână. Asta-i făptura? Cred că am văzut-o... E domestică?

— Cu mult înainte de a o întâlni noi. Poporul său a învăţat să trăiască precum oamenii, ca şi copiii noştri.

— Popor? A zâmbit ea. Bine, ia-o de aici!

Şi şi-a întors privirea în altă parte.

După cum se părea, nu se întorcea în tabăra pe care o vizitasem. Ordinele ei fuseseră transmise, trupele şi maşinile se puseseră în mişcare la o oră după ce-i spusesem ce decizie am luat. Am zburat spre est şi am aterizat lângă un râu, la vreo douăzeci şi cinci de mile, unde secţia motorizată sosise deja şi întinsese corturile. Mai târziu, spre seară, a sosit şi corpul principal de maşini şi infanterie.

L-am ţinut pe Doc cu mine patru zile, să aibă timp să privească şi să-şi dea seama cum rezolvă treburile oamenii Paulei. Apoi l-am trimis acasă, înainte să-şi dea cineva seama ce se ascunde sub figura de adolescent, pe care avusese grijă s-o păstreze. Bătrânul stătea în cortul ce-mi fusese repartizat pentru folos exclusiv şi nu-mi făceam probleme. M-am trezit fericit că-l aveam cu mine. La urma urmei, reprezenta o parte din comunitatea rămasă acasă...

Înaintam spre est. În teren deschis, între obiective, modelul părea a fi următorul: cartierul general al Paulei stătea confortabil trei zile, în timp ce armata mărşăluia înainte. Apoi divizia motorizată muta corturile cartierului general şi echipamentul, în mai puţin de-o zi. Paula, generalul şi o mână de oameni aflaţi în vârful organizaţiei nu se grăbeau, stăteau liniştiţi până spre seară, apoi strângeau cortul şi făceau un salt de-o oră cu elicopterul, până la noul sediu, iar alte două aparate o însoţeau goale, cu excepţia pilotului şi copilotului.

O viaţă plăcută, dar monotonă, mai ales când a început să devină evident că Paula nu avea nevoie de serviciile mele, că mă căra după ea ca pe un supus, să impresioneze inamicii posibili şi aliaţii neascultători. Aveam o mulţime de timp la dispoziţie, dar s-a dovedit

că Paula prevăzuse asta. Şi am descoperit principala sarcină a echipei ei de femei, funcţionare şi însoţitoare: să aibă grijă ca toţi să fie fericiţi, începând cu mine şi terminând cu ofiţerii inferiori ai armatei. Iar în felul ăsta, să ne ţină la o parte din calea şi mintea Paulei, cu excepţia momentelor în care avea nevoie de noi. O parte din astea le-am descoperit singur, dar punctul pe i l-a pus generalul Pierre de Coucy Aruba.

Generalul era un băutor. Nu încă un beţiv, pentru că rezistă la alcool şi nu părea să bea niciodată mai mult de trei-patru pahare. Dar băuturile se repetau la gustare, prânz, cocteil, cină...

— Poţi să mă consideri un filozof, mi-a spus într-o seară, în cortul lui, după o şedinţă de Stat-Major.

Ofiţerii plecaseră şi el mă invitase la o discuţie particulară, doar între noi doi.

— Îţi dai seama că aş putea să-mi înjgheb propria-mi armată şi să-mi clădesc un mic imperiu, numai pentru mine. Aş putea. Dar nu fac parte dintre cei ce-şi doresc un imperiu. „Toţi sunt nebuni, cu excepţia ta şi a mea, iar în privinţa ta am unele îndoieli.” Oamenii mă intrigă. Îmi place să stau liniştit şi să-i urmăresc. Aşa că-s comandantul ideal pentru împărăteasa noastră. Ştie că n-are de ce să-şi facă griji în privinţa vreunei lovituri militare atâta timp cât controlez eu situaţia.

— Se vede că apreciază lucrul acesta!

— Da, mi-a zâmbit el, un zâmbet, nu un rânjet, cu încreţituri la colţurile ochilor şi mustăcioara subţire, căruntă, ridicându-se la colţurile gurii. N-ai face acelaşi lucru, în locul ei?

— Pun pariu că-i un stăpân bun.

— O împărăteasă bună, vrei să spui. Ţine minte asta, a îndreptat el un deget spre mine. O împărăteasă

trebuie să fie împărăteasă tot timpul! De aceea are nevoie de fete...

— De fete?

— Bineînţeles. Familiaritatea produce dispreţ, a zâmbit el iarăşi. Şi nu există familiaritate mai mare ca în pat, nu?

— Adevărat, am răspuns gândindu-mă la cele două femei ale mele.

— Multe regine au avut probleme, când s-au urâţit. Şi multe împărătese. Regina Elizabeta... Ecaterina a Rusiei... Ai remarcat că nici una dintre fete nu arată atât de bine ca împărăteasa?

— Am observat.

— Evident! Arta de a stăpâni un bărbat prin prezenţa ta feminină constă în a fi inaccesibilă, cu puţin, dar inaccesibilă. Ai înţeles?

Nu numai că înţelesesem, dar apăruse în mine un impuls aproape demonic, iar instinctul meu de negustor mă provoca. În zilele în care Paula îmi ceruse să vin cu ea, pe drumul cuceririi, îmi sugerase limpede că era atrasă de mine. Privisem acest lucru ca o acţiune calculată, pentru a-şi atinge ţelul. Dar, după cum se dovedise, nu avusese nevoie de serviciile mele ca negociator, nici de mine personal. Cumpărase un exponat, plătindu-l cu promisiuni, fără să irosească trupe şi materiale ca să-l obţină. Fusese un caz de „îndemânare de vânzător”, aşa că nu mă afectase că primisem bani falşi pentru ceea ce vândusem. Dar faptul că-şi închipuise, după ce fusesem înşelat şi mi se dăduse marfă de doi cenţi pentru un dolar, că o să accept situaţia, mi se păruse o insultă.

Acceptasem jocul cu echipa de femei ca să nu trezesc nici o bănuială. Însă pusesem ochii pe Paula.

Aveam răbdare. Aveam capacitatea de a descoperi modelele ce-mi foloseau. Succesul se află undeva în viitor.

Găsisem un hobby, ca să-mi umplu timpul. Pătrunsesem de două ori în unitatea cu universul şi nu mă îndoiam că o asemenea stare de spirit există. Dacă exista, orice era posibil, inclusiv distrugerea furtunii de timp. Făceam exerciţii de a privi în jurul meu, căutând modele, dezvoltându-mi perceperea spre un punct în care perceperea, recunoaşterea şi înţelegerea să fie simultane.

Munca merita făcută. Modelele se aflau acolo, în jurul meu, tot timpul. În interacţiunea dintre oameni, în mişcările lor, în vorbire, reacţii, gândire. În tot ce privea fauna, flora, pământul şi cerul. Încetul cu încetul, cunoaşterea acestor modele a devenit mai profundă, mai sigură, până s-a apropiat de adevărata magie a telepatiei şi previziunii. Puteam juca şah mai bine ca oricine. Dar modelele şahului, deşi fascinante şi nenumărate, erau modele moarte. Preferăm să trăiesc modele create de semenii mei, bărbaţi şi femei.

Aşa că priveam şi învăţam. Şi, ciudat, îl simţeam pe Bătrân învăţând prin intermediul meu.

Ne apropiam de ţărmul Atlanticului. Locurile în care ne opream erau uneori fragmente de oraşe, în care existau provizii său echipament folositor, alteori centre populate, precum propria-mi comunitate, care nu existaseră înainte de echilibrarea forţelor furtunii de timp, dar care răsăriseră în jurul vreunei instalaţii de comunicaţii sau baze militare.

În toate cazurile, oamenii din locurile acelea fuseseră inferiori puterii armate a împărătesei. Uneori blufau o zi, două, înainte de a capitula, dar sfârşeau

prin a-i recunoaşte supremaţia. Dar până la urmă am întâlnit rezistenţă.

Ajunsesem la ocean, la un loc numit Capitol, care fusese, cândva, o parte din aeroportul internaţional Washington, iar acum rămăsese pe jumătate ce fusese şi pe jumătate altceva, pentru că oceanul cu apă adâncă izbea la baza stâncilor ce tăiaseră drumul principal spre aeroport. Pe ocean, ancorate la mică distanţă de un chei, un număr de nave oceanice mici. În hangarele de pe aeroport, nişte avioane comerciale, de pasageri, tip 1980, iar pe zona liberă dinspre ocean, câteva aparate uşoare, cu cinci locuri, ca nişte bule zburătoare, cu aripi boante, având generatoare de energie ce păreau alimentate de o sursă interioară, neconsumabilă.

Acestea aparţineau unui timp ulterior secolului al XX-lea şi, din punctul de vedere al Paulei, o pradă valoroasă. Avioanele, după părerea ei, ca şi a mea, erau uluitoare. Pentru că, deşi existau nave mari pe coasta Atlanticului, nu puteau fi întreţinute sau conduse. Rămânea posibilitatea traversării Atlanticului în ambarcaţiuni de mărimea unor yahturi. O asemenea călătorie ar fi fost lipsită de orice confort şi ar fi durat câteva săptămâni. Cu avioanele acelea uşoare, din viitor, oceanul putea fi trecut în câteva ore.

Încă o dată, Paula a înaintat singură, însoţită doar de o gardă redusă, pentru a negocia, în timp ce în spate se pregăteau trupele şi artileria. Dar, de data asta, scopul n-a putut fi atins şi a trebuit să lupte pentru ce-şi dorea.

Nu numai atât. Cei de acolo au luptat cu îndârjire. A durat aproape o săptămână până când Aruba şi soldaţii lui au cucerit locul şi i-au supus pe băştinaşi. Au

pierdut jumătate din soldaţi. Trebuia că rezervele de pe Coasta de Vest să parcurgă tot continentul până la noi, pentru că împărăteasa nu avea încredere în comunităţile recent subjugate, în loialitatea luptătorilor recrutaţi din acestea. Asta însemna câteva luni. Până să sosească şi să fie pregătite, se făcea iarnă. Paula şi ofiţerii Statului-Major puteau traversa oceanul, prin aer, oricând. Dar navele mici disponibile nu-i puteau transporta armata pe vreme rea. Era obligată să rămână pe loc până se împrimăvăra.

Am văzut modelul situaţiei evoluând, cu zece zile înaintea celorlalţi. Se întărise în mintea mea în prima zi de luptă grea, când bombardaseră poziţiile inamicului cu artileria şi înaintaseră plini de încrâncenare, pentru a fi măcelăriţi de mitraliere. Am văzut şi m-am înfuriat, pentru că asta însemna o întârziere a planurilor Paulei de cucerire a lumii. Urma să sosească Doc, pentru una dintre vizitele lui periodice şi mă temeam, în loc să sper, că Porniarsk descoperise ultimul model posibil al universului în bazinul de vizualizare. Dacă îl găsise, nu aveam de ales. Trebuia să mă întorc fără întârziere acasă, riscând să fiu ucis, schilodit sau împiedicat să trec.

Nu doream ca Paula să se afle pe continentul nord-american când urma s-o părăsesc, ca să nu se îndrepte, încă o dată, spre teritoriul meu. Mi-ar fi plăcut să fie dincolo de Atlantic, iar efortul şi cheltuiala de a trimite trupe după mine să fie atât de mari, încât s-o întârzie cât mai mult. Credeam că aveam motive rezonabile să-i doresc victoria. De aceea, pe măsură ce săptămâna de luptă trecea, iar pierderile creşteau, arătam la fel de supărat ca toţi ceilalţi din tabăra împărătesei. Dar din alte motive.

Doc a venit abia vineri.

— Porniarsk a găsit ce căuta? l-am întrebat, de îndată ce am ajuns într-un loc în care puteam discuta în siguranţă.

În ziua aceea, locul însemna o zonă de instrucţie, dincolo de spitalul militar, unde puteam vedea dacă cineva se apropia suficient ca să ne audă.

— Nu, nu încă, a răspuns el.

— Bine, am zis, iar Doc s-a holbat la mine, o fracţiune de secundă. O să-ţi explic mai târziu, l-am potolit eu. Alte ştiri?

— Să ţi le spun. Porniarsk n-a descoperit încă modelul, dar e pe aproape.

— Fir-ar să fie!

De data asta s-a uitat uluit la mine.

— Am motive serioase, i-am spus. Continuă.

— După cum spuneam, Porniarsk n-a găsit încă cea mai îndepărtată configuraţie din viitorul pe care-l poate arăta aparatul, dar a descoperit un punct de blocare, un punct în care aparatul ciclează, dintr-un motiv oarecare. E aproape sigur că poate trece de el, cu puţin efort. Dar mi-a spus să-ţi transmit că acel punct de blocare înseamnă că se apropie de sfârşit.

Am oftat.

— Bine. Dacă a reuşit, asta e! O să-ţi spun îndată părerea mea. Altceva important? Cum se simt cei de acasă? Comunitatea se descurcă bine?

— N-am alte noutăţi. Câteva scrisori, bineînţeles, a zis, atingând geanta de piele ce-i atârna de umăr, scrisorile fiind motivul aparent al venirii lui. Toată lumea e bine. Iar lucrurile merg perfect, ca de obicei.

— Bine. Să ne întoarcem în cort.

Ne-am dus acolo. Era o precauţie elementară să nu

vorbim decât câteva secunde, să nu trezim suspiciuni. Având în vedere ştirile generale, puteam să ne descurcăm discutând în metafore, în timp ce citeam scrisorile, chiar dacă ne asculta cineva.

În cort, Bătrânul s-a repezit să mă prindă de o mână, apoi s-a întins s-o apuce şi pe a lui Doc. Ne-am aşezat în fotolii, iar el s-a ghemuit între noi. De când plecasem, devenise mult mai dependent, nu numai de mine, care la început fusesem singurul om de care se ataşase, ci şi de Doc, în timpul vizitelor acestuia.

— Serveşte-te cu o băutură, i-am spus lui Doc, cât timp mă uit prin scrisori.

— Mulţumesc, a zis el, entuziasmat.

Şi-a eliberat mâna din cea a Bătrânului şi s-a dus la masa ce-mi servea drept bar. Doc nu bea şi nu fuma. Dar avea întotdeauna ţigări la el şi era expert în a da spectacole că bea şi fumează, acestea fiind doar două dintre numeroasele lucruri pe care le mima, sperând ca aspectul lor înşelător să se dovedească folositor, vreodată. Am desfăcut plicurile şi am citit scrisorile.

Obişnuite, personale, de acasă. Şi chiar dacă fuseseră trimise cu scop de camuflare, m-am trezit parcurgându-le la fel de grăbit ca oricare altul aflat departe de casă şi familie împotriva voinţei sale. Marie era îngrijorată din cauza lui Wendy, care îmi scrisese câteva rânduri indiferente probabil obligată. Ellen înşirase doar câteva rânduri, mai degrabă o notă, în care îmi transmitea că lucrurile merg bine, aşa cum le lăsasem, că nu trebuia să-mi fac griji. Am interpretat ultimele cuvinte ca un sfat să privesc grijile materne ale lui Marie cu un anumit grad de detaşare. Limbajul lui Ellen n-ar fi fost mai laconic dacă ar fi fost ea însăşi un soldat din prima linie. Aşa că „te iubesc” de la

sfârşit părea nepotrivit. Dar o cunoşteam bine...

Bill îmi scria că era încântat de felul în care mergeau lucrurile. Asta însemna, mesajul venind din partea lui, că se referea la munca lui Porniarsk. Mai menţiona că refăcuse „planul de recoltare în caz de urgenţă”, adică planul meu de împrăştiere şi ascundere, dacă Paula decidea să ia ostatici, pentru a se asigura de cooperarea mea. Porniarsk nu-mi trimisese nici un mesaj.

— Se pare că acasă lucrurile merg bine, i-am spus lui Doc, după ce am terminat de citit scrisorile.

— Într-adevăr. Ai ceva de transmis?

— Am pregătit scrisorile. Sunt pe masă, acolo. Vrei să te întorci chiar acum?

— Dacă nu-i nimic să mă reţină...

A pus scrisorile în portofel, s-a întors şi s-a aşezat. Bătrânul l-a prins iar de mână.

— Mă gândeam... de ce n-ai mai rămâne o zi, două, până cucerim zona asta? Are loc o luptă şi, dacă mai zăboveşti, ai putea să le spui femeilor, la întoarcere, că n-am fost rănit...

— Bine. Ai o viaţă plăcută aici. Ar însemna, pentru mine, o vacanţă gratuită...

În timp ce vorbea, avea o voce amabilă, veselă, dar îşi aţintise ochii asupra mea, să înţeleagă de ce-i ceream să rămână. Mi-am mişcat uşor capul, făcându-i semn nu acum şi am început să-i descriu situaţia, fără să spun nimic care ar fi supărat-o pe Paula, plin de încredere în ce va săvârşi ea, dar strecurând, strop cu strop, informaţii despre starea actuală a armatei. Când am terminat, ştia faptele, nu şi legătura dintre acestea şi motivul pentru care doream să stea în preajmă.

Întâlnirea noastră avusese loc în a treia zi a bătăliei

pentru stăpânirea zonei. Abia duminică soldaţii Paulei au reuşit să cucerească majoritatea punctelor întărite ale adversarilor, iar luni după-amiază au reuşit să cureţe terenul.

— Dacă tot ai stat atât, poţi rămâne şi la sărbătorirea victoriei, i-am spus lui Doc.

— Îmi convine, a zis el, cu vocea împleticită, stând întins pe o sofa din cortul meu, cu un pahar în mână, dar cu ochii limpezi, că ai unui ţintaş ochind prin cătarea puştii.

Eram mai încântat că se afla cu mine decât crezusem. Văzusem modelul consecinţelor bătăliei construindu-se, toată săptămâna. Paula şi Aruba, mai ales, ar fi trebuit să vadă acelaşi lucru, după terminarea luptelor. Deci, în timp ce şirurile de supravieţuitori aclamau, Paula şi cei din jurul ei muşcau din fructul amar al victoriei prea scump plătite. Modul în care vor reacţiona îmi va arăta mai mult despre modelul lor, iar o parte din ceea ce voi învăţa putea fi o informaţie folositoare, bună de trimis acasă prin intermediul lui Doc.

Paula trebuia să facă faţă unui adevăr deosebit de neplăcut: că exista o limită, dincolo de care soldaţii ei bine pregătiţi nu se supuneau. Din recruţi se transformaseră în veterani, în timpul băii de sânge din ultimele şapte zile. Comandanţii din istorie i-ar fi putut spune ce se întâmplă când asemenea soldaţi reuşesc să copleşească un inamic care le produsese pierderi grele. Copiii se transformaseră în ucigaşi. Măcelăriseră în dreapta şi-n stânga, în după-amiaza zilei de luni, în timp ce-i subjugau pe cei cuceriţi.

A fost primul eşec al Paulei. Printre foştii ei inamici se aflau mecanici aviatici şi navali, diferiţi experţi care

ar fi constituit supuşi credincioşi. Dar nu reuşise să oprească soldaţii însetaţi de sânge, pentru a selecta indivizii valoroşi dintre învinşi. Ziua de luni o costase scump.

Dar a trebuit să se stăpânească şi să apară în public, pentru a încuraja petrecerea sălbatică ce a avut loc noaptea. Începuse după-amiaza şi a ţinut până-n zori, timp în care toţi, în afară de câţiva mai rezistenţi, se prăbuşiseră. Când a dat soarele, Aruba a venit la mine.

Faptul că venise el la mine, în loc să mă cheme, dovedea că era foarte îngrijorat. A intrat în cort, a privit o secundă spre silueta liniştită a lui Doc, care părea că doarme pe o sofa, apoi spre mine. În lumina ce pătrundea prin ferestrele de plastic, figura lui arăta măslinie, de culoarea leberwurstului proaspăt.

— Vrea să te vadă, a zis el.

— Paula?

A confirmat din cap şi s-a ridicat în picioare. Eram îmbrăcat. În noaptea trecută fusese posibil să se întâmple orice şi nu putusem să dorm.

— Despre ce-i vorba? l-am întrebat în timp ce mergeam prin aerul rece al dimineţii, prin vântul ce bătea dinspre ocean.

— Îţi va spune chiar ea, a răspuns, lingându-şi buzele.

Fusese şocat zdravăn şi mi-l imaginam repezindu-se la sticlă, îndată ce va rămâne singur.

Am dat din cap, indiferent, încercând să-mi fac curaj singur. Nu mi se părea de bun augur dorinţa ei de a mă vedea atunci. Am ajuns împreună cu Aruba la intrarea în cortul principal, unde stăteau de gardă doi ofiţeri colonei cu mitraliere. S-a oprit lângă cort.

— Intră, te aşteaptă.

Am intrat singur. Şi Paula era singură, într-un veşmânt galben, transparent, de parcă atunci se sculase din pat. Dar avea figură aspră şi obosită, cu o privire ce dovedea că rămăsese trează şi încordată ore în şir.

— Marc, a zis cu o voce ca un diamant industrial, pe masă e o hârtie. Semneaz-o.

— S-o semnez?

M-am dus şi m-am uitat. O scrisoare dactilografiată, de câteva pagini, purtând antetul pe care mi-l acordase ca membru în Statul ei Major.

— Doar semnează.

— Nu, până nu o citesc, i-am răspuns.

Ochii i-au sclipit. A dat din umeri şi s-a întors. Dar reţinuse împotrivirea mea la un ordin al ei. Îşi va aminti la momentul potrivit.

— Bineînţeles, a zis ea.

M-am aplecat asupra scrisorii şi am citit-o. Am simţit ceva care semăna cu o lovitură prin surprindere în stomac. Sau ca o ciocnire groaznică în întuneric, când goneam cu toată viteza spre un zid de beton despre care ştiam că-i acolo, dar la a cărui existenţă nu mă gândisem un impact atât de neaşteptat şi de brutal, încât mi se făcuse greaţă. Pentru că, brusc, am înţeles-o pe Paula, am văzut-o în întregime, goală, în lumina puternică a ceea ce plănuia să mă pună să fac.

Am citit că fusesem şocat de comportarea iresponsabilă a unor soldaţi ai ei, când cuceriseră zona duşmană. În primul rând, din cauză că văzusem exterminarea, în mod criminal, a unor persoane nevinovate, aflate printre apărători: meseriaşi, mecanici şi alţi specialişti care fuseseră în tabăra inamică în cursul asaltului. Uciderea acestor nevinovaţi

însemna nu numai o crimă împotriva lor, ca indivizi, dar şi o trădare a imperiului, deoarece împărăteasa fusese lipsită de serviciile oferite de bunăvoie de aceşti oameni, iar mulţi dintre supuşi vor suferi din cauza acestor pagube. Ca urmare, îi ceream să ia măsuri împotriva criminalilor vinovaţi, să-i aducă în faţa judecăţii, pentru că eu, cu talentul ce-mi permisese să opresc ravagiile furtunii de timp, puteam vedea mai profund şi mai limpede decât oricine costurile teribile pe care trebuia să le plătim toţi datorită morţii acelor nevinovaţi.

În timp ce citeam, modelul pe care-l construisem despre Paula s-a completat. Am văzut ce răzbunare avea în minte nu numai împotriva soldaţilor vinovaţi de a o obliga să zăbovească acolo pe durata iernii, ci şi împotriva oricui fusese martor la ce i se întâmplase. Iar acest lucru îmi spunea despre ea mai mult decât ar fi putut să reiasă în doi ani de observaţii.

Am semnat.

— Sunt mândru să fac asta, i-am spus, ducându-i scrisoarea. Nu conţine nimic care să nu redea exact ceea ce simt. Nu-i de mirare că eşti împărăteasă, Paula! Poţi citi gândurile!

A zâmbit şi a luat foile. Nu mă iertase că citisem înainte de a semna, dar, pentru o clipă, zâmbetul fusese plăcut. N-aş fi riscat s-o flatez atât de grosolan înainte, dar acum ştiam unde şi când era vulnerabilă.

— Dragă Marc, ai înţeles!

S-a uitat la mine. Înţelesesem. Ce ironie! Momentul pe care-l aşteptasem cu răbdare, în care puteam s-o stăpânesc, posedând-o fizic, sosise. În clipele acelea de tulburare era accesibilă, dacă aş fi dorit-o. Dar, după ce citisem scrisoarea, n-aş fi atins-o nici cu un harpon

pentru rechini.

— Mai mult ca oricând, i-am răspuns. Vrei să le spun celorlalţi că ţi-am trimis scrisoarea?

A ezitat, dar numai din obişnuinţa de a fi precaută. Dacă ar fi fost ea însăşi, aş fi ezitat să mă arăt atât de naiv. Dar nu era. Acest adevăr crucial ieşise la iveală, completând modelul ei, pe care-l avusesem în minte... Avea un defect pe care nu-l remarcasem până atunci, un defect profund, care o va costa stăpânirea lumii, ce păruse posibilă până în momentul acela. Acceptase deja sugestia mea de a recunoaşte că eram autorul scrisorii pe care o concepuse ea. Deja începuse să creadă în ideea ispititoare că o scrisesem eu, din proprie iniţiativă.

— Dacă aş lăsa scrisoarea aici şi m-aş duce să răspândesc ştirea, sunt convins că ofiţerii tăi s-ar grăbi să mă sprijine. Putem să-i arestăm pe vinovaţi şi să-i aducem în faţa justiţiei înainte să apuce să umple minţile camarazilor lor cu minciuni.

— Da, a zis ea, punând atentă scrisoarea pe capătul mesei de lângă ea. Bineînţeles că ai permisiunea mea să povesteşti ce mi-ai scris. Se va face dreptate repede.

— Plec chiar acum. O secundă. Poate dacă mi-ai da un ordin scris, să fac ce-i necesar, aş reuşi să nu scape nici unul... Pentru că eu n-am nici o autoritate...

A zâmbit fermecător, văzând că-mi prind singur lanţul responsabilităţii de gât.

— Bineînţeles!

S-a aşezat la birou, a scris ceva pe o foaie de deasupra unui pachet de ordine de serviciu, a desprins-o şi a împins copia cu indigo spre marginea biroului.

— Iată!

— Mulţumesc, am zis, luându-l fără să-l citesc şi îndreptându-mă spre uşă. Să nu pierd timpul...

— Nu, sigur că nu. Acum mă voi odihni... să vii să mă vezi după micul dejun, Marc. Dragul meu... Ce m-aş face fără tine...

— Eşti împărăteasa. Poţi face orice. A zâmbit fermecător.

Am ieşit. Aruba plecase, după cum mă aşteptasem. M-am dus direct în cortul meu. Doc a sărit din culcuş, îndată ce perdeaua cortului a căzut în urma mea.

— Plecăm spre casă chiar acum. Îţi voi explica pe drum. Eşti înarmat?

— Puşca e în jeep. Am la cingătoare un pistol şi un cuţit.

— Bine. Vreau să mă ajuţi să aducem în faţa justiţiei nişte ucigaşi. Împărăteasa mi-a încredinţat autoritatea necesară pentru a aresta soldaţii care au comis atrocităţi împotriva unor oameni nevinovaţi din rândul populaţiei civile ce ni s-au opus până în noaptea asta.

A ridicat din sprâncene, ironic. Am căutat în buzunar ordinul, pe care nu-l citisem, l-am desfăcut şi m-am uitat spre el, apoi i l-am întins lui Doc.

— *Marc Despard a cerut şi a primit din partea mea dreptul de a face tot ce-i necesar,* a citit el, dând încet din cap. Bine!

Am luat hârtia înapoi şi am pus-o în buzunar.

— Primul lucru pe care vreau să-l fac e să verific avioanele construite în viitor, ca să ne asigurăm că nici unul dintre responsabilii atrocităţilor nu le va folosi ca să fugă. Ar putea folosi explozibil, să le distrugă pe cele care rămân. Eşti expert în explozibili. Ce crezi că ar distruge asemenea aparate?

A rânjit şi a făcut semn spre centură.

— Cartuşe detonante. Ar face prăpăd dacă ştiu meserie.

— Deci asta vom căuta. Să mergem.

Ne-am îndreptat spre uşă. Bătrânul a venit după noi.

— Să-l trimit înapoi? a întrebat Doc.

— Nu. Văzându-l cu noi, nu vor bănui că facem ceva important. Domnule maior!

Chemasem un ofiţer scund, oacheş, de vreo douăzeci şi cinci de ani, care trecea pe lângă noi. Faptul că era treaz la ora aceea a dimineţii însemna că nu se implicase profund în festinul din noaptea precedentă. A venit mai aproape şi l-am recunoscut. În armata Paulei existau destui maiori.

— Maior Debrow, îmi pare rău că te întrerup din treabă, dar am o sarcină specială şi am nevoie de ajutorul dumitale. Citeşte asta!

I-am întins ordinul Paulei.

— Trebuie să acţionăm înaintea criminalilor. Am dreptate?

Figura lui arăta că nu-i de acord. Cineva lipsit de prejudecăţi ar fi descoperit chiar o urmă de aversiune faţă de mine, un civil care numea soldaţii căliţi în luptă „criminali”.

— Da, domnule Despard.

— Bine. Mă bizui pe dumneata, domnule maior. Cred că ar putea încerca să fure câteva din avioanele acelea preţioase, construite în viitor. Vom merge să verificăm. Aş dori să mă însoţiţi.

— Avioanele sunt încuiate şi păzite, a zis Debrow. Nu le poate fura nimeni.

— Să ne convingem.

Ne-am dus spre acea parte a fostului aeroport în

care erau păstrate avioanele din viitor. Distanţa nu era scurtă, dar am trecut peste o barieră din saci cu nisip şi ne-am trezit la patruzeci de picioare de intrarea într-un hangar izolat, în jurul căruia stăteau de pază o duzină de soldaţi care păreau treji şi competenţi.

— Chemaţi-l pe ofiţerul lor aici, să-i explicăm despre ce-i vorba, i-am zis maiorului.

— De fapt, ce doriţi? a întrebat Debrow. Ce vreţi să facă?

— Vreau să verific oamenii de pază şi să arunc o privire înăuntru. Iar ofiţerul să vină cu noi, când facem controlul.

Debrow s-a dus spre cei doi soldaţi care păzeau uşa hangarului. A fost somat. Când a răspuns, m-am uitat la Doc, care mă privea întrebător.

— Vreau să fugim cu unul din avioanele de acolo, i-am şoptit. Iar cele rămase să nu fie utilizabile. Soldaţii de pază să fie anihilaţi. O să încerc să-ţi dau o mână de ajutor să faci toate treburile astea, una câte una.

— Numai noi doi plecăm? Nu şi maiorul?

— Numai noi doi.

Doc a încuviinţat din cap. Debrow s-a întors, ne-a condus spre uşa hangarului. Am intrat printr-o uşiţă pentru personal, înăuntru, interiorul vast, întunecat, cu nişte sclipiri mărunte, perlate, în beznă: avioanele din viitor. În dreapta, o încăpere cu pereţi din sticlă, puternic luminată de becuri cu baterii proprii, ce înlocuiseră luminile clădirii, care nu funcţionau datorită lipsei de energie. Centrala comunităţii nu mai funcţiona.

În cameră, la masă, un ofiţer subţiratic, tânăr, cu bare argintii de locotenent pe epoleţii uniformei din piele. S-a ridicat când am intrat.

— Domnule maior? a întrebat el.

— Locotenente, acesta-i Marc Despard.

— Îl cunosc pe domnul Despard.

— Iar aceştia..., a zis Debrow, privind spre Doc şi Bătrân, sunt servitorii săi. Domnul Despard vrea să-ţi arate o autorizaţie specială a împărătesei.

I-am întins hârtia. Sprâncenele blonde ale locotenentului s-au ridicat de câteva ori, în timp ce citea, dar restul figurii i-a rămas calmă.

— Da, domnule, a zis, înapoindu-mi scrisoarea. Ce doriţi?

— În primul rând, să verific avioanele din viitor, fără mult tărăboi. Eu, maiorul, tu şi Doc.

Şi am făcut un semn spre Doc.

— Doc are experienţă în combaterea sabotajelor. Dacă au fost instalate bombe în avioane, ne va ajuta să le dezamorsăm. Fiinţa experimentală care-i cu mine se numeşte Bătrânul. Are simţul mirosului foarte dezvoltat şi colaborează bine cu Doc în treburi de felul ăsta. Câte avioane sunt aici?

— Nouă, a răspuns locotenentul.

— Ştie cineva să zboare cu ele?

— N-a încercat nimeni. Cred că trebuie să-i facem să vorbească pe cei care le-au avut.

— Am auzit că nu-s greu de manevrat. S-ar putea ca ucigaşii pe care-i caut să cunoască acest lucru. Cu aparatele astea pot obţine tot ce doresc, în restul lumii, dacă reuşesc să le fure împărătesei.

Ambii ofiţeri s-au uitat ciudat la mine şi m-am întrebat dacă nu-mi exageram importanţa.

— Să mergem. Domnule maior, locotenente, vom cerceta fiecare câte trei avioane. Nu vom lua fiinţa experimentală la primul control. Îi voi ţine pe Doc şi

Bătrân cu mine, până-i nevoie de ei. Aveţi lanterne?

— Bineînţeles, domnule, a răspuns locotenentul.

S-a dus la un dulap din cealaltă parte a biroului şi s-a întors cu lanterne pentru fiecare. L-am lăsat pe Bătrân în birou şi ne-am dus în hangarul curat.

Am ales cele trei aparate mai apropiate, obligându-i pe ofiţeri să se ducă spre cele îndepărtate. La lumina lanternei, primul avion la care m-am dus părea că sclipeşte datorită unei străluciri interioare, proprii. Fusese construit din plastic lăptos, semitransparent. Părea îndeajuns de uşor ca să plutească în aer doar dacă ai fi suflat spre el. Dar, în ciuda aparenţelor, era solid şi rezistent. Am deschis uşa curbată de pe o latură şi am intrat. Poate din cauza formei ovale, avea interiorul mai spaţios decât crezusem. M-am dus la panoul de comandă.

Ceva simplu, un ecran mic, ca de televizor, în mijlocul bordului, cu cinci clape dedesubt. Am apăsat una, la întâmplare, iar luminile s-au aprins. Nu numai pe panoul de comandă, ci în tot avionul.

— *Pregătit!* a spus o voce.

Am zâmbit. Nu căutasem un model, dar găsisem, deodată, unul aproape complet.

— Cum se decolează?

— *Poţi pilota singur sau da indicaţii de decolare şi zbor.*

— Mulţumesc. Culcă-te la loc.

Am apăsat aceeaşi tastă şi luminile s-au stins. Ca încercare, am apăsat, la lumina lanternei, altă clapă.

— *Pregătit!* a spus o voce, iar luminile s-au aprins din nou.

— Culcă-te la loc.

Asta fusese! Ştiam secretul zborului cu ele. Nu

exista nici un secret! Am apăsat iar tasta, luminile s-au stins, am părăsit avionul.

— În regulă, i-am şoptit lui Doc. Scoate din funcţiune celelalte avioane. O să-mi fac de lucru cu cele două pe care trebuie să le verific. Ne întâlnim la ultimul, al treilea din urmă noastră, aproape de capătul hangarului. O să întârzii cât pot. Ai grijă să nu te vadă ofiţerii.

— Nu mă vor vedea, a zis Doc şi s-a evaporat în beznă. L-am luat pe Bătrân, m-am dus la următorul avion, m-am aşezat în faţa panoului de comandă şi l-am pornit. Am avut o mică discuţie cu calculatorul (sau ce-o fi fost), iar când am terminat, aveam cunoştinţe generale despre felul acela de avioane, de parcă aş fi avut unul timp de mulţi ani. Erau ridicol de simple, copilăresc de uşor de manevrat.

După ce mi-am omorât timpul cum am putut, m-am dus la al treilea avion, am scotocit şi prin el un timp, apoi am ieşit. Nici Doc, nici ceilalţi nu se vedeau. M-am dus la coada avionului şi am aşteptat. Am simţit un deget care mă bătea pe umăr.

M-am întors, făcând instinctiv un pas înapoi. L-am văzut pe Doc rânjind.

— Le-am aranjat pe toate.

— Bine.

Ne-am dus spre avionul alăturat şi l-am găsit pe locotenent examinând conştiincios partea de dedesubt a avionului, la lumina lanternei.

— Ai găsit ceva, locotenente?

— Nu, domnule. Dumneavoastră?

— Nici eu n-am avut noroc. Poate maiorul Debrow a găsit ceva... Mergem să vedem?

L-am descoperit pe Debrow în interiorul ultimului

aparat. După un timp, a ieşit.

— Nimic, a zis el.

— Mă simt foarte uşurat. Acum, dacă nu te superi, aş dori să discut cu paznicii.

— De ce, domnule? N-am găsit nimic...

— Ca să fim siguri. Împărăteasa vrea să fim siguri. Nu-i aşa, domnule maior?

— Locotenente! a zis maiorul, cu voce răguşită.

— Da, domnule maior! Da, domnule Despard! Dacă mergeţi în birou, voi chema întâi oamenii de la poartă...

— Îi vei aduce unul câte unul, locotenente, am zis eu. Există altă uşă a hangarului?

— O intrare mică, de serviciu, în spate.

— Bine, am zis, întorcându-mă spre Doc. După ce-i vom interoga, unul câte unul, aş vrea să-i conduci înapoi la posturile de pază. Ai grijă să nu vorbească între ei, mai ales cu cei care n-au fost încă interogaţi. Vei merge cu locotenentul, ca să ştii unde să-i conduci. Locotenente...

— Da, domnule Despard!

— Cred că ar trebui să ţii locul fiecărui om, pe măsură ce vin înăuntru. Dacă Doc se întoarce fără cel pe care l-a luat dacă vine singur înseamnă că am descoperit unul dintre ei. Aş vrea să te întorci cu Doc cu un aer cât mai natural, să nu-i alarmezi pe ceilalţi.

Locotenentul a deschis gura, s-a uitat la maior şi a închis-o la loc.

— Poate că-i mai bine că locotenentul să rămână aici, domnule Despard, a zis maiorul. Nu se obişnuieşte ca un ofiţer să ţină locul unui soldat aflat în gardă. Şi...

— Nu sunteţi de acord cu mine, domnule maior?

— Ba da, domnule, a răspuns el, încet.

— Atunci să facem cum am spus. Locotenente, vrei să mergi cu Doc, iar el să se întoarcă cu prima santinelă?

Au plecat, iar eu m-am întors spre Debrow.

— Domnule maior, cât de bine îl cunoaşteţi pe locotenent?

— Îl ştiu de câţiva ani. Cred că de vreo trei...

— Dar îl cunoaşteţi bine?

M-a privit, brusc îngrijorat. După o secundă, a răspuns, încet:

— Nu pot spune că-l cunosc... bine, domnule Despard.

— Mda...

Am tăcut. După câteva minute, Doc s-a întors cu prima santinelă, un caporal solid, înalt de cinci picioare şi jumătate, cam de vârsta locotenentului.

— Numele? L-am întrebat.

— Caporal Charles Onash, domnule. Plutonul trei, compania a patra, Regimentul Albastru.

— Ai condus vreodată o motocicletă, caporal Onash?

— Nu, domnule!

— Bine. Poţi să pleci. Du-l înapoi, Doc.

Nici următorul nu condusese vreodată o motocicletă. Nici cei trei de după el. Abia al cincilea. Trebuia să găsesc nişte întrebări misterioase...

— Ai zburat cu planorul, soldat Mahn?

— Da, domnule.

— Ştii să conduci un hidroavion?

— Da, domnule.

Debrow s-a mişcat, stânjenit, pe scaun, în spatele biroului. M-am simţit prins în propria-mi cursă.

— Ştii să citeşti în sanscrită?

— Domnule?

— Te-am întrebat dacă ştii să citeşti în sanscrită!

— Nu, domnule!

— Bine, am zis uşurat. Du-l înapoi, Doc.

— Domnule, a zis Debrow, aproape cu timiditate, după ce soldatul Mahn plecase, mă tem că nu înţeleg…

— Veţi înţelege imediat.

A stat pe scaun, fără să spună nimic. Ceilalţi şapte oameni aflaţi la posturi au venit pe rând şi i-am trimis înapoi, după ce i-am făcut să recunoască faptul că nu ştiau să facă un lucru sau altul.

— Domnule Despard, a început Debrow, după ce plecase ultimul om. Aceştia au fost toţi. Înseamnă…

— Înseamnă că situaţia e mult mai gravă decât am crezut. Sunteţi înarmat, domnule maior?

— Nu, domnule.

— Păcat. Vom face ce vom putea. Voi rămâne aici. Vă veţi duce încet la uşa pentru personal, pe care am intrat şi veţi rămâne lângă ea, în interior. Dacă puteţi, încuiaţi-o. Ascultaţi zgomotele de afară. Dacă încearcă să forţeze uşa cineva, ascundeţi-vă, iar după ce-au intrat, duceţi-vă după ajutoare.

— Da, domnule. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce bănuiţi că se va întâmpla?

— Nu vă pot spune, încă… Datoria mea e să mă gândesc la Paula, la împărăteasă. Acum plecaţi. Mă voi ascunde în umbră, lângă birou, gata să vă avertizez dacă vine cineva din cealaltă parte a clădirii.

A plecat. L-am luat pe Bătrân de mână şi am ieşit după maior, furişându-ne în umbră, unde nu ne putea vedea dar unde îl puteam intercepta pe Doc, care urma să se întoarcă, după ce condusese ultimul soldat la post. De unde ne aflam, vedeam linia subţire a luminii zilei pătrunzând pe lângă uşa pentru personal,

acum încuiată şi silueta ghemuită lângă ea. Mai târziu, eclipsarea aceea a dispărut, iar Doc s-a ivit singur, din bezna de lângă noi.

— Am rezolvat, a şoptit el.

— Ai avut grijă de toţi?

A confirmat din cap.

— Locotenentul?

— L-am lăsat penultimul.

— Bine. Maiorul e lângă uşa pentru personal.

— A fost. Am avut grijă şi de el. A fost ultimul.

Am vrut să-l întreb câţi muriseră, dar cuvintele mi s-au oprit în gât. Faptul că aveam un lup tânăr că Doc drept prieten îmi salvase viaţa şi era ilogic să-i cer să fie, în acelaşi timp şi lup şi nevătămător.

— Ce-i cu avioanele?

— Nu m-am atins de cel în care ai urcat prima oară. Restul vor sări în aer, când vei dori.

— Bine. Să deschidem uşa hangarului. Altfel, va trebui să facem o gaură în ea.

— Nici o problemă. Ar trebui să funcţioneze cu ajutorul unor motoare electrice, dar există şi un sistem de scripeţi, care este folosit când nu-i curent. Poţi să faci chestia aia să zboare, Marc?

— Pot. Sau, mai degrabă, pot să-i spun să zboare, iar el se supune.

— Verificam şi eu, a zis el şi i-am văzut rânjetul prin întuneric.

— Nu te condamn. Şi eu aş fi făcut la fel, am zis, simţindu-mă foarte obosit. Fă cumva că aparatele celelalte să se distrugă îndată ce ieşim de aici, iar eu îl voi trage pe cel cu care vom pleca lângă uşă. Apoi deschizi poarta hangarului, sari în el şi plecăm.

— Bine.

A dispărut. Am aprins lanterna şi l-am condus pe Bătrân spre avionul pe care Doc îl lăsase neatins. Am urcat în el, am închis uşa şi am apăsat o tastă.

— *Pregătit!*

— Mişcă-te încet pe sol, către uşa clădirii. Sau, ca să zicem altfel, înaintează încet, iar eu îţi voi spune când şi încotro să coteşti, când să te opreşti.

Avionul s-a mişcat şi a început mai degrabă să alunece, decât să ruleze înainte.

— La stânga, vreo zece grade. Acum încă vreo cinci, înainte... opreşte!

Ne-am oprit chiar lângă uşa hangarului. Am deschis portiera aparatului şi am aşteptat. După un moment, s-a auzit un zgomot slab de roţi care se rostogoleau, iar uşile din faţa mea s-au dat de-o parte. Prin deschizătură au pătruns razele soarelui, orbindu-mă.

— Ajunge! Am spus încet, spre zona luminată.

Uşile se opriseră deja, lăsând un spaţiu suficient să ieşim. Am auzit zgomot de paşi, iar Doc a intrat în cabină, trăgând uşa după el.

— Am rezolvat totul.

— Porneşte! am spus avionului. Drept înainte, ieşi pe uşă, ridică-te şi înalţă-te până la o mie de metri. Îndreaptă-te spre vest.

A ieşit la lumină. Fără să-şi ia avânt, s-a înălţat brusc spre cer. S-a auzit un zgomot, ca o pungă de hârtie spartă, în urmă. Am privit şi am văzut fum ieşind pe uşa deschisă a hangarului. După o secundă, ne aflam atât de sus, încât drumurile păreau linii subţiri, trase cu creionul, iar peisajul a început să alunece în spate, către soarele ce se ridicase pe cerul senin.

— Cred că am rezolvat totul, a zis Doc.

A venit în faţă şi l-a împins pe Bătrân de pe scaunul

de lângă mine. Acesta a acceptat fără să se plângă. Surprinzător cât de multe înghiţea Bătrânul de la Doc... Aproape cât suportase Duminică de la Ellen... Doc s-a aşezat pe scaun.

Ai nevoie de ajutor la zbor, sau la altceva? m-a întrebat.

Am făcut semn că nu.

— Atunci o să dorm, a zis el, imperturbabil. Chestia asta e mai sigură ca o uşă încuiată. Nimeni nu poate năvăli peste tine, prin surprindere, în aer.

S-a ghemuit în scaun, a închis ochii şi s-a cufundat în somn.

Eu n-am avut norocul ăsta...

29

AVIONUL DIN VIITOR n-avea nevoie de prea multă supraveghere. I-am cerut o hartă a ţării, iar aceasta a apărut pe ecranul din faţa mea. Am selectat zona comunităţii noastre, am solicitat mărirea segmentului respectiv şi am continuat operaţia până am reuşit să identific destinaţia zborului. I-am spus să se ducă acolo şi să aterizeze lângă palatul de vară, pe care i l-am descris. Cu asta, terminasem tot ce avusesem de făcut. Mi-ar fi plăcut să mă ghemuiesc, ca Doc şi să dorm. Dar n-am reuşit. Nici să-l imit pe Bătrân, care moţăia, deschizând din când în când ochii, ca să se uite la mine, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că sunt acolo.

Am stat şi am privit cerul gol, limpede şi mişcarea lentă a peisajului de dedesubt. Nu se auzea nici un zgomot. Mă simţeam ca o muscă prinsă sub un pahar.

Cât timp acţionasem, ca să pregătim fugă, mintea îmi fusese limpede, ascuţită, orientată spre un scop precis. Acum, efectul adrenalinei din trup începuse să scadă, făcându-mă să mă simt gol, prost şi urât. Gândul la soldaţii de pază care muriseră, pentru ca noi trei să ne întoarcem liberi acasă, mă obseda, indiferent că voiam sau nu. Doar Dumnezeu ştia că nu dorisem să pricinuiesc moartea cuiva, mai ales acum, când descoperisem că o parte din mine putea să se îmbine cu restul universului. Simţeam că trădasem acea parte interconectabilă din mine, că o folosisem într-un fel

greşit, ca pe o sculă ascuţită utilizată pentru a face rău.

Dar ce-am fi putut face? m-am întrebat. Trebuia să scăpăm, iar singurul drum ducea peste cadavrele câtorva dintre războinicii Paulei.

Oare? mă cicălea o voce din subconştient.

Ar fi existat altă soluţie?

Spune tu. Tu eşti cel care poate citi modele.

În cazul acesta, n-am văzut nici unul care nu implica violenţă.

Atunci nu eşti suficient de bun.

Lasă-mă în pace! Ieşi din mintea mea!

Cum să te părăsesc? Suntem aceeaşi fiinţă. Eşti legat de mine.

Existase o cale, mi-a trecut prin minte. Şi am îngheţat, când mi-am dat seama.

N-ai avut curaj. Şi chiar dacă ai fi avut, ce s-ar fi întâmplat cu Ellen, Marie şi ceilalţi, care s-ar fi dus după Paula, să se răzbune? Le-ai fi dorit moartea, în schimbul conştiinţei tale?

Paula, m-am străduit să mă gândesc la Paula. Dar asta nu-mi producea nici o uşurare. Imaginea ei îmi genera o stare de silă. Pentru că fusesem atras de ea. Mai eram încă. Faptul că mă provocase cu indiferenţa ei reprezenta doar o formă de a ascunde că o doream, că o dorisem de când o văzusem coborând din elicopter, arătând ca o pagină dintr-o revistă de modă, dintr-o lume dispărută pentru totdeauna. Posedarea ei ar fi fost ceva asemănător aducerii lumii înapoi.

Bineînţeles, ştiam că se îmbrăca aşa în mod deliberat, că apariţia ei fusese calculată, pentru a produce efectul pe care-l avusese asupra noastră. Dar cunoaşterea acestui lucru nu modifica saltul emoţional

pe care-l trăisem. Văzând-o arătând aşa, mă simţisem ridicat deasupra realităţii crude, murdare a prezentului, pătrunzând într-un vis aurit al amintirilor. Îmi arătase lipsa de eleganţă a lumii mărunte pe care voiam s-o apăr, cu preţul vieţii. Mă simţisem plictisit brusc de banalitatea cotidiană a celor două femei ce-şi împărţeau viaţa cu mine, de mâna de prieteni loiali. Ca de nişte pâine neagră, grosolană, pusă alături de o prăjitură făcută din hrana îngerilor. Ca de o bere de casă, comparată cu şampania.

Fusesem atras de Paula chiar din prima clipă. Treptat, aş fi ajuns să fiu convins că sunt îndrăgostit de ea. Aş fi uitat de datoria mea de a mă întoarce şi a termina ce începusem să fac cu furtuna de timp. Probabil că gândul de a nu mă întoarce mă urmărise tot timpul. Aşa că atunci când mă înfuriasem că Paula nu reuşise să-şi ducă armata şi pe mine în Europa, în toamna aceea, mă înfuriasem, de fapt, împotriva întârzierii scuzei că, ajungând de cealaltă parte a Atlanticului, aş fi avut un motiv să renunţ să fug de la Paula, dacă primeam ştirea că Porniarsk reuşise să realizeze sarcina pe care i-o încredinţasem.

Toate acestea fuseseră ascunse în mine, ca şi impulsul de a renunţa la lumina aurie pe care o descoperisem, în schimbul unui ineluş din cositor emailat. Că fusese din cositor descoperisem abia în dimineaţa aceea, când o întâlnisem în cortul ei şi mă obligase să semnez scrisoarea pe care o compusese în numele meu.

În clipa aceea, toate piesele ce-i alcătuiau modelul personal se îmbinaseră şi fusesem obligat s-o văd aşa cum era în realitate. Crezusem că exista măcar un strop de ceva napoleonian sub strălucirea de la

suprafaţă. La urma urmei, cucerise cea mai mare parte a Americii de Nord. Avea un guvern, o armată puternică, acumulase mai multe resurse decât alte cinci-şase comunităţi la un loc. Şi, deasupra tuturor, visul alexandrin de a cuceri întreaga lume. Trebuia deci, crezusem eu, să existe ceva unic şi puternic în ea.

Dar nu exista. Când intrasem în cort, dimineaţa, când văzusem cum arăta şi scrisoarea pe care voia s-o semnez, modelul ei se completase. Mi-am dat seama că priveam o persoană care, cel puţin pentru moment, devenise iresponsabilă, sub şocul înfrângerii şi dezamăgirii. Dovada iraţionalităţii declanşase lămurirea mea. Nu era nici napoleoniană, nici alexandrină. O psihopată care nimerise într-un şir de circumstanţe ce-i permiseseră să înainteze triumfătoare pe creasta unui val ascendent atât timp cât totul urmase aceeaşi cale. Cât timp norocul fusese de partea ei, păruse genială. Când lucrurile merseseră prost, rămăsese fără nici un plan.

Literalmente.

Cei din tabăra ei erau oameni. Nu păpuşi cu care să dai de perete sau să le smulgi părul, dacă te enervai. Ar fi putut înota în sânge şi nu i-ar fi păsat. Pentru că n-ar fi fost sânge adevărat. Nu putea fi sânge adevărat, din moment ce aparţinea celor ce fuseseră împotriva ei. Aceste opinii reprezentau latura ei psihopată, care mă izbise, ca o uşă trântită în nas, de cum intrasem în cort.

Toate comunităţile ce i se supuseseră, în drumul ei, erau alcătuite din oameni adevăraţi. Dar Capitol preferase să o respingă. Deci populaţia de acolo nu era compusă din oameni adevăraţi şi dăduse ordin

soldaţilor să ucidă. Dar unii soldaţi nu făcuseră deosebire între cei cărora le dorea moartea şi cei pe care-i voia în viaţă. Deci nici soldaţii aceia nu erau oameni reali. De aceea îl va pune pe Marc Despard să-i găsească şi să-i ucidă. Dar Marc Despard ştia că ideea venise de la ea, de aceea va avea o părere greşită despre împărăteasă ceea ce n-ar fi făcut o persoană reală. Trebuia ca lucrurile să fie aranjate astfel încât pedepsirea soldaţilor să pară o idee a lui Marc, iar mai târziu va folosi alţi soldaţi să-l omoare pentru ceea ce făcuse. Atunci toată lumea va fi mulţumită, pentru că vor rămâne în viaţă doar cei care erau de acord cu ea. Adică oameni reali.

Modelul respectiv explica de ce nu permisese nimănui, mie sau altcuiva, să-i devină apropiat. Experienţa îi dovedise că dacă lăsa pe cineva în intimitatea ei, acesta sfârşea prin a nu fi de acord cu ea, în vreo privinţă. Crezusem că depăşisem punctul în care o singură fiinţă mă poate îngrozi. Ea reuşise s-o facă, dimineaţa, în cort. Mă simţisem ca închis într-o cuşcă, împreună cu un tigru rănit.

Deci dorisem să vând universul, universul şi tot ce iubeam pentru una ca Paula. Mi se făcuse silă, fizic şi moral. Şi ca să vindec o situaţie bolnavă, fugisem, provocând alte crime. Eu, care văzusem lumina aurie, mă scăldasem în sânge. Îl pusesem pe Doc să ucidă.

Durerea devenise mai puternică decât puteam suporta. M-am zbătut disperat după unitatea cu universul după lumina aurie şi n-am reuşit s-o găsesc. Mă chinuiam să-mi descopăr o autojustificare şi nu puteam. Doar scuza, care nu ducea nicăieri, a salvării vieţii celor câţiva oameni care însemnau ceva pentru mine. Ucisesem pe cei care nu trebuie. „Natură, roşie

la dinţi şi la gheare...”, scrisese Tennyson... Cărţile pe care le citisem în săptămânile acelea trecute îmi dansau în minte, fără să găsesc vreo consolare. Singurul motiv pe care îl găsisem să trăiesc, un motiv mărunt şi şubred, fusese că trebuia să apăr ce iubesc. Dacă nu exista o justificare făcând asta, nu exista nici chin. Poate că eram doar incult şi prost.

Cum poţi muri mai folositor
Decât luptând împotriva a ceva îngrozitor,
Pentru cenuşa părinţilor
Şi templele zeilor lor?

Nu aveam nici cenuşă a părinţilor, nici temple, nici zei. Nu eram nici Horaţiu, din care Macaulay tradusese aceste versuri, din *Legile străvechii Rome.* Aveam doar tribul meu mărunt, din foşti străini, pe care să-l păzesc de toate lucrurile omeneşti, trecătoare sau nesfârşite. Dar aveam nevoie de un sprijin, de o rugăciune, de care să mă agăţ... Ca un pasager căzut peste bord ce se agaţă de un colac de salvare, mă prinsesem de cele patru versuri ale lui Macaulay şi de ideea de a termina lupta, de a termina tot, de a curăţa totul. Şi m-am cufundat în vârtejul întunericului, în vis şi uitare...

M-am trezit brusc, după mult timp, aşa mi s-a părut, privind la două figuri îngrijorate, din apropiere. Una, faţa netedă a lui Doc, cealaltă păroasă, a Bătrânului.

— Marc! a zis Doc. Te simţi bine? Visai?

— De ce? Ce s-a întâmplat? Am întrebat, cu limba uscată.

— Ţineai ochii închişi şi spuneai întruna: Nu pot face asta, nu pot...”, iar noi nu reuşeam să te trezim...

Bătrânul mi-a adulmecat fata, uşurat. I-am simţit mirosul pielii. Avea nevoie de o baie. Gândul ăsta m-a adus imediat la normal.

— Unde suntem?

— Cred că aproape de casă, a răspuns Doc. Aruncă o privire. Tu ştii cum funcţionează aparatul. Eu nu.

M-am întors spre panoul de comandă şi am apăsat o tastă.

— Unde suntem? Arată-mi cu un semn pe hartă.

Ascultător, ecranul mi-a redat imaginea hărţii mărite, cea pe care o cerusem mai devreme. Pe ea a apărut silueta subţire a avionului. Am privit-o o secundă, două, înainte să-mi dau seama că se mişca de-a lungul liniilor de pe hartă.

— După cum arată, mai avem câteva minute. Depinde de viteză de zbor.

M-am uitat în jos. Ne aflam la aceeaşi altitudine, iar soarele părea să nu fi urcat deasupra orizontului, de când plecasem. Asta indica o mişcare egală cu viteza de rotaţie a pământului o viteză bună, într-adevăr!

— Am aranjat să aterizeze lângă palatul de vară, i-am explicat lui Doc, apoi m-am întors spre panoul de comandă. Aterizează încet. Nu vreau ca oamenii să se sperie şi să tragă în noi.

Avionul a îndeplinit ordinul întocmai. A ajuns deasupra palatului la trei mii de metri altitudine, apoi a coborât vertical, lent. Au trecut vreo douăzeci de minute până a atins solul, iar în momentul acela, majoritatea comunităţii se strânsese la vreo cincizeci de metri de locul aterizării, cu conducătorii în faţă.

Am deschis uşa avionului din viitor şi am păşit pe pământ iar ei s-au uitat la mine ca la un marţian. După aceea Doc şi Bătrânul au coborât lângă mine şi toţi au năvălit spre noi. Am fost înconjuraţi, luaţi pe sus, purtaţi până în palat.

Când, în cele din urmă, am reuşit să-i potolim, m-am

căţărat pe un jeep parcat acolo şi le-am spus, cât am putut de scurt, că am fugit de la Paula, că va veni după mine, probabil în câteva săptămâni şi că le voi da mai multe amănunte a doua zi. Că în momentul acela trebuia să mă odihnesc şi să discut cu ceilalţi conducători.

Au fost un pic dezamăgiţi că n-au aflat imediat întreaga poveste, dar s-au răspândit la treburile lor, după ce le-am promis o relatare mai amănunţită la sărbătoarea din seara aceea. În cele din urmă am intrat în palat, împreună cu Ellen, Marie, Bill şi ceilalţi.

În timpul mesei, în aceeaşi sufragerie în care le spusesem că plec cu Paula, le-am spus ştirea, fără preliminarii.

— Nu-i sănătoasă. Nu înseamnă că-i nebună tot timpul, dar ar fi mai puţin periculoasă dacă ar fi ţicnită complet. Pentru că, atunci când are chef de ceva, face exact cum vrea, indiferent de consecinţe. Atunci când ajunge într-o asemenea stare, nu contează decât dorinţa ei. De aceea am plecat. Mai devreme sau mai târziu ar fi vrut ceva şi s-ar fi putut să se împiedice de mine. Iar atunci m-ar fi distrus.

Le-am povestit despre scrisoarea pe care mă pusese s-o semnez.

— Dorea să-i pedepsească pe soldaţii care-i uciseseră pe experţi şi să arunce vina pe mine. Mai târziu, ar fi folosit motivul ăsta ca să mă ucidă, M-am întors, fără să pierd timpul. Fiindcă puteam fi ucis oricând, din clipa în care ar fi fost executaţi cei pe care îi dorea morţi.

— Ce va face acum? a întrebat Marie.

— Va trimite un grup să mă aducă înapoi. Poate nu imediat, pentru că duce lipsă de oameni. Şi acesta a

fost unul dintre motivele pentru care am fugit acum. Voi lucra cu Porniarsk şi poate vom găsi o cale să ne mişcăm în timp, înainte să apară oamenii ei. Am lucrat la recunoaşterea modelelor. Sunt mai puternic decât am fost. Oricum, avem o şansă.

M-am uitat la Porniarsk, care nu ieşise afară, cu ceilalţi, când aterizasem, dar venise în sufragerie.

— Ar fi trebuit să-ţi dau de ştire mai devreme, a zis el. Am dat peste punctul de ciclare acum o lună, dar am crezut că pot să-l depăşesc. Acum nu mai sunt sigur. Poate că vom reuşi împreună...

— O să vin în laborator, îndată ce terminăm aici, i-am spus, între îmbucături de şuncă pregătită în casă. Dar, în orice caz...

M-am uitat spre ceilalţi.

— În orice caz, toţi cei din comunitate de care nu-i nevoie pentru monadele gestalt-ului să se pregătească de acum să se ascundă. Dacă Paula vine să mă captureze, o să declanşeze un infern... vreau să înţelegeţi exact ce am spus... împotriva oricui a avut vreo legătură cu mine. Bill, Marie... S-au uitat la mine.

— Să începeţi să faceţi planuri de împărţire a proviziilor şi a locurilor în care să se ascundă oamenii. Doc...

— Da.

— Ne trebuie un sistem rapid de avertizare, ca să ştim când se vor îndrepta încoace Paula şi oamenii ei. Vezi cum putem folosi avionul cu care am venit încoace...

— Bine, Marc, a zis el, uitându-se spre Ellen. În regulă, Ellen?

Ea a încuviinţat din cap. Am terminat şunca şi am dat farfuria la o parte.

— Mai are cineva vreo sugestie, înainte de a mă duce în laborator, cu Porniarsk?

— Ai nevoie de somn, a zis Marie. Arăţi dărâmat. Şi Doc.

M-am uitat la ea. Cuvintele erau cele pe care le folosea de obicei, dar le spusese într-un fel diferit, care trezise un ecou în mine. Dar n-aveam timp să cercetez asemenea lucruri...

— Am dormit în timpul zborului. Doc poate să doarmă.

— M-am odihnit noaptea trecută, a răspuns Doc.

— O să dorm mai târziu, am spus, ridicându-mă în picioare. Eşti gata, Porniarsk?

— Da.

Am ieşit din sufragerie, lăsându-i acolo pe ceilalţi.

— E o situaţie neobişnuită, a zis Porniarsk, când am ajuns lângă bazinul din laborator. Ciclează ca şi cum elementul extrapolator al dispozitivului ceva ce voi numiţi calculator, a întâlnit o contradicţie logică, încât în acest punct extrapolările ar duce la o eroare cumulată. Încercările mele de a descoperi în ce constă contradicţia n-au dus la nici un rezultat.

— Să mă uit şi eu.

A activat bazinul. Am privit, încă o dată, în cenuşiul-albastru cu puncte ca nişte licurici ce scânteiau în el. Pentru un moment, m-a cuprins teamă că plecând cu Paula pierdusem capacitatea de a vedea modele în bazin. Dar, încet, punctişoarele de lumină au început să se lege, să se grupeze.

Modelul a luat formă. Un model ciudat, nefamiliar, după cum mă aşteptam. Dar când am încercat să fac un pas mai departe şi să-mi schimb perceperea, de la luminiţele din bazin la universul real, aşa cum făcusem

altă dată, am simţit că nu pot. Frica ascunsă a reapărut, mai puternică.

— Văd ce-i aici, i-am spus lui Porniarsk, dar nu înţeleg nimic. Nu-mi dau seama ce-i greşit.

— Poate eşti obosit, a răspuns el. Sau poate ai lipsit prea mult de lângă aparat şi nu mai eşti obişnuit cu el.

— Poate...

M-am retras, îndepărtându-mă de bazin. Brusc, m-am simţit cumplit de obosit. Până în măduva oaselor...

— Ai dreptate măcar într-o privinţă. Am nevoie de somn. Mă duc să mă întind.

M-am îndreptat spre camera mea, o parte din apartamentul, în care locuiam împreună cu Marie şi Ellen. Nici una dintre ele nu se afla acolo. Era doar începutul după-amiezi, probabil că erau la muncă, împreună cu restul comunităţii.

Am simţit o nevoie copilărească să fiu cu cineva când dormeam, dar am îndepărtat emoţia, m-am dezbrăcat, m-am întins în pat, am tras o pătură peste mine şi am privit încăperea albă, umbrită când şi când de norii de afară, reflectaţi de fereastră.

Eram atât de obosit, încât m-am întrebat dacă o să reuşesc să adorm. Am rămas întins...

M-am trezit zgâlţâit de cineva. O secundă, am avut impresia că mă găseam în avionul din viitor, că mă treziseră Doc şi Bătrânul. Apoi am observat că se făcuse întuneric, că silueta aplecată asupra mea era feminină...

— Marc, îmi pare rău că te trezesc, am auzit vocea lui Ellen, dar întreaga comunitate te aşteaptă. Dacă ai ieşi măcar pentru un moment, după aceea te-ai putea întoarce, să dormi cât pofteşti...

— Bine...

Mi-am aşezat trupul înţepenit pe marginea patului, iar ea mi-a masat ceafa, stând în faţa mea şi întinzându-se spre spatele meu. Mi-am sprijinit fruntea, recunoscător, de moliciunea omenească a pântecelui ei, simţindu-mă iarăşi viu sub apăsarea caldă a degetelor care-mi maşau tendoanele şi muşchii ce porneau de la umeri spre urechi. Mirosea minunat, iar eu doream să rămân acolo pentru tot restul vieţii, lăsându-mă în grija ei...

Dar după un timp s-a oprit.

— Te-ai trezit. Îmbracă-te.

Avea dreptate, mă trezisem, trebuia să mă îmbrac... Am stat într-un picior, punându-mi pantalonii. Atunci mi-a venit ideea că simţisem ceva asemănător fericirii câinilor şi pisicilor când sunt mângâiaţi de oameni. Nu numai senzaţia fizică, ci şi implicaţiile de afecţiune şi grijă. Pentru o secundă, am simţit ce-ar fi simţit un animal într-o asemenea situaţie, iar în secunda aceea am realizat iarăşi identitatea cu universul. Dar secundă a trecut şi totul a dispărut.

Am terminat îmbrăcatul. Ellen plecase deja. Am urmat-o pe coridor, am ieşit pe uşă şi m-am oprit în întunericul cald de afară. În zona de aterizare fusese întins un grătar şi simţeam mirosul cărnii ce se frigea. Mai erau şi alte focuri, care trimiteau scântei spre cer, încât păreau că se amestecă printre stelele de deasupra. Spaţiul din jurul lor mişuna de siluete, era plin de voci. Dintr-un oarecare motiv, mi-a amintit de un orăşel din Mexic, prin care trecusem, într-o vacanţă, în seara unei fiesta. Nu-mi amintesc numele sfântului ce urma a fi celebrat, dar era noapte, artificiile explodau sus, deasupra oraşului, iar scânteile lor curgeau peste străzile întunecoase. Luminile şi vocile

mişunau peste tot, oamenii veneau şi plecau pe uliţele înguste, dându-le o bogăţie inimaginabilă. Mă întrebasem de unde simţământul acela de bogăţie. Acum ştiam. Inconştient, citisem modelul fiestei din jurul meu, în felul în care o vedeau cei de acolo. Extrăsesem din ei sentimente puternice. Iar acum făceam acelaşi lucru, extrăgând magia şi căldura momentului de la restul comunităţii, strânsă acolo să sărbătorească faptul că eu şi Doc, chiar şi Bătrânul, ne întorseserăm sănătoşi acasă.

Am pătruns în mulţime, am fost recunoscut. Figurile şi trupurile se învârteau în jurul meu. M-am trezit în mână cu un pahar de băutură. Am fost înghesuit, înghiontit, întrebat, bătut pe umăr, sărutat, până a început să mi se învârtă capul. Mă aflam între vârtejul acela şi oboseală, sprijinindu-mă doar pe un pic de somn. Nu-mi aminteam prea bine evenimentele acelei seri. Părea mai degrabă o pată înceţoşată, lungă, plină de fericire, care s-a terminat când, în cele din urmă, după câteva ore, mi-am croit drum înapoi, în camera mea întunecată şi am căzut în pat.

Ellen era acolo. M-am tras lângă ea.

— Unde-i Marie? am întrebat-o, după un timp.

— E încă afară. Acum dormi...

Am adormit.

M-am trezit, a doua zi, târziu. Dar, în ciuda somnului îndelungat, am avut nevoie de trei zile să-mi revin cu adevărat, la trup şi la minte. Noaptea sărbătoririi mă vindecase, într-un fel, într-un mod pe care nu-l pot exprima. Mă simţeam mai sănătos, mai întreg. În a treia zi m-am întors în laboratorul lui Porniarsk şi am încercat iar să descifrez modelul din bazin.

Prima oară n-am avut mai mult succes decât în ziua

în care mă întorsesem acasă. Dar eşecul nu mi-a lăsat impresia de neajutorare, ca înainte şi, după ce m-am odihnit, am încercat din nou. Nici de data asta n-am reuşit, dar am avut senzaţia că mă apropiasem de perceperea anterioară a universului. Aşa că am continuat, încercând iar şi iar, simţind că mă apropii tot mai mult cu fiecare încercare. Iar după câteva săptămâni am reuşit.

Oricare a fost bariera, a dispărut deodată. Fără nici un avertisment, am nimerit brusc în universul galaxiilor şi stelelor, iar ceea ce am văzut m-a şocat atât de puternic, încât am fost aruncat înapoi în realitatea laboratorului, în mine, cel care stăteam acolo şi priveam în bazin.

— Ce naiba! am exclamat eu. E greşit!

— Greşit? m-a întrebat Porniarsk. În ce fel?

M-am întors spre avatar.

— Nu ştiu. Adică ştiu, dar nu contează! Nu vezi? Aparatul tău ciclează pentru că urmăreşte incompatibilităţi în modele, pornind de la modele anterioare. Logic, n-ar trebui să mai existe vreo incompatibilitate. Dar există!

— Nu înţeleg, a zis Porniarsk.

— Nu? Bazinul ăsta a generat modele anterioare care au fost corecte, iar acum a produs unul incorect.

— Deci aparatul s-a defectat? Nu văd cum ar fi putut...

— Nu, nu s-a defectat, asta-i chestia! Nu-i defect! Realitatea este cea care nu-i în regulă! Unul dintre factorii de care ţine seama aparatul este cel uman, scuză-mă, am vrut să spun cel al vieţii inteligente. Iar evoluţia logică a acestui factor creează incompatibilităţi prin simpla evoluţie fizică a celorlalţi

factori luaţi în considerare. Nu vezi ce înseamnă asta?

— Nu, a zis Porniarsk.

— Înseamnă că undeva, în viitor în timpul la care ne uităm acum viaţa inteligentă face ceva împotriva furtunii de timp! Ceva suficient de eficient pentru a produce incompatibilităţi care n-ar fi apărut dacă furtuna îşi continua cursul. I-am găsit, Porniarsk! Am descoperit un timp în care oamenii sunt în stare să acţioneze împotriva furtunii de timp!

Avatarul a rămas nemişcat, privindu-mă. Lipsa lui de reacţie a durat atât de mult, încât am început să cred că nu mă auzise.

— Înţeleg, a zis el, tocmai când mă pregăteam să repet. Deci căutarea noastră s-a terminat.

— Da. Tot ce trebuie să facem acum e să ne imaginăm cum pot modifica monadele factorii mărunţi, imediaţi, încât laboratorul să fie mutat în viitor.

— E posibil?

Nu încetasem niciodată să mă îndoiesc, iar întrebarea lui mi-a risipit pe loc jumătate din bucurie.

— Sigur că este. Ar trebui să fie! Suntem departe, la capătul schimbărilor de timp. Forţele ce acţionează asupra acestei zone ar trebui să fie relativ slabe…

M-am oprit.

— Bineînţeles, trebuie să verificăm... Poate că ar fi mai bine să facem asta înainte de a le spune celorlalţi ce am găsit, să nu le dăm speranţe deşarte…

Am continuat să verificăm, iar peste câteva zile, într-o dimineaţă, Doc a intrat în laborator.

— Am făcut un zbor spre est cu avionul, ca de obicei învăţase să-l folosească şi patrula zilnic şi am văzut o trupă de vreo sută cincizeci de soldaţi ai Paulei, jumătate pe jos şi jumătate călare. Se află la o sută

douăzeci de mile est de noi. Nici un transportor motorizat sau ceva care să ducă arme. Nu poartă uniforme, dar nu pot fi alte trupe. Nimeni altcineva de pe continent nu poate strânge atâţia oameni şi să-i facă să se mişte în formaţie, în felul acela.

— Cum au ajuns atât de aproape neobservaţi? A întrebat Porniarsk.

— Au călătorit individual sau în grupuri mici, a răspuns Doc. E singura cale pe care mi-o imaginez. S-au întâlnit undeva, noaptea trecută. Astăzi au fost prima oară împreună. Altfel, i-aş fi descoperit. Cu viteza cu care înaintează, vor ajunge aici într-o săptămână.

M-am uitat la Porniarsk.

— Asta pune capăt verificărilor. Tot ce putem face e să-i dăm drumul şi să sperăm că reuşim.

30

CEVA NU ERA ÎN REGULĂ în atmosfera din jurul palatului de vară. Simţeam, dar nu aveam timp de irosit. Am pus restul comunităţii să împacheteze, să fie gata de plecare, iar eu şi Porniarsk ne-am apucat să alegem nanosecunda de ţintă optimă, pentru ziua în care aveau să apară soldaţii. Doream un răgaz în care structura furtunii de timp în zona noastră să fie cât mai aproape de configuraţia pe care voiam s-o stabilesc cu monadele. Ideea iniţială fusese să am de-a face cu o zonă cât mai mică doar laboratorul şi ce se află înăuntrul lui. Dar după cum evolua situaţia, s-a dovedit că diferenţa între a restructura forţele ce acţionau asupra laboratorului şi cele ce se manifestau pe o suprafaţă ce includea palatul de vară, zona muntoasă şi suficient din câmpie pentru a conţine oraşul şi câteva mile pătrate din jur, nu era esenţială, în termenii dimensiunilor forţelor cu care lucram.

Asta făcea ca lucrurile să se desfăşoare altfel. Era prima ştire bună de care avusesem parte de mult timp. Acum îi puteam lua cu noi pe toţi cei care voiau să vină. Eu eram legat de munca din laborator, dar l-am trimis pe Doc să spună tuturor din comunitate că situaţia se schimbase, că nu mai era nevoie să fugă şi să se ascundă de soldaţi, decât dacă voiau să facă asta.

Cei care doreau să meargă cu mine şi monada în viitor, nu aveau decât să stea în apropiere.

După ce am transmis ştirea, m-am întors la muncă. Problemele păreau să se rezolve. Cu cât examinam schimbările de forţe ce urmau a fi făcute, cu atât arătau mai posibil de efectuat. Chiar fără să ţin seama de faptul că aveam mai multă experienţă în privinţa monadelor, că mă dezvoltasem şi maturizasem faţă de momentul în care echilibrasem forţele din jurul planetei, treaba pe care urma s-o fac părea mult mai simplă.

Şi asta cu toate că aveam să ne mutăm, pe o distanţă necunoscută de timp, în viitor. Nu puteam măsura cât de departe oricum, mii de ani, după vechea măsură temporală pe care o foloseam înainte de furtuna de timp. Şi asta pentru că, deşi preluam zona ce includea oraşul, aveam de-a face cu un petic mic de spaţiu, în comparaţie cu întreaga vecinătate a Pământului. Trebuia să fac o schimbare temporală mult mai mare, dar într-o zonă mult mai redusă ca înainte. Ca şi cum aş fi înmulţit ceva cu câteva mii, dar împărţeam rezultatul la câteva milioane.

Deci activitatea din laborator progresa mulţumitor. Dar nimic nu mergea strună. Porniarsk şi cu mine eram deranjaţi din munca de stabilire a parametrilor deplasării, pentru că trebuia mereu să părăsesc laboratorul, pentru a rezolva latura umană a mutării.

Fără să-mi dau seama, îi lovisem pe cei din comunitate mai puternic decât crezusem, când îl trimisesem pe Doc să-i anunţe că aceia care doreau să vină cu mine puteau s-o facă. Trăind doar cu furtuna de timp în minte, uitasem că doar cei care fuseseră cu mine când echilibrasem forţele iniţiale aveau idee la ce să se aştepte, dacă se implicau în ceea ce voiam să fac. Nimeni nu privea mutarea în viitorul îndepărtat la

fel de calm ca mine.

Ca urmare, oamenii puneau întrebări ce necesitau un soi de răspuns, dacă voiam să vină în urma propriilor lor decizii. Am descoperit că trebuia să convoc întreaga comunitate, pentru a explica problema şi a răspunde la întrebări. Eram prea mulţi ca să ne înghesuim în cea mai mare baracă, aşa că întâlnirea a avut loc în zona de aterizare. Bill încropise un sistem de amplificare şi microfoane la capătul unor fire lungi, astfel încât oricine putea auzi atât întrebările, cât şi răspunsurile.

Am început prin a explica mecanismul furtunii de timp, aşa cum îl înţelesesem şi cum îi afectase acest mecanism pe cei de pe Pământ. Porniarsk stătea lângă mine, în jeepul pe care-l foloseam drept tribună, gata să răspundă şi el la întrebări. Dar nu l-a întrebat nimeni nimic. Cred că le era frică de el, pentru că, în afara celor din palatul de vară, puţini îl văzuseră vreodată.

Când am terminat partea aceea a explicaţiilor, am aşteptat întrebări, dar n-au fost. Aşa că am început să spun de ce credeam că în viitor fiinţe nu neapărat oameni, dar fiinţe în sens larg, cu viaţă inteligentă, civilizată, ca aceea reprezentată de Porniarsk ajunseseră, în cele din urmă, să lupte cu furtuna de timp şi găsiseră o cale de a o opri. La sfârşit, am repetat ceea ce ştiau deja, că localizasem un asemenea timp şi că plănuiam să merg acolo. Cei care doreau, puteau să mă însoţească.

Încă o dată, am aşteptat întrebări. De data asta au fost timp de trei ore. Multe la care nu puteam răspunde nici eu, nici altcineva.

În principal, cele la care nu puteam răspunde se refereau la cum va fi în viitor. Nu ştiam mai multe ca

ei. În timp ce mă străduiam să răspund cât mai bine, mi-am dat seama ce prăpastie inimaginabilă exista între cei obsedaţi de un ţel şi cei care doreau doar să trăiască, atât cât se putea de bine. Ca şi cum eu doream doar să ajung în Samarkand, iar ceea ce se întâmpla pe parcurs n-avea importanţă, pe când ceilalţi erau îngrijoraţi de tigrii şi tâlharii de pe drum, de posibilitatea de a achiziţiona bunuri pe parcurs, de locuinţele ce le vor avea la sosire şi de pieţele în care îşi vor vinde produsele.

N-aveam cum să-i ajut. Fără să-mi dau seama, mă dezinteresasem complet de preţul pe care trebuia să-l plătesc ca să obţin ce voiam. Ei nu. Nu puteau gândi ca mine şi slavă Domnului nici eu ca ei.

Am făcut ce am putut. Le-am vorbit, le-am explicat, până am răguşit, iar ei au plecat, discutând despre ce auziseră, convinşi că le spusesem ceva important, dar neliniştiţi, nesatisfăcuţi.

M-am întors cu Porniarsk în laborator. Cu sau fără alţii, trebuia să lichidez forţele furtunii, la momentul potrivit. Iar acel moment se apropia, inexorabil.

Terminasem de analizat toate posibilităţile, în după-amiaza din ajunul sosirii soldaţilor. Doc le urmărise înaintarea din aer, de la o înălţime de zece-cincisprezece mii de picioare. Indiferent dacă îl observaseră sau nu avionul colorat în alb nu putea fi văzut de la sol, la altitudinea aceea continuaseră să înainteze, fără să încetinească sau să mărească viteza de mers. Dacă ar fi reprezentat forţele complete trimise de Paula împotriva noastră, aş fi fost tentat să le ieşim în întâmpinare. Unul sau două raiduri nocturne, executate de oameni instruiţi special de Doc, plus câteva ambuscade în timpul zilei, le-ar fi redus

atât de mult forţa, încât ne-am fi putut apăra foarte bine. Dar Paula m-ar fi urmărit veşnic şi n-avea rost să irosim vieţi.

Mă întrebam ce-o să facem cu fiinţele experimentale, dacă o parte dintre noi se mutau în timp iar alţii se refugiau în munţi. Paula era genul de om care le-ar fi ucis imediat ce-ar fi descoperit că scăpasem, iar ele rămăseseră fără apărare.

Am descoperit că problema nu mai exista. După ce Bătrânul se apropiase de mine, restul satului se dezintegrase social. Cu excepţia câtorva, care se aliaseră cu familii omeneşti şi mergeau în viitor, restul părăsiseră satul şi dispăruseră. O diasporă tristă, pentru că le aştepta doar existenţa unor animale inteligente, solitare. Dar nu puteam face nimic, nici eu, nici cei din jurul meu. Poate îşi dăduseră seama că rasa lor nu avea viitor aşa cum nu avea trecut, în afară de eprubetă. Asemenea gânduri nu mă făceau să mă simt mai bine...

Oricum, nu aveam timp să mă gândesc la fiinţele experimentale. În după-amiaza aceea ne despărţeam. M-am dus în zona de aterizare. Au venit, singuri, în familii sau grupuri, să ne spună adio, mie şi tuturor celor care plecăm. Am fost surprins, chiar nefericit, văzând numărul celor care aleseseră să fugă de Paula tot restul vieţii, decât să mă urmeze în viitor. Dar era decizia lor. Şi mai bine că o luaseră acum, decât să regrete mai târziu că n-o făcuseră.

Când s-a sfârşit despărţirea, se făcuse ora cinei. Ne-am dus înăuntru. Dorisem să ţin o întrunire cu cei care urmau să stea alături de mine, în monadă, înainte să mâncăm. Dar când ne-am strâns în sufragerie, acolo se aflau câteva persoane în plus. Una era Wendy, care nu

se arătase niciodată interesată de lupta împotriva furtunii de timp, dar care era bine venită în monadă. Prietenul ei, care n-ar fi fost bine venit în nici o împrejurare şi Abe Budner, directorul serviciului pentru hrană, un om masiv, lent, care îmi plăcea ca persoană, dar despre care nu credeam că ar reprezenta un material potrivit pentru monadă.

— Abe, nu te supăra, i-am spus, aşezându-mă la masă, voiam să discutăm ceva. Tu şi...

— Marc, m-a întrerupt Marie.

Am devenit brusc atent. Am înlăturat complet problema mişcării în timp şi am revenit la prezent, la sufragerie şi cei aflaţi acolo. Am observat că Marie, Wendy, prietenul ei şi Abe purtau haine ţărăneşti, rezistente şi cizme grele. Am mai observat că în cameră se făcuse linişte, o tăcere încordată, ceea ce îmi spunea că toţi ştiau de câtva timp ce remarcasem eu atunci.

M-am uitat la Marie.

— Pleci?

— Da, Marc.

Am privit-o atent pentru prima oară după mult, mult timp. Am fost şocat de ce-am văzut. Avea figura obosită, cu toate semnele vârstei mijlocii, cu riduri la colţurile ochilor, cu bărbia atârnând... N-o privisem cu adevărat în lunile acelea... Nu mă gândisem s-o privesc...

— Plecaţi de aici, toţi! Am zis, cu voce răguşită.

N-am specificat cine erau acei toţi, dar au ieşit din cameră, cu excepţia celor patru, îmbrăcaţi de drum şi a lui Ellen.

— Wendy şi Walter nu vor să meargă în viitor, Marc, a zis Marie. Iar eu şi Abe am decis să mergem cu ei.

— Marie...

Nu-mi găseam cuvintele. Modele fulgerau şi alergau prin mintea mea, am văzut ce nu voisem să văd. Dacă Marie rămânea, Paula o va găsi, mai devreme sau mai târziu şi-şi va aminti că fusese una dintre soţiile mele. Era inevitabil... nu, nu era inevitabil. Eram o zeitate, să am de-a face cu inevitabilul? Dar era atât de zdrobitor probabil, încât posibilitatea de a nu se întâmpla era neglijabilă.

— Marie, nu înţelegi? Dacă nu mergi cu mine, o să sfârşeşti în mâinile Paulei. Crede-mă!

— Rămân, chiar în condiţiile astea.

Am făcut efortul de a înlătura emoţia din voce şi de a vorbi rezonabil.

— Ascultă! N-are rost să te sacrifici pentru că Wendy vrea să rămână. E tânără şi...

— Nu înţelegi, m-a întrerupt Marie. Nu vreau să merg cu tine. Vreau să rămân aici.

Realitatea m-a izbit ca o lovitură ameţitoare. Nu înşelasem pe nimeni, cu excepţia mea. Mi-am dat seama că ea şi Ellen ştiuseră de la început cum reacţionasem faţă de Paula şi, măcar în parte, de ce plecasem cu ea.

— Ascultă-mă! Între Paula şi mine...

— Marc, înţelege! Nu vreau să merg în viitor. Eu nu vreau. Nu pot să mă mut încă o dată. M-am săturat. Vreau să mă aşez într-un loc şi să rămân acolo.

— Vânată de Paula?

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Nu contează. Voi fi aici, în lumea asta, nu în alta. Nu vreau s-o iau de la început. Nu pot s-o iau mereu de la început. Tu poţi. Foarte bine, du-te. Dar vreau un pic de viaţă obişnuită, cât se poate, înainte să vină

sfârşitul.

Mi-am scuturat capul. Ce nebunie! Mi-am dat seama că aceia care rămăseseră la început plecaseră Wendy, prietenul ei şi Abe. Toţi, cu excepţia lui Ellen, care rămăsese în colţul îndepărtat al camerei, aproape ascunsă în umbră. Marie a venit, ocolind masa, lângă mine.

— Nu m-ai înţeles niciodată, Marc. Nu m-ai înţeles de la început. Şi nu m-ai iubit.

— Poate nu la început, i-am spus, cu aceeaşi voce răguşită. Acum e altfel, am adăugat, ştiind că stând acolo şi spunându-i asta, în timp ce cealaltă femeie pe care o iubeam asculta, făcea parte din nebunia generală.

— Nu suficient, a zis ea. Nu cât să te clinteşti un inchi din drumul tău pentru mine. Sau pentru altcineva.

— Nu-i adevărat.

— Atunci, dovedeşte-mi! Rămâi aici. Nu pleca.

— Marie, pentru numele lui Dumnezeu, fii raţională!

— Sunt raţională. Dar nu mă asculţi.

S-a oprit şi n-a spus nimic, un timp. Apoi, surprinzător, s-a întins şi mi-a mângâiat obrazul, cu multă blândeţe.

— E în regulă, Marc. Nu trebuie să mă asculţi. Nu te poţi schimba pentru mine. Ştiu. Dar există o limită dincolo de care nici eu nu mă pot schimba pentru tine. Nu-ţi dai seama că nimeni nu se poate schimba de atâtea ori cât vrei tu?

— Vreau doar să trăieşti. Nu să te prindă Paula.

— Ştiu, dragul meu. Dar nu poţi face nimic. Ar trebui să rămâi. Şi chiar dacă ai rămâne, nu m-ai putea apăra.

— Nu fi chiar atât de sigură, am zis şi, pentru o clipă,

speranţa a sclipit vie în mine. Dacă m-aş hotărî s-o înfrunt pe Paula şi armata ei, mi-ar trebui ceva timp, dar...

— Ai descoperi altceva pentru care eşti făcut. Dacă ai rămâne, te-aş ţine prizonier aici, în loc să mă ţii tu prizonieră în viitor.

Nu ştiam ce să-i spun.

— Marc, ia-ţi rămas-bun de la mine!

Fantoma unei mâini gigantice m-a apucat de ceafă şi mi-a împins capul spre al ei. Am sărutat-o, iar buzele ei erau uscate, străine, cum nu le cunoscusem niciodată. M-a îmbrăţişat, iar eu m-am agăţat de ea, până s-a desprins cu forţa.

— Gata, a zis, făcând un pas înapoi. O parte din tine nu suportă să piardă ceva. Dar, cu timpul, va fi bine. La revedere. Ai grijă de tine.

A plecat. Am privit uşa pe care ieşise şi, când m-am uitat în jur, în cameră nu mai era nici Ellen. Am ieşit în umbra serii şi m-am plimbat îndelung.

Când m-am întors, era aproape zece. Aveam multe de făcut. Am strâns monadele, care însemnau eu, Bătrânul, Ellen şi Bill. Doc se oferise să ni se alăture şi, în lipsa lui Marie, aveam nevoie de el. Le-am descris modelul, atât cât am putut. Nu prea mult, pentru că modelul nu însemna mare lucru pentru ei. Dar, cu cât minţile lor puteau deveni mai identice cu a mea, când acţionam împreună, cu atât mai puternice am fi devenit ca unitate, iar şansele de reuşită ar fi fost cu atât mai mari.

Majoritatea celor din comunitate care plecau porniseră la drum la miezul nopţii. L-am trimis pe Doc să verifice dacă părăsiseră zona toţi cei care nu doreau să fie transportaţi în timp, împreună cu noi. A fost o

noapte cu cafele, pentru că totul trebuia să se întâmple în zori, iar nervii erau întinşi, ca nişte strune de chitară. În timpul serii se apropiase un val de aer cald, iar întunericul devenise tăcut şi fierbinte. Un zgomot de tunet se auzise în depărtare. Luminile din clădirile de jos erau mai puţine decât ar fi fost într-o zi geroasă de iarnă, iar localitatea arăta ca un oraş părăsit.

Doc s-a întors.

— Au plecat toţi, în afară de familia Mojowsky, care porniseră chiar când am ajuns. Zona urmează să fie liberă în douăzeci de minute.

— Bine. Du-te în laborator. Porniarsk să pună căştile tuturor şi să ne pregătim de plecare. Spune-i să fie gata peste douăzeci de minute.

Doc a ieşit, iar eu m-am dus să mă plimb. Aerul nopţii era atât de întunecat şi liniştit, încât puteai să-l pipăi. Iar bubuitul tunetelor părea să se fi apropiat. Mi-am imaginat soldaţii Paulei mărşăluind noaptea, prin beznă, dornici să ne atace prin surprindere. Însă chiar dacă ar fi pornit la asfinţit, tot n-ar fi reuşit să ajungă la timp. Pe străzile oraşului nu se afla nimeni. Cei care veneau cu noi se aflau în case, aşteptând.

Am intrat în palat şi am făcut un tur final al clădirii. Camerele păreau ciudat de goale, de parcă ar fi fost părăsite de ani de zile. Am intrat, pentru câteva clipe, în curtea în care zăcea Duminică, dar fără să aprind lumina. În timp ce stăteam acolo, un greier s-a mişcat în întuneric şi a început să cânte.

Am pătruns în clădire, cu cântecul greierului în minte. M-a urmărit cât am mers pe coridoare, până în laboratorul luminat. Toţi erau la posturi, cu căştile pe cap. Doar Porniarsk se afla la consola de comandă, pe

care o mutase în centrul încăperii, lângă bazin. M-am dus şi eu acolo, ca să fac o ultimă verificare a modelului, pentru că-l fixasem pe modelul de destinaţie. N-am văzut nici o schimbare.

M-am aşezat şi mi-am pus casca pe cap. În timp ce o ridicăm, cântecul greierului îmi sună încă în urechi, de parcă ar fi fost prins în ele. Am simţit puterea mea scurgându-se împreună cu a celorlalte monade, iar amintirea cântecului insectei s-a pierdut în cântecul tăcut al identităţilor combinate, în timp ce mă deschideam către forţele furtunii de timp, aflate în echilibru în jurul nostru.

Erau acolo. Fuseseră acolo tot timpul, aşteptând, ţinute în echilibru, ca un amestec de fulgere încremenite. Am citit modelul dintr-o privire, de data asta şi am aşezat modelul viitorului îndepărtat peste el, ca un şablon. Între cele două modele existau potriviri, suprapuneri şi nepotriviri. Am intervenit, cu puterea monadelor, am împins şi cele două au devenit identice. Nu mai era nimic de făcut.

Mi-am scos casca şi am privit în jur. Şi ceilalţi şi le scoteau. În lumina fluorescentă, figurile lor păreau palide, uimite, ca de copii.

— Am ajuns? a întrebat Ellen. Unde suntem?

— Nu ştiu, i-am răspuns.

Atunci am observat că, în jurul draperiilor de la ferestre, strălucea din plin lumina zilei.

31

AM TRAS DRAPERIILE, iar lumina soarelui, care nu arăta altfel decât soarele pe care-l cunoşteam, a pătruns înăuntru. Dar tot ce puteam vedea prin fereastră era curtea interioară în care se afla Duminică. Cerul era pe jumătate acoperit de mormane de nori groşi, albi, ce atârnau pe albastrul limpede.

Am ieşit în parcare. În faţă, satul părăsit al fiinţelor experimentale şi oraşul arătau neschimbate. Dar, dincolo de o porţiune redusă de câmpie, se întindeau ierburi înalte. Tulpinile păreau a avea cel puţin şase picioare şi se întindeau spre orizont ca un lan întins de grâu gigantic. Drumul dispăruse. Nu puteam vedea ce este în cealaltă parte a muntelui.

În oraş, nici o mişcare. Nu mă surprindea, pentru că mulţi nu-şi dăduseră seama că transferul fusese efectuat. Nu se auzise nici un sunet, nu se simţise nici o zguduitură. Şi mie îmi venea greu să cred că acesta era viitorul îndepărtat despre care vorbisem.

— Să mă duc să le spun? a întrebat Doc.

— Da.

A săltat într-un jeep şi a plecat. Am rămas locului, cu Ellen alături de mine. Ceilalţi, inclusiv Porniarsk, se aflau în apropiere. După un moment, am văzut jeepul ieşind dintre copaci şi înaintând printre clădirile oraşului, oprindu-se ici-colo. Doc cobora şi intră în case... De fiecare dată când ieşea, era urmat de locuitorii clădirii. Curând, străzile s-au umplut, iar

siluetele de jos au început să urce către noi. După o jumătate de oră, am ţinut o serbare improvizată, în zona de aterizare.

Mi-am dat seama că suportasem mai multe şocuri şi mai multe reuniuni, în ultimul timp, decât în oricare altă perioadă, de la începutul furtunii de timp. Totuşi serbarea de sosire, cum a fost botezată imediat, vibra de ceva ce nu semăna nici cu explozia de bucurie a întoarcerii mele acasă, nici cu îngrijorarea întrunirii de informare. Domnea un sentiment relaxant de pace, pe care nu-l observasem altă dată. Un simţământ cald, aproape agreabil. Mergând printre tovarăşii mei de drum în timp, citind modelele din minţile lor, am descoperit motivul. Exista ceva comun la toţi cei aflaţi acolo, ceva la care nu mă gândisem să mă uit înainte de a efectua transferul.

Într-un fel, toţi cei care ne urmaseră erau aventurierii comunităţii, adevăraţi pionieri. Cuvintele acestea sunau puţin nepotrivit pentru situaţia în care ne aflam. Dar prin asta înţelegeam că aceia care migraseră în timp erau bărbaţi şi femei, chiar şi copii, care nu voiau să se afle mai prejos decât ar fi trebuit pe scara istoriei. În fiecare exista graba de a fi pe vârful valului, în frunte, atunci când rasa, ca un întreg, ar fi atins noi pământuri.

Dându-mi seama de asta, din mine i-a privit cu căldură ceva nou şi nebănuit. Un colţ din mine care nu ştiu să fi existat înainte. De fapt, era acea parte a mea care simţea la fel ca ei. Chiar dacă aş fi ştiut, înainte de plecare, că vom nimeri în momentul Armageddonului, sfârşitul definitiv al rasei noastre, tot aş fi vrut să plec, să iau parte la acele evenimente cât ar fi durat ele, în loc să-mi petrec viaţa într-un timp

anterior, indiferent cât de confortabil ar fi fost.

Mă aflam aici împreună cu vreo sută şi optzeci de oameni, care simţeau la fel ca mine. În acele condiţii, cele mai neobişnuite ce puteau fi imaginate, strânsesem, inconştient, tribul meu propriu unul cu totul aparte. Am fost atât de încântat de descoperire, încât am vrut să vorbesc cu cineva despre ea. Ellen era ocupată, dirija pregătirea mâncării şi băuturii pentru sărbătoare, aşa că l-am căutat pe Bill.

Şi el era ocupat. Stătea la o masă, cu un teanc de hârtii şi cerea fiecăruia să le completeze, pentru a avea o evidenţă exactă a celor ce veniseră cu noi, pentru că existaseră oameni care se răzgândiseră în ultima clipă, fie să vină, fie să rămână. La masa de recensământ, lucrurile mergeau de la sine, după ce ştirea se răspândise în mulţime. Am reuşit să-l trag deoparte.

I-am povestit despre descoperirea vocaţiei de colonişti în cei ce ne urmaseră şi cât de încântat fusesem de acest lucru.

— Nu pot să irosesc o mină de aur ca asta, i-am zis. Aminteşte-ţi cât de redusă era populaţia Americii de Nord la oprirea zidurilor de ceaţă. Iar din acea populaţie am ales aproape două sute de persoane care aparţin cu adevărat acestui timp, aflat la mii de ani în viitor.

— Adevărat, a zis el.

Figura lui mică, frumoasă, se bronzase după ani de muncă în aer liber. În acelaşi timp, părea că se consolidase, se maturizase, arăta mai competent, mai serios. Mi-am dat seama că procedasem cu el ca şi cu Marie. Nu-l privisem cu adevărat de multă vreme, iar el se schimbase sub nasul meu...

— De fapt, nu-i nimic surprinzător, a continuat el, în timp ce remarcasem schimbările din el. Să ne amintim că aceia care s-au strâns în jurul nostru, la început, reprezentau tipul supravieţuitorului. Trebuia să fii aşa, ca să rămâi în viaţă când zidurile de ceaţă se mişcau de colo-colo. Chiar puţinii norocoşi care n-au avut nici un zid de ceaţă în preajmă au trebuit, prin contactul cu indivizi de tipul supravieţuitorului, să ajungă iute la fel sau să piară.

— Cred că oamenii ăştia reprezintă ceva mai mult decât nişte simpli supravieţuitori, am zis, privind în jur, pentru a mă asigura că nu-i nimeni suficient de aproape, ca să mă audă discutând despre ei în felul acela clinic.

— Ai dreptate, a zis Bill, cu o figură serioasă. Să vedem ce s-a întâmplat. După furtuna de timp, grupul nostru a început să atragă un fel deosebit de oameni: cei care auziseră de noi şi care au considerat că le-ar plăcea să ni se asocieze. Cei atraşi au fost indivizi care vedeau în noi lucruri pe care le vedeau în ei înşişi. Aşa că au venit, dar n-au rămas toţi. Comunitatea a reprezentat un filtru automat pentru indivizii obişnuiţi. Iar când s-a pus problema saltului în viitor, a fost înlăturată şi restul plevei.

Am tresărit, în sinea mea, dar am avut grijă să nu mi se citească nimic pe figură. O etichetase pe Marie într-un fel cu care nu fusesem de acord, cu o denumire pe care nu aş fi vrut s-o aud, chiar dacă aş fi fost de acord. În acelaşi timp, trebuia să recunosc că judecase corect. I-am spus-o.

— Timpul va dovedi, bineînţeles. Vreau să-ţi spun un lucru, a adăugat el, privindu-mă în ochi. Nu m-am simţit niciodată atât de fericit ca atunci când mi-am

dat seama că sunt o fiinţă stabilă, neschimbătoare, că voi merge în viitor astfel.

— Sunt bucuros, i-am zis, un pic stânjenit.

— Cred că, dacă Bettijean n-ar fi dorit să vină, eu n-aş fi ezitat să te însoţesc.

Am deschis gura să-l întreb cine-i Bettijean, apoi am închis-o la loc. Se întâmplase încă un lucru, sub nasul meu, pe care nu-l observasem... O s-o întreb pe Ellen, mai târziu...

— Să ne întoarcem la ceilalţi, i-am zis.

După ce sărbătoarea a început să se domolească, m-am urcat la tribuna mea obişnuită, jeepul, pentru a anunţa ce vom face în zilele următoare. Vom începe prin a reconstitui comunitatea. Doc va face cercetări cu avionul, pentru a descoperi aşezări omeneşti din lumea aceea, a viitorului. Va descrie o spirală, cu centrul în zona noastră. Echipamentul de bord va întocmi o hartă a terenului, adică va înregistra date ce vor putea fi afişate pe ecran.

— Cât de curând vom descoperi oameni? a întrebat cineva din mulţime.

— Nu ştiu. Cred că ne vor găsi ei.

S-a aşternut tăcerea şi mi-am dat seama că aşteptau să le explic.

— Suntem în viitor. Eu şi Porniarsk am găsit dovezi că în acest loc se acţionează împotriva furtunii de timp. Dacă-i aşa, oamenii trebuie să fie foarte competenţi, din punct de vedere tehnologic. Mai devreme sau mai târziu, faptul că am ajuns aici va fi înregistrat de echipamentele lor. Dacă sunt conştienţi de existenţa furtunii de timp, atunci îşi vor da seama că o bucată din terenul lor a fost schimbat brusc, de forţele furtunii, cu o bucată din trecut.

Au urmat întrebări, unele serioase, altele nu, de la cum ar putea arăta oamenii viitorului, până la eventuala necesitate de a pune santinele împotriva animalelor, poate şi a oamenilor, până ne vom lămuri dacă e nevoie sau. Nu. I-am pasat ideea lui Doc, care a considerat-o bună. Întâlnirea s-a terminat cu urcarea lui Bill pe jeep. A reuşit să ajungă oarecum antipatic, anunţând că dorea să înceapă, a doua zi, un inventar complet a tot ce ne rămăsese, după ce aceia care se despărţiseră de noi luaseră ce avuseseră nevoie.

Am plecat de la petrecere înainte de sfârşit şi m-am dus cu Porniarsk în laborator. Imaginea din bazin era ca înainte de transfer. Diferenţa constă în faptul că acum reprezenta ceva real, nu extrapolat. Din acest motiv, existau câteva diferenţe minore.

— Încearcă acum, din nou, i-am spus lui Porniarsk. Să vedem dacă putem extrapola de aici, din moment ce acesta-i prezentul!

A lucrat vreo douăzeci de minute, apoi mi-a zis:

— Nu. Ciclează încă, din cauza incompatibilităţilor.

— Atunci am nimerit în locul corect în timpul corect. Trebuie să-ţi mărturisesc că am fost un pic speriat. Fie vorba între noi, am presupus că oamenii din timpul acesta ne vor aştepta...

— Ai presupus că activitatea noastră în privinţa furtunii de timp le va atrage atenţia? Şi eu am gândit la fel.

— Şi că au mijloace ca să ajungă aici în clipa în care ne vor vedea. Dacă n-au, cum ar fi putut acţiona împotriva întregii furtuni de timp?

— Nu ştiu, a zis Porniarsk. Cred că există prea multe necunoscute ca să facem speculaţii.

— Sper să ai dreptate.

— Am. De fapt, oricine poate să-şi dea seama.

— Bine. Dar dacă în douăzeci şi patru de ore nu apare nimeni, încep să devin îngrijorat.

N-a apărut nimeni în ziua aceea. Nici în ziua următoare, nici în săptămâna ce-a urmat. Între timp, Doc, care făcea zboruri zilnice, nu descoperise nimic care să dovedească existenţa umană. Nici locuinţe, nici mişcare... Ne aflam la extremitatea estică a unei zone continentale de câmpie acoperită uniform cu iarbă înaltă, ca America de Nord pe timpul bizonilor, deşi nu se vedea nici urmă de bizon.

Dar atât zona ierboasă, cât şi pădurea de esenţe tari, care începea la vreo şaizeci de mile de locul în care aterizasem, erau pline de vânat. Căprioare, cerbi, lupi, urşi, elani şi toate speciile cunoscute de sălbăticiuni mărunte. Pădurea părea că se întinde spre Coasta de Est şi exista de suficient timp pentru ca tufărişul să fi dispărut de sub copaci, încât arăta puţin artificială, ca şi cum ar fi fost făcută pentru un film cu Robin Hood. Doc aterizase într-un luminiş şi văzuse stejari şi fagi cu trunchiuri groase, iar solul neted dintre ei era acoperit de muşchi, astfel încât, în lumina soarelui ce se scurgea printre frunzele ramurilor de sus, păreau o catedrală...

Am păstrat pentru mine îngrijorarea că nu fusesem contactaţi de fiinţe inteligente, din viitorul acela. Comunitatea noastră săpa. Aşa cum sosisem ziua, deşi plecasem noaptea, tot aşa găsisem primăvară, deşi în locul din care plecasem fusese toamnă. O parte din câmpurile semănate rămăseseră în urmă şi, chiar fără Bill, care-i zorea, mulţi dintre oamenii noştri abia aşteptau să însămânţeze solul din locul acela. Aici nu existau magazine rămase din perioada de dinaintea

furtunii, care să ne furnizeze hrană şi bunuri.

Prima săptămână a trecut şi a doua şi a treia, fără să găsim pe continentul din jurul nostru nici un semn de viaţă inteligentă şi fără să apară vreun vizitator. Am început să ne obişnuim cu ideea că s-ar putea să fim cu adevărat singuri pe planeta viitorului, iar viaţa comunităţii îmi ocupă atenţia tot mai mult.

O perioadă obositoare. Nu numai că trebuia să producem tot ce aveam nevoie, dar existau semne că vremea din zonă avea ierni mai reci decât cea din care veneam. Mult mai reci, Trebuia să etanşăm clădirile, să mărim capacitatea mijloacelor de încălzit, cămine sau sobe.

O dată cu transferul în timp pierdusem şi râul care acţiona generatorul electric. Bill se oferise să construiască nişte unităţi eoliene, dar depindea de mâna de lucru disponibilă. Mai urgentă era problema lemnelor de foc. Singurul lemn disponibil se afla pe bucata de munte pe care o adusesem, în timp, cu noi. O iarnă aspră ar fi despădurit-o cu desăvârşire. Trebuia să rezolvăm într-un fel posibilitatea de a aduce combustibil din zona împădurită, aflată la şaizeci de mile, sau să ne mutăm acolo. Dar aveam prea multe lucruri ca să ne putem muta în timpul verii scurte.

Ca urmare, toată lumea lucra din greu, inclusiv eu. Într-un fel, munca mă mulţumea, îmi abătea gândurile de la faptul că nu ne contactase nimeni. Doc zburase până la Coasta de Est şi câteva sute de mile spre nord, acolo unde fusese, cândva, graniţa cu Canada. Nu văzuse nici un semn de civilizaţie. Peste tot, doar sălbăticie, de la pădurile de conifere din nord şi formele modificate ale Marilor Lacuri, până în zona netedă, la fosta graniţă cu Mexicul. M-a cuprins spaima

că Pământul fusese părăsit, nelocuit. Dacă aşa stăteau lucrurile, cum să iau contact cu luptătorii împotriva furtunii de timp, care se aflau, poate, la ani-lumină?

Aşa că eram recunoscător muncii grele. Mă mai împiedica să-mi amintesc de altă grijă, una care mă ardea profund, ca un acid. O dată cu plecarea lui Marie ieşise la iveală ceva ce nu bănuisem. Descopeream acelaşi lucru şi la Ellen. Ellen se afla alături, la muncă, ziua şi lângă mine noaptea, dar simţeam că nu-i în întregime cu mine. O parte a ei se îndepărtase. Între noi se ridicase un zid, aşa cum se ridicase, fără să-mi dau seama, între mine şi Marie.

Am vrut să discut cu ea, dar n-aveam timp. Dimineaţa ne sculăm, ne îmbrăcam, mâncam şi plecăm. În timpul zilei nu există odihnă sau pauză în care să vorbim. Seara, apucam să mâncăm, înainte să ne cuprindă somnul, care ameninţa să nu ne lase să ne alimentăm maşinile goale ale organismelor. Cădeam în pat şi deschideam ochii, având senzaţia că trecuse doar o clipă. Şi alt ciclu zilnic ne împingea, inexorabil, înainte...

Trebuia să existe o pauză. A apărut la sfârşitul săptămânii a cincea, când prima moară de vânt a lui Bill a început să rotească generatorul, iar o sclipire electrică a prins să pâlpâie în becuri, luminând slab camerele şi pereţii. A fost un motiv potrivit să las oamenii să răsufle şi am declarat o pauză de-o zi şi o noapte.

Cu toată minunea redescoperirii luminii electrice, în prima seară a fost puţină sărbătoare. Majoritatea dintre noi doreau să doarmă. Şi am dormit până târziu, a doua zi... Apoi, la lumina soarelui de amiază, am început să ieşim din dormitoare, pentru a zăbovi sau a

ne plimba încet, fără să facem nimic, sau îndreptându-ne atenţia spre ceea ce neglijasem de mult, pentru că abia acum aveam timp să ne dăm seama: să ne spălăm, să reparăm, să construim.

Când m-am trezit, Ellen plecase deja. M-am sculat, am băut o ceaşcă de cafea şi am căutat-o.

Am găsit-o spălând rufe, pe coasta muntelui, versantul opus zonei de aterizare. Văzând-o de la distanţă, mi-am dat seama că preluase, faţă de cele pe care le avea, toate obligaţiile lui Marie. Mă obişnuisem să fie amândouă în preajmă şi, cufundat în propriile-mi probleme, ca un egoist, nu-mi trecuse prin minte că Ellen făcea treabă dublă, pe lângă munca pe câmp, împreună cu restul comunităţii. Nu-mi trecuse niciodată prin minte s-o ajut, nici pe ea, nici pe Marie. Am venit de după colţ şi am privit-o de aproape. Am urmărit-o un timp, pentru că nu mă observase. Apoi m-am dus, am luat nişte pantaloni de-ai mei, din coş şi am ajutat-o să atârne restul rufelor ude.

Am muncit alături, în tăcere. Când am terminat, am spus:

— De ce nu stai jos, un moment? Duc coşul înăuntru, aduc o măsuţă pliantă şi nişte scaune, fac ceva de mâncare… tu stai şi odihneşte-te.

S-a uitat la mine. Nu fusesem niciodată în stare să-i citesc gândurile ascunse în spatele figurii. N-am reuşit nici acum. Dar am remarcat că Ellen se schimbase. Era încă tânără nu-mi imaginasem, cândva, că nu putea fi mai în vârstă decât Doc, dacă nu cumva mai tânără? Dar nu rămăsese nimic din fată în ea. Nici măcar fantoma a ceea ce fusese când o luasem în camionetă. Ellen la care mă uitam era o femeie matură, o fiinţă complet schimbată.

— Bine, a zis ea.

S-a aşezat pe iarbă şi-a dezlegat eşarfa pe care o legase în jurul capului şi-a eliberat părul. Purta nişte pantaloni vechi, cafenii şi un tricou verde închis, desfăcut la gât, ce se înălţa ca o coloană dreaptă. Sub părul negru, revărsat pe umeri, îi sclipeau ochii albastru-verzui, luminoşi.

Am luat coşul şi m-am dus în casă. Am scotocit prin bucătărie, încercând să-mi amintesc ce mâncare îi plăcea. Fusesem un bucătar bun, în anii de singurătate din pădurile din nord, înainte de izbucnirea furtunii de timp. Dar nu existau prea multe alimente disponibile. Trăiam din conserve până toamna, în aşteptarea recoltei pe care o însămânţasem.

Până la urmă am găsit o şuncă în cutie, nişte cartofi conservaţi şi trei ouă, foarte preţioase, de la puţinele găini ale comunităţii. Am reuşit să înjgheb un fel de salată de şuncă şi cartofi, amestecată cu maioneză de casă, făcută în grabă din gălbenuşul unui ou şi ulei de porumb, din care aveam destul. Am căutat prin palat o sticlă de Liebfraumilch, care nu depăşise termenul de garanţie. N-aveam cum s-o răcesc, neavând curent pentru frigider. Dar salata şi vinul, după ce întinsesem masa şi o acoperisem cu o faţă de masă, arătau destul de sărbătoreşti.

— E bună, a zis Ellen despre salată, în timp ce mânca, iar eu mi-am limpezit gândurile.

— Îmi pare bine. Am descoperit că nu ştiu ce mâncăruri îţi plac...

— Îmi place orice.

— E bine, pentru că va trece mult timp până vom avea lucrurile cu care ne obişnuiserăm.

Am continuat să-i povestesc despre ce meniuri ne

aşteptau în iarna aceea, dacă recolta ar fi fost bună.

Vorbeam mereu, încercând s-o atrag într-o conversaţie, care să ajungă la subiectul ce mă interesa. Nu mă ajuta deloc. Cu toate acestea, datorită relaxării produse de mâncare şi băutură, am început să-mi întind pânza cuvintelor spre zona dorită.

— Există două posibilităţi care i-ar apăra pe Marie şi ceilalţi. Una este ca atunci când soldaţii Paulei vor găsi zona schimbată, să-şi închipuie că i-am dus pe toţi, printr-o vrajă, în siguranţă, într-un loc în care nu-i pot găsi, iar Paula să accepte situaţia, când o va afla.

— Crezi că o va accepta?

Am ezitat.

— Nu. Dacă ar fi normală, poate... Dar o parte a minţii ei nu-şi va găsi odihna. Mai devreme sau mai târziu, va afla câte ceva de la cei care-i vor întâlni pe oamenii noştri şi-i vor recunoaşte. Atunci va declanşa iar vânătoarea. Tot ce putem spera e o perioadă de răgaz...

— Şi cealaltă şansă?

— O chestie de durată. Dacă aş reuşi să intru în contact cu cei de aici care luptă împotriva furtunii de timp şi voi colabora cu ei, poate voi găsi o cale să mă întorc şi să-i salvez definitiv pe Marie şi ceilalţi de Paula poate ducând-o pe Paula în alt timp.

Ellen n-a spus nimic. A urmat un răstimp de tăcere, iar o muscă a descoperit sticla de vin şi a început să bâzâie în jurul ei.

— S-o ajute Dumnezeu! am spus, cuvintele ţâşnind deodată din mine. Să-i ajute Dumnezeu pe toţi!

— A fost hotărârea ei, a zis Ellen.

— Ştiu. Dar...

M-am uitat la ea.

— Are vreo legătură cu Paula plecarea ei? am întrebat-o.

— Nu prea multă.

— Voi două ştiaţi cum am reacţionat fată de Paula. Crede-mă, eu mi-am dat seama. Am înţeles abia după ce am descoperit ce urmărea şi am ştiut că trebuie să plec.

— Pentru Marie, Paula n-avea importanţă.

— Crezi? Dacă n-ar fi fost Paula şi ce-am simţit pentru ea, Marie şi Wendy ar fi venit cu noi.

— Nu cred, a zis Ellen.

— De ce? Nu mi-a spus nimic, înainte de plecare...

— Ţie? Mie mi-a spus, de mai multe ori.

Am privit-o uimit.

— Ţi-a spus? De ce?

— Ţi-a spus şi ţie, când te-a părăsit, Marc. Dar n-ai ascultat-o. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care a plecat.

— Ba am ascultat-o!

N-a zis nimic.

— Ellen, am iubit-o pe Marie! De ce n-aş fi ascultat pe cineva pe care-l iubesc? Am iubit-o pe Marie şi te iubesc pe tine!

— Nu, a spus Ellen, ridicându-se de la masă şi strângând farfuriile goale şi tava. Nu, Marc. Nu iubeşti pe nimeni.

A plecat spre casă.

— Întoarce-te! am strigat după ea, iar Ellen s-a oprit. Vrei să vii aici şi să spui mai mult de trei cuvinte la rând? Pentru Dumnezeu, stai jos şi vorbeşte! E ceva aici, în aerul dintre noi. Îl simt. Mă izbesc de el de fiecare dată când mă întorc! Iar tu îmi spui că la fel a fost şi cu Marie, iar eu n-am ştiut. Vino şi spune-mi

despre ce-i vorba! Întoarce-te şi vorbeşte, fir-ar să fie!

A rămas în faţa mea, ţinând farfuriile.

— N-ar folosi la nimic.

— De ce? N-a răspuns.

— Mă iubeşti?

— Bineînţeles! Şi Marie te-a iubit.

— M-a iubit, dar a vrut să mă părăsească? Iar eu n-am iubit-o, dar am vrut să rămână? Ţi se pare că vorbele astea au vreun înţeles? Dacă mă iubeşti, după cum spui, explică-mi, să fac ceva!

— Nu, a spus ea. Ai face exact pe dos. Te iubesc fără să faci nimic.

— Bine!

— Îmi ceri să mă schimb. Nu-mi e uşor să vorbesc. Ştii asta. Dacă trebuie să vorbesc, ca să mă iubeşti, înseamnă că nu mă iubeşti. Voiai ca Marie să se schimbe, dar nu putea. Eu pot, dar n-o voi face. Tu trebuie să te schimbi, Marc, nu eu.

Am privit-o, dar înainte să apuc să spun ceva, de după colţul palatului de vară a apărut un străin şi s-a apropiat de noi. Un individ impresionant, cu vreo patru inchi mai înalt ca mine, complet chel, cu un fel de kilt din pânză albă în jurul şoldurilor. Desculţ. Trăsăturile îi semănau cu ale unui eschimos, dar avea pielea cafenie, iar muşchii îi jucau sub piele ca nişte frânghii. Arăta de parcă şi-ar fi petrecut viaţa făcând exerciţii, nu cu haltere, ci la inele, paralele şi alte aparate de gimnastică. A venit lângă mine.

— Marc Despard? a întrebat el, fără un accent pe care să-l pot identifica, dar timbrul vocii sale se deosebea, într-un fel, de orice voce omenească pe care o auzisem. Mă numesc Obsidian. Îmi pare rău că a durat atât până am venit să te întâlnesc, dar a fost

nevoie să te studiem un timp, înainte de a ne vedea.

32

MI-A ÎNTINS MÂNA, în modul cel mai natural cu putinţă: Am luat-o şi am strâns-o, din reflex. Îl aşteptasem, pe el sau pe cineva ca el, dar întârzierea fusese foarte lungă, iar apariţia atât de bruscă, încât ivirea lui mă dezorientase. M-am trezit apelând la rutina socială.

— Soţia mea, Ellen.

— Ellen, mă numesc Obsidian, a zis el, strângându-i mâna.

Avea o figură rotundă, prietenoasă, cam turtită, mongoloidă. Toate acestea, împreună cu ţeasta fără păr, îl făceau să arate cam ciudat.

— Bună, i-a zis Ellen. De unde vii?

— De la vreo două sute de mile de voi.

— Doar două sute? am exclamat eu.

— A trebuit să vă împiedicăm să ne găsiţi, cât v-am studiat. A trebuit să prelucrăm o mulţime de informaţii pentru a vă înţelege limbajul şi obiceiurile. Şi, bineînţeles, am dorit să culegem informaţii despre accidentul care v-a adus aici.

— Accident? am zis eu. Am venit aici în mod deliberat!

M-a privit îndelung.

— Adevărat?

— Da. Poate-i mai bine să mergem să vezi laboratorul lui Porniarsk. Îmi pare rău, poate pun căruţa înaintea cailor, dar, după ce v-am aşteptat în

fiecare zi de când am aterizat aici, iar voi nu v-aţi arătat până acum...

— M-aţi aşteptat de când aţi venit? a întrebat Obsidian.

Părea că discutam în contradictoriu.

— Da. Am venit aici pentru că doream să contactez oamenii care luptă împotriva furtunii de timp.

— O clipă, a zis el. Scuzaţi-mă!

Şi a dispărut.

Nu s-a întors imediat. Nici în ziua aceea, nici în următoarea. Abia după aproape o săptămână, când am deschis uşa palatului de vară care dădea spre parcare, l-am găsit, stând în lumina soarelui de dimineaţă. Ellen a ieşit în urma mea.

— Scuzaţi-mă că nu m-am întors mai devreme, a zis el. Dar m-aţi prins pe picior greşit, când am venit prima oară. Am discutat problema cu alţii şi am decis că informaţiile despre voi erau mai puţine decât credeam. Vreţi să staţi jos, împreună cu mine şi să-mi spuneţi întreaga poveste despre cum aţi ajuns aici, ca să avem informaţiile necesare?

— Cu plăcere, i-am spus. Nu vrei să intri?

— Nu. Dacă nu te superi, nu. Mai târziu, mi-ar face plăcere să văd interiorul palatului tău de vară, dar nu acum. Putem vorbi aici?

— Bineînţeles.

— Bine, a zis şi s-a aşezat pe iarbă cu picioarele încrucişate.

— Dacă nu te superi, noi vom folosi scaune.

— Nu mă supăr. Sunt foarte curios. Te simţi confortabil, pe mobilă aceea?

— Mai confortabil decât şezând ca tine. Pot sta şi aşa, dar nu prea mult.

— Mda…

Am intrat şi am adus scaune, pentru mine şi Ellen. Ne-am aşezat.

— Scaunul era un produs al culturii vestice, pe vremea mea, am spus. Chiar în vremurile acelea, în orient, oamenii se simţeau mai bine stând ca tine.

— Mulţumesc, a zis el. Acestea-s informaţii pe care le apreciem.

— De unde vrei să încep?

— Orice informaţie pe care ne-o poţi da e folositoare.

— Să încep atunci cu furtuna de timp. Acţionăm împreună asupra ei, nu? Ştii la ce mă refer când vorbesc de furtună de timp?

— Da, a răspuns Obsidian. Cunoaştem furtuna de timp.

— Noi nu o cunoşteam, până nu ne-a izbit, fără nici un avertisment. Eu mă aflam în zona de nord, împădurită, a statului numit Minnesota, în partea de nord a centrului acestui continent.

Am început povestea din momentul în care am crezut că am al doilea atac de cord. Am presupus că pot să termin într-o oră, dar subestimasem cât aveam de povestit şi nu-mi închipuisem câte lucruri trebuia să-i explic lui Obsidian. Am început cu atacul de cord şi mi-au trebuit treizeci de minute să-l fac să înţeleagă ce-i aia. Am mers mai departe, alunecând frecvent în ceea ce părea să fie un vodevil bazar pe ideea a doi orbi întâlnindu-se în mijlocul Saharei, la miezul nopţii.

— Dar acum nu există nici un semn de defecţiune la inima ta…

— Nu?

— Nu ştiai?

Şi tot aşa, până târziu, în noapte... După un timp, Ellen plecase şi-l chemase pe Porniarsk, apoi îl trimisese pe Doc să-i anunţe pe ceilalţi din comunitate ce se întâmpla. După câteva ore, Obsidian şi cu mine aveam un auditoriu atent, aşezat în semicerc în jurul nostru, alcătuit din toţi care putuseră pleca din oraş şi veni în zona de aterizare.

Discuţiile au continuat patru zile. Obsidian venise cu intenţia de a obţine informaţii, dând în schimb puţine sau deloc. Dar s-a dovedit imposibil să comunicăm, dacă nu ne explica nimic despre propria lui civilizaţie. Nu aveam nimic în comun, în afara limbajului pe care poporul lui îl descifrase din înregistrările făcute în primele săptămâni şi, deşi învăţase să vorbească fără accent, după o oră ne-am dat seama cât de nepotrivit era.

Cuvintele în sine înseamnă puţin, fără referinţe conotative. Iar referirile mele conotative erau depăşite de ale lui cu mii de ani. O senzaţie ciudată să auzi o frază alcătuită din cuvinte cunoscute şi să-ţi dai seama că, nu înţelegi nimic din ce voia celălalt să spună... Din fericire, Obsidian era o persoană inteligentă şi avea simţul umorului. Altfel, discuţia ar fi încetat din cauza exasperării celor două părţi.

Era suficient de deştept şi de sensibil să se adapteze situaţiei, cu tot ordinul primit de a asculta, dar a nu vorbi. La sfârşitul celei de-a treia zile, ne spusese despre poporul lui la fel de multe cât îi spusesem eu despre al nostru. Iar din momentul acela, schimbul de informaţii a început să funcţioneze.

Discutam atunci doar noi doi, dar în faţa unui magnetofon alimentat de la o baterie de maşină, încărcată de Bill la generatorul eolian. Benzile erau

copiate şi puse la dispoziţia întregii comunităţi. Pentru a ajunge la informaţiile importante pe care le dorea, Obsidian lucra împreună cu aproape o mie de indivizi aflaţi pe Pământ, care aparţineau unei rase evoluate, ce se risipise pe toate planetele locuibile din galaxie.

Aceşti umanoizi nu se considerau membrii unei rase, ci membrii unei comunităţi mai mari, care includea reprezentanţi ai câtorva milioane de alte rase civilizate, cu care se amestecaseră. Indivizii din aceste rase erau şi ei răspândiţi pe planetele locuibile. Unii dintre ei, ca şi umanoizii, puteau fi găsiţi în alte galaxii sau oriunde în univers deşi Obsidian nu ne explicase în ce vreme se întâmplase asta, nici împrejurările speciale în care avusese loc migraţia.

Se părea că indivizii se împrăştiaseră într-o zonă atât de întinsă deoarece: a) furtuna de timp dusese populaţia pe planete nelocuite, încât existau mai multe planete pentru fiecare individ inteligent; b) se părea că existau mijloace de transport mult mai iuţi decât lumina, încât vizitarea unor galaxii devenise posibilă. Obsidian evitase să-mi răspundă la întrebări, când încercasem să aflu mai mult despre mijloacele de transport. Evident, nu explicase termenul „mai iute decât lumina” şi nu era convins de capacitatea sa de a-mi explica nivelul actual al comunicaţiilor.

Întâlnisem mai multe asemenea situaţii de imposibilitate de comunicare. Problema principală rămânea diferenţa totală a referinţelor noastre ne trezeam uneori vorbind fără să ne înţelegem. Unele diferenţe culturale apăreau accidental. De exemplu, s-a dovedit că Obsidian nu era numele lui cel puţin nu în sensul în care ne gândim la un nume. Nu avea nume. Asta pentru că avea o anumită identitate unică,

structură sau valoare, nu exista posibilitatea exprimării în termenii noştri care era recunoscută ca a lui de către tovarăşii umani sau de alte rase care-l întâlneau şi recunoşteau acea identitate unică a lui.

Cei care nu-l întâlniseră niciodată se refereau la el printr-un cod sau simbol care spunea, în esenţă, unde se născuse şi ce făcuse. Dar aşa ceva nu se folosea decât în scop de referinţă. Pentru scopuri obişnuite de comunicare, avea un număr de porecle nu-i cuvântul potrivit, dar e cel mai apropiat pe care l-am putut găsi, depinzând de lucruri cu care-l asociau cei care se refereau la el. Cea mai răspândită dintre porecle, cea care-i plăcea cel mai mult, folosită de obicei de tovarăşii săi de pe Pământ, era un nume ce-l compara cu mineralul pe care noi îl numeam „obsidian”, iar după ce stabiliseră, în luna în care ne studiaseră limbajul, că vom recunoaşte cuvântul, se prezentase cu el, când ne întâlnise prima oară.

Se părea că problema numelor nu reprezenta o diferenţă arbitrară faţă de noi, ci ceva mult mai important: se lega de modul deosebit în care comunitatea lui de umanoizi şi neumanoizi gândeau şi lucrau. Până puteam înţelege de ce se numeau în felul acela, o parte importantă a culturii lor rămânea un mister pentru mine. Mă străduiam să înţeleg şi să-i explic în aşa fel încât să poată înţelege.

Problema numelor avea ceva de-a face cu identitatea în sensul cel mai fundamental al cuvântului, care era legat de ocupaţie mult mai mult decât la noi, care eram, în schimb; legaţi de un fel diferit de echilibru între responsabilităţi individuale şi de grup ceea ce se lega, într-un fel, de faptul că nu luaseră legătura cu noi în momentul în care am apărut,

ci se ascunseseră şi ne studiaseră.

Asta nu pentru că le-ar fi fost frică de noi. La Obsidian, frica avea un înţeles pur ştiinţific. Fuseseră obligaţi să descopere cum comunicăm, înainte de a ne contacta. Ca urmare, se ascunseseră de privirea lui Doc, când acesta zburase cu avionul lucru nu atât de greu, pentru că foloseau mai puţin clădirile decât noi. De fapt, construcţia noastră îi părea respingătoare lui Obsidian, de aceea refuzase invitaţia de a intra în palat. Interiorul acestuia îl atrăgea la fel de mult că tunelul şi cuibul unei molii de mărimea unui om. Poporul lui Obsidian construia observatoare, dar acestea nu aveau pereţi sau acoperiş.

Se părea că nu aveau nevoie să se apere împotriva vremii, ca noi. Când l-am întrebat, Obsidian mi-a demonstrat că se putea înveli într-o saltea invizibilă de căldură, doar dorind acest lucru deşi a insistat să ne asigure că fierbinţeala era produsă prin mijloace mecanice, nu mentale. Dar îmi dădusem seama de la începutul discuţiilor că suportă, într-un mod uluitor, temperaturi mari şi neplăcerile mediului înconjurător, mult mai uşor decât mine. Cu tot frigul dimineţii de primăvară sau căldura amiezii, purta doar un kilt. Abia în a treia zi am descoperit că-l purta din consideraţie faţă de noi, deoarece ajunseseră la concluzia că respectam un fel de tabu al îmbrăcăminţii.

În a treia zi, multe alte lucruri începuseră să capete înţeles. Surprinzător, capacitatea mea de a comunica părea mult mai mare decât a lui. Atât de mult încât a remarcat, uimit, lucrul acesta. Uimirea lui mi s-a părut de neînţeles, ca şi alte mistere ale lui. Mi-a provocat un sentiment stânjenitor, m-a făcut să cred că oamenii din viitor nu ne erau, de fapt, superiori. Că, într-un fel,

puteau fi inferiori.

Eu şi Obsidian ne-am mirat de discrepanţele de comunicare şi am ajuns la concluzia că, paradoxal, Obsidian era, într-un fel, inhibat de stăpânirea amănunţită a limbajului, pe care o demonstrase când apăruse prima oară.

S-a dovedit că grupul lui nu obişnuia să traducă nici un fel de concepte. Doar sunete şi simboluri. Acestea variau de la rasă la rasă, într-o varietate infinită. Dar, aşa cum se puneau de acord asupra identităţii unice a unui individ, tot aşa se înţelegeau asupra valorii unui concept, încât traducerea, în acest sens, nu era necesară niciodată. Când am apărut noi, au instalat aparate de înregistrare, pentru a surprinde orice sunet scos în comunitatea noastră şi a-l dirija spre un dispozitiv, un soi de calculator, care le-a sortat şi a dedus vocabularul şi regulile limbajului nostru, cu valorile implicite sau observate ale fiecărui sunet. O dată terminată această treabă, au pompat informaţiile în capul lui Obsidian şi l-au trimis să discute cu noi, convinşi că poate comunica.

Numai că s-a dovedit că sunetele pe care le folosea aveau şi alte înţelesuri, în afară de cele date de calculator. Pe scurt, Obsidian şi tovarăşii lui s-au găsit în postura neplăcută a unui popor care dezvoltase un singur set de concepte, crezând că nu există altele şi care dăduse peste un set complet diferit de-al nostru. Ca nişte persoane ajunse la maturitate ce descoperă că există şi alte limbaje decât cel pe care-l cunosc şi au de lucru, emoţional, cu ideea că altcineva poate prefera cuvintele străine celor pe care le ştiu ele, în străfundul sufletului, ca fiind singurele cuvinte „reale”, pentru un lucru său gând.

Din cauza asta, planurile lor au fost date peste cap. Plănuiseră să vină la noi, să ne stoarcă de orice informaţie interesantă, să le bage în calculator şi să ne analizeze în toate departamentele, pentru a descoperi cum puteam fi adaptaţi la cultura timpului lor. Dar iată că acum se chinuiau să-mi absoarbă modelul, în timp ce eu îl prindeam din zbor pe al lor.

Ei, nu chiar din zbor. Modelul lor, spre deosebire de al nostru, era complet logic, cu legături logice, ceea ce îmi dădea un mare avantaj. Dar existau aptitudini şi concepte pe care le considerau ca înţelese de la sine şi nu puteam să-l fac să-mi vorbească despre ele, pentru că nu ştiam cum să-i descriu ce doream.

Abia în a patra zi am reuşit să străpung această barieră, iar lucrul s-a produs dintr-un motiv bizar. Mintea mea, care nu putea lăsa o problemă nerezolvată, ci o urmărea până când mintea sau problema ceda, prelucra cele două discuţii enigmatice pe care le avusesem cu Marie, înainte de plecare şi cu Ellen, în ziua în care apăruse Obsidian.

Nu găseam înţelesul spuselor lor. Din cauza efortului de a pricepe, amintirea cuvintelor rămăsese în mine, de parcă ar fi fost acoperite cu sticlă. Aveam un motiv să continuu să mă gândesc la ele. Exista ceva în mine ce nu puteam vedea, aşa cum nu-mi puteam vedea ochii sau ceafa decât în oglindă. Trebuia să existe în mine ceva, o zonă întunecată, o umbră produsă chiar de mecanismul sentimentelor, care mă împiedica să mă apropii de alţi oameni iar dintre toţi, de Ellen. Încercasem tot felul de abordări ale problemei, căutasem o metodă de a răsuci ceea ce nu se vedea şi, în timp ce vorbeam cu Obsidian, mi-am dat seama că exista o similitudine între problema aceea şi problema

comunicării cu el.

Încercasem să evoc lumina aurie, ca metodă de a ajunge s-o înţeleg pe Ellen. Dar am descoperit, când am încercat să simt sentimentul unităţii cu toate fiinţele, că eram cum fusesem în avion, după ce părăsisem tabăra Paulei nu puteam provoca starea de unitate. Mi-a venit ideea că n-aş face nici un rău dacă aş încerca încă o dată cu Obsidian şi tovarăşii săi, ale căror rădăcini emoţionale nu pătrundeau atât de adânc în întunecimea propriului meu suflet.

Aşa că am încercat. Începuse să-mi placă Obsidian, în ultimele zile de discuţii. Am crezut că puteam înţelege ceea ce descria ca element de identitate unică, prin care celelalte fiinţe din timpul său îl recunoşteau. Aşa că am prins momentul în care încerca să-mi explice ce loc ocupa la ei structura familiei, aşa cum o cunoşteam din comunitatea noastră. L-am privit în timp ce vorbea, stând cu picioarele încrucişate sub el. Figura îi era animată, iar mâinile desenau modele în aer. Părea să fie plin de energie chiar când se vedea că se relaxează, că e lipsit de tensiune. O calitate pe care o remarcasem în timpul unor întâlniri întâmplătoare cu atleţi profesionişti în formă optimă.

Abia ascultam ce vorbea. Adică mintea mea nota, automat, dar liniştită, pentru că magnetofonul mergea, înregistrându-i spusele, ştiind că puteam să-l ascult iar, seara, în bibliotecă din palat. Atenţia mi se concentrase asupra lui, ca entitate completă. Un individ care scotea sunete, mişca membrele, întinzând energia spre mine în formă de sunete şi gesturi. Am încercat, mental, să mă focalizez asupra lui în acest sens, iar când l-am avut în focar, pe imaginea din faţa

mea a apărut gestalt-ul emoţional/intelectual care era prietenul meu, Obsidian, aşa cum îl cunoşteam.

Cele două s-au amestecat. Iar în momentul acela am fost în stare să mă îndepărtez de el şi de clipa prezentă. Mi-am păstrat punctul de observare la distanţa aceea şi am lăsat să pătrundă în mine, încet, liniştea zilei.

Stăteam chiar lângă palatul de vară, cu spatele rezemat de el, privind dincolo de Obsidian, peste zona de aterizare şi panta ce cobora spre oraşul din vale, spre iarba înaltă ce se întindea către orizont. Ca niciodată, era o zi foarte senină, nu se zărea nici un nor. Doar o boare rece adia peste muntele pe care mă aflam...

Am văzut vârfurile copacilor mişcându-se şi am simţit atingerea intermitentă a adierii pe faţă şi pe mâini, înlăturând, când şi când, căldura soarelui puternic de după-amiază. Era prea devreme să apară insectele. Dar jos, pe panta împădurită, un nor de pete, alcătuit din păsări mărunte, a ţâşnit pe neaşteptate, întunecând, pentru un moment, cerul îndepărtat, strălucitor, ca o puzderie de ţânţari, apoi s-au aşezat la loc, ascunzându-se în masă întunecată a frunzelor.

Sus, pe cerul fără nori, o altă pată. Un şoim? Viziunea mea s-a dus spre orizont şi înapoi. Lent, am devenit conştient de bătăile inimii mele şi, în acelaşi timp, de respiraţia planetei, încă o dată, lumina aurie a început să crească în jurul meu, încă o dată am simţit că ating toate făpturile din pământ, cer şi apă, de la un pol la celălalt. Atingeam toate fiinţele şi încercam să-l ating pe Obsidian.

Mă uitam la el fără să-mi mişc ochii. L-am văzut, pentru prima oară, în întreaga mărime. Pentru că era o

parte a universului, aşa cum toate celelalte fiinţe erau o parte a lui. Iar asta reprezenta deosebirea esenţială dintre comunitatea lui şi a noastră. Ei erau conştienţi de universul din care făceau parte, în timp ce noi ne vedeam disparaţi, izolaţi de el. De aceea, identitatea lui Obsidian era neschimbătoare şi recunoscută imediat de camarazii lui. Pentru că dimensiunile acelei identităţi erau măsurabile prin universul ce-l înconjura, în care era învăluit, din care făcea parte ca unitate activă. Încă o dată gestalt-ul s-a format, iar eu am înţeles fără cuvinte, fără simboluri, locurile diferite, fixe, pe care le aveau el şi alte minţi gânditoare din acele vremuri în timpul şi spaţiul lor.

Produsesem din nou lumina aurie, iar aceasta mă ajutase să găsesc ce căutasem. Am rămas aşa, simţind încă o clipă, apoi am lăsat-o să plece. Lumina a scăzut, am intrat din nou în trupul meu obişnuit şi i-am zâmbit lui Obsidian.

El n-a răspuns zâmbetului meu. A încetat să vorbească şi m-a privit uluit.

— Obsidian..., am început eu, dornic să-i explic ce înţelegeam.

El dispăruse.

33

ÎNCĂ O DATĂ, a trecut un timp până să revină. A lipsit tot restul zilei şi următoarele două. Dacă ar fi plecat cu cinci minute înainte, m-aş fi îngrijorat că distrusesem relaţia clădită între noi, sau poate între grupul nostru şi comunitatea interstelară. Ca urmare a momentului de lumină şi accesului subit la înţelegere, am fost sigur că nu era cazul. Am încercat să-i liniştesc pe ceilalţi, care începuseră să fie îngrijoraţi de dispariţia lui.

— Nu se poate explica în cuvintele noastre, le-am spus lui Ellen, Bill, Doc, Porniarsk şi altor cinci din comunitate, care apăruseră ca lideri în ultimele săptămâni.

Stăteam toţi în jurul focului din bibliotecă, în a doua seară, cu ferestrele deschise spre curtea interioară.

— Sunt sigur că nu l-am supărat. Nu vă pot spune de unde ştiu, dar ştiu.

— Atunci de ce lipseşte? a întrebat Bill. Ai vreo idee, Marc?

— A recunoscut ce am făcut. Treaba aceea cu integrarea în univers, de care v-am povestit. V-am explicat cât de bine am putut, aşa că n-o să mai încerc o dată. Trebuie să învăţaţi singuri s-o faceţi, dacă vreţi să înţelegeţi cu adevărat.

— Mai bine ne-ai da lecţii, a zis Doc, iar ceilalţi au izbucnit în râs.

— Cu plăcere. Vorbesc serios. Când vom avea timp.

— Marc, termină ce începuseşi. A recunoscut ce-ai făcut. Cu ce l-a deranjat asta?

— Nu l-a deranjat. A fost surprins. S-a dus să se consulte cu prietenii lui. Aşa cum sunt ei aşa cum ştiu că sunt consultaţiile de felul acesta reprezintă responsabilitatea lor.

— De aceea eşti sigur că se va întoarce? a întrebat Bill.

— Nu asta vă spuneam?

— Porniarsk, a zis Bill, întorcându-se spre el, poţi să ne spui ce se întâmplă? Faci parte dintr-o rasă mai evoluată decât noi.

— În comparaţie cu Obsidian şi tovarăşii lui, sunt la fel de primitiv ca voi. Şi, vă reamintesc, sunt doar un avatar. N-am creativitate, nici imaginaţie, în afară de ce am căpătat ca imagine a lui Porniarsk. Nu sunt dotat să fac speculaţii sau interpretări.

— Bine, a zis Bill. Oricum, avem o grămadă de treburi de făcut până se întoarce. Marc, să vorbeşti cu el în privinţa posibilităţilor de a ne ajuta cu provizii şi cu ce am mai avea nevoie.

— O să vorbesc, după ce se întoarce. Mai înainte mi-a fost teamă că nu-i pot explica, fără să denaturez ideea că vrem să fim independenţi aici. Dorim încă să fim independenţi şi să ne descurcăm singuri, nu?

Am privit în jur. Nu aveam nevoie de murmure de aprobare. Doream doar să le amintesc că aveam aceleaşi opinii.

— Dacă au aici doar o staţie, a spus Leland Maur, un negru slab, de douăzeci şi ceva de ani, fost arhitect şi ajuns expertul nostru în construcţii şi mecanică, cred că planeta ăsta aparţine celui ce-o ocupă. Nu dorim să începem prin a datora cuiva ceva.

Acest comentariu a încheiat seara. Am rămas, bând cafea şi comparând note despre cum mergeau lucrurile în proiectele de lucrări ce urmau să fie făcute pentru iarnă: După o oră, majoritatea s-au pregătit să meargă la culcare.

Obsidian nu s-a întors nici în ziua următoare. S-a nimerit să fie jumătatea de zi din săptămână în care ne odihneam, urmând exemplul pozitiv al zilei de vacanţă pe care o luasem când începuse să funcţioneze generatorul eolian. Există o limită a eficienţei când lucrezi şapte zile pe săptămână. După o perioadă de muncă neîncetată, reuşiserăm să punem lucrurile în mişcare, dar în total făcusem mai puţin decât dacă am fi luat, din când în când, o pauză şi am fi reluat lucrul odihniţi. Deci în dimineaţa aceea puteam să stau acasă, în loc să-mi consum energia făcând muncă fizică jos, în oraş. Ellen cârpea nişte haine. Am profitat de ocazie să scotocesc prin cărţile pe care, în ultimul timp, le neglijasem. Păreau că nu-mi mai reţin atenţia. Creştea în mine dorinţa de a trăi iar starea produsă de lumina aurie şi am încercat s-o îndrept spre Ellen, aşa cum o îndreptasem spre Obsidian.

Fusesem încurajat de succesul obţinut şi începusem să cred că reuşisem în căutarea mea interioară. Cercetarea exterioară fusese legată de furtuna de timp, dar cea interioară pornea, bănuiam, de la relaţia mea cu Swannee. Şi cu mama mea.

Am pus jos cartea pe care o ţineam în mână şi am privit în curte, căutând, încă o dată, unitatea cu universul. N-am reuşit uşor. Ca şi cum ar fi ştiut ce doream şi nu voia să mă ajute în privinţa aceea. Dar încet, pe măsură ce minutele treceau, mai întâi camera, apoi curtea şi cerul pe care-l vedeam, au

căpătat o valoare de realitate mai mare, ca şi cum le-aş fi văzut cu o dimensiune în plus, cu o profunzime mai mare, cu transcendentalitate. Trupul meu şi-a încetinit respiraţia şi bătăile inimii, a început să fuzioneze cu mişcările planetei.

Lumina s-a schimbat, aurul a pătruns în ea şi am avut, încă o dată, legătura aceea...

Am ţinut-o lângă mine un timp, poate zece-douăzeci de minute, deşi timpul părea suspendat, ca să mă asigur că mă cuprinsese deplin starea pe care o evocasem. Apoi m-am extins s-o simt pe Ellen, în altă parte a palatului.

Atingerea mea s-a întins, ca un val ce acoperă o plajă. Am atins-o, am simţit-o, am început s-o cuprind şi ceva, îndepărtat, din mine, s-a tras înapoi, iar valul simţirii a fost supt înapoi, brusc, iar atingerea a dispărut. Imediat, lumina aurie s-a stins iar unitatea s-a distrus. Am rămas singur, izolat, în fotoliul din cameră, privind pe fereastră la o lume pe care n-o mai simţeam.

Am stat acolo, un timp, zăpăcit şi năucit din cauza eşecului. Dar, după un timp, s-a întâmplat un miracol: uşa s-a deschis, a intrat Ellen, care s-a aplecat şi m-a sărutat. Apoi s-a întors şi a plecat, fără să scoată o vorbă.

— De ce? am reuşit s-o întreb, în timp ce ieşea.

A privit înapoi şi a zâmbit.

— Am simţit că trebuie s-o fac.

A închis uşa în urma ei, iar eu am avut senzaţia că sufletul mi se înalţă, ca o rachetă. Acum ştiam. Nu reuşisem s-o ating complet, dar aflasem că mergeam în direcţia corectă, pentru că-mi simţise încercarea. Mai târziu, voi ajunge la ea...

Jumătatea de zi de odihnă se termina la amiază. Mi-am pus hainele de lucru şi am părăsit palatul, să-i ajut pe oamenii care extindeau cea mai mare dintre barăci, care trebuia să devină o combinaţie de sufragerie, spital şi locuinţă, pentru cei dintre noi care erau prea tineri, prea bătrâni sau prea slabi ca să suporte frigul iernii în clădirile mai şubrede din oraş. Abia închisesem uşa palatului, când Obsidian a apărut în faţa mea.

— Putem discuta? m-a întrebat.

— Bineînţeles.

Venise înainte să mă apuc de dulgheria rudimentară, de care eram în stare.

— Am ajuns la o decizie importantă, eu şi colegii mei. Îţi aminteşti că planul nostru iniţial fusese să obţinem informaţii, ca să ştim cum să vă educăm, ca să vă obişnuiţi cu civilizaţia? Cel puţin cât să puteţi sta cu noi.

— Da.

— Mi-e teamă că nu ţi-am spus totul. Exista o alternativă de care nu ţi-am pomenit. Dacă se dovedea că nu puteţi să vă adaptaţi la un mod de viaţă civilizat, intenţionam să vă trimitem înapoi, în timpul vostru, cel pe care l-aţi părăsit venind aici.

— Nu mi-ai spus, dar n-a fost nevoie. Noi, primitivii, putem să ne gândim la asemenea alternative fără să ni se spună.

— Da? Bine. S-a dovedit că sunteţi, într-un fel, mai mult decât am presupus. Mai mult decât ne-am aşteptat. Tu eşti deosebit de orice ne-am imaginat. Aşa că a apărut o a treia variantă. Dar avem nevoie de acordul vostru.

— Acordul nostru la ce?

— La o variantă legată de dorinţa voastră de a

controla ceea ce numiţi furtună de timp. Logic, e de neimaginat ca o persoană din trecut, ca tine, să fie în stare să înveţe să facă o treabă pe care o efectuează doar indivizi deosebiţi, cu calificare înaltă, din timpul nostru. Dar, din cauza unor anumite anomalii, dorim să-ţi testăm aptitudinile pentru această muncă.

— Bine.

Şi, pentru a doua oară în aceeaşi zi, inima mi-a ţâşnit ca o rachetă.

— Acest test nu schimbă faptul că nu ne-am imaginat să fii în stare să lucrezi în domeniul temporal. E un mijloc de a ne furniza date, ca să decidem mai bine ce să facem cu grupul vostru.

— În regulă.

— Eşti sigur că ai înţeles? Interesul nostru în a şti dacă ai capacitatea de a lucra în domeniul temporal e doar teoretic.

— Te-am înţeles.

Sufletul îmi era plin de bucurie. Oricât ar fi explicat, Obsidian nu putea ascunde că, oferindu-mi posibilitatea testării, îmi permitea să fac un pas mai aproape de ţinta spre care mă chinuiam să înaintez.

— Bine, dacă eşti de acord urmează altă întrebare. În mod obişnuit, n-ar trebui să părăseşti zona aceasta. Dar situaţia implică unele condiţii speciale. Pentru a fi testat trebuie să fii de acord să mergi la o anumită distanţă, în galaxie. Dacă ai nevoie de timp de gândire...

— Mulţumesc, n-am nevoie. Merg bucuros unde trebuie.

M-a privit o secundă.

— Eşti sigur că ai înţeles?

— Cred că da. Vrei să ştii dacă sunt de acord să mi

se testeze capacitatea de a lupta împotriva furtunii de timp. Mai vrei să ştii dacă sunt de acord să fac un salt de ani-lumină, până în locul unde voi fi testat. Sunt de acord.

— Îţi dai seama că asta înseamnă călătorie printre stele, prin spaţiul cosmic?

— Evident.

Nu mi-a răspuns la zâmbet.

— Sunt un pic surprins. Am înţeles, din ce mi-ai povestit, că n-ai părăsit niciodată planeta aceasta.

— Adevărat.

— Şi accepţi să mergi, fără să te gândeşti mai bine? Fără să discuţi cu ceilalţi din grupul tău?

— O să vorbesc cu ei, bineînţeles. Dar s-au descurcat şi fără mine, cât timp am discutat cu tine. Se vor descurca şi în continuare. Cât timp voi lipsi?

— În modul de aici de-a măsura timpul, nu mai mult de două săptămâni. Poate mai puţin. Probabil că un singur test ne va da răspunsul. S-ar putea să te testăm în continuare, dar nu mai mult de o zi, două.

— Cu cât voi dovedi o capacitate mai mare, cu atât veţi continua testele mai mult.

— În principiu. Dar, Marc, dacă îţi închipui că testele vor descoperi că ai mari capacităţi, te sfătuiesc să-ţi temperezi speranţele.

— Bine. Vreau să merg. Ne-am înţeles?

— Da, a răspuns el, încet.

— Trebuie să înţelegi, prietene Obsidian, că voi face ceea ce cred că-i mai bine. Nu-i voi părăsi pe cei de aici. Voi discuta cu ei. Dar am spus că voi merge şi voi merge.

— Scuză-mă, a zis el.

— N-am de ce. Numai că asta nu-i o problemă de

rezolvat prin discuţii în grup. Eu trebuie să aleg ce voi face.

— Nu-i aşa cum sunt eu obişnuit. Noi…

— Ştiu. Voi aveţi un model al responsabilităţii. Şi eu. Nu-mi voi încălca modelul, aşa cum nici tu nu l-ai încălca pe al tău. Dar vreau să merg acolo unde voi fi testat de ai tăi. Faptul că vom traversa spaţiul cosmic nu contează, din moment ce voi traversa universul iute, ca şi cum aş ocoli jeepul ăsta.

Mă încinsesem puţin şi mă aşteptam să reacţioneze cu o emoţie egală. M-a privit însă lung, întrebător, apoi a dat din cap.

— Se vede că treaba înseamnă pentru tine mai mult decât am crezut…

M-am uitat la el. Ceva diferit de lumină aurie mă mişca. O tălăzuire de simţuri ca o maree ce înainta, târându-mă irezistibil.

— Nu mă înţelegi deloc, nu-i aşa?

— Nu, a dat el din cap.

— Bine. Să vedem dacă reuşesc altfel. Nu ştiu cine au fost strămoşii mei îndepărtaţi. Dar ceea ce m-a impresionat atât de profund împotriva furtunii de timp trebuie să-şi aibă rădăcinile în trecut, de la ei. Ştiu un lucru: că pot fi ucis, dar până voi fi ucis, sunt ceea ce trăiesc. Şi cât voi trăi, voi lupta. Du-mă să ţin piept duşmanului meu special. Cât voi fi în stare să mă mişc, îl voi urmări. Când, în cele din urmă, îi voi veni de hac, voi fi fericit. Pentru că n-am irosit şansa de a face ceva. Îmi doresc şansa asta, iar altceva nu contează. Şi tu mă întrebi dacă faptul că trebuie să parcurg ceva spaţiu cosmic, ca să fiu testat, nu mă face să renunţ!

Ajunsesem la capătul de sus al scalei emoţionale, dar am văzut că reuşisem, în cele din urmă, să-l

conving. Nu cred că înţelesese ce-i spusesem, dar sesizase încărcătura emoţională din cuvintele mele.

— De cât timp ai nevoie ca să fii gata de plecare?

— Două-trei ore.

— Bine. Încă un lucru. Am dori, dacă tot te transportăm la o asemenea distanţă, să profităm de ocazie şi să facem nişte teste asupra avatarului. Crezi că va dori să vină? Am înţeles că-i obişnuit cu călătorii în spaţiul cosmic...

— Este. O să-l întreb. Cred că va accepta să vină.

— Atunci mă întorc peste trei ore de-ale voastre.

A dispărut.

M-am întors în palatul de vară şi l-am căutat pe Porniarsk. Până atunci nu-l întrebasem cu ce se ocupă, de când venisem în viitor. Mi-am dat seama că lucrase, tot timpul, în laborator. La ce? Când am ajuns, se afla lângă bazinul de vizualizare. M-am interesat ce făcea.

— Cercetez, a răspuns el, întinzând un tentacul spre bazin. M-am gândit că, dacă aş reuşi să stabilesc exact incompatibilităţile pe care le remarcasem, aş putea să evaluez imaginea a ceea ce se întâmplă cu furtuna de timp în acest moment viitor.

— Şi ce-ai găsit?

— Că, exceptând anumite zone în care par a se produce linii de forţă ale furtunii de timp, universul, în general, a fost adus într-un fel de echilibru temporar, dinamic, aşa cum am reuşit noi să facem, în timpul nostru, în jurul planetei.

— Şi ce-i cu zonele de producere?

— Interesant, foarte interesant. Liniile de forţă par a se înmulţi şi reduce, în acelaşi timp a se mări şi micşora în zonele acelea. Ele se află în afara mijlocului galaxiilor. Nici una nu-i chiar în centrul unei galaxii , în

ceea ce se numeşte zona miezului mort.

— Miez mort?

— Credeam că ştii. Centrul celor mai multe galaxii, ca şi al acesteia, e format dintr-o zonă de stele foarte vechi, cufundate într-un nor de praf.

— Unde se află cea mai apropiată activitate, raportată la acest sistem solar?

— Într-o stea alb-albastră, supra gigantică, numită Rigel. Dar activitatea principală apropiată de noi e localizată pe steaua numită de voi S Doradus, în Norul lui Magellan, în afara acestei galaxii, la o sută patruzeci de ani-lumină de noi.

— S Doradus e o stea mare, fierbinte?

— Ca şi Rigel, una dintre cele mai incandescente.

— De parcă ar fi nevoie de o stea mare, strălucitoare... Poţi să-mi spui de ce?

— Nu, a răspuns Porniarsk. Tot ce ştiu e că liniile activităţii furtunii de timp par a se focaliza, în zona respectivă, în S Doradus. Iar S Doradus a încetat să emită radiaţii.

— Ce a încetat?

— Nu mai radiază. A devenit întunecată. Adică, dacă te-ai afla în vecinătatea imediată a stelei, n-ai vedea-o. De la distanţă, pare că străluceşte, pentru că noi receptăm lumina emisă cu mii de ani în urmă.

Mă durea capul. Distanţele, mărimile stelelor şi restul informaţiilor implicate aveau un nivel atât de mare, încât imaginaţia mea se chinuia să le priceapă.

— Am un mesaj pentru tine, i-am spus, ca să schimb vorba.

I-am povestit despre Obsidian, despre testul pe care voia să-l facă, despre întrebarea lui dacă ar accepta să meargă şi el.

— Bineînţeles, a zis Porniarsk. Sunt foarte curios să văd cum fac asemenea teste.

34

TREI ORE s-au dovedit a fi un timp prea scurt pentru a-i găsi pe Ellen şi ceilalţi conducători, să le explic de ce eu şi Porniarsk plecam şi să-mi fac bagajele. Când Obsidian a reapărut în zona de aterizare, a găsit vreo patruzeci de persoane toţi cei care putuseră să vină să asiste la plecarea mea şi a lui Porniarsk. Nu s-a uitat la ceilalţi, nici măcar la Porniarsk, ci la valiză de la picioarele mele.

— Pot să întreb…, a început el.

— Bagajul meu, i-am spus, ghicind ce-l uimea. Lucruri personale. Aminteşte-ţi că port haine, că mă râd în fiecare zi… Lucruri din astea…

Descoperisem, la sfârşitul primei zile de discuţii, că oamenii din timpul lui nu aveau păr pe trup.

— Am înţeles.

După aceea, au urmat o mulţime de sărutări şi strângeri de mâini. De fapt, comunitatea noastră era doar o familie mai mare. Am ratat ocazia să râd de spectacolul oferit de Porniarsk, care a promis solemn că va fi atent şi va avea grijă de sine. Semăna cu o navă de război care făgăduia să se ferească de rechini, să n-o muşte…

În cele din urmă, despărţirea a luat sfârşit.

— Suntem gata, i-am spus lui Obsidian.

— Bine. Staţi lângă mine.

Ne-am apropiat, până am ajuns nas în nas cu el. În jur a rămas o zonă liberă, lată de zece picioare. Ne-am

trezit imediat în altă parte, într-un spaţiu liber între trunchiurile masive ale fagilor aflaţi la vreo treizeci de picioare. Stăteam pe ceva asemănător unui linoleum, dar moale sub picior, de culoare verde întunecat. În apropiere, nişte ziduri cu unghiuri ciudate, nişte perne mari, pufoase, pe care ar fi stat confortabil un uriaş şi mai multe panouri de comandă, ce nu păreau conectate la ceva.

M-am uitat în jur.

— Aici e locuinţa şi atelierul tău? l-am întrebat pe Obsidian.

— Da, cred că ne vom simţi bine toţi trei. Pot aranja zidurile în aşa fel încât să aveţi camere separate, dacă doriţi.

— Nu te obosi. Presupun că nu vom rămâne mult aici...

— Cam cinci zile, după timpul local.

— Cinci zile? Credeam că plecăm în câteva ore, dacă nu minute...

— Am plecat deja, a spus Obsidian.

A făcut un semn cu mâna şi, între copacii din stânga, a apărut un fel de ferească. Prin ea se vedea spaţiul cosmic, negru, cu stele strălucitoare, dese ca pietrişul de pe o plajă şi un glob pământesc albastru şi alb, în colţul din dreapta, jos.

Am privit globul şi am remarcat că-şi micşora sensibil dimensiunile, în timp ce-l priveam.

— Ai spus că aici locuieşti şi lucrezi.

— Da.

— În acelaşi timp, e şi navă spaţială?

— Poţi să-i spui şi aşa. Dar denumirea potrivită e de locuinţă. Călătoria între stele e mai plăcută dacă o luăm cu noi. Nu ne încurcă deloc.

M-am învârtit, privind în jur.

— Copacii sunt o iluzie?

— Cei de acum, da. Când aţi sosit, aţi văzut pădurea ce ne înconjura.

— Când am plecat?

— Îndată ce am ajuns. Dar denumirea de plecare...

— Ştiu, nu descrie exact ce se întâmplă. N-are importanţă, nu mă interesează acum mecanismul... Dacă tot vom sta aici cinci zile, aş prefera să am o cameră a mea. Presupun că şi Porniarsk.

— Pentru mine, lucrul e lipsit de importanţă, a zis avatarul. Eu sunt interesat de mecanismul zborului spaţial. Pot examina tablourile de comandă?

— Bineînţeles, a răspuns Obsidian. Dacă vrei, îţi explic cum funcţionează. Sunt pentru a fi folosite pe planeta pe care am părăsit-o. Zborul e dirijat automat.

— Mă interesează tot. Din cauză că sunt avatarul unui individ pe care-l interesează tot.

S-a gândit un timp.

— Ar fi trebuit să spun „pe care-l interesa tot”...

— Îi duci dorul? a întrebat Obsidian. Individului al cărui avatar eşti?

— Da, a răspuns Porniarsk. Într-un fel. Ca şi cum mi-aş da seama că a dispărut o parte din mine, ca şi cum aş fi avut un frate geamăn, pe care n-o să-l mai văd...

Tonul vocii sale era perfect calm, obişnuit, dar m-am trezit privindu-l atent. Nu-mi imaginasem că Porniarsk putea avea emoţii sau că se gândea că se pierduse, în sens personal, călătorind în timp cu noi.

— Ar fi trebuit să te întreb dacă voiai să vii cu noi...

— Dacă ai fi făcut-o, ţi-aş fi răspuns afirmativ, a zis avatarul. Am fost construit pentru a cerceta şi a învăţa.

— Mda...

M-am simţit, brusc, obosit, cuprins de un sentiment uimitor de epuizare. O parte se datora, fără îndoială, muncii pe care o făcusem în ultimele săptămâni, pentru comunitate. Dar cea mai mare parte era psihică, nu fizică. Cu toate insistenţele lui Obsidian că testul pe care urma să-l dau nu însemna mare lucru, eram convins că ajunsesem în ultima arenă, că urma momentul confruntării finale.

Mă aflam în situaţia cuiva antrenat, luni şi ani de zile, pentru o singură bătălie. Eram pregătit, dar mă simţeam stors, gol în interior, indiferent la toate, cu excepţia inevitabilităţii conflictului spre care mă îndreptam, inexorabil. Dispăruse entuziasmul, rămăsese doar acceptarea tăcută, deplină, a ceea ce urma să fie.

— Aş dori, dacă nu te superi, i-am spus lui Obsidian, să-mi faci camera. Cred că o să mă culc.

— Cu plăcere, a răspuns el.

Subit, zidurile m-au înconjurat. Nu mă mişcasem, dar mă închiseseră, lăsând doar fereastra sau ecranul ce arăta stelele nenumărate şi Pământul ce se micşora. M-am îndreptat spre cea mai mare pernă şi m-am prăvălit pe ea. O clipă, lumina a rămas puternică, precum în timpul zilei, dar, înainte să închid ochii, s-a redus treptat, până a dispărut, iar camera a rămas luminată doar de strălucirea stelelor, prin fereastră...

Am adormit.

Când m-am trezit, stelele din fereastră arătau altfel, nu semănau cu ceea ce văzusem pe cerul Pământului. Le-am privit uimit, atent. Fie automat, fie ca răspuns la dorinţa mea de a vedea mai bine, lumina din cameră a crescut lent, până a ajuns la nivelul celei din timpul

zilei. M-am ridicat şi am descoperit o uşă care dădea în baie, o copie atât de exactă a celei de acasă, încât am fost convins că Obsidian o construise special pentru mine.

I-am fost recunoscător. O parte a trezirii mele consta, întotdeauna, într-o rutină ce implica un brici ascuţit, săpun şi multă apă caldă. După un timp, am părăsit camera şi l-am găsit pe Obsidian dormind liniştit, pe o pernă. Porniarsk îşi ocupa timpul făcând lucruri de neînţeles cu una din consolele de comandă.

— Bună dimineaţa, Marc, a zis el, întorcându-se spre mine.

— Bună dimineaţa, dacă asta o fi..., am zis eu încet, privind spre Obsidian.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme, a spus Porniarsk, cu vocea obişnuită. Nu aude nici un zgomot pe care nu vrea să-l audă, până se trezeşte în momentul în care a hotărât să se trezească.

M-am uitat curios la Obsidian.

— Bună chestie! Cum e cu micul dejun?

— În camera aceea există hrană de toate felurile, a arătat el spre o uşă.

Am intrat şi am descoperit că avea dreptate. O cameră mică, plăcută, în aparenţă înconjurată de pădurea luminată de soarele amiezii. În ea se aflau scaune, ca ale mele şi o masă, tot ca a mea. Plus o mobilă ce arăta ca un şifonier de modă veche, din lemn.

Când am deschis uşa acestuia, l-am găsit plin cu farfurii în care se aflau tot felul de fructe şi legume proaspete. În vase transparente, suc de fructe, lapte şi un lichid negru, care s-a dovedit a fi cafea. N-am reuşit să aflu cum îşi păstrau temperatura. Nu exista carne

sau ouă şi, deşi am căutat atent, nici o plită sau alt mijloc de a găti ceva. Oricum, cafeaua era fierbinte. Am găsit un vas mic, gol, mi-am turnat cafea şi am început să mănânc.

O masă interesantă. Fără şocuri, dar cu surprize. În primul rând, feliile de pâine erau fierbinţi. Nu prăjite. Fierbinţi, ca şi cafeaua. Lichidul despre care presupusesem că-i suc de portocale s-a dovedit a fi uşor gazos. Nu exista zahăr, iar mierea parcă ar fi fost amestecată cu votcă.

Am terminat şi am ieşit. Obsidian dormea în continuare, iar Porniarsk lucra.

— Ai mâncat? l-am întrebat pe avatar.

Ştiam că mănâncă, deşi putea rezista săptămâni întregi fără să se hrănească. Îmi spusese, odată, că sistemul lui de combustie reprezenta, pentru el, un mister la fel de mare ca pentru noi. Făcea parte dintr-o zonă de informaţii care nu-l interesaseră pe Porniarsk cel adevărat. Se părea că putea obţine mult mai multă energie decât oamenii din substanţele cu care se hrănea. Îmi imaginasem că, sub armura groasă, din plăci, se găsea o instalaţie mică, din oţel inoxidabil, de fisiune, deşi el mă asigurase că era alcătuit din proteine naturale.

— Nu, mi-a răspuns el. N-am nevoie. Mă preocupă foarte tare echipamentul ăsta.

— Se pare că am accelerat, în timp ce dormeam. Unde ne aflăm?

— Mă fascinează, a făcut el un semn, greoi, spre consola de comandă. În aparenţă, după cum a zis Obsidian, călătoria noastră e controlată automat. Dar consola aceasta mi-a furnizat informaţii despre traseul nostru. Acum ne aflăm undeva la trei milioane de ani în

trecut şi, ca urmare, foarte departe de sistemul nostru solar.

— Departe? am zis eu.

Însă, îndată ce-am rostit cuvintele, mintea mea a găsit explicaţia.

— Obsidian şi comunitatea lui au făcut o treabă superbă, a afirmat Porniarsk. În primul rând au echilibrat zone întinse ale furtunii de timp. În al doilea, au întocmit hărţi ale liniilor de forţă dintre zonele în echilibru. De fapt, înclin să cred că procesul de echilibrare a urmărit să lase reţeaua de linii de forţă activă. Rezultatul constă în faptul că, deşi nu pot călători în spaţiul cosmic cu o viteză mai mare decât a luminii, pot sări, folosind liniile de forţă, peste distanţe echivalente cu sute sau chiar mii de ani lumină. Ajung astfel la destinaţie în câteva ore sau zile. Priveşte poziţia actuală a stelelor!

A atins consola din fata lui, cu vârful unui tentacul. A apărut altă fereastră, arătând imaginea stelelor din urmă noastră. Memoria mea era prea bună, în privinţa modelelor, pentru a mă dezamăgi. Galaxia arăta altfel decât o văzusem în cealaltă cameră, când mă trezisem.

— Vom face imediat un alt transfer, a zis Porniarsk. Acum! Imaginea stelelor s-a schimbat brusc, fără nici o zgâlţâitură, fără nici un zgomot, atât de iute încât n-am văzut când s-a petrecut.

— Am coborât pe scala timpului, ca să facem un salt în spaţiu, a zis Porniarsk. În nodul de forţe mai mic, de pe Pământ, saltul în timp ar fi fost mai mic, iar deplasarea fizică minoră. Aici, când facem un pas mare înainte sau înapoi în timp, stelele din jur şi alte corpuri cereşti solide se mişcă în jurul nostru. Cum zicea fraza

aceea pe care am auzit-o la Marie, despre Mahomed, care neputând să se ducă la un munte, a trebuit să vină muntele la el... Oamenii din timpul lui Obsidian au învăţat să folosească furtuna de timp să aducă munţii la ei, în loc să călătorească până la munţi...

S-a uitat la mine. Porniarsk nu avea o expresie facială uşor de citit, dar îl cunoşteam destul de bine ca să-mi dau seama că felul în care-i atârnau tentaculele însemna că e jenat.

— M-am referit la stele şi alte corpuri cereşti ca „munţi”...

— Am bănuit.

— Mi-e teamă că uneori sunt cam pedant... Aşa a fost şi Porniarsk... Păcat că se întâmplă aşa ceva unei minţi iscoditoare...

— Nu-ţi face probleme. Unul dintre obiceiurile mele rele este de a spune celorlalţi care-i situaţia, pe o durată lungă.

— Adevărat, a zis el, cu o nepăsare blândă faţă de simţămintele mele. Oricum, două rele... Cred că gazda noastră s-a trezit.

Şi-a scârţâit capul într-o parte, în timp ce vorbea. Obsidian deschisese ochii şi se aşezase pe pernă, cu picioarele încrucişate. Totul dintr-o singură mişcare, într-o clipă.

— Te-ai odihnit, Marc? a întrebat el. Până la urmă am tras şi eu un pui de somn... Se pare că Porniarsk doarme puţin...

— Teribil de puţin.

— Mai avem patru zile până ajungem la destinaţie. Să mai discutăm. Cred că ai ajuns la o înţelegere mai bună a timpului nostru.

— S-ar putea să greşesc, dar din câte am văzut,

toate rasele inteligente din galaxie s-au unit şi luptă pentru supravieţuire. Organism însufleţit împotriva forţelor fără viaţă, care altfel ne-ar fi ucis pe toţi...

— Sunt o mulţime de probleme, a zis Obsidian. Suntem preocupaţi în primul rând de supravieţuire, pentru că, dacă viaţa nu supravieţuieşte, restul nu mai are decât un interes pur teoretic. Aşa că primă sarcină constă în controlul mediului. Dar suntem interesaţi şi de evoluţie, de direcţia în care se va îndrepta viaţa de aici încolo...

— Stai o clipă, trebuie să fii odihnit înainte de a începe o discuţie ca asta!

— Dar sunt odihnit! s-a încruntat Obsidian.

— Atunci povesteşte-mi totul! Cum a început frăţia aceasta a entităţilor civilizate. Ce a produs-o?

— Rasele care au devenit comunitatea civilizată actuală au fost strânse la un loc de ceea ce voi numiţi de acum încolo o să folosesc termenul vostru furtună de timp. Ceva paradoxal: furtuna de timp ameninţa existenţa tuturor vieţilor, dar a făcut posibilă adevărata civilizaţie...

După aceea a urmat un potop de informaţii, aproape înainte de a avea timp să mă aşez pe perna cea mai apropiată. În următoarele patru zile, în timp ce locuinţa lui zbura prin spaţiul cosmic, de la o linie de forţă la alta, iar Porniarsk urmărea fascinat procesul, de la consola de comandă, Obsidian mi-a descris imaginea a circa patruzeci de mii de ani ciudaţi de istorie, în timpul folosit în galaxia noastră şi a unui interval de timp necunoscut, anterior, în care viaţa fusese aproape distrusă de furtuna de timp, dar în care fusese pusă temelia comunităţii universale.

— Procesul a fost destul de instinctiv. Am încercat să

ne adaptăm la un mediu ce includea furtuna de timp, am învăţat să manevrăm acest mediu, cât am putut. Acum, furtuna de timp face posibile o mulţime de lucruri care, fără ea, n-ar fi existat. În acelaşi timp, continuă să existe, ameninţă să ne ucidă. Am făcut tot ce-am putut ca s-o controlăm. Ţine minte: nu mai vrem s-o anihilăm, ci s-o stăpânim.

— Ca şi cum ai dresa un tigru să ajungă câine de pază.

S-a încruntat o clipă, apoi s-a limpezit la faţă.

— Ah! Înţeleg ce vrei să spui! Da, vrem s-o dresăm şi s-o folosim.

— Asta vreau şi eu.

Figura lui a căpătat o expresie nefericită.

— Speram să apreciezi distanţa dintre cei din timpul tău şi oamenii din prezent. Vom ajunge curând, în câteva ore. Cred că, în urma discuţiei de acolo, vei vedea prăpastia imensă dintre ceea ce ştii şi eşti şi ceea ce trebuie să ştie şi să fie oricine din prezent.

— Nu-i atât de uriaşă.

A deschis gura, gata să vorbească din nou. Am ridicat o mână şi el a rămas tăcut, fără să pară prea încântat.

— Bine. Aţi dezvoltat o ştiinţă întreagă. Dar oricine născut în aceste vremuri poate s-o înveţe, nu?

— Bineînţeles, a răspuns Obsidian. N-am vrut să spun că nu eşti în stare să înveţi lucruri dificile. Avem tehnicieni şi echipament care te pot învăţa tot ce ai nevoie, în câteva zile. Dar cunoştinţele, în sine, nu-ţi vor fi de folos. Folosirea lor cere o anumită înţelegere a furtunii de timp, pe care ţi-o poate da doar viaţa şi educaţia din prezent.

— Vrei să spui că, în afară de cunoştinţele

intelectuale, am nevoie şi de înţelegerea provenită din cunoaşterea unei culturi şi filozofii. Iar partea culturală constă în aceeaşi filozofie, exprimată la un nivel simbolic. Deci, important e să înţelegi principiile de bază. Iar tu abia ai terminat să-mi spui că aceasta s-a format, timp de generaţii, în contact cu furtuna de timp. În regulă şi eu am avut contacte cu furtuna de timp. Iar cultura şi filozofia voastră nu diferă prea mult de ceea ce am înţeles singur despre forţele furtunii de timp.

A dat din umeri.

— Marc, te îndrepţi spre un eşec!

— Vom vedea!

— Da, a oftat el, mi-e teamă că vom vedea...

Aşa cum n-am simţit nimic părăsind Pământul, tot aşa n-am simţit nimic la aterizare, când am ajuns la destinaţie. Fără nici un avertisment, Obsidian s-a întrerupt din ceea ce spunea despre elementele esenţiale ale artei, care există în conceptul operei de artă în sine un lucru cu care nu eram de acord, pentru că nu concepeam arta separată de actul creativ. Ce s-ar întâmpla dacă Gânditorul, statuia lui Rodin, ar fi transpusă într-un şir de semne simbolice? Aprecierea intelectuală a acelor semne ar fi apropiată de plăcerea de a vedea, de a simţi statuia originală, indiferent de defectele de execuţie microscopice, lăsate de dalta sculptorului şi de structura materialului? Ideea mi se păruse absurdă. Şi nu era singură idee de acest fel enunţată de Obsidian, cu toată inteligenţa lui.

Oricum, s-a întrerupt şi s-a ridicat în picioare, dintr-o singură mişcare a membrelor, de pe perna pe care stătuse cu picioarele încrucişate.

— Am ajuns, a zis el.

Am privit pe fereastră şi am văzut doar imaginea unor stele. Cu un singur element neobişnuit, o zonă întinsă, întunecată, în dreapta, aproape de centru. Porniarsk privea şi el fereastra, de lângă una dintre console şi a observat la ce mă uitam.

A zăngănit de-a lungul camerei şi a atins cu vârful tentaculului suprafaţa ecranului, deasupra zonei întunecate.

— S Doradus, a spus el.

Obsidian a întors capul, puţin cam repede, uitându-se la avatar.

— Nu suntem pe suprafaţa unei planete? l-am întrebat pe Obsidian.

— Ba da.

Imaginea stelelor a dispărut, fiind înlocuită de cea a unor dealuri în trepte, acoperite cu stânci uriaşe. Cerul de deasupra era albastru-închis, iar printre roci se aflau un fel de stupi, coloraţi în verde violent, înalţi de douăzeci-treizeci de picioare.

— Scena pe care o vedeţi e cea a locului de asolizare, văzută din locul cel mai înalt. Nu v-am spus că avem tendinţa să ne înconjurăm de imagini care ne plac, indiferent unde ne aflăm cu adevărat?

— Deci îţi place imaginea pădurii de pe Pământ, Obsidian?

— Nu neapărat, dar mi-am imaginat că vouă vă place.

— Mulţumesc, am zis eu, simţindu-mă recunoscător şi, un pic, umilit. Apreciez gestul.

— N-ai de ce. Pot să...

S-a întrerupt brusc, privind către mai mulţi indivizi care se apropiau, prin iluzia pădurii pământeşti.

Erau patru, deşi, când i-am văzut intrând, avusesem

impresia că sunt mai mulţi. Nici unul nu purta haine sau podoabe. În frunte se află ceea ce am crezut că-i un bărbat obişnuit, până am văzut că avea un fel de muchie osoasă, sau creastă, înaltă de trei inchi, ce pornea din şira spinării, de la mijlocul spatelui, până la ceafă, unde se înfigea în craniu. Era mai înalt decât Obsidian. Următorul, un individ pestriţ, cu petice de piele deschise la culoare, ca a mea, amestecate cu unele ruginii sau precum ciocolata cu lapte. Acesta era aproape umanoid, arăta a femelă, de mărimea lui Obsidian. Al treilea părea un hibrid de crab şi sepie, sepia crescând pe cochilia crabului şi a intrat în cameră plutind pe un fel de piedestal înalt de trei picioare. Cred că pe Pământ ar fi cântărit vreo sută de livre.

Al patrulea, un umanoid negru ca smoala, cu membre tubulare, înalt de trei picioare, lipsit de păr. Am fost uşurat să descopăr că nu aveau dimensiuni uriaşe, ca să-mi sucesc gâtul uitându-mă în sus, spre ei. Când au intrat toţi în cameră, suprafaţa acesteia s-a extins imediat, până a ajuns lată de treizeci de picioare şi lungă de patruzeci. Iluzia pădurii de pe Pământ ocupa doar o parte a perimetrului. În spaţiul rămas, alte patru scene, de la un fel de mlaştină la un deşert de nisip cafeniu, cu movile înalte, ridicându-se dramatic din câmpia netedă.

Fierbeam de curiozitate, până când am băgat de seamă că Obsidian încerca să mă prezinte.

— Răsărit-de-soare (individul cu creastă), Cea-care-trage (femela multicoloră), unul dintre Copiii Vieţii (crabul-sepie) şi îngerul (individul mărunt, negru, posac).

— E un lucru deosebit că v-am întâlnit, le-am spus.

Preţuiesc norocul pe care l-am avut.

— Nu-s necesare complimente, a zis Cea-care-trage, cu o voce cam răguşită. Putem să-ţi spunem Marc, fără să te jignim?

— Bineînţeles! Vorbeşti limba mea foarte bine...

— N-ar fi fost practic s-o înveţi tu pe a noastră, a zis ea, părând a fi purtătorul de cuvânt al grupului. Dacă nu te deranjează, am vrea să începem testele. Vrei să fii atent la panoul din spatele tău?

M-am întors. Panoul pe care mi-l arătase era înalt de trei picioare şi lung de cinci, aşezat pe un fel de ladă, care apăruse la sosirea lor. În timp ce priveam, un bazin elipsoidal de întunecime a părut că se scurge de afară, acoperind zonele din colţuri ale plăcii. M-am apropiat şi m-am trezit privind în beznă, nu la ea, de parcă ar fi avut adâncime şi mă uitam într-un spaţiu tridimensional.

În timp ce mă concentram tot mai profund asupra întunericului, am văzut că era viu, plin de aripi mişcătoare de lumină, ceva ce semăna cu aurora boreală, răspândindu-şi succesiunea de culori lăptoase pe cerul nordic, noaptea. Luminile pe care le priveam se mişcau mai repede decât luminile nordului pe care le cunoşteam, iar modelul lor era mult mai complicat. Altfel, semănau.

Mai semănau şi cu altceva. Le-am privit, incapabil să-mi dau seama de ce-mi aminteau. Apoi am văzut, brusc.

— Sigur, le-am spus. Modele ale liniilor de forţă ale furtunii de timp. Foarte încetinite, totuşi modele de linii de forţă în acţiune.

S-au uitat la mine, toţi patru. Apoi Cea-care-trage s-a întors spre Obsidian.

— Mulţumesc, Obsidian. Mulţumesc, Marc.

S-a răsucit şi i-a condus pe ceilalţi afară.

M-am uitat după ei.

— Aşteptaţi puţin!

— Marc, a zis Obsidian, ţi-am spus că s-ar putea să fii dezamăgit!

— Dezamăgit? Ce naiba! Am spus că sunt modele de linii de forţă şi sunt! Întoarceţi-vă! Nu puteţi pleca aşa! Îmi datoraţi o explicaţie! Am învăţat destul despre vremea voastră ca să ştiu asta!

Au încetinit şi s-au oprit. Au rămas grupaţi un timp şi am avut impresia că discutau, deşi nu se auzea nici un sunet, nu se vedea nici o mişcare. După aceea s-au întors în cameră, conduşi de Cea-care-trage şi au rămas în faţa mea.

— Nu avem ce explicaţie să-ţi dăm. Am dorit să testăm dacă ai sensibilitatea necesară pentru ca tu şi grupul tău să căpătaţi permisiunea de a rămâne în prezent. Din nefericire, nu o ai.

— De unde ştii? Mi-ai arătat un model al forţelor furtunii de timp în acţiune. Ţi-am spus ce sunt. Unde-i indicaţia lipsei de sensibilitate?

— Marc, îmi pare rău să-ţi spun, dar ceea ce ai văzut nu-i ce spui că este.

— Nu-i un model al forţelor furtunii de timp?

— Nu. Îmi pare rău.

S-a întors iar să plece, cu ceilalţi după ea.

— Fir-ar să fie, vino înapoi!

— Marc..., a încercat să intervină Poniarsk.

— Porniarsk, nu te băga! Nici tu, Obsidian! Cea-care-trage, voi ceilalţi, veniţi înapoi! Nu ştiu de ce încercaţi să mă minţiţi, dar nu ţine! Credeţi că nu recunosc forţele furtunii de timp, când le văd? I-am spus lui

Obsidian ce-am făcut împreună cu Porniarsk. Ştiţi ce i-am povestit, sau nu v-aţi pregătit lecţiile? Dacă ştiţi, atunci cunoaşteţi că nu-mi puteţi arăta un model al liniilor furtunii şi să pretindeţi că-i altceva!

Cei patru s-au privit în tăcere. După o secundă, Obsidian a făcut iute trei paşi şi li s-a alăturat. Au rămas nemişcaţi, fără să scoată un cuvânt, privindu-mă îndelung. Apoi s-au întors spre mine.

— Marc, a zis Obsidian, te asigur că aceasta n-a fost o reprezentare a liniilor de forţă a ceea ce tu numeşti furtună de timp. A fost un model al ritmurilor conceptuale comune tuturor minţilor din cultura prezentă. Dacă ai fi dovedit capacitatea de a răspunde la acele ritmuri, modelul ar fi trezit în mintea ta imagini obişnuite: apă, gaz, stea, spaţiu cosmic... Se pare că nu s-a întâmplat aşa. Deci am tras concluzia că n-ai capacitatea de a răspunde în termeni moderni. Asta-i tot. Nu câştigi nimic insistând că ai văzut reprezentarea liniilor de forţă temporale.

— Le-am văzut!

Pentru că le văzusem. Şi, deodată, am fost atât de sigur că aveam dreptate, încât am continuat fără să-mi aleg cuvintele:

— De fapt, am văzut o mulţime de lucruri. Unul dintre ele este că eu vă înţeleg mai bine decât mă înţelegeţi voi şi vă voi dovedi imediat. Ştiu că nu puteţi scăpa de mine cu răspunsul ăsta, dacă spun cuvintele potrivite. Reflexul vostru de responsabilitate nu v-ar permite, iar eu vă voi spune cuvintele necesare! Aceste cuvinte sunt: voi şi cei de aici şi toţi pe care-i cunoaşteţi, suferiţi de o orbire culturală galopantă! Sunteţi orbi într-o zonă în care eu nu sunt. Eu văd acolo unde voi nu reuşiţi, pentru că privesc cultura

voastră din afară. Setul vostru de reguli se bazează pe faptul că nu-mi puteţi refuza o audienţă în această privinţă. Acum, după ce am enunţat problema, trebuie să analizaţi dacă am sau nu dreptate. Dacă mă înşel, puteţi să mă trimiteţi de aici. Dacă am dreptate, trebuie să învăţaţi altceva. De la mine. Am dreptate?

M-am oprit şi am aşteptat. Au rămas pe loc.

— Am dreptate sau nu? Am dreptul să fiu ascultat sau nu?

S-au privit îndelung. Apoi s-au întors toţi spre mine.

— Marc, a zis Obsidian, trebuie să ne consultăm. În teorie, cel puţin, ai dreptate. Vei avea audienţa. Dar trebuie să discutăm întreaga problemă, iar asta cere ceva timp. Iar din cauza importanţei provocării, se pare că va trebui să înveţi felul nostru de comunicare...

35

S-A DOVEDIT că motivul pentru care nu încercaseră să mă înveţe, pe mine şi pe Porniarsk, cum să comunicăm în felul lor fusese presupunerea că, din punct de vedere conceptual, nu eram apţi pentru o asemenea educaţie. Până nu le spusesem că după părerea mea lucrurile stăteau altfel, că ştiam lucruri pe care nu şi le imaginau, presupuseseră acel motiv corect. Pe scurt, indiferent dacă puteam sau nu să le folosesc eficient limbajul, mi se dăduse ocazia să mă justific prin intermediul lui, pentru a nu-i acuza că nu avusesem posibilitatea să mă exprim în termeni pe deplin inteligibili.

Procesul de învăţare s-a desfăşurat uşor. După cum îmi spusese Obsidian, aveau aparate şi tehnici de învăţat. În douăzeci şi patru de ore, eu şi Porniarsk am putut utiliza cele patru feluri de comunicare ale lor. Acestea erau: sunete; semnale (mişcări ale membrelor etc.); atitudini (de fapt, o altă formă de semnale, din moment ce însemna comunicare prin atitudini fizice un limbaj al trupului); modificări ale mediului, care constau, în esenţă, în comunicarea prin modificarea scenelor înconjurătoare, reale sau iluzorii.

Aceste patru forme se copiau una pe alta. Deci, la început avuseseră câte un singur mod de comunicare, exclusiv, apoi le combinaseră, amplificând redundanţele. Puteam să-mi susţin expunerea doar în mod verbal. Dar, dacă aş fi fost întrebat ce însemna o

anume exprimare verbală, puteam s-o explic repetând ce spusesem, în alte feluri. În teorie, orice declaraţie făcută în cel puţin două moduri stabilea un mesaj ferit de ambiguitate.

Deci, am fost pregătit pentru discuţie în douăzeci şi patru de ore. Dezbaterea urma să aibă loc peste încă trei zile pământene. N-am regretat, pentru că-mi dădea timp să mă gândesc. Sub impulsul nervozităţii, când Cea-care-trage şi ceilalţi se pregătiseră să plece, mă grăbisem să trag nişte concluzii bazate pe intuiţie. Trebuia să transform această intuiţie în argumente solide, coerente.

Când a avut loc întâlnirea, numărul membrilor comunităţii universale crescuse de la cinci la treizeci şi doi. Spaţiul fusese aranjat într-o zonă cuprinzătoare, cu laturile în pantă, în jurul unui podium neted, central, astfel încât spectatorii priveau în jos, spre mine şi Cea-care-trage, ca într-o arenă sau aulă mică.

Cea-care-trage a început prin a prezenta ce se întâmplase la prima noastră întâlnire. Stăteam acolo şi mă vedeam într-o reproducere ce părea autentică, cerându-le să se întoarcă şi să mă asculte. Când a ajuns la sfârşit, la cuvintele pe care mi le spusese Obsidian, figurile noastre iluzorii au dispărut, iar Cea-care-trage s-a întors spre mine.

— Vrei să ne arăţi orbirea noastră culturală, Marc?

— Cât mai concis cu putinţă. Prima oară când am observat semne de orbire culturală a fost în timpul primelor zile în care am discutat cu Obsidian. Am descoperit că mă înţelegea greu, deşi fusese pregătit de echipamentul vostru. Pe de altă parte, eu îl înţelegeam mai bine, deşi încerca să obţină informaţii despre cultura noastră, nu să mă înveţe despre a

voastră. Puteţi să verificaţi înregistrarea, ca să vă daţi seama ce-am vrut să spun.

Figurile iluzorii au apărut din nou. De data asta, eu şi Obsidian vorbind, lângă palatul de vară. Un sprijin la care nu mă aşteptasem. Priveam cum imaginea mea îi spunea lui Obsidian că era precum cineva care crescuse cu convingerea că toată lumea vorbeşte un singur limbaj şi care are dificultăţi în a accepta ideea existenţei altor cuvinte care să desemneze obiecte familiare.

Setul de imagini a dispărut.

— Acest lucru mi-a dat de gândit. De la început, când aţi luat contact cu noi, aţi decis că singura soluţie posibilă pentru grupul meu de a exista în acelaşi timp cu voi ar fi să adoptăm cultura voastră şi să renunţăm la a noastră. Ca şi în problema limbajului, ideea voastră este că există doar o singură cale corectă de a face ceva.

M-am oprit şi m-am uitat la Cea-care-trage, oferindu-i posibilitatea de a mă contrazice. N-a spus nimic, părând că aşteaptă. Am continuat:

— După cum mi-am dat seama, n-aţi fi avut intenţia de a mă testa în privinţa aptitudinilor din prezent, nici măcar la nivelul mărunt încercat acum câteva zile, dacă Obsidian n-ar fi remarcat câteva anomalii la mine şi ai mei, pe care a trebuit să le verificaţi, deoarece acesta-i un imperativ cultural: vă bazaţi concluziile pe lucruri certe. Prima anomalie a fost afirmaţia mea că ne-am mutat în timpul vostru în mod deliberat, folosind forţele furtunii de timp.

M-am oprit iar şi am privit spre Cea-care-trage.

— Doreşti să redăm acea conversaţie? a zis ea.

În faţa noastră au apărut imaginile lui Obsidian, a

mea şi a lui Ellen.

— Şi, bineînţeles, dorim să culegem date pentru a înţelege accidentul care v-a adus aici, a zis Obsidian.

— Accident? Am venit aici în mod deliberat.

— Da?

— Mai bine să mergem să vezi laboratorul lui Porniarsk. Îmi pare rău, poate am pus căruţa înaintea cailor. Dar, după ce v-am aşteptat în fiecare zi de când am aterizat aici, iar voi nu v-aţi arătat până acum...

— M-aţi aşteptat de când aţi venit?

— Da. Am venit aici pentru că am dorit să contactăm oamenii voştri care luptă împotriva furtunii de timp.

— O clipă. Scuzaţi-mă!

Figura lui Obsidian a dispărut.

Apoi a mea şi a lui Ellen.

— Acest fragment de discuţie l-a şocat pe Obsidian pentru că vorbisem despre folosirea deliberată a forţelor furtunii de timp într-o perioadă îndepărtată, când se presupunea că n-o folosea nimeni. A doua anomalie, cea care v-a obligat să mă testaţi, a fost faptul că Obsidian m-a surprins făcând ceea ce eu numesc o identificare cu universul. Remarc, cu această ocazie, că aceasta e o zonă a vocabularului pe care n-aţi completat-o. Trebuie să aveţi un termen al vostru...

— Avem, a spus Cea-care-trage. L-ai folosit. Termenul nostru este „identificare cu universul”.

— Scuze. Deci n-aţi eliminat, în mod deliberat, o parte din vocabular. Oricum, Obsidian a descoperit iar că puteam face ceva ce n-ar fi trebuit să fiu în stare să fac, deoarece veneam din preistorie. Folosirea forţelor furtunii de timp pentru a ne muta în timp şi spaţiu şi conceptul individului capabil să împărtăşească

identitatea universului vi s-au părut lucruri care aparţineau timpului vostru, nu timpului meu.

— Până acum n-am auzit nimic cu care să nu fiu de acord. Presupun că mai ai ceva de spus.

— Mai am. Să zicem că eu sunt peşte şi voi mamifere, în sensul că eu sunt strămoşul vostru preistoric. Dar dacă aţi descoperit că respir aer, că am picioare, nu înotătoare, a trebuit să mă clasificaţi, pe mine şi pe cei ca mine, drept ceva mai mult decât un peşte. Aşa că aţi vrut să verificaţi dacă sunt mamifer. Primul test a descoperit că fac ouă. Din moment ce mamiferele, după ştiinţa voastră, nu fac ouă, aţi conchis că, la urma urmei, sunt peşte. Nu v-a trecut prin cap că aş fi un ornitorinc.

A trebuit să folosesc termenul uman pentru „ornitorinc”, pentru că nu exista aşa ceva în limbajul lor. E adevărat că limbajul vorbit îmi permitea să construiesc un echivalent, dar, din punctul lor de vedere, echivalentul ar fi fost un zgomot lipsit de înţeles.

— Ornitorinc. Un animal de pe vremea mea. Un *monotrem*...

Acesta era un cuvânt traductibil în limba lor. Cea-care-trage a zis:

— O clipă, Marc.

A urmat o pauză, în care auditoriul a urmărit un rezumat despre fauna Pământului în general şi a Australiei în particular.

— Aţi înţeles? am întrebat eu, după ce s-a terminat. Ornitorincul face ouă, dar e un mamifer cu blană.

— Un mamifer primitiv.

— Nu exagera analogia. Am vrut să subliniez că există posibilitatea ca grupul meu să aparţină unei

categorii pe care cultura voastră nu-i în stare s-o vadă.

— Asta-i o presupunere, a zis ea.

— Nu este. Ar fi fost dacă m-aş fi înşelat afirmând că mi-aţi arătat ceva legat de mişcările forţelor furtunii de timp. Ai avut dreptate, spunând că nu-i nici o legătură între ce mi-ai arătat şi furtună. Dar, în sens general, eu am avut dreptate şi voi aţi greşit. Pentru că există o legătură. Iar voi sunteţi atât de orbi cultural încât pun pariu că nici în trei zile n-aţi încercat să descoperiţi dacă există vreo legătură!

A urmat o secundă, doar o secundă de tăcere.

— Ai dreptate. Nu s-a făcut nici o verificare a unei posibile legături. Nu aveam alt element decât presupunerea ta că există o legătură.

— Ţi-am spus că nu-i o presupunere. Nu-s nici peşte, nici pasăre. Sunt un monotrem. Am învăţat să folosesc furtuna de timp şi am făcut o identificare cu universul, fără legătură cu istoria, cultura şi tehnică dezvoltată de poporul vostru. Pot înţelege furtuna de timp citind modelul de mişcare. Toate mişcările ei se fac după un model.

Am privit în cameră, spre spectatori.

— Probabil că nu v-aţi dat seama, dar modul în care v-aţi aşezat în jurul meu reprezintă un model. Iar din acest model, împreună cu ceea ce ştiu despre cultura şi limba voastră, văd un obicei de grupare socială pe specialităţi sau aptitudini individuale. Dacă n-aş avea acele informaţii culturale, aş vedea modelul, dar n-aş şti ce implică. În cazul grupării voastre, ştiu. Şi în cazul furtunii de timp.

— E doar o afirmaţie, Marc!

— Nu. Fiind din afara culturii voastre, sunt în stare să văd limpede ceea ce voi refuzaţi să vedeţi. Poporul

vostru s-a luptat cu furtuna de timp sute de generaţii. Această luptă a creat comunitatea voastră, aşa cum e ea acum şi a dominat orice element al ei. E adevărat că panoul pe care mi l-ai arătat trebuia să-mi prezinte modelul ritmurilor conceptuale obişnuite în timpul şi cultura voastră. Nu l-am recunoscut ca atare, pentru că ritmurile mele conceptuale nu sunt asemănătoare.

Am privit spre ei.

— Marc, a zis Cea-care-trage, am aşteptat atâtea zile şi ne-am strâns aici doar ca să te auzim recunoscând că am avut dreptate?

— Nu. Pentru că greşiţi. Ceea ce am văzut şi recunoscut *au fost* modele ale forţelor furtunii de timp. Nu vă daţi seama, pentru că nu ştiţi cât de mult a devenit furtuna de timp o parte din voi, în timpul acestei lupte îndelungate. O parte a trupului, minţii şi culturii. Ritmurile voastre conceptuale sunt ritmurile furtunii de timp. Nu vedeţi pentru că fac parte prea mult din voi, le consideraţi normale. Eu le văd, pentru că vă privesc din afara culturii voastre. Sunt mintea cea mai preţioasă din timpul vostru. Ar trebui să apreciaţi corect lucrul ăsta!

Ţipam la ei. În termenii lor, făcusem afirmaţii foarte dure, dar trebuia să-i trezesc, să-i fac să *audă.*

— Dacă nu mă credeţi, verificaţi ritmurile conceptuale din instrumentul vostru cu modelul forţelor furtunii de timp şi veţi descoperi identitatea dintre ele şi voi!

Am tăcut. În timpul meu trecut, un asemenea moment ar fi însemnat murmur neîncrezător al spectatorilor, strigăte împotriva ideilor mele şi a mea însumi. Dar indivizii au reacţionat doar printr-o tăcere gânditoare. Nici un semn vizibil că atacasem chiar

baza culturii lor, pe care o consideraseră sigură.

Dar am ştiut ce se întâmplă în minţile lor. Am ştiut, pentru că ştiam destul despre mentalitatea lor, că au obligaţia de a lua în considerare orice posibilitate de adevăr, obligaţie stabilită de aceeaşi cultură. Am ştiut că fuseseră afectaţi foarte mult de ceea ce le spusesem. Dar această cunoaştere a reprezentat toată satisfacţia emoţională pe care am obţinut-o. După toate aparenţele, nu reacţionaseră mai puternic decât dacă le-aş fi spus că intenţionez să mă rad a doua zi.

Întâlnirea se terminase. Unele dintre persoanele din încăpere au dispărut, pur şi simplu, altele au ieşit pe uşile vizibile, altele s-au topit în iluzia scenariului înconjurător. M-am trezit singur cu Porniarsk, Obsidian şi Cea-care-trage.

— Bineînţeles, vom verifica, a spus ea. Spune-mi, Marc, ce vrei, de fapt?

— Să înfrâng furtuna de timp. Eu. Singur.

— Aş spune că aşa ceva nu-i posibil. Pe de altă parte, există întotdeauna ceva nou de învăţat…

36

— SUNT UN POPOR MARE, Marc, a zis Porniarsk, îndată ce-am rămas singuri, în locuinţa lui Obsidian, care revenise la configuraţia obişnuită. Nu trebuie să uiţi asta.

— Crezi?

Îl auzeam ca de la distantă. Eram, încă o dată, aşa cum fusesem când părăsisem Pământul cu locuinţa lui Obsidian, cineva pregătit, ani în şir, pentru o singură confruntare. Mă simţeam uşor, gol pe dinăuntru, calm şi lipsit de patimă, fără nici un gând în afară de cel al bătăliei care va avea loc, fără s-o poată înlătura sau întârzia ceva.

— Da, au supravieţuit furtunii de timp. Au învăţat să trăiască împreună cu ea, chiar să o folosească. Au construit o comunitate din nenumărate rase, o comunitate ce constituie un întreg. Sunt realizări mari. Merită respectaţi, a zis el.

— Să-i respecte alţii, am răspuns eu, simţind că-i vorbesc încă de la distanţă. Nu mi-a rămas nimic, în afară de lucrul pe care-l aştept.

— Da, a răspuns el, ciudat de trist. Ţelul tău. Dar oamenii aceştia nu reprezintă ţelul tău. Nici măcar furtuna de timp nu reprezintă ţelul tău.

— Greşeşti.

— Nu, a clătinat el capul greu.

Am izbucnit în râs.

— Marc, ascultă-mă! Sunt viu, iar acest lucru mă

surprinde. Mă aşteptasem să încetez să trăiesc, din moment ce am părăsit timpul în care a existat Porniarsk. Se pare, spre interesul meu profund, că am o viaţă independentă, o viaţă proprie. Dar, dacă-i adevărat, e doar o singură viaţă. Am fost construit, nu născut, nu pot avea urmaşi. Viaţa mea e doar momentul acesta scurt în care trăiesc. Şi sunt preocupat cu cine şi de ce împart acest moment. În cazul acesta, cu tine, Ellen, Bill, Doc şi ceilalţi.

— Mda.

În altă împrejurare, vorbele lui m-ar fi emoţionat profund. Dar în momentul acela eram prea izolat, prea concentrat. Auzeam şi înţelegeam ce-mi spunea, dar cuvintele lui păreau a avea doar un înţeles teoretic. Se aflau undeva dincolo de orizontul existenţei mele, micşorate din cauza distanţei, care mă obseda în mod bizar.

— De aceea mă preocupă ce vrei să faci. Mă tem pentru tine, Marc. Vreau să-ţi salvez ceea ce nu pot numi decât suflet. Dacă poate fi salvat, mai devreme sau mai târziu te vei împăca singur cu lucrurile, aşa cum sunt. Iar dacă nu faci lucrul acesta la timp, vei pierde bătălia. Vei muri.

— Nu, i-am răspuns, simţindu-mă adormit, dorind doar să pun capăt discuţiei. Nu voi pierde. Nu-mi pot permite. Mă duc să mă odihnesc. Vorbim după ce mă scol.

Când m-am trezit, Cea-care-trage stătea aplecată asupra pernei pe care eram întins.

— Marc, pregătirea ta ca inginer temporal va începe imediat. Iar dacă poţi să înveţi, vei fi dus acolo unde se duce bătălia cu forţele furtunii de timp.

Mi-am revenit brusc, complet şi am sărit în picioare.

Plecase deja. Porniarsk urma să fie pregătit şi el. Un premiu, pentru că îndrăznisem să sper să obţin pentru el ceea ce-mi dorisem pentru mine. Acum avea şi el aceeaşi şansă. Mă linişte a prezenţa buldogului urât, greoi. Era ca un talisman de acasă, ca un semn bun.

Obsidian ne-a purtat iar prin spaţiul cosmic. Pentru prima oară am mers cu alt vehicul. O plută de mărimea unui teren de fotbal, acoperită de un câmp invizibil, impalpabil, pentru păstrarea unei atmosfere capabile să asigure temperatura şi presiunea la care putea funcţiona echipamentul masiv purtat de ea. Imaginea stelelor ce se arcuiau peste noi, în toate direcţiile, nu diferea prea mult de cea din camera de conducere a unei nave de luptă de o mărime incredibilă.

În timpul drumului spre plută (cu locuinţa lui Obsidian) şi încă două săptămâni după ce am ajuns pe ea, eu şi Porniarsk am fost îndopaţi cu informaţii de maşinile de învăţat. Un proces care te speria. Eram ca nişte casete goale într-un aparat de copiat cu viteză înaltă. Nu simţeam, fizic, că suntem împănaţi cu informaţii. De fapt, acestea nu deveneau utilizabile decât mai târziu, când contactul cu munca inginerească le va scoate cepul, ca la un butoi. Exista doar conştiinţa psihică a unei zăpăceli mentale, datorată adăugării la depozitul nostru intelectual. Senzaţia produsă semăna cu aceea ce apare după săptămâni de muncă epuizantă şi încordare nervoasă ce te duce la punctul în care mintea pare năucă.

Nu ştiu cum a reacţionat Porniarsk pentru că am fost separaţi. Izolat emoţional de scopurile mele, eram, în general, indiferent la ce mi se întâmpla, fizic sau intelectual. Iar când, la momentul potrivit, procesul de îndopare cu informaţii a încetat, m-am cufundat într-un

somn adânc, care a durat cu şase ore mai mult decât somnul meu obişnuit. Când m-am trezit, toate cunoştinţele pompate în mine au explodat dintr-o stare pasivă într-una activă.

Am deschis ochii în acea stare de destindere gânditoare care urmează, în mod obişnuit, revenirii din ceaţa somnului. Eram împăcat, fără gânduri, apoi deodată, realitatea universului a erupt în jurul meu. Am devenit, subit, fără trup, orb, rătăcit, căzând în infinit, despărţit pe viaţă de orice geană de sănătate sau siguranţă.

Mă rostogoleam, conştient mult prea conştient de toate lucrurile. A apărut panica, precum presiunea apei la adâncime pe casca de oţel a raţiunii mele, ameninţând să treacă prin ea şi să mă distrugă. Fuseseră îndesate prea multe, deodată, în conştiinţa mea. Am avut, brusc, prea multă înţelegere, prea multe cunoştinţe.

Am simţit presiunea lor încercând să mă zdrobească. Apoi, subit, scopul urmărit mi-a venit în ajutor. M-am mobilizat şi am rezistat, stăpânind şi supunând cunoaşterea. Nu ajunsesem atât de departe, în timp, spaţiu şi învăţătură, ca să mă prăbuşesc din cauza unei crize emoţionale. Universul nu era mai mare decât propria-mi minte. Descoperisem asta de unul singur, mai înainte. Atinsesem universul nu o dată, ci de mai multe ori. Nu reprezenta o entitate uriaşă, înspăimântătoare şi necognoscibilă. Era o parte din mine, după cum eu eram o parte din el. O fiinţă nu se sperie de ea însăşi. O mână nu-i cuprinsă de panică descoperind că-i legată de un braţ.

M-am încordat, am răspuns presiunii cu presiune, am rezistat.

Dar mintea mi se afla departe de trupul rămas pe plută. Simţeam că, în acelaşi timp, pluteam nemişcat şi zburăm cu o viteză uriaşă prin spaţiul intergalactic. Într-un fel, era ca şi cum aş fi stat în vârful unui munte foarte înalt, de unde puteam zări imaginile ceţoase ale timpului şi spaţiului, marginile universului. Şi, pentru prima oară, activitatea totală a furtunii de timp a devenit, în mintea mea, un singur model.

— Aşa deci, Marc, a zis o voce sau un gând, fiind, în acelaşi timp, ambele şi nici unul, pentru că acolo unde eram, nu existau stele sau corpuri cosmice, ai supravieţuit.

Vorbise Cea-care-trage. M-am uitat după ea, instinctiv, dar n-am văzut-o. Am ştiut însă că se afla acolo.

— Da, i-am răspuns, cât pe-aci să-i spun că nu intenţionasem altceva, dar o onestitate pornită din adâncul sufletului m-a împiedicat în ultima secundă. Trebuia.

— Bineînţeles. Înţelegi acum procesul modificării temporale?

— Cred că da.

Îndată ce i-am răspuns, cunoaşterea ce fusese turnată în mine a început să se amestece cu ceea ce simţeam, iar efectul final s-a manifestat prin punerea cunoştinţelor în ordine şi corelaţii, ca un desen tehnic derulat în mintea mea.

— Nu-i cum îmi imaginasem, i-am spus. Încercaţi să opriţi furtuna de timp prin eforturi fizice, inversând efectul ei asupra universului.

— Într-un fel.

— Într-un fel? Bine, fie şi aşa. Dar e doar o inversare fizică. Sau, în termeni cu care eşti obişnuită, scăderea

normală a entropiei a început să se oprească şi să se inverseze, când universul a început să se extindă. Apoi, când stelele îndepărtate şi galaxiile exterioare au început să se compacteze, ici-colo s-au produs zone în care entropia creştea, în loc să scadă. Nu-i aşa? Deci trebuie să existe tensiuni, conflicte, între cele două stări entropice, în acele zone care generează implozii de nove şi declanşează falii de timp, încât de-o parte a unei linii subţiri timpul se mişcă într-un sens, iar în cealaltă parte, în sens opus. Asta produce furtuna de timp. Crezusem însă că atacaţi furtuna direct, s-o înlăturaţi.

— Căutăm cauza principală.

— Oare? Aşa doar cârpiţi lucrurile.

— Cunoşti o cale mai bună?

— Ce-ai zice de folosirea energiei pentru a inversa prăbuşirea acelor corpuri cereşti, pentru a le obliga să se îndepărteze iar? Trebuie să existe o cale care să nu implice stoarcerea altor universuri. Nu asta faceţi? Nu stoarceri un univers tahionic? Lucraţi cu forţe care pot sfâşia universul în bucăţi!

— Te-am întrebat dacă ştii o metodă mai bună!

— Nu, dar voi căuta. Nu cred că veţi reuşi să stăpâniţi ceva atât de puternic.

— Atunci, priveşte! S Doradus se află la distanţă de un gând!

Adevărat. Doar cât m-am gândit şi am ajuns acolo, fără să pierdem vremea mişcându-ne. Fără trup, împreună cu Cea-care-trage şi ea fără trup, atârnam în spaţiul cosmic şi priveam sfera uriaşă, întunecată, ce reprezenta aparatul imens care înconjura tânăra stea gigantică, alb-albastră, numită S Doradus. Un aparat care capta toate radiaţiile soarelui imens, pentru a le

utiliza într-un punct de focalizare, o lentilă în urzeala universului, prin care se scurgea jetul de energie necesară din universul tahionic, stors pentru a obţine putere suficientă nu numai pentru a împinge stele, ci şi galaxii.

Mintea mi-a fost cuprinsă de un fel de indiferenţă. Prin lentilă atingeau un loc în care legile fizicii, inclusiv timpul, erau invers decât ale noastre. Atât timp cât vizorul lentilei era controlat, cât rămânea mic şi neschimbat, reacţia între cele două universuri se afla sub control. Dar dacă lentila se sfărâma şi se deschidea, sub presiunea forţelor pe care le dirija, fluxul de energie ar fi atins dimensiuni prea mari ca să fie stăpânit. Urzeala universului s-ar sfâşia, iar asta ar însemna anihilarea reciprocă a ambelor universuri. Anihilarea într-un univers fără timp.

— Acum vezi, a zis Cea-care-trage, de ce n-am crezut că poţi face această muncă. De fapt, dacă n-ai fi fost în stare să faci saltul conceptual care ţi-a permis să remarci situaţia, nici nu ne-am fi gândit la o asemenea eventualitate.

— Să fac saltul? Nu-i ceva făcut doar de mine. Am primit ceva asistenţă tehnică, pentru a fi în stare ca privirea mea să străbată distante infinite, ca aceasta.

— Bineînţeles că ai primit. Dar numai mintea ta putea să primească o asemenea asistenţă. Eşti suficient de puternic pentru a suporta starea de dislocare, implicată de ea. Noi n-am crezut că eşti în stare. Am greşit.

— Mă străduiesc să fac ce doresc. Asta mă ajută.

— Mult. Oricum, Marc, acum faci parte dintr-un grup deosebit. Dintre oamenii noştri, doar a milioana parte dintr-un procent au talentul de a executa această

muncă şi de a suporta condiţiile în care trebuie făcută. De aceea, nu trebuie să te superi că ne-am îndoit de posibilităţile tale. Un individ se naşte cu talentul de a fi inginer temporal. Evident, tu l-ai avut cu milenii înainte de apariţia acestei meserii.

— Nu ştiu. Posibil... Dar există şi alte lucruri care produc acelaşi soi de talent.

Mă gândeam la acţiuni, la acea parte din mine care nu-şi găsea odihnă până nu descoperea ce căuta. La acea parte din mine care recunoscuse în furtuna de timp un adversar care mă aştepta...

Mintea mi s-a speriat brusc şi, ciudat, s-a îndepărtat de gândul acela deosebit, fără să-l termine. Uimit, am vrut să revin la el, dar Cea-care-trage îmi vorbea.

— Mă asculţi, Marc?

— Te ascult, i-am răspuns, făcând un efort să-mi îndrept atenţia spre ea. Mă întreb, dacă se lucrează cu tehnologie, de ce-i nevoie şi de talent? De ce doar câţiva sunt în stare să facă o asemenea muncă? Ar trebui să fie mai mulţi care să suporte condiţiile...

— Există, a spus ea. Avem însă nevoie de oameni cu un talent anume pentru că, atunci când mutăm stele sau galaxii, producem schimbări mari în forţele furtunii de timp. Nu avem aparate care să măsoare suficient de iute şi să aprecieze efectele acestor schimbări asupra presiunilor prin care controlăm fluxul de energie obţinut din universul tahionic. Dacă presiunea se schimbă brusc, fluxul poate creşte, lentila se poate dilata... şi-ţi poţi imagina ce s-ar întâmpla, înainte să apucăm să facem reglaje...

— Lentila va fi distrusă.

— Da. Numai minţile capabile să citească direct modelul forţelor furtunii de timp pot vedea, destul de

repede, când apare un pericol şi-l înlătură. Noi, inginerii temporali, trebuie să dirijăm fluxul de energie din afara universului şi, în acelaşi timp, să ne asigurăm că nu ne scapă de sub control.

A tăcut. Atârnam în spaţiu, privind fără ochi întunericul profund ce reprezenta instalaţia, sfera absorbantă ce înconjura S Doradus. Imaginaţia mea încerca să reprezinte holocaustul incredibil din cochilia de materie prăbuşită în sine şi forţele din sticla Klein, care făceau miezul unei stele să conţină de milioane de ori masa soarelui nostru într-o crăpătură îngustă a ţesăturii universului. Crezusem că eram egal dimensiunilor ce existau în bătălia căreia voiam să mă alătur. Dar dimensiunile de aici depăşeau orice închipuire. Eram mai puţin de un fir de praf faţă de acel nucleu stelar. Iar el era aproape infinitezimal, aproape inexistent, în comparaţie cu cele două mase imense, opuse, de energie între care forma o punte şi o legătură.

Aveam să iau parte la controlul acelei punţi?

Curajul mi-a slăbit. Exista o limită, chiar pentru imaginaţie, iar limita aceea fusese depăşită. Am simţit că imaginea spaţiului din jur se întuneca, devenea neclară. Mi-am dat seama că femeia din viitor mă pândea, mă judeca. Amintindu-mi de prezenţa ei, mi-a revenit curajul. Dacă ea putea sta şi lucra acolo, puteam şi eu. Orice putea face o fiinţă din univers, puteam face şi eu. Sau puteam măcar încerca.

Imaginea spaţiului din faţa mea şi a instalaţiei uriaşe s-a limpezit, s-a întărit.

— Rămâi cu noi? a întrebat Cea-care-trage.

— Da.

— Atunci mai trebuie să faci un pas. Te vom testa la

lucru. Dacă nu reuşeşti acolo, nu te mai poate ajuta nimeni. Nu-i altă cale.

— Sunt gata.

Ne-am îndreptat spre sfera întunecată. Am trecut, imateriali, ca nişte gânduri, prin cochilia materială, prin forţele sticlei Klein, până în marea de radiaţii, imposibil de descris, ce reprezenta steaua închisă. Ne-am apropiat de miezul ce reprezenta lentila. Acolo, văzul obişnuit nu era posibil. Dar, cu ajutorul informaţiilor cu care fusesem îndopat, zona lentilei s-a înfăţişat percepţiei mele mentale ca o deschidere elipsoidală, de un purpuriu închis, într-un zid de lumină alb-albastră. Materialul energetic din celălalt univers, care se scurgea prin deschizătură, era invizibil, dar putea fi simţit. Se prezentă ca o forţă de o asemenea viteză şi presiune, încât ar fi părut solidă pipăirii, dacă într-un asemenea loc ar fi existat pipăit şi l-ai fi putut folosi, în siguranţă, faţă de o asemenea scurgere.

Cea-care-trage m-a condus până la marginea lentilei.

— Simţi ceva? m-a întrebat ea.

— Da.

Acolo acţiona o forţă contrară ciudată. Cu tot potopul copleşitor, am simţit un fel de curent, ce ne aspira spre lentilă. În momentul în care l-am simţit, puteam să-i rezist. Dar n-aveam chef să mă apropii mai mult.

— Te sperie tirajul invers? s-a interesat Cea-care-trage.

Cuvintele folosite nu erau, în forma ei de comunicare, un termen precis, ştiinţific, ci unul ocazional, o denumire pentru ce simţeam.

— Da, dar nu ştiu de ce, i-am răspuns, pentru că

tragerea către lentila deschisă mă umplea de nelinişte.

— Ne sperie pe toţi, a recunoscut ea şi nici unul nu ştie de ce. Aici nu reprezintă o problemă, dar în punctul de operare trebuie să fii atent. Să mergem la ceilalţi, în zona de lucru.

A vorbit, pe rând, cel puţin cu câteva zeci de alte entităţi. Informaţiile înmagazinate mi-au permis să recunosc simbolurile ce reprezentau identificarea lor. Conversaţia noastră părea a fi telepatică, acolo, în inima stelei. Dar ştiam că discutam doar prin mijloacele tehnice ale centrului de comunicaţii de pe pluta spaţială, acolo unde se aflau trupul lui Porniarsk şi al meu. Cu unii dintre ei discutasem în timpul expunerii mele. Am fost surprins să descopăr cât de mulţi erau ingineri temporali. Deşi, când m-am gândit bine, era logic să fie, din moment ce urmau să mă analizeze pe mine.

— Marc va merge cu noi la punctul de operare, le-a spus Cea-care-trage. Dacă reuşeşte, vom avea încă un operator. Marc, eşti gata?

— Da.

Ne-am îndepărtat de lentilă, de stea şi de aparat. Mă aşteptam să mă întorc la trupul meu de pe plută, iar de acolo să mergem, cu mijloace obişnuite, la punctul de operare. Dar entităţile noastre s-au mişcat de-a lungul proiecţiei de energie, prin spaţiul interstelar, din Norul lui Magellan, în care se afla S Doradus, către galaxia noastră.

— Trupurile vor fi trimise acasă, a zis ea.

— Trupurile?

Atunci mi-am dat seama că ni se alăturase identitatea lui Porniarsk.

— Porniarsk! Vii şi tu?

— Doar ca observator. După cum ţi-am spus, îmi lipseşte creativitatea. Iar în ingineria temporală e nevoie de un anumit grad de creativitate. Dar, în alte privinţe, sunt calificat şi instructorii noştri cred că ţi-aş fi de folos dacă aş fi lângă tine.

— Cea-care-trage...

— Da?

— Mulţumesc!

— Decizia nu-mi aparţine. Dar cred că-i bună. Cu toate că ai trecut testele, Marc, reprezinţi pentru noi ceva necunoscut. În afară de un posibil folos pe care l-ar putea aduce un prieten aflat cu tine, noi, ceilalţi, ne-am simţi mai siguri ştiind că există un observator gata să ne spună dacă ai necazuri.

— Egoism, am zis eu.

— Bineînţeles.

Călătoria era ciudată. Memoria mea, proaspăt educată, îmi spunea că ar fi fost posibil să facem un salt peste cei o sută patruzeci de ani-lumină dintre S Doradus şi galaxia noastră. Dar Cea-care-trage avea un motiv să mă ducă mai încet, urmând drumul energiei trimis de instalaţie spre materia ce se retrăgea, a galaxiei noastre. Apoi am început să înţeleg motivul.

Energia din universul tahionic nu era lansată în forma în care fusese primită, ca o rază aţintită la o sută patruzeci de ani-lumină, ci convertită într-o linie de forţă de timp, o extensie prin spaţiul cosmic de formă fără masă, care urma să fie iar convertită în energie doar când atingea materialul solid de la destinaţie. Atunci era absorbită de materie, dar simţită ca o forţă exterioară.

Forma în care era transmisă fusese aleasă astfel

încât să crească în diametru, până ajungea la dimensiunea galaxiei de destinaţie. Fluxul de energie avea forma unei pâlnii, cu capătul îngust în lentilă din S Doradus, lărgindu-se în spaţiul intergalactic până când capătul larg cuprindea toată galaxia noastră, inclusiv braţele spiralate.

Călătoream deci de-a lungul acelei pâlnii ce se lărgea, iar între timp devenisem conştient de lăţimea ei imensă şi de creşterea neliniştii pe care o simţeam din cauza tirajului invers. Ridicol! Acolo, unde energia fusese convertită într-o formă fără masă, nu puteam simţi tiraj invers! Motivul pentru care fusesem purtaţi încet, de-a lungul căii de energie, devenise evident.

M-am agăţat de această reacţie. Am reuşit greu, pentru că exista ceva foarte vechi în ea. Ca şi cum m-aş fi trezit fată în faţă cu un lup înfricoşător, din preistorie, pe înserat, în umbra unui parc îngrijit, civilizat. Dar nu însemna decât încă un duşman de învins. Treptat, pe măsură ce-i ţineam piept, a încetat să se ţină după mine, s-a retras... Abia după ce a dispărut, Cea-care-trage a vorbit.

— Cum te simţi, Porniarsk?

— Plin de uimire.

— În afară de asta, nimic?

— Nimic.

— Dar tu, Marc?

— Am simţit ceva, dar cred că am scăpat.

N-a mai spus nimic până am ajuns la marginea galaxiei noastre şi ne-am mişcat printre stelele ei, aflându-ne acum în gura pâlniei.

— Când e posibil, a spus ea, atribuim inginerilor sectoare de lucru ce includ planeta natală. Sectorul vostru, Marc şi Porniarsk, include planeta de pe care v-

a adus Obsidian. În acest moment, nu se lucrează acolo. Nu există schimbări în forţele temporale, deşi forţele anterioare nu sunt echilibrate complet decât în zona din jurul planetei, lucru pe care înţeleg că l-ai făcut tu, cu mult înainte de a afla noi despre furtună. Dar vor apărea forţe mai departe, spre centrul galaxiei, peste vreo nouă luni, după timpul vostru local. Trupurile voastre vor fi aduse aici şi veţi putea rămâne un timp în ele.

Am văzut Soarele. Iar imaginea familiară a stelelor m-a mişcat mai mult decât îmi imaginasem.

— Mi s-a spus că vom susţine un test aici, a zis Porniarsk.

— Mai e unul, dar nu pentru tine, ci pentru Marc. Marc, singura cale de a ne da seama dacă poţi lupta împotriva furtunii de timp este să te vedem la lucru. Dacă nu poţi, te va distruge. De aceea e ultimul test, pentru că are loc în condiţii de risc.

— Antrenament cu arme reale, am zis eu.

N-am vrut să mă audă, căci nu-mi imaginam că va înţelege ce voiam să spun. Dar m-a auzit.

— Exact, a zis ea. Acum mă întorc la treabă. Fiţi atenţi la tirajul invers, din moment ce sunteţi sensibili la el. Aici pare slab, difuz. Nu uitaţi că-i cu voi, indiferent dacă sunteţi în spaţiul cosmic, ca acum, sau pe suprafaţa planetei. Ca orice presiune subtilă, vă poate epuiza lent, până la prăbuşire.

— Când se întoarce Obsidian, să ne recăpătăm trupurile? s-a interesat Porniarsk.

— Curând, în câteva ore, poate o jumătate de zi.

— Bine, a zis Porniarsk. Ne vom revedea!

— Da, înainte de apariţia forţelor ce vor afecta sectorul acesta.

— La revedere, i-am spus. Mulţumesc!

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. La revedere, Marc. La revedere, Porniarsk!

— La revedere, a răspuns Porniarsk.

A dispărut brusc. În timp ce vorbisem, ajunsesem în sistemul solar. Atârnam, invizibili, deasupra Pământului, pe o orbită joasă, la mai puţin de două sute de mile de suprafaţă.

— Mi-ar plăcea să cobor, chiar fără trup, să mă conving că totul merge bine, a zis Porniarsk.

— Nu vin.

— Nu?

— Mi-a trecut ceva prin minte. Cea-care-trage a pomenit că acest sector va fi afectat de apariţia unor forţe de timp în centrul galaxiei, peste nouă luni.

— Dacă verifici informaţia care mi-a fost comunicată şi mie, a zis blând Porniarsk, vei vedea că zonă la care s-a referit e destul de mare. Şansa ca sistemul nostru solar să fie afectat e destul de mică…

— Nu-mi place. Am un presentiment…

M-am oprit.

— Da? S-a interesat Porniarsk.

— Doar un presentiment. O stare neplăcută. De aceea nu i-am spus nimic. O idee trăsnită. Cred că trebuie să arunc o privire la zona din jur, înainte să cobor pe Pământ. Du-te înainte. Nu va dura mai mult decât cele câteva ore pe care trebuie să le pierd, până ajunge Obsidian, cu trupurile noastre. Du-te, te voi urma.

— Dacă aşa vrei… N-ai nevoie de mine?

— Nu. Du-te şi verifică treburile.

— Dacă aşa vrei…

Nu aveam de unde să ştiu că plecase. Dar n-am

încercat să mă asigur. Chiar în timp ce-i vorbeam, degetele neplăcute ale grijii ce-mi scotocea prin minte îşi măriseră apăsarea. M-am îndepărtat de Pământ şi de sistemul solar, am privit în toate părţile, spre forţele furtunii de timp ce acţionau acolo.

37

NU VOIAM numai să studiez forţele furtunii. E adevărat că progresasem considerabil de când le privisem ultima oară, în bazinul lui Porniarsk. Dar bazinul îmi dăduse modele din care puteam extrapola mental către prezent, cu o certitudine convenabilă că voi obţine imaginea generală actuală. Mă interesa cum ar arăta acele modele în lumina noilor mele cunoştinţe. Nu numai despre instalaţia din jurul lui S Doradus şi lentila de acolo, ci şi despre tirajul invers. Acel tiraj mă îngrozea, măcar pentru faptul că reuşise să mă disturbe din punct de vedere al curajului şi al minţii, când îl întâlnisem.

Situaţia pe care am descoperit-o era una în care sectoarele erau stabile, în interiorul liniilor de forţă stabilizate de comunitatea universală, încât puteau fi folosite de membrii acestei comunităţi ca să călătorească între stele. Eram în stare să descopăr fără dificultate primele douăzeci şi nouă de schimbări de linii de forţă, pe care le străbătuse locuinţa lui Obsidian ca să fim duşi în locul unde fusesem testat. Chiar şi mai departe, dacă voiam, dar acum nu mă interesa decât situaţia din zona pe care mi-o repartizase Cea-care-trage.

Între liniile de forţă nu exista stabilitate, cu excepţia zonei din jurul Pământului, pe care o echilibrasem noi. Cuprins de o curiozitate subită, am verificat echilibrul de forţe al Pământului, cu cunoştinţele actuale despre

furtuna de timp şi am descoperit că starea actuală nu era cea făcută de mine. Echilibrul stabilit de noi durase mult mai mult decât mă aşteptasem, cu câteva sute de ani. Dar după aceea fusese reînnoit periodic, de o acţiune exterioară. Am fost uimit, un moment, că Porniarsk nu descoperise dovada unui control exterior al furtunii de timp într-o perioadă anterioară celei în care ne găseam. Mi-am amintit că acea căutare fusese făcută de calculatorul din bazin. Fără îndoială, Porniarsk, ca şi mine, nu se gândise să-l programeze şi pentru o stare continuă de inactivitate, într-o zonă deja lipsită de furtună, ca o stare anormală.

În graniţele stabilite de liniile de forţă stabilizate, folosite apoi pentru transport în spaţiul cosmic, furtuna de timp se desfăşurase conform modelului normal de dezvoltare şi împrăştiere a dezintegrării temporale, până în urmă cu vreo trei mii de ani, când începuseră să apară dovezi de echilibrare periodică a zonelor ce ameninţau să răspândească discontinuităţi la scară mare în modelul general, la dimensiunile galaxiei. Echilibrările fuseseră, în aparenţă, atât de minore, încât puteau trece neobservate până când efectul cumulat al unui număr de asemenea incidente începuse să dea semne de anomalie la o scară mare. Iar bazinul le descoperise.

Am analizat liniile de forţă stabilizate. Şi am studiat dovada măruntă, timpurie, a opririi discontinuităţii. Am ajuns la concluzia că mă rodea faptul că acele corecţii, prea mici pentru a fi semnificative luate izolat, puteau să aibă un efect cumulat foarte important asupra situaţiei încordate a zonei galactice, ca întreg.

Mai mult, acesta ar putea trimite puhoiul înapoi prin lentilă şi produce acea sfărâmare şi lărgire ce

reprezenta pericolul permanent al instalaţiei.

Totul era îndoielnic. O reacţie în lanţ de posibilităţi care nu-mi plăceau. M-am agitat, mental, peste modelul de tensiune al liniilor de forţă din sectorul meu, încercând să rezolv problema în alt fel decât o făcusem. Rezultatul era identic.

Am căutat elemente ale modelului care să mă îndrepte spre evoluţia unui model aparte, la mai puţin de un an de momentul în care mă aflam. Era dificil şi frustrant, pentru că nu ştiam, de fapt, după ce fel de model final umblam. Totul pomea de la o reacţie subconştientă de aversiune. Ca unul care, trăind toată viaţa în aer liber, în păduri sau pe mare, iese dimineaţa pe uşă, adulmecă aerul şi zice: „Nu-mi place cum arată vremea asta”, deşi ziua poate fi luminoasă, însorită, caldă, fără semn de schimbare, dar un senzor ascuns adânc în creier, condiţionat de o experienţă uitată în conştient, trimite un semnal de alarmă.

M-am gândit s-o anunţ pe Cea-care-trage şi am văzut că aş fi făcut o greşeală. Mă avertizase că singura cale de a demonstra că pot lupta cu furtuna de timp era să lupt cu ea. Lupta mea cu umbra, dacă asta făceam şi nu exista motiv real de îngrijorare, ar fi fost semnalul pe care-l aştepta, dovada că mă puteam descurca.

Poate că avea dreptate. Nu-mi dăduse nici un motiv să cred că ar fi putut apărea o situaţie periculoasă. Mai mult, mă asigurase că nu-i nimic îngrijorător.

Cel mai bine era să uit totul şi să mă duc după Porniarsk, pe Pământ. Nu-mi dădusem seama cum trece timpul. Trebuia să sosească Obsidian, cu trupul meu. Era cazul să mă întorc în staţie, să-mi recuperez trupul şi să mă duc la ai mei.

Am plecat. Mă aflam, mental, la un pas de locuinţa lui Obsidian, din pădurea din estul comunităţii noastre. Când am ajuns, nu l-am găsit nici pe Obsidian, nici trupul lui Porniarsk, ceea ce însemna că avatarul se întorsese acasă. Trupul meu mă aştepta. L-am ridicat pe marginea pernei pe care stătuse întins, simţind bizareria experienţei de a percepe încă o dată greutatea şi masa din el, sub atracţia gravitaţiei.

Când m-am ridicat, iluminarea camerei a crescut, răspunzând accelerării bătăilor inimii, temperaturii şi a altor semnale detectate de tehnologie în trupul meu, proaspăt activat. M-am îndreptat spre una dintre console.

Acum ştiam să le folosesc. Am atins tastele şi am ieşit din locuinţa lui Obsidian, apărând pe terenul de aterizare, lângă uşa palatului de vară, acolo unde apărea de obicei Obsidian.

Întunericul din jur m-a şocat. Trezindu-mă în camera lui Obsidian, nu-mi dădusem seama că ajunsesem acasă noaptea. O clipă m-am simţit ciudat, ca şi cum nu m-aş fi întors acasă în propriul meu trup, ci aş fi fost doar ceva care vedea, care hălăduia pe acolo aşa cum hălăduisem prin spaţiul cosmic, privind întreaga galaxie şi stelele ce străluceau, acum, deasupra mea.

Ferestrele palatului erau luminate. Sărbătoreau, probabil, întoarcerea lui Porniarsk şi mă aşteptau. Am privit în jos, spre pantă, la oraşul de acolo. Iar sub lună nouă, lucitoare, de miez de vară, am văzut că şi clădirile de acolo aveau ferestrele luminate. Intenţionasem să mă duc la uşă şi să intru, dar m-am trezit că rămân locului.

Briza rece, de după asfinţit, se înfăşurase în jurul meu. O auzeam mişcându-se la distanţă, şuierând slab

printre copacii de pe pantă. Nici un cântec de pasăre... Iar frigul şi tăcerea mă ţineau la distantă de lumina şi discuţiile ce-ar fi urmat înăuntru. Din avalanşa de cuvinte tipărite, pe care le citisem în perioada mea de nebunie, a ieşit la iveală ceva. De data asta nu un citat, ci o poveste-legenda franco-canadiană despre barca vânătorilor. Un mit despre spiritele călătorilor morţi departe de casă, pe când făceau negoţ cu blănuri şi care se întorceau, într-o canoe fantomă, de revelion, pentru o vizită scurtă la familiile lor, la femeile pe care le iubiseră.

Stând singur în întuneric, împiedicat de un simţământ ciudat să intru, mă simţeam ca una dintre fantomele acelea, care se întorseseră. Dincolo de ferestrele luminate erau cei vii. Dar, oricât de mult aş fi vrut să fiu cu ei, nu reuşeam. Ca şi fantomele vânătorilor, nu mai eram unul de-al lor, devenisem altceva, aparţineam altui timp şi spaţiu. Am avut senzaţia că briza rece, pe care o simţisem şi auzisem, nu mă mai învăluia, ci trecea prin oasele mele, ca prin crengile de alături. M-am gândit că toată viaţa fusesem afară, privind la ferestrele luminate, imaginându-mi cât de bine ar fi înăuntru...

Cândva, aş fi putut intra. Dumnezeu ştie că încercasem, cu mama, cu Swannee..., Acum era prea târziu. Şi nu avea nimeni nici o vină. Nici măcar eu, într-un fel. Pentru că la fiecare răscruce din viaţă făcusem cea mai bună alegere posibilă. Iar toate acele alegeri mă duseseră aici. Dacă aici însemna afară pentru totdeauna, ajungerea aici îmi adusese multe lucruri bune, începând cu Ellen şi pisica nebună, terminând cu momentul actual care era, în felul lui, plăcut. Pentru că, deşi eram singur în întuneric, privind

geamurile luminate ale ferestrelor şi ştiind că nu puteam ajunge în spatele lor, mă simţeam mai puţin singur ştiind cine se afla acolo şi că vieţile lor, care deveniseră o parte din mine, puteau fi calde, luminoase.

Gândind toate acestea, am simţit o parte din căldură ieşind afară şi pătrunzând în mine. Mi-am amintit ce descoperisem înainte de asta, că nu există o izolare reală. Eu eram toate fiinţele şi toate fiinţele erau eu... iar acest fragment de amintire m-a făcut să intru în legătură cu universul. Am devenit o parte a brizei din jurul meu, a solului de sub mine, a copacilor din jur, parte din toate casele de jos, cu luminile şi vieţile lor. Am simţit palatul de vară din spatele meu şi am intrat în legătură cu toţi de acolo. Nu era nici o lumină, dar aurul pătrunsese în toate. Îi vedeam prin zidul din spatele meu: adormitul pentru vecie Duminică, Doc, Bill, Porniarsk şi Ellen. Am văzut-o pe Ellen şi am atins-o. Ea era cheia spre tot ce se afla între zidurile infinităţii şi toate infinităţile de dincolo de ziduri. Acum aveam o imagine mai largă despre univers şi toţi ceilalţi. Am mers mai departe...

— Marc!

Eram pregătit să dispar, să mă întorc în locuinţa lui Obsidian. Şi chiar când dispăream mi-am dat seama că-i prea târziu. M-am întors să privesc palatul de vară şi am văzut-o, umbră mai întunecată în umbră, pe Ellen.

— Ellen, de unde ai ştiut că sunt aici?

A venit spre mine.

— Ştiu unde eşti, a zis, oprindu-se în faţa mea. Întotdeauna ştiu unde eşti. Porniarsk s-a întors şi, pentru că n-ai intrat, trebuia să fii aici.

— Intră, i-am spus, cu vocea un pic răguşită. Întoarce-te. Vin imediat.

— Nu, a spus ea. Te pregăteai să pleci, nu să intri.

N-am spus nimic.

— De ce, Marc?

Nu puteam să-i răspund. Deodată am ştiut de ce. Ceea ce mă rosese tot timpul cât studiasem liniile de forţă se rearanjase de la sine, devenise din posibilitate certitudine, din bănuială cunoaştere, în timp ce imaginea unităţii mele absolute cu universul rezista.

Mă întorsesem să plec pentru că ştiam că nu mă voi întoarce.

— De ce?

Mi-am dat seama că nu mă întreba de ce plec. Ştia deja că o făceam pentru că n-o să mă întorc. Mă întreba de ce mă duceam spre ceva de unde n-o să mă întorc.

— Trebuie.

M-a luat în braţe. Era foarte puternică, dar ştiam amândoi că nu mă poate opri. Tot universul afurisit mă trăgea în altă direcţie. Îi rămânea Doc, am gândit prosteşte, privind-o. Văzusem ce simţeam pentru ea. Dar acum devenisem mai înţelept decât fusesem. Ştiam că-i mai bine să nu-i spun.

— Te iubesc, Ellen.

— Ştiu, a zis, strângându-mă. Ştiu că mă iubeşti. Nu trebuie să pleci.

— Ba da. Din cauza furtunii de timp.

— Lasă-i pe alţii.

— Nu există altcineva.

— Tu ai făcut să nu fie altcineva.

— Ellen, ascultă-mă, i-am spus, teribil de neajutorat. Întregul univers e gata să explodeze, dacă nu fac ceva!

— Când?

— Când? am repetat eu.

— Te-am întrebat când. Peste zece ani? Zece luni? Două săptămâni? Două zile? Dacă-i peste două zile, ia-ţi două zile primele două zile adevărate din viaţa ta, stai aici şi lasă-l să explodeze!

— Nu pot să fac asta.

— Nu poţi? a zis, depărtându-se de mine. Ai dreptate. Nu poţi.

— Ellen..., am spus, îndreptându-mă spre ea, dar s-a ferit.

— Pleacă. E în regulă.

— Nu-i în regulă.

— Ba da. Pleacă.

Am rămas încă o secundă. Dar n-o puteam ajunge şi nu-i puteam spune nimic. Ştia că doream să rămân. Ştia că nu puteam. Ce mai rămânea de spus?

Am plecat. Ca şi cum m-aş fi rupt în două şi aş fi lăsat partea mai mare în urmă.

Am intrat în locuinţa lui Obsidian şi m-am dus la o consolă, s-o chem pe Cea-care-trage. După o scurtă aşteptare, vocea ei mi-a vorbit din aerul camerei luminate slab, cu copaci întunecaţi în jur.

— Scuză-mă, lucrez şi nu pot fi deranjată. Spune-mi dacă vrei să te caut.

Un mesaj înregistrat.

— Sunt Marc. Caută-mă îndată ce primeşti mesajul. Situaţia e critică.

M-am aşezat pe perna pe care fusesem mai devreme şi mi-am trimis mintea printre stele.

Forţele furtunii de timp erau acolo, aşteptându-mă. Când m-am întors, cu informaţiile suplimentare datorate contactului de moment cu universul, ceea ce

bănuisem a devenit nu sigur, ci evident. Nu eram convins că-i pot lămuri pe ceilalţi. Convingerea se baza pe metoda mea de interpretare a forţelor, care se deosebea de a lor.

Furtuna de timp se afla prea mult în sângele şi carnea lor, ca s-o urască şi s-o iubească, aşa cum făceam eu. Pentru că, mi-am dat seama abia atunci, o iubeam şi o uram. O uram pentru ceea ce făcuse, pentru milioanele de vieţi pe care le distrusese. Sau care existau în altă parte, în vreo fundătură a universului. Soţia mea, Swannee; cei pe care-i cunoscuse Ellen; soţul lui Marie; familia lui Samuelson şi nenumăraţi alţii, şterşi de zidurile mişcătoare nu numai de pe Pământ, ci din tot universul. Dar o iubeam, pe cât o uram, pentru că mi se opunea, îmi oferea un inamic care să mă întărească în luptă.

Aşa că, din cauza dragostei şi urii, puteam vedea încotro se îndreaptă. Iar inginerii temporali, care o priveau doar ca pe o problemă tehnică, nu puteau. Am urmărit iar liniile pe care le bănuiam, prin reţeaua de forţe, dincolo de sectorul meu, dincolo de galaxie şi de influenţa lentilei pe care o văzusem, în tot universul vizibil. Lucrul de care mă temeam se afla acolo. Puteam trasa căile pe care le suspectăm, puteam vedea legăturile, dar nu puteam obţine nici o dovadă clară, s-o prezint inginerilor.

Căutam încă dovezi, când m-a chemat Cea-care-trage.

— Marc, i-a sunat vocea în mintea mea, ai o situaţie critică de raportat?

— Furtuna de timp e pe cale să scape de sub control. Va începe de aici, din galaxia noastră şi poate, simultan şi din altele. Modelul evoluează din modelele

ultimilor o mie de ani. Aveţi deja dovadă: mi-ai spus că va avea loc o creştere a activităţii aici, peste nouă luni. Nu-i doar o creştere a activităţii. Se va mări de patru, de şase, de o sută, de o mie de ori, dintr-o dată.

— Ce te face să crezi asta?

— Caracterul modelelor pe care le văd evoluând.

A urmat o scurtă tăcere.

— Marc, poţi să descrii ce înţelegi prin „caracter”?

— Culoarea, impresia, implicaţiile modelelor în felul în care se formează şi se schimbă.

Altă tăcere.

— Nici unul dintre cuvintele pe care le-ai folosit nu are un înţeles anume pentru mine. Poţi descrie lucrul despre care vorbeşti în concepte ferme? În lipsa lor, poţi exprima aceste concepte în mai multe moduri?

— Nu, pentru că simbolurile verbale ale limbajului vostru doar aproximează înţelesurile mele. Am tradus simboluri verbale din limba mea. Simboluri care au o valoare specială datorată experienţei mele referitoare la lucruri pe care voi nu le cunoaşteţi, precum cumpărarea şi vânzarea de acţiuni, pictarea de tablouri în culori diferite, înţelegerea a ceea ce s-a scris şi sculptat în numele artei. Mii de lucruri care impresionează viaţa inteligentă şi neinteligentă, făcând-o aşa cum e.

— Cred că înţeleg. Dar pentru a mă convinge că ai dreptate când vorbeşti de o urgenţă, trebuie să-mi aduci dovezi în termeni şi simboluri pe care le pot aprecia exact aşa cum faci tu. Singurele simboluri de acest fel sunt în limbajul meu, pe care-l cunoşti.

— Nu-ţi pot explica lucruri pentru care limbajul tău n-are simboluri.

— Deci nu mă poţi convinge de ceea ce presupui că

se va întâmpla.

— Nu presupun. Ştiu.

— Dacă ştii, arată-ne de unde ştii.

M-am simţit cuprins de disperare. Ştiusem că va fi aşa, dar sperasem să fie altfel. Sperasem să ridic o punte peste prăpastia dintre minţile noastre.

— Cea-care-trage, îţi aminteşti când ţi-am explicat că am învăţat despre furtună de timp pe o cale diferită de a voastră? Acea cale mi-a oferit o imagine a furtunii pe care voi n-o aveţi. Imaginea aceea îmi dă informaţii, cunoştinţe, pe care voi nu le ştiţi. Nu-ţi aminteşti cum te-am convins că am dreptul să fiu testat? N-am trecut testul?

— Ai trecut şi ultima parte a testului? Sau ai descoperit o incapacitate a ta, pe care o ascunzi de tine însuţi, imaginându-ţi că a apărut o situaţie de criză, pe care nici unul dintre noi n-o poate vedea şi pe care tu n-o poţi dovedi?

— *Ştiu* că se va întâmpla!

— Cred că eşti convins că ştii. Nu cred că ai dreptate.

— Nu vrei să verifici?

— Ba da. Dar, dacă te-am înţeles, verificarea mea nu înseamnă să găsesc dovezi care să-ţi dea dreptate.

— Verifică totuşi.

— Ţi-am spus că voi verifica. Caută-mă iar, dacă descoperi ceva care să demonstreze ce-ai afirmat.

— Te voi căuta.

N-a mai spus altceva. Plecase. N-am spus nici eu nimic, am rămas acolo, un punct de nimic în spaţiul cosmic. Concluzia fusese cea de care mă temusem. Eram singur, aşa cum fusesem mereu, aşa cum o să fiu întotdeauna...

Cea-care-trage va verifica, dar nu va găsi nimic care s-o convingă că am dreptate. Trebuia să găsesc ceva, să-i schimb părerea sau să opresc furtuna de timp singur.

Urmăm să ajung la ultima variantă, până la sfârşit... Puteam să încep imediat. Fusese inevitabil. Eu şi furtuna de timp trebuia să luptăm singuri, ca acum. Venisem atât de departe în viitor să caut aliaţi şi arme împotriva ei. Nu găsisem aliaţi, dar descoperisem ceva arme. Aflasem că furtuna putea fi afectată de folosirea masivă de energie. Ştiam că toate lucrurile, vieţile, timpul erau părţi ale unui întreg. Că, dacă acţionam corect, puteam deveni parte a acelui întreg şi înţelege alte părţi ale lui, ca şi cum ar fi făcut parte din mine.

Gândul era liniştitor. Acum, când nu mai aveam speranţă să primesc ajutor din afară, simţământul de singurătate şi părăsire începuse să-şi înfigă muchia în mine. Ce ironie! Venisem atât de departe în viitor pentru a găsi ajutoare care puteau manevra furtuna de timp, pe care o credeam prea mare ca s-o pot manevra singur, ca să descopăr că, deşi ajutoarele erau aici, nu-mi puteau fi de folos. Dar ironia nu mai avea importanţă. Ajunsesem înapoi, la nivelul zero, singur. N-avea rost să-mi irosesc eforturile cu speranţe false.

Dacă se putea face ceva, trebuia să fac singur. Iar dacă nu se putea face nimic, nu se va face nimic.

Mă simţeam mult mai liniştit decât îmi închipuisem că voi fi. Unitatea cu universul m-a cuprins fără s-o caut. Atârnam, fără trup, în mijlocul galaxiei care produsese rasa mea şi pe mine. Simţeam şi atingeam toate lucrurile din ea. Eşecul mi se păruse de neconceput. Nimic nu era de neconceput, Ellen spusese să las universul să explodeze şi să iau timpul

rămas pentru mine, chiar de-ar fi fost doar două zile. Erau mai multe zile, bineînţeles. Cel puţin câteva luni. Şi fiecare zi ar fi durat cât o viaţă, dacă aş fi trăit-o atingând totul din jurul meu.

În felul ei, Ellen avusese dreptate. Trebuia să-i spun asta. M-am gândit să mă întorc şi să-i vorbesc şi atunci mi-am dat seama că mă căuta.

— Ellen? am întrebat, ca şi cum aş fi vorbit cu Cea-care-trage.

Răspunsul n-a fost în cuvinte. Nu putea să-mi vorbească în simboluri, pentru că nu avea acces la echipamentele tehnice ale inginerilor. Dar, prin atingerea noastră, i-am simţit gândurile, chiar dacă nu erau exprimate în cuvinte.

N-ar fi trebuit să te las să pleci aşa, mi-a spus ea.

— Bine, mă întorc.

Nu, nu trebuie să te întorci, cât timp crezi că poţi face ceva şi doreşti să faci. Vreau să faci ceea ce vrei să faci. Nu vreau să întrerupem legătura. Nu vreau să fim despărţiţi.

— Nu vom fi. Nu te desparţi niciodată de ceva, cât timp îl poţi ţine în minte. N-am ştiut lucrul ăsta înainte. Acum îl ştiu.

Am descoperit, brusc, ceva.

— Ellen, unde-s toate expresiile scurte? Gândeşti ca toată lumea.

Aşa pare când te exprimi pe altă cale, a răspuns ea. Dar aşa ţi-am vorbit în minte de la început, din prima zi, când m-ai găsit.

— Ar fi trebuit să ştiu... Oricum, acum ştiu. Ellen, mă întorc acasă.

Nu, nu trebuie s-o faci până nu eşti convins că nu vrei să rămâi. Eşti sigur?

Nu discutăm într-un loc în care puteai ascunde ceva.

— Ai dreptate. S-ar putea să nu pot face nimic, dar vreau să încerc. Trebuie să încerc.

Atunci, încearcă. Orice vrei, pentru că sunt cu tine! Nu sunt alături de tine?

— Eşti.

Şi am încercat, uitând că-i fără trup, s-o îmbrăţişez.

Atunci a venit la mine ca o fantomă, dar reală, străbătând ani-lumină de spaţiu cosmic, de la planeta noastră mică, până unde pluteam. Şi cu ea, altă fantomă, o siluetă ce alerga năvalnic, repezindu-se la mine şi răzuindu-mi faţa şi mâinile cu limba aspră, împiedicându-se în picioarele noastre în timp ce ne îmbrăţişam.

— Duminică!

Bineînţeles, a zis Ellen, *a fost aici tot timpul, trebuia doar să-l chemi.*

Faptul că eram cu ei alături trei fantome iar împreună, mi-a umplut sufletul de fericire, iar din el s-a ridicat o putere care a crescut, s-a înălţat ca un djin eliberat dintr-o sticlă, după ce-a fost sfărâmat sigiliul lui Solomon. Nu mai exista univers sau combinaţie de universuri pe care n-aş fi fost gata să le atac, pentru a salva ceea ce aveam. Aşa că m-am îndreptat spre capătul timpului şi spaţiului. Şi-n cele din urmă pe o cale despre care nici nu visasem că există înţelegerea a pătruns în mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, i-am spus lui Ellen. Furtuna de timp şi ceea ce a fost întotdeauna în mine, ceea ce a fost întotdeauna în noi toţi, reprezintă unul şi acelaşi lucru.

38

— CE-A FOST ÎNTOTDEAUNA ÎN TINE? a întrebat Ellen.

Nu-mi vorbea pe cale fizică, precum Cea-care-trage. Dar ceea ce spunea îmi era atât de clar, încât mintea o auzea, de parcă şi ea şi urechile mele ar fi fost prezente.

— Furtuna, lupta. Lupta de a înţelege şi a fi înţeles de oricine, simultan cu nevoia, la fel de puternică, de a fi tu însuţi şi doar tu însuţi, acea identitate unică şi complet independentă care n-a existat până în acel moment şi nu va exista niciodată, după moartea ta. „Trebuie să faci asta, să zici asta”, îţi spune identitatea, „altfel nu mă pot dezvolta, nu pot face nimic”. „Nu, nu poţi face asta”, spun celelalte identităţi din afară, care se zbat şi ele să se dezvolte, să fie libere. „Dacă vei face aşa ceva, nu voi înţelege de ce şi voi considera că mă ameninţi. Te voi izola sau voi lupta împotriva ta.” Aşa că, înaintea oricărei acţiuni, de-a lungul drumului spre orice ţel, există lupte interioare pentru a găsi o cale de compromis între ceea ce doreşti, ce ai nevoie şi ce vor accepta ceilalţi. Furtuna interioară. Fiecare o are. Iar furtuna de timp e asemănătoare.

— Nu-mi dau seama de ce, a spus Ellen.

— Pentru că ambele sunt rezultatul conflictului dintre două lucruri care ar trebui să coopereze. Ca o pereche de roţi de moară, rău potrivite, care se rod

una pe cealaltă, transformându-se în cioburi de piatră, în loc să macine grăunţele dintre ele.

— Chiar şi aşa, a insistat Ellen, de ce-i atât de important să fii tu anume aici, acum?

— Pentru că n-am ştiut niciodată să renunţ. Când declanşez o furtună interioară, n-o pot opri decât încercând s-o înving. Dar, pentru că-i în mine, pentru că-i subconştientă, nu conştientă, n-o pot înlătura. De aceea am transformat totul în surogat al ei, acţiunile, afacerile, infarctul... şi, în cele din urmă, furtuna de timp.

— Şi la ce îţi foloseşte să lupţi cu alte lucruri?

— Învăţ să lupt. Mă ajută să descopăr, să creez arme pentru a combate furtuna mea interioară. Şi am reuşit. Am descoperit răspunsul în problema furtunii interioare.

— Să nu lupţi, a zis Ellen, foarte sigură.

— Da. Dar e ceva mai mult decât a nu lupta. Răspunsul complet e unitatea tuturor. Extinzându-te, devenind o parte a tuturor şi tot. Tu şi Duminică aţi fost primii care m-aţi făcut să devin o parte din altcineva, fără chin. Voi doi aţi fost complet dependenţi de mine şi nu mi-am dat seama că trebuia să mă schimb, ca să mă potrivesc cu voi.

— A mai fost ceva, a spus Ellen. Noi ţineam la tine.

— Ştiu. Am considerat asta un lucru de la sine înţeles. Îmi pare rău, n-am ştiut să fac ceva mai bun. Nu mi-am dat seama decât după ce Duminică a dispărut şi am descoperit gaura mare din cel care fusesem. Nu mi-am dat seama ce m-a afectat atât de mult. Dar ceva din mine murise subit. Dacă Duminică n-ar fi fost ucis...

M-am oprit, privind instinctiv spre ea, înainte să-mi

amintesc că nu se afla acolo un trup, s-o pot vedea.

— Ai fi plecat cu Tek, dacă Duminică n-ar fi fost ucis?

— Nu ştiu. Dacă aş fi plecat, cred că m-aş fi întors. Nu l-am iubit pe Tek. Dar nu puteam să te fac să mă vezi, să mă auzi...

— Îmi amintesc...

Fantoma lui Duminică a sărit să se prindă de spiritul meu fără trup, cu labe inexistente, a încercat să-mi lingă figura ce nu se afla acolo.

— Gata, Duminică! Jos, pisică! Nu mă simt rău, doar îmi aminteam ceva...

— Furtuna de timp e încă aici. Crezi că acum poţi să-i vii de hac?

— Acum, da.

— Dar nu vrei, cu adevărat...

— Nu. În realitate, nu. Dar dacă renunţ, nu se mai poate face nimic şi asta înseamnă sfârşitul pentru noi toţi.

— Eşti sigur?

— Da. Există o criză care se pregăteşte de câteva mii de ani, de când inginerii temporali au început să acţioneze împotriva furtunii. Au încercat să vindece un dezechilibru al energiilor universului aducând energie suplimentară din alt univers, pentru a sprijini energia mai slabă de aici. Treaba a mers un timp, dar a creat premisele unui dezechilibru mai mare, dacă balanţa s-ar schimba, iar partea mai slabă ar deveni mai puternică, având alături de ea şi energia din exterior. Cred că nu mai e mult până la vârful pantei cel puţin în universul ăsta doar vreo nouă luni.

— Inginerii nu ştiu asta? a întrebat Ellen. Eşti sigur?

— Ştiu, dar nu-şi dau seama de gravitatea

pericolului.

— Poţi să rezolvi treaba singur?

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Stai cuminte, pisică! Lasă-mă în pace câteva minute!

Duminică s-a potolit. Trupul lui fantomatic stătea întins, nemişcat, răbdător, cu labele încrucişate, pe vid. Mi-am întărit legătura de unitate cu universul, pe care o stabilisem când mă lămurisem că n-am nimic de aşteptat din partea Celei-care-trage şi a colegilor ei. Descoperisem ceea ce căutasem tot timpul. Acum doream să trăiesc, să trăiască Ellen, Duminică şi toţi cei din universul meu.

Am înlăturat ideea că aş fi putut călători atât de mult prin viaţă şi timp fără să capăt abilitatea şi îndemânarea de a rezolva situaţia. Undeva trebuie să existe o şansă. Iar dacă exista, atunci blestemul binecuvântarea mea de a nu abandona o problemă fără s-o rezolv mi-ar face mintea s-o caute până o va găsi.

— Dacă am dreptate în privinţa paralelei... am început să spun, în cele din urmă.

— Ce paralelă? S-a interesat Ellen.

— Paralela dintre furtuna de timp şi furtuna interioară. Dacă am dreptate şi trebuie să ies în afara mea pentru a descoperi cheia furtunii mele interioare, atunci...

Ellen n-a zis nimic.

— Atunci, am continuat după un moment, răspunsul furtunii de timp se află şi el în afară. În afara universului, în afara acestui univers. Dacă voi ieşi din acest univers, l-aş putea găsi...

— Dar cum să faci asta? m-a întrebat Ellen.

N-am răspuns.

— Nu există cale...

— Ba da, am spus încet. Există. Lentila.

— Ce lentilă?

I-am explicat.

— Marc, eşti nebun?

— E singura cale să ies afară.

— Dar e în centrul unei stele ba chiar ceva mai rău decât atât! O să arzi înainte de a ajunge la lentilă!

— Ţine minte că, în momentul ăsta, nu-s material. Va merge doar mintea mea.

— Şi chiar dacă ai trece prin lentilă fără să fii distrus, cum o să te întorci?

— Nu ştiu.

— De ce nu discuţi întâi cu inginerii temporali?

— M-ar opri. Nu mă pot ajuta, Ellen. Furtuna de timp se află prea mult în interiorul lor, aşa cum furtuna mea interioară se află prea mult în interiorul meu. Sunt singurul care poate face ceva. Şi nu pot face decât dacă trec prin lentilă.

Un moment, n-am mai spus nimic. Fantoma lui Duminică stătea încă, aşteptând.

— Dacă nu vei reuşi, vom muri toţi?

— Cred că da.

A oftat.

— Atunci, trebuie să te duci. N-ai de ales. Bine, vin cu tine.

— Nu cred că poţi. Unde eşti? Dormi în palatul de vară?

— În dormitorul meu de acolo, întinsă în pat. Dar nu cred că dorm...

— Deci eşti acolo. Eu sunt aici. Spune-mi, simţi tirajul invers?

— Ce anume?

I-am explicat. După ce am terminat, a tăcut un timp, apoi mi-a răspuns:

— Nu.

— Am presupus că-i aşa. Probabil că am năzuit spre tine, la fel de mult cum ai năzuit tu spre mine. Vezi, eu sunt cu adevărat aici, într-un fel. Sunt un model de energie, proiectat de aparatura inginerilor temporali. Pot să mă deplasez din loc în loc mai iute decât viteza luminii, pentru că pot să-mi întrerup proiecţia într-un loc şi s-o declanşez în altul.

— Dacă eşti un model de energie, atunci energia venind prin lentilă *te poate* distruge. Sau să te modifice. Energia e materie!

— Posibil. Dar sunt obligat să încerc.

— Trebuie să existe o cale să vin cu tine!

— Nu cred. Şi asta-i bine. Pentru că nu te-aş putea împiedica să vii. Şi n-are sens să dispărem amândoi.

— Să încercăm să găsim o cale! Mai aşteaptă! Spuneai că mai sunt nouă luni!

— Nouă luni înainte de prăbuşirea echilibrului. Dar atunci va fi prea târziu să împiedicăm schimbarea. Nu pot aştepta. Trebuie să mă duc acum.

— Mai aşteaptă! Întoarce-te acasă pentru câteva zile, măcar pentru una, să discutăm!

— Dacă fac asta, n-o să pot pleca. Nu cu voi doi în preajmă. Dacă trebuie să plec, atunci plec în acest moment.

Pluteam împreună, noi, fantomele. Ea se ţinea de mine, Duminică se ţinea de mine, eu îi ţineam pe amândoi.

— Bine, a zis ea, în cele din urmă. Pleacă. Acum!

— La revedere. Te iubesc. Vă iubesc pe amândoi. Mă voi întoarce.

— Te vei întoarce, a zis Ellen.

M-am depărtat de ei şi i-am înlăturat din minte. Am rămas singur printre stele. Am simţit pâlnia de energie şi tirajul invers slab dar neîncetat, fără odihnă.

Am lăsat tirajul invers să-mi cuprindă mintea, m-am lăsat purtat de el. La început nu s-a întâmplat nimic. Pluteam ca pe un lac. Apoi am remarcat o mişcare uşoară, o deplasare şi mi-am dat seama că alunecam în josul suprafeţei galaxiei, spre Norul lui Magellan, spre beznă care înconjura steaua gigantică tânără, alb-albastră. O beznă prea îndepărtată că s-o disting.

M-am lăsat tras...

Suprafaţa galaxiei a dispărut de sub mine. Mă aflam în spaţiul intergalactic. Nu aveam cum să măsor viteza deplasării mele, dar simţeam că se mărea, că mă prăbuşeam tot mai iute în pâlnia de energie din afara universului, îndreptându-mă către lentila din S Doradus.

M-am prăvălit o sută patruzeci de ani-lumină. Timpul devenise complet arbitrar. Trecuseră minute sau, poate, luni de când cădeam cu o viteză crescând continuu, până am călătorit mai iute decât orice pulsar măsurat în timpul meu de origine. Cred că fuseseră mai degrabă minute decât luni sau, poate, ore, pentru că simţeam că accelerarea vitezei nu era continuă, ci creştea întruna. Nu puteam s-o măsor doar ştiam, datorită acelei părţi a subconştientului capabilă să măsoare.

Mi-am dat seama că n-o să văd lentila până n-o să trec prin ea. Atunci când voi zări cercul întunecat al instalaţiei, în lumina Norului lui Magellan, va mai dura doar o fracţiune infinitezimală de secundă ca să pătrund în universul tahionic, un interval de timp prea

mic pentru ca s-o văd. M-am relaxat, lăsându-mă purtat...

Şi trecerea a avut loc.

Am simţit un şoc, de parcă particulele subatomice ale modelului de energie, care constituiau identitatea mea, erau sfâşiate şi răspândite în spaţiul infinit. După aceea, incomprehensibilitate...

Eram cufundat în întuneric, un întuneric străbătut de linii de lumină care treceau prin mine, din toate părţile, prea iute ca să văd ceva. În afara lor, nimic. Dar întunericul avea o importanţă şi luminile aveau o importanţă şi n-o puteam descifra. Mă simţeam lovit, dezmembrat, plutind neajutorat, urmărind luminile fulgerătoare.

Nu puteam să mă mişc. N-aveam cum. Nu găseam un mijloc de a măsura timpul, spaţiul sau orice din jurul meu. Dacă ajunsesem, cu adevărat, într-un univers tahionic, devenisem incapabil să învăţ ce trebuia, incapabil să duc cu mine cunoştinţele acelea. Privind în jur, cât am putut, am descoperit că nu-mi rămăsese nimic de făcut, decât să renunţ. Iar singurul motiv pentru care n-am făcut asta a fost că nu ştiam dacă-s în stare să plec.

Pluteam. Treptat, ca o inimă, ce-a trecut printr-un şoc şi începe să bată din nou, fantoma mea cea veche s-a trezit. Nu puteam renunţa pentru că şi acolo, aveam acelaşi mecanism pe dos, cu care mă născusem. Viu, mort, în bucăţi vii mai mici decât electronii, trebuia să continuu să rod cuşca în care eram închis, până-mi croiam o cale de ieşire.

Dar care era calea? De unde să încep, dacă nu exista un punct de pornire? O călătorie de o mie de mile începe cu un pas. Dar încotro să-l faci, când nu

stai locului, ci rătăceşti prin infinit, în beznă totală, cu lumini ca nişte meteori, ce fulgeră în jur? Am scotocit în mine, căutând un punct de sprijin şi n-am găsit nimic. Atunci mi-a venit în ajutor Ellen.

— Îţi aminteşti? a zis ea. Când m-ai găsit, eram pierdută, aşa cum eşti tu acum. Dar am găsit o cale înapoi.

Nu-mi vorbea tare, nici în minte, aşa cum făcuse pe când atârnasem în spaţiul cosmic. Spaţiul cosmic normal. Era Ellen cea care devenise o parte din mine, vorbindu-mi dintr-un colţ al meu, aşa cum Duminică venise din moarte, să se agaţe de mine cu labe inexistente, dintr-un colţ al meu în care fusese tot timpul, fără să-mi dau seama.

— Dacă am făcut-o eu, poţi s-o faci şi tu, a zis Ellen-care-eram-eu. Fă aşa cum am făcut eu. Ia ce ai şi porneşte de acolo.

Avea dreptate şi am căpătat curaj. Dacă fusese în stare o dată, putea şi a doua oară. Deci eram în stare şi eu, cât timp făcea parte din mine. Am luat de la ea siguranţă şi am privit încă o dată la ceea ce aveam.

Aveam întuneric şi lumini. Luminile erau de neînţeles. Dar, cu siguranţa lui Ellen că puteam porni de la ele, le-am urmărit atent. Erau prea iuţi ca să formeze modele... sau formau? Am plutit privindu-le, iar privirea a devenit studiu. Toate schimbările prin care treceau s-au transformat în modele de modificări. A durat mult până să le înţeleg dar, în cele din urmă, am început să văd elemente de modele în luminile fulgerătoare. Nu erau deloc întâmplătoare.

Dacă formau modele, făceau parte dintr-o entitate mai mare, care conţinea acele modele, o entitate care era universul lor, chiar dacă acel univers era mic cât

un atom sau mai mare decât toate universurile la un loc. Atunci, exista o legătură între universul care le conţinea şi modelele care-l alcătuiau.

Ceea ce învăţasem în propriul meu univers putea fi cheia înţelegerii aici. Oricât de neînţeles ar fi fost locul acela, unitatea fiecărei părţi cu întregul, identitatea fiecărei părţi cu întregul, trebuia să existe, aşa cum există în locul de unde veneam. Dacă era aşa, trebuia să devin o parte a acelui univers şi el o parte din mine, pentru simplul fapt că mă aflam acolo. Deci trebuia ca modelele lui să facă parte din mine, deci erau de înţeles, ca şi vorbirea din timpul meu, pentru că, din câte descoperisem, o parte a întregului nu putea fi străină sau ciudată întregului.

— Acum vezi, mi-a zis Ellen-care-eram-eu. Şi dacă vezi, tot ce trebuie să faci e să te întinzi şi să atingi.

Din nou avea dreptate. Nu era nici o pasăre cardinal acolo, căţărată pe un jgheab cu grăunţe. Iar lumina aurie se pierduse, rămăsese în alt infinit. Dar Ellen avea dreptate. Nu mă împiedica nimic să mă întind, să încerc să ating, să intru în legătură cu întregul din care făceam parte.

M-am extins. Am căutat identitatea cu locul care mă înconjura, aşa cum procedasem în universul meu. Identitatea venea încet. Dar, până la urmă, s-a dovedit că am avut nevoie doar de un pas în plus faţă de momentul în care încercasem să ating identitatea cu Obsidian şi egalii lui.

Am atins ceva. Ceva sau cineva, cu capacitatea de a-mi răspunde. La urma urmei, era doar o problemă de stăpânire a modelelor necesare, pentru a comunica. Iar în problema aceasta mi-a ieşit în întâmpinare.

Se părea, spun „se părea”, pentru că situaţia nu

poate fi redată uşor în cuvinte că deosebirea dintre materia vie şi nevie nu era atât de distinctă că în universul nostru. Deosebirea importantă exista între cei care aveau viaţă finită sau nu. Iar luminile pe care le văzusem constituiau câte o viaţă, sclipind în scurtul moment dintre naştere şi stingerea datorată morţii.

Dar ce părea scurt nu era chiar aşa. Privit din alt punct de vedere, ceea ce mi se părea o viaţă trecătoare putea fi echivalentă cu miliarde de ani, în universul nostru. Iar a trăi acolo însemna să comunici. Aşa că am trăit şi eu pentru a comunica şi a primi informaţii de la cei care trăiau. Am avut nevoie de timp, pentru că a fost dificil să-i fac să înţeleagă ce doream să afle despre noi şi situaţia noastră.

Până la urmă am reuşit, iar după aceea n-a mai durat mult. Am rămas cu misiunea îndeplinită, dar izolat.

Singura cale de a şti că le transmisesem ce avusesem de zis fusese prin schimbările observate în modelele lor. Fiindcă nu aveau cum să-mi vorbească direct, după cum nici eu nu le puteam vorbi. Fusesem doar în stare să semnalez în direcţia lor, ca un om de pe un vârf de deal fluturând steaguri către cei din valea îndepărtată, ca să le atragă atenţia asupra unui pericol. Nu lipsea numai mecanismul comunicării, ci însuşi procesul gândirii era prea diferit, ca şi existenţa lor.

Deci avusesem succes, dar limitat. Nu ştiam ce-mi rămăsese de făcut, pentru că nu ştiam ce se putea întâmpla cu mine aici, într-un univers diferit. Era posibil să mă aştepte o viaţă incredibil de lungă, o decădere lentă, aproape imperceptibilă, până la stingere, ca un element radioactiv cu perioada de înjumătăţire

măsurată în milioane de ani. Puteam să mă aflu doar la câteva secunde de dispariţie, dar perceperea mea imens de diferită a timpului ar fi făcut să pară, practic, o veşnicie. Aş fi putut deveni cu adevărat nemuritor, să exist pentru totdeauna, observând un univers plin cu viaţă pentru care „străin” era un cuvânt insignifiant, nepotrivit.

Ciudat, dar nici una dintre perspective nu mă îngrijora. Făcusem ce avusesem de făcut şi, într-o mare măsură, eram mulţumit. Mă mâhnea doar faptul că nu puteam comunica alor mei că mesajul fusese transmis, iar bătălia câştigată. Bătăliile, ar fi trebuit să spun. Pentru că, reuşind să-mi transmit mesajul formelor de viaţă de aici, ieşisem, în cele din urmă din mine, mă văzusem din exterior pe deplin şi ajunsesem la acea înţelegere interioară pe care încercasem tot timpul s-o găsesc.

Goana mea nu însemnase decât căutarea omenească a dragostei. Numai că-mi fusese teamă s-o găsesc, chiar în timp ce-o căutam. Aşa că avusesem grijă să construiesc măşti pentru toţi cei pe care-i întâlneam, încât dacă m-aş fi ataşat prea mult de unul dintre ei, ataşamentul să fie pentru mască, nu pentru fiinţa reală din spatele ei. În felul acesta, dacă persoana mă trăda, n-ar fi avut nici o importanţă, pentru că, de fapt, n-o cunoscusem. Persoana vie, din spatele măştii, n-ar fi putut înfige cârlige emoţionale în sufletul meu, pentru că acesta se afla sub masca pe care o făcusem pentru mine. Retrospectiv, pusesem măşti mamei şi surorii mele. Pusesem măşti lui Swannee, Marie, Paula. Celor de care mă temeam că i-aş putea iubi le pusesem măşti de neiubit. Numai celor despre care fusesem sigur că nu puteau să mă

iubească le pusesem măşti pe care le puteam iubi.

Fusese un sistem infailibil. Doar când uitasem să-l folosesc căzusem în capcană. Pisica nebună şi fata idioată cine ar fi bănuit la început că vreunul dintre ei putea să pătrundă înăuntru şi să mă sfâşie? Adevărat, îmi dădusem seama de pericol şi încercasem să-i pun o mască fetei, dar fusese prea târziu. Între timp, pisica nebună mă dăduse gata... Când a fost ucisă, am simţit, după mulţi ani, durere. Şi, datorită durerii, am revenit la viaţă, indiferent dacă am vrut sau nu...

Acum eram recunoscător acestei întoarceri la viaţă, pentru că făcusem rău, împotriva oricărui instinct şi întoarcerea nu putea duce nicăieri, decât într-un iad uscat, al singurătăţii evidente, capătul celălalt al spectrului de izolare mulţumită în care atârnam acum. În acesta trăiam. În celălalt aş fi murit. Lumina aurie fusese prima care-mi dăduse răspunsul. Dar pe atunci luptam încă împotriva lui...

39

ERAM ÎN CAMERA MEA, din palatul de vară. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte că totul fusese un vis. Dar ştiam care-i adevărul.

Am privit în jur şi am văzut-o pe Ellen, care stătea lângă pat, împreună cu Porniarsk şi Cea-care-trage.

— Bună, i-am spus lui Ellen, iar vocea mea fizică mi-a răsunat ciudat în urechi. M-am întors.

— Da, a răspuns ea.

Felul de răspuns pe care-l aşteptasem din partea ei. Stăteam în pat, savurând plăcerea familiară, simţind căldura şi confortul, în timp ce ei mă priveau atenţi, cu îngrijorare, de parcă aş fi fost un ou clocit cu grijă, ce urma să se spargă imediat şi să scoată la iveală ceva ciudat. M-am gândit la câteva lucruri, pe care să li le spun, dar am ajuns la concluzia că nu-i cazul şi am întins braţele spre Ellen, care a venit şi m-a îmbrăţişat.

— Cum am ajuns aici? am întrebat-o, când mi-a dat drumul.

În afară de senzaţia de slăbiciune, nu aveam nimic.

— Ţi-am adus trupul adineauri, a zis Cea-care-trage, vorbind în engleza secolului XX, cum făcuse şi Obsidian. Îndată ce te-am prins. Abia am reuşit să-ţi împiedicăm identitatea să pătrundă în lentilă.

Am privit-o.

— Nu, nu m-aţi împiedicat.

Cea-care-trage a părut stânjenită, ca unul prins cu minciuna. M-a surprins. Nu credeam că-i în stare să

aibă o asemenea reacţie. Şi nu m-aş fi aşteptat s-o descopăr, dacă o avea. Dar nu există pic de îndoială asupra a ceea ce văzusem.

— Oricum, a zis ea, pe un ton defensiv, ţi-am prins modelul energetic mental la timp ca să-l împiedicăm să treacă prin ea. Altă parte a ta *a putut* să treacă, dar nu ştim ce.

— Sufletul lui, a zis Porniarsk, limpede şi ferm.

— Pentru moment, să-i zicem aşa. De atunci au trecut opt zile locale.

— Opt zile? Doar atât?

— A fost suficient, a zis Ellen.

— Mă simt..., am început, negăsindu-mi cuvintele.

— Diferenţă temporală sau diferenţă de percepere a timpului? a întrebat Cea-care-trage. E nevoie de mai mult studiu...

— Ai reuşit, Marc. Oricum ar fi cei din celălalt univers, au trimis mesaje prin lentilă. Inginerii le înţeleg acum. Au întrerupt fluxul de energie din alt univers şi au rezolvat şi problema tirajului invers. Funcţionează, a zis Ellen. Totul funcţionează.

— Ai avut dreptate de la început, a zis Cea-care-trage. Suntem prea mult o parte a furtunii de timp ca să ne dăm seama ce forţe se ivesc.

— Interesant, a subliniat Porniarsk. Ai atras atenţia că nimic nu-i într-o cantitate atât de mare ca să nu se termine, nici un vas atât de larg, încât să nu poată fi umplut.

— Asta-i adevărat pentru universuri, ca şi pentru cutii, pungi, oceane sau galaxii, a spus Ellen.

— Ar fi trebuit să adaug, s-a corectat Porniarsk, că spiritul uman e inepuizabil. Timpul şi munca vor dovedi dacă-i aşa.

— Deci, după cum am spus, ai avut dreptate, Marc, a reluat Cea-care-trage, părând decisă să-şi ceară scuze sau să-şi recite rolul până la capăt, oricare ar fi fost acela. Am fost prea aproape de problemă ca s-o vedem corect. Te interesează detaliile?

— Poţi să mi le spui, am răspuns, ridicându-mi perna la spate şi rezemându-mă de ea. Stăteam cocârjat, iar Ellen a îndreptat-o.

— Ai avut dreptate spunând că-i o greşeală să aducem energie în acest univers din altul. Ellen ne-a spus ce i-ai povestit, înainte să încerci să treci prin lentilă.

— Energia înmagazinată în mărirea entropiei prin prăbuşirea materiei în ea însăşi poate fi folosită pentru a fi extinsă iar, în loc de a folosi energie din alt univers.

— Ţi-au spus ei asta? s-a interesat Cea-care-trage.

— Nu. Când vezi două universuri, treaba devine evidentă. La ei e invers ca la noi. Acolo, ceva care călătoreşte cu viteza luminii pare că stă pe loc. Când aţi început să extrageţi diferenţa de energie dintre universul lor şi al nostru, aţi declanşat echivalentul unei scăderi entropice în universul lor, care, în mod normal, era o entropie în continuă creştere, într-un univers în prăbuşire.

— Aha, a făcut Cea-care-trage, asta explică totul!

— Explică de ce trebuie să colaboraţi cu ei, să le trimiteţi înapoi energia luată de acolo?

— Nu, dar vom face asta, bineînţeles. E posibil, dacă vom folosi tirajul invers pentru a elibera energia înmagazinată în această parte, aşa cum ai spus. Vorbeam însă despre mesajul primit de la ei, prin care ne mulţumeau că le-am rezolvat problema.

— Oh! am făcut eu.

— Toată treaba e stânjenitoare. Putem face prea puţin pentru a comunica până vom avea mijloace mai sofisticate de legătură între cele două universuri şi vom înţelege mai bine procesele lor conceptuale. Cu timpul, îi vom lămuri că nu ne datorează nimic. Dar asta nu înseamnă că nu-ţi suntem obligaţi.

— Nu aveţi de ce. Am fost interesat de salvarea universului, pentru mine şi cei la care ţin. Stai...

— Da? S-a interesat Cea-care-trage.

— Există un lucru. Unul pe care eu şi Porniarsk am sperat că-l puteţi face pentru un leopard care mi-a fost prieten. A fost ucis, iar Porniarsk l-a pus într-o stare în afara timpului, sperând că undeva, în viitor, cineva va şti să inverseze timpul, până înainte de momentul în care a fost ucis. Dacă puteţi face asta...

— Da, Porniarsk şi Ellen mi-au spus şi ne-am uitat la trupul fiinţei. Mi-e teamă că nu putem face nimic pentru ea...

— Mda...

— Viaţa nu-i ceva care poate fi creat printr-o modificare a matricei temporale, înainte sau înapoi. Poate că ai observat la trecerea printr-o linie de timp un zid de ceaţă, cum i-aţi zis în trecut sau când ai călătorit cu Obsidian pentru a fi testat, că mişcarea în timpul exterior nu ţi-a modificat vârsta sau starea sănătăţii.

— Da. Înţeleg. Bine.

— Voiam să spun, a continuat Cea-care-trage, că viaţa-i un concept. Iar dacă acesta-i dat; restul e uşor. Aşa cum ai descoperit când ai avut discuţia cu Ellen, în spaţiul cosmic, înainte de a trece prin lentilă:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Ellen, exasperată.

S-a dus la uşa dormitorului şi a scos capul pe coridor.

— Doc! a strigat ea.

— ... eşti capabil să aduci un gestalt conceptual complet al leopardului, probabil datorită abilităţii tale dezvoltate de a recunoaşte şi gândi modele. Am ajuns la concluzia că ai în mintea ta un număr deosebit de modele de comportare ale leopardului şi prin asta ai declanşat un întreg creator. Acum, ţinând seama de toate astea, pentru noi e simplu...

— Ar fi trebuit să mă gândesc şi singur, a zis Porniarsk. Mi-e ruşine că n-am făcut-o.

— ... pentru a construi un duplicat al trupului fizic căruia îi aparţinea gestalt-ul conceptual. După cum a spus Porniarsk, acest lucru ar fi fost posibil chiar în cultura lui, mult în trecut. Aşa că am luat modelul complet din subconştientul tău, acum câteva zile...

Doc a apărut în uşă. Un fulger negru, păros, a trecut prin aer şi a aterizat peste mine, răzându-mi faţa cu limba-i aspră. Patul s-a prăbuşit.

— Of! Am spus.

Voiam să spun „Vrei să scoţi sufletul din mine, pisică nebună?”, dar nu mai aveam aer. Îl scosese pe tot din mine. Însă nu mai conta...

SFÂRŞIT

Gordon R. Dickson

FURTUNĂ DE TIMP

SFÂRȘITUL LUMII: TRECUTUL, PREZENTUL ȘI VIITORUL SE AMESTECĂ

